„Lăsați-vă încântați
de un alt roman delicios!"
STEPHANIE LAURENS

Unora le plac scoțienii

SUZANNE ENOCH

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „SCOȚIENI NESTĂPÂNIȚI"

Când o ființă nebună, îmbrăcată bărbătește, trage spre el, Munro MacLawry – Ursul – nu se poate hotărî ce îl impresionează mai mult: modul cum țintește sau curbele ademenitoare ce se întrezăresc pe sub haine.

Catriona MacColl a fugit din Londra în Scoția cu sora ei vitregă pentru a scăpa de o căsătorie nedorită și nu este dornică să aibă de-a face cu Munro – sau cu orice alt bărbat. Dar el nu o poate abandona pe această pisică sălbatică fascinantă, cu părul ca o văpaie și limba ascuțită – nu când descoperă cât de bine se potrivește în brațele lui.

Munro și-a câștigat cu vârf și îndesat renumele: e un scoțian plin de mușchi, un munte de om cu un zâmbet poznaș și un șir de femei satisfăcute în urma lui. Mâncarea, păturile, lumânările și multe alte lucruri necesare supraviețuirii pe timp de iarnă într-o mănăstire abandonată pe jumătate dărâmată reprezintă un dar neașteptat din partea lui Munro pentru Catriona –, dar și o complicație la fel de surprinzătoare. Clanul MacDonald are planuri pentru ea – și sigur acestea nu includ și ca ea să se îndrăgostească de un membru al clanului MacLawry. Însă Munro este primul bărbat care o face să se simtă ca o adevărată femeie – și poate fi unica ei șansă la o viață cum abia dacă a îndrăznit să viseze vreodată.

◆

„Un roman ca un carusel al senzațiilor...
romantic, senzual, care vă va încânta cu siguranță."

Publishers Weekly

◆

SUZANNE ENOCH a scris până în prezent 40 de romane, care au intrat pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7691-7
9 786063 376917
Lira
eBook disponibil

SUZANNE ENOCH

Unora le plac scoțienii

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA
București

capitolul 1

Lord Munro MacLawry înainta încet, atât de aplecat, încât genunchii goi aproape că i se înfigeau în pământul moale și noroios. Adierea răcoroasă a vântului îi ridica părul de pe frunte. Alesese special acel traseu de-a lungul văii ca să aibă mereu vântul în față. Materialul cu negru, alb și roșu al kiltului pe care îl purta era deja uzat de dinainte să înceapă să se târască prin noroaie și tufe, că doar nu era nebun să poarte kiltul cel bun la vânătoare.

Sigur, ar fi putut purta pantaloni, care i-ar fi acoperit genunchii, dar, la naiba, nu era un afurisit de englez. Vânătoarea nu era pentru el un sport și nici nu încerca să impresioneze vreun lord sau vreo lady care considerau că nu se cădea să transpiri. Voia niște carne de vânat la cină, și, la ce haos era la castelul Glengask, cel mai simplu mod de a avea parte de cina dorită era să o pună chiar el pe masă.

Făcu o pauză și se întinse pe burtă, ascultând vântul și strigătele cufundarilor din stufărișul de pe malul vestic al lacului Shinaig, aflat la aproape un kilometru în dreapta lui. Ploaia se ținuse departe în cea mai mare parte a dimineții, dar norii se adunau în dreptul munților și erau semne clare că avea să se pornească în curând. Una peste alta, era o dimineață frumoasă. Nu genul care le plăcea englezoilor, ci o dimineață rece, umedă, demnă de sălbăticia Scoției.

Fie că avea să plouă, fie că nu, mai avea de stat cam o oră sau două în vale, apoi marchizul de Glengask avea să întoarcă toată casa cu susul în jos ca să dea de urma fratelui său mai mic. Era sigur de asta. Mai sigur decât era de apropierea furtunii.

Prin simplul fapt că plecase de unul singur încălcase cel puțin șase dintre regulile fratelui său Ranulf și, implicit, ale clanului MacLawry.

Munro își îngădui să zâmbească. La naiba, nu doar că plecase în sălbăticie de unul singur, dar nici nu se deranjase să spună cuiva încotro se ducea. Nu luase pe nimeni să îl însoțească, nu luase nici măcar unul dintre câinii de vânătoare ai lui Ranulf, nu avea o haină care să îi țină de cald, nu rămăsese în apropierea castelului Glengask... Dacă le lua la numărat, erau măcar cinci reguli pe care le încălcase. Indiferent de vreme, se anunța o dimineață grandioasă.

Din punctul lui de vedere, erau prea multe afurisite de reguli și, tot din punctul lui de vedere, prea mulți dispuși să le urmeze fără să crâcnească. Fir-ar, le înțelegea rostul – rivalitățile cu alte clanuri, bandiții, braconierii, vremea și terenul imprevizibile. Dar, la cei 27 de ani ai săi, se expusese deja unor pericole chiar mai mari. În mod intenționat. Se culcase cu două surori sub același acoperiș, azvârlise trunchiuri de copac ce cântăreau cam cât el, luase parte la încăierări urâte fără să se aleagă măcar cu o cicatrice.

Munro rânji, simțind pe limbă și pe buze gustul amărui de noroi, și reîncepu să înainteze printre tufișuri și arbori pitici până văzu animalul pe urmele căruia era încă de când se crăpase de ziuă. Era un cerb singuratic, și, după coarne, părea că trecuse cu un an sau doi de floarea vârstei. Probabil un cerb mai tânăr îi luase locul și-l alungase. Viața de celibatar era, oricum, mult mai plăcută. Munro era perfect de acord. În ultimul an și jumătate, ambii lui frați mai mari, precum și sora lor se căsătoriseră, iar el rămăsese singurul burlac din familia MacLawry. I se strepezeau dinții de la atâta dragoste și armonie, iar la șapte luni de la prima căsătorie, începuseră să apară și urmașii. Câte unul în fiecare familie, iar un altul era pe drum, urmând să se nască în doar câteva săptămâni, și, dacă nu cumva greșise numărătoarea,

al cincilea nepot avea să apară în primăvară. Actuala generație a familiei MacLawry era, fără doar și poate, din cale-afară de fertilă.

Se bucura pentru toți ai lui. Era cât se putea de bucuros. Nu avea nimic împotrivă să fie unchiul Munro și să fie asaltat de plozi, dar părinte nu îl interesa să fie din cauza a ceea ce presupunea. Cum adică să rămână cu o singură femeie pentru tot restul vieții? Ce viață mai era asta? Rămase într-o poziție foarte joasă, în ciuda înălțimii lui, și luă cerbul în cătarea puștii.

În numele Sfântului Andrei, era cel mai mic dintre trei frați, iar cel mare, marchizul, avea deja un moștenitor. Prin urmare, el, unul, nu purta responsabilitatea de a duce mai departe numele și moștenirea familiei, nici pe cea de a produce un moștenitor. Așa că, în ciuda încercărilor fraților săi de a-l aduce pe calea cea bună, avea de gând să continue să se distreze și să facă doar ce-i plăcea până când cele mai importante părți ale trupului său aveau să se usuce și să-i cadă.

Munro potrivi arma și ochi. Era cât se putea de mulțumit să-și petreacă nopțile cu cine voia și zilele făcând ce-i plăcea. Iar cerbul, neavând alături o turmă care să-l ajute să se ferească de dușmani, avea să sfârșească pe post de cină gustoasă la masa familiei MacLawry. Animalul începu să pască, iar Monroe expiră încet și puse degetul pe trăgaci. Împușcătura răsună în întreaga vale, ca un tunet. Pentru o clipă, păru că un întreg regiment deschisese focul. Cerbul pică din picioare.

Fusese o împușcătură strașnică, dar nu fusese a lui. Cu arma încă pregătită, Munro făcu ochii mari la vederea fumului subțire de praf de pușcă ce se ridica de undeva din stânga lui, dintre niște stânci. Dacă n-ar fi fost leșul cerbului, ar fi putut crede că împușcătura fusese, de fapt, un tunet ce vestea apropiata furtună.

Rămase nemișcat, dar inima îi bătea cu putere. Câteva secunde mai târziu, ar fi fost el în luminiș, riscând

să se aleagă cu un glonț în spate. Și el, și Arran, fratele mijlociu, fuseseră împușcați în trecut, și nu era o experiență pe care să și-o dorească din nou.

Într-un sfârșit, observă o mișcare în tufișuri, și de acolo se iți o siluetă întinsă pe burtă și parcă acoperită cu o pătură gri de sub care se vedea țeava armei. Nu se zărea însă marginea unei cizme sau măcar o mână. Părea că un spirit de pe tărâmurile scoțiene se târa printre stânci și tufișuri.

În Anglia, dacă un om de rând ar împușca un cerb pe proprietatea unui lord, ar fi aruncat în închisoare pentru braconaj. În Scoția, risca să-i fie tăiată mâna. Dar aici, pe proprietatea MacLawry, fratele lui, Ranulf, marchizul de Glengask, le permitea celor care trăiau pe pământurile lui să vâneze ca să se hrănească.

În același timp, acea vale era cunoscută drept zona preferată de vânătoare a fraților MacLawry. Și era prea aproape de castel ca să fie frecventată de altcineva decât de cei din familie. În acea dimineață, singurul lucru neobișnuit legat de prezența lui Munro în acele locuri era că venise singur. Dar o făcuse și în alte dăți și nu întâlnise picior de om. La naiba, după optsprezece luni de armistițiu cu familia Campbell, un bărbat trebuia să poată merge de unul singur la vânătoare, fie că asta îi convenea lui Ranulf, fie că nu.

Fiind membru al familiei MacLawry avea tot dreptul să ia chiar el cerbul, cu toate că fusese împușcat de altcineva. Dar, pentru Munro, un astfel de gest n-ar fi fost deloc corect. Din ce apucase să vadă, arma care ucisese cerbul era o muschetă, iar asta însemna că, dacă individul ar fi ratat primul foc, n-ar fi avut timp să încarce arma suficient de repede ca să nu piardă prada. Prin urmare, fusese o împușcătură demnă de un scoțian veritabil.

Persoana acoperită ajunsese lângă animal, iar Munro se ridică. Voia să-și manifeste aprecierea și, în același timp, să-i ceară individului să nu tragă. Când acesta

dădu însă pătura la o parte și o băgă într-un sac, Munro se încruntă și să lăsă din nou la pământ. Vânătorul purta pantaloni dintr-un material aspru, o cămașă albă, simplă, cizme, o haină din lână care cu siguranță arătase mai bine la viața ei și o pălărie de paie cu borurile lăsate. Dar nimic din toate astea nu-i atrăsese atenția lui Munro, ci părul lung și des, prins la spate într-o coadă ce atârna pe umeri, precum și chipul cu piele albă și fină. Vânătorul era o femeie. Tranșa cerbul rapid și precis, dar Munro nu reuși să prindă alte detalii despre fizicul ei. Era însă convins că era o femeie, după mișcări și după felul în care mergea și căra pușca, sacul și prada.

Se ridică pe vine și o urmări cum se îndrepta spre capătul vestic al văii, spre cheiul de dincolo de vale. Arran, fratele născut între Ranulf și el, îl acuzase adesea că nu era câtuși de puțin pasionat de ghicitori și de mistere dacă nu i se arătau în față pe o farfurie. Dar o împușcătură strașnic țintită, un păr lung și roșcat și o pereche de sâni formau premisele unui mister care cu siguranță îi trezise interesul.

O luă pe urmele femeii, furișându-se cu grijă. Era un bărbat înalt, lat în umeri și numai mușchi, dar știa să se facă neobservat când situația o cerea. Iar situația de față, în care un străin avusese ideea nebunească de a se aventura să vâneze pe proprietatea familiei MacLawry, la o aruncătură de băț de castelul Glengask, era, ei, bine, o situație care cerea multă precauție. Unde mai pui că era implicată și o femeie.

De ani buni, familia MacLawry le luase fața clanurilor rivale, dar, ca măsură de precauție, fie el, fie unul din frații lui se întâlnea personal sau trimitea câte o căpetenie ca să se asigure că un pescar care le venea pe proprietate era într-adevăr cine spunea că era, nu vreun asasin trimis de clanurile Campbell, Buchanan sau Fraser sau cine știe de cine. Nu-și doreau să îngăduie

vreunui răufăcător să se apropie de familie și să înceapă un alt război între clanuri.

De cele mai multe ori în ultimul an și jumătate, lui îi revenise responsabilitatea de a-i cunoaște și de a-i primi pe nou-veniți și de a-i ajuta să se stabilească pe pământurile lor. Ranulf și Arran fuseseră ocupați cu drumurile la Londra, cu dragostea și cu căsătoria. Nu-și amintea să fi întâlnit sau măcar să fi auzit despre o femeie care purta pantaloni. Nu ar fi avut cum să uite o asemenea apariție. Cât despre femeile din zonă, le cunoștea aproape pe toate. Le cunoștea chiar foarte bine. Erau, printre ele, și câteva roșcate, dar cea pe care o urmărea nu era una dintre acestea. De dragul familiei sale, era important să afle cine era și de unde se trăgea. Văzuse deja că se pricepea de minune să folosească armele de foc.

Picături mari de ploaie îl udaseră până la piele până când ajunse la capătul mai înalt și mai îngust al Gleann Tàirnich, și printre copacii deși și bolovanii cât casa trebui să se apropie mai mult de ea, ca să nu o scape din ochi. S-ar fi așteptat ca pașii să o poarte înspre pâlcul de colibe dintre poalele dealului și râu. În schimb, ea se îndreptă spre centrul canionului, pe ceea ce, își dădu el seama, fusese cândva un drum. Acum arăta ca un covor de frunze ude și crengi căzute care se termina brusc într-o zonă bolovănoasă. Fără prea mare efort, ea sări peste un zid mai scund și se făcu nevăzută.

Munro ajunse la marginea zidului spart și se opri. Se lăsă pe vine și inspectă ruinele de dincolo de zid. Mănăstirea Haldane fusese centrul vital al Gleann Tàirnich vreme de aproape 400 de ani, dar era pustie de cel puțin o sută. Zăpezile grele de peste iarnă surpaseră zona din spate a clădirii, iar restul construcției nu merita efortul unei renovări. Chiar și așa, se părea că Haldane nu mai era părăsită. Rece, umedă, mohorâtă, periculos de instabilă și, se spunea, bântuită de cel puțin trei dintre foștii ocupanți și de un câine

de vânătoare. Haldane nu fusese frecventată de refugiații veniți din clanurile Campbell, MacDonald, Gerden și Stuart. Nimeni nu fusese tentat să se stabilească nici măcar în preajma ei. Poate că femeia roșcată era doar o fantomă. Numai că Munro știa că fantomele nu ucid și nu tranșează vânat. Mai mult, o femeie-fantomă cu siguranță nu purta pantaloni. Haldane era o construcție a familiei MacLawry, ridicată pe pământurile familiei MacLawry. Dacă voia, el putea intra acolo după pofta inimii, cerând să afle cine era intrusul. Așa ar fi procedat în mod normal. La naiba, frații lui nu-l porecliseră Ursul doar pentru că era lat în umeri. Hotărî că trebuia fie să se retragă, fie să avanseze, ca să nu își petreacă tot restul zilei holbându-se la pereți. Auzi în spate un sunet metalic și înghețată.

Fir-ar să fie!

– Asta-i casa mea. Vocea de femeie era joasă și calmă în timp ce-l avea în cătarea puștii. Nu era nimeni aici, așa că de-acum e a mea, continuă ea. Vezi-ți de drum, uriașule, ca să nu dai de bucluc.

Îl făcea să se simtă ca un puștan prins cu nădragii în vine. Sau cu poalele kiltului în cap. Frații lui ar fi râs ca nebunii.

– Recunosc că ești o bună trăgătoare, fătuco, dar crezi că-mi faci față de una singură? Unde mai pui că n-am observat să-ți fi încărcat arma?!

– Îndrăznește să faci un pas, și o să vedem cât de bun observator ești, răspunse ea. Ți-am spus că nu vreau necazuri. Ți-am lăsat aproape jumătate din cerb, așa că întoarce-te de unde-ai venit și ia-l înainte să ți-l ia șobolanii, râșii și vulpile.

Să împuști un bărbat care se năpustește asupra ta nu era deloc același lucru cu a împușca un cerb care nu-ți simțise încă prezența, asta dacă într-adevăr femeia apucase să-și reîncarce pușca din mers. Îl deruta însă că ea îl observase de când împușcase animalul. El, unul, nu-și dăduse seama de faptul că mai

era cineva în preajmă până nu auzise împușcătura. Se îndreptă de spate, ținându-și țeava puștii în jos. Nu merita ca vreunul din ei să moară pentru aproape un sfert de cerb.

– O să plec, spuse el, făcând doi pași mari în spate.

Apoi se opri, trase aer în piept și o privi în ochi. Putea număra pe degete bărbații care îl învinseseră la vânătoare sau în luptă. De fapt, nu era nevoie să numere, pentru că nimeni nu reușise să-l domine. Doar că, din acea dimineață, asta nu mai era valabil când venea vorba despre femei. Nu prea reușea să îi vadă chipul din cauza muschetei îndreptate spre pieptul ei și a pălăriei cu boruri largi. Dar ce vedea îi era suficient ca să știe că avea să o poată recunoaște oriunde și oricând ar revedea-o. Șuvițe lungi de păr roșcat îi atârnau pe lângă obraji, scăpate din strânsoarea cozii de cal ce-i acoperea umărul. Avea nasul drept, obrajii mânjiți de noroi și uzi de la ploaie, iar buzele i-ar fi fost, probabil, pline și senzuale dacă n-ar fi fost atât de strânse, încât le pierise culoarea. Părea să aibă cel mult douăzeci și ceva de ani.

– Te-ai holbat destul, frumosule. Fă pași! Și să nu te întorci. Cred că Scoția e suficient de mare ca să ne putem evita.

Iat-o cum îi punea condiții peste condiții, cu toate că tot ea îl complimentase. Hmm...

– Cred că aș putea să te evit, acceptă el, privind-o cu atenție în timp ce continua să se îndepărteze de ea. Dar rămâne de văzut dacă o s-o fac au ba.

– Vrei să mă pui la încercare, uriașule? N-ai decât. Data viitoare, n-o să mai fiu așa amabilă.

Dacă așa era ea amabilă, probabil ar fi fost un spectacol să vadă ce însemna să fie nepoliticoasă. El continuă să se retragă, suficient de încet ca ea să înțeleagă, poate, că nu îl speriase câtuși de puțin. Doar că, întâmplător, i se părea că era una dintre rarele ocazii când era

preferabil să evite vărsarea de sânge. Până una, alta, se aventurase până acolo de unul singur.

Chiar și așa, tentația exista. Cât de greu ar fi fost să înconjoare clădirea și să-i arate roșcatei ce însemna să îndrepte arma înspre un membru al clanului MacLawry? Atunci, ea sigur n-ar mai fi avut cu ce să se laude. Munro se opri la capătul fostului drum de acces, apoi continuă să se îndepărteze. Ar fi putut să o sperie de moarte, să arunce câteva amenințări, dar, cu totul neașteptat, luase decizia să se abțină. Să fie reținut. Îl luase cu adevărat prin surprindere, iar asta merita un altfel de răspuns decât amenințări și pumni. N-ar fi vrut să o pună pe fugă înainte să afle cine era.

Când se îndepărtă îndeajuns de Haldane, își continuă drumul până ajunse în luminișul unde fusese împușcat cerbul. Din pricina ploii, doar o vulpe descoperise leșul, dar o luă la fugă când îl văzu pe Munro apropiindu-se. Era și cazul să-i arate cineva un pic de respect. După ce tranșă restul de carne, luă animalul pe umeri, porni către râul Shinaig, apoi spre nord, pe malul vestic, până când în față i se arătă castelul Glengask. Se îndreptă către intrarea ce ducea la bucătărie și ciocăni până când Timothy, unul dintre valeți, îi deschise.

– Am adus cina, mormăi Munro, trecând pe lângă valet și ducându-se în bucătărie.

Doamna Forrest, bucătăreasa, curăță degrabă masa, iar el trânti leșul.

– Unde e partea din spate?

În bucătărie intrase Arran, fratele cel mijlociu. Minunat! Dacă el era acolo însemna că erau și nevasta lui, Mary, și plodul lor, Mòrag. De obicei, se bucura să-i vadă, dar în acea zi ar fi vrut să aibă câteva afurisite de minute doar pentru el.

– Mi-a fost foame, îi răspunse lui Arran.

– Cred și eu, dacă te-ai apucat să mănânci vânat crud.

Munro pufni, se spălă pe mâini și se îndreptă spre zona principală a casei. Mai bine se tăia felii și se făcea friptură decât să recunoască faptul că o femeie cu o muschetă veche de cincizeci de ani îi luase fața, îi omorâse prada și apoi îl și atacase prin surprindere. Nici prin gând nu-i trecea. Niciodată.

Arran, care avea un nas de ogar când era vorba să miroasă belelele, îl urmă.

– Doar nu te-ai dus singur, Ursule! Știi bine că nu e voie.

– Dacă voiam companie, luam un câine de vânătoare. Owen, pregătește-mi baia! Să fie fierbinte, îi aruncă Munro valetului care tocmai îi ieșise în cale.

– 'Nțeles, stăpâne Urs. Stați să vă iau pușca.

Munro îi dădu arma, cu țeava în jos.

– Ai grijă, că e încărcată, îl avertiză.

– Deci? Ai omorât cerbul cu *ciomagul* înainte să-l mănânci? continuă Arran.

– Dacă ții neapărat să știi, atunci află că m-am întâlnit cu o femeie cu trei nepoți și le-am dat o halcă zdravănă de vânat pentru cină, îi aruncă Munro fratelui mijlociu. Ai și alte întrebări despre cum mi-am petrecut dimineața?

Arran ridică mâinile, ca și cum s-ar fi predat.

– Nu. N-am nici un chef să-mi smulgi capul de pe umeri. Hai, spală-te de sânge și vino să joci biliard cu mine și Lachlan!

– E și Lach aici? Bănuiesc că și Winnie. Și micul Colin.

– Da. Și Mary a mea, cu Mòrag. E vreo problemă, frățioare?

Munro ridică din umeri.

– Nu. Dar, dacă aș fi știut că aveam să fim o armată de oameni, aș fi împușcat un cerb mai mare.

– Sau poate n-ai fi mâncat jumătate pe drum spre casă, râse Arran, bătându-l pe umăr.

– Hai, cară-te! Cobor și eu imediat.

Crescuse într-o familie numeroasă și gălăgioasă, iar diferența pe care o făceau cei doi băieței și fetița, adică nepoții și nepoata lui, era că familia MacLawry și, în cazul lui Lachlan și a lui Winnie, familia MacTier aveau înainte un viitor care, cu niște ani în urmă, era aproape de neimaginat.

– Piaptănă-ți și claia aia afurisită dacă tot te primenești. La cum arăți, ești numai bun de speriat copiii.

Ce ironie! Plin de sânge și ud până la piele, amenințat de o femeie cu muschetă, iată-l că se întorsese la plozii și la nevestele de la castelul Glengask, unde viața devenise atât de... domestică. Cu doi ani în urmă, clanul MacLawry era cel mai puternic, de temut și deschis la minte din Scoția. În acea dimineață însă, putea să jure că îl auzise pe Ranulf cântându-i fiului și moștenitorului său, William. Tocmai Ranulf, care dintr-o privire putea face un ditamai bărbatul să se scape în pantaloni.

Măcar Munro putuse să iasă la vânătoare, chiar dacă lucrurile nu se terminaseră prea bine. Ceilalți din familie clar n-ar fi plecat singuri, riscând să dea peste vreun membru al familiei Gerden sau Campbell. Nu de când aveau copii la piept, neveste la braț și cântece de leagăn pe buze.

Se îmbăie, își puse un kilt și o cămașă, o pereche de cizme și porni în căutarea lui Ranulf. Liderul clanului stătea sprijinit în pragul ușii camerei copiilor, admirând haosul provocat de cei mici și de mamele lor. Și, la naiba, zâmbea!

– Ran?

Marchizul se îndreptă de spate și se întoarse spre el.

– Ai făcut bine să-i dai jumătate din vânat acelei femei și celor mici. Au mai mare nevoie de mâncare decât noi.

Normal că Ranulf auzise deja povestea. Nimic nu se întâmpla fără știința lui.

– Eu...

– Și, data viitoare când pleci la vânătoare de unul singur, o să pun dulăii pe tine, continuă fratele său, arătând înspre cei doi câini mari întinși pe hol, de parcă ar fi încercat să facă abstracție de prezența copiilor. Chiar dacă suntem la pace cu clanul Campbell, sunt destui pentru care ai fi un trofeu de mare preț.

Munro încuviință din cap. Și-ar fi putut contrazice fratele, dar știa că n-ar avea câștig de cauză. Era mai simplu să se prefacă de acord și apoi să ignore avertismentul.

– Am ajuns până la mănăstirea Haldane, spuse el. Toată aripa de sud e făcută praf.

– Sunt atâția ani de când nici nu m-am mai gândit la acel loc, răspunse marchizul, înclinând ușor capul. Cum de-ai ajuns așa departe pe jos?

– N-am cedat nimănui locul, nu-i așa? Mi s-a părut că văd urme de pași. Destul de vechi, dar m-au făcut curios.

– Nu. N-aș risca să găzduiesc pe cineva acolo nici măcar pentru o noapte. Crezi că sunt probleme?

La naiba! Ultimul lucru pe care-l voia era ca marchizul să-și trimită oamenii acolo și să afle de fata care îl amenințase cu arma.

– Mai degrabă, cred că niște puști din sat s-au dus să caute fantome și spirite, cum făceam și noi, zise el și ridică din umeri. Data viitoare când o iau într-acolo, o să mă uit mai cu atenție, ca să fiu sigur.

– Data viitoare când o iei într-acolo, să mergi cu Debny sau cu altcineva, ca să-ți țină de urât, răspunse Ranulf, aplecându-se să ridice un bebeluș cu plete negre care se îndrepta de-a bușilea spre câini. Nu risca aiurea, frate. Nu glumesc.

Preț de o clipă, Munro îi privi când pe marchizul de Glengask, când pe fiul lui în vârstă de șapte luni. Era următorul marchiz, viitorul lider al clanului MacLawry, și momentan era din cale-afară de ocupat să umple de salivă cămașa albă a tatălui său.

– Frate, mi se pare că am rămas singurul bărbat din familie care își asumă riscuri, spuse Munro, mângâind cu blândețe urechea micuțului. Și chiar ai nevoie de un bărbat capabil de așa ceva.

– Ursule, eu...

– Știi că am dreptate, Ran. Familia noastră a devenit foarte civilizată, dar lumea din jur, nu. N-am de gând să mă arunc cu capul înainte de pe o stâncă, dar nici nu m-am domesticit. Și, dacă din când în când aleg să mă duc singur la vânătoare, amintește-ți că am 27 de ani. Cred că sunt destul de matur ca să decid singur ce riscuri îmi asum.

Marchizul îl privi în ochi.

– Atunci, poate e momentul să-ți găsim o femeie și să te așezi la casa ta.

– Hmm...

Lui Munro îi ajunsese. Deja avusese parte de prea multe amenințări pentru o singură zi, așa că se răsuci pe călcâie.

– Îți sugerez să nici nu încerci dacă vrei să mă mai vezi vreodată. Când o să vreau o nevastă, o să-mi caut singur.

– Nu te-ai culcat deja cu toate fetele nemăritate din împrejurimi? întrebă fratele lui. Chiar nu ți-a atras nici una atenția?

– M-am culcat abia cu trei sferturi. Iar roșcata în pantaloni nu era printre ele. E plăcut pentru o noapte, două, dar pentru toată viața? Gândul îmi dă fiori de groază, continuă el.

– Vremurile se schimbă, Ursule. Trebuie să te schimbi și tu, altfel rămâi de căruță.

Nu i se părea o alternativă neplăcută. În orice caz, faptul că nu avea nevastă și plozi îi îngăduia să mai dea o tură la mănăstirea Haldane. Femeia în pantaloni spusese că locul îi aparținea, deci asta însemna că se stabilise acolo.

Așa că avea o bănuială că urma să o revadă și, de data asta, nu avea de gând să mai aibă garda jos.

capitolul 2

– Elizabeth, sunt eu! spuse Catriona MacColl, cu voce joasă, păşind dincolo de intrarea pe jumătate prăbuşită.

Intră în holul lung şi pătrunse în singura încăpere rămasă întreagă din vechea fortăreaţă. De fapt, relativ întreagă. Într-un colţ, tavanul era surpat, şi prin el se zărea cerul. Ploaia se scurgea pe zid, iar şiroaiele semănau cu nişte tentacule. Câteva blaturi de lucru şi un ceainic stricat trădau faptul că acolo fusese cândva bucătăria. Nu se vedea să fi fost dotată vreodată cu un cuptor. Ultima dată când fusese locuită, o asemenea inovaţie încă nu exista. Existau însă un şemineu înalt de un metru, cu poliţe din oţel, şi un raft rotativ lipit pe la mijlocul peretelui mai lung. Încăperea era mare şi nu avea ferestre, şi, în zilele în care era la modă ca nobilii să mănânce mâncarea pregătită pe vatră, raftul rotativ ar fi fost mişcat de un servitor sau chiar de un câine.

Cum ea nu avea nici servitor, nici câine, ea doar împunse cu vârful cizmei mormanul de pături de lângă vatră.

– Elizabeth, ai pus apă la fiert? întrebă ea, deşi era limpede că pe foc nu era nici un vas.

Mormanul de pături se mişcă.

– Era un greier în apă.

Ochii căprui, cu gene lungi, clipiră sub o coamă de păr blond-închis.

– Bănuiesc că l-ai scos din apă şi ai pus-o la fiert, da?

Catriona trase în dreptul focului o masă veche cu trei picioare, puse vânatul pe ea şi începu să îl taie cu cuţitul pe care îl ţinea ascuns în cizmă. La naiba, trebuia să îl fi ascuţit. Parcă era nevoită să coasă cu o lingură.

– Doar nu sunt o barbară, răspunse Elizabeth MacColl cu accentul ei civilizat de londoneză. Am aruncat greierele în iaz.

Catriona își înăbuși un căscat și tăie carnea mai cu patos.

– Și pe urmă te-ai dus și-ai luat din nou apă, sper.

Păturile rămaseră inerte.

– Mi-ai spus să nu mă aventurez afară. Și-n nici un caz n-am să folosesc chestia aia de curge pe pereți.

– Dacă fierbeai apa, greierele murea, știi?

– Dar imaginea lui înotând în apă n-ar fi murit în mintea mea, se înfioră Elizabeth. Zău așa, nu puteam să stăm la un han? Ziceai că suntem pe pământurile clanului MacLawry. Ei acceptă fugari. Iar hanul ar fi fost un loc mai călduros și mai uscat. Și n-ai fi fost nevoită să vânezi și să gătești pentru cină.

– Mi se pare un loc mai sigur, răspunse Catriona. Eu, una, sunt obișnuită. Bun. Acum, taie ceapa cât mă duc să aduc apă.

– Desigur.

Elizabeth ieși de sub pături. Purta o rochie frumoasă, din muselină galbenă, și o haină mov, din lână, potrivită pentru cele mai pretențioase saloane din Londra.

– Încerc să fiu de ajutor, să știi. Dacă vei avea nevoie de cusut sau de brodat ceva, o să te bucuri că sunt aici.

– Mă bucur deja, gâscă ce ești.

Catriona își îmbrățișă sora mai mică, atentă să folosească doar mâna care nu era murdară de sângele vânatului.

– Nu înțeleg cum de te bucuri, continuă Elizabeth, începând să taie cu stângăcie ceapa în sferturi. N-am vrut ca prima mea scrisoare în cinci ani să fie o cerere de ajutor. Chiar am vrut să păstrăm legătura, așa cum ne-am propus de la bun început.

– Și eu aș fi putut să-ți scriu măcar o dată, dar am fost amândouă prea ocupate, cred.

Faptul că nu păstraseră legătura însemnase și diminuarea conflictului dintre cele două părți ale familiei, și amândouă erau conștiente de asta.

Elizabeth își trase nasul, iar Catriona nu putea băga mâna în foc că era de la ceapă sau de la emoție.

– Când te-am văzut la ușă, Cat, am... Of, trebuia să scot greierul din oala cu apă.

Catriona își sărută pe frunte sora. Sora vitregă.

– Oricum sunt udă de la ploaie. Ar fi numai bună încă o plimbare.

Din depărtare se auziră tunete, parcă menite să-i tempereze optimismul. Dar, în acea zi, vremea era cel mai mic pericol care o preocupa. Nu se așteptase să vadă un bărbat de aproape doi metri strecurându-se printre copaci ca un leu uriaș, brunet și silențios. Probabil luase de mult timp urma cerbului, la halul în care-i arătau veșmintele, dar ea stătuse pitită preț de trei afurisite de ore, în așteptarea unui vânat. Nu îndrăznise să se aventureze departe de locul unde își ascunsese sora. Fir-ar, ar fi trebuit să-l lase pe el să împuște cerbul, dar nu i se păruse nici pe departe la fel de flămând ca ea. Iar când o lăsase să ia o parte din pradă și să plece, crezuse că scăpase. Se gândise că un alt braconier nu avea să facă mare caz pentru un vânat ce se afla din belșug în zonă. Mai mult, ea nu era o căprioară nevinovată ieșită la păscut, iar el era mare cât un munte. Dar, în numele Sfintei Bridget, era foarte silențios. Slavă Cerului că se uitase în urmă, cum făcea de obicei. Altfel, ar fi luat-o el prin surprindere. Își mască un fior. Nu avea de gând să-i dezvăluie lui Elizabeth pericolul din care tocmai scăpase.

Luă vasul pentru apă, traversă holul și se opri în dreptul a ce rămăsese din ușa de la intrare. Vântul se înteți se, dar nimic nu părea nelalocul lui. Și nu vedea nici urmă de uriaș. Spera că lucrurile aveau să rămână așa. Fusese încântată să descopere acel loc ferit, în mijlocul sălbăticiei. Dar știa că nu aveau să poată rămâne acolo multă vreme. Namila avea să se întoarcă împreună cu stăpânul lui și, fără îndoială, aveau să le izgonească pe surorile MacColl sau mai rău.

Da, era aproape sigură că se aflau pe pământurile clanului MacLawry, dar, din punctul ei de vedere, acea familie era o legendă. Se spunea că Lord Glengask îi primea atât pe oamenii locului, cât și pe fugari, pe cei care se refugiau acolo după ce fugiseră de pe pământurile altor clanuri, unde casele le fuseseră dărâmate ca să facă loc pășunilor pentru oile lor afurisite.

Oftă. Glengask nu avea nici un motiv să le primească pe ea și pe sora ei. Avea, în schimb, o grămadă de motive să le izgonească. Dacă ar fi fost singură, la acea oră și-ar fi făcut deja bagajul și dusă ar fi fost. Ar fi dispărut în sălbăticie. Numai că nu era singură și nu știa cât mai putea îndura Elizabeth viața în natură. Vechea clădire era aproape o ruină, era friguroasă și plină de umezeală. Dar era, de departe, un loc mai prietenos decât altele în care se aflaseră în ultima vreme. La Londra, localnicii – sau, în fine, acei câțiva cetățeni izolați cu care se intersectaseră la ore târzii din noapte – îi remarcaseră ținuta. Aici, nimeni nu-i arunca o a doua privire. În afară de Elizabeth, desigur.

Se lăsă pe vine în dreptul firului de apă din spatele ruinelor și umplu vasul. Se spălă pe mâini și se șterse de pantaloni, apoi zâmbi. Se gândea la cât de necivilizată îi păruse lui Anne Derby-MacColl când sosise la Londra – să tot fi fost cinci săptămâni de atunci. Expresia mamei sale vitrege, o combinație care transmitea „Ți-am zis eu!“ și mult, mult dispreț aproape că o făcuse să râdă. Ei bine, probabil că doamna Derby-MacColl nu râdea acum câtuși de puțin. Catriona chiar se mira că nu i se auzeau până în Scoția țipetele și crizele de isterie.

Pantalonii pe care îi purta îi veneau bine și îi țineau de cald, dar era conștientă că, în același timp, atrăgeau atenția asupra ei. Iar în acea zi chiar fusese remarcată. Era cazul să rezolve acea nouă problemă, în loc să-și bată capul cu cele vechi. Prea bine. Avea să facă bagajele și să le ducă în mica peșteră pe care o descoperise undeva

la jumătatea văii. Ele aveau să rămână în clădirea în ruine, pentru că adevărul era că sora ei de 19 ani abia își putea prinde părul în coadă. Ideea de a dormi într-o peșteră ar fi făcut-o să leșine. Dacă și-ar fi transportat lucrurile în peșteră, ea și Elizabeth ar fi putut fugi degrabă dacă uriașul și-ar fi făcut din nou apariția. Iar dacă nu apărea în următoarele zile, Catriona ar fi adus lucrurile din peșteră înapoi. Chiar dacă era o ruină, acea clădire i se părea mai sigură decât o eventuală mutare pe teritoriul altui clan. Și, cum iarna se apropia, aveau nevoie măcar de o bucată de acoperiș deasupra capului. O trecu un fior de neliniște. Meleagurile acelea erau foarte prietene cu iarna și nici un alt anotimp nu le plăcea mai mult. Iernile lungi și grele făceau parte din peisaj. Afară, era deja atât de rece, că îi dăduse lui Elizabeth cea mai groasă dintre pături. În câteva săptămâni, clădirea veche și dărăpănată în care se adăpostiseră risca să devină la fel de periculoasă ca statul sub cerul liber. Catriona se încruntă și făcu cale întoarsă cât putu de repede.

Elizabeth tocmai termina de tăiat carnea în cubulețe. Catriona zâmbi și puse oala deasupra focului. Sora ei nu avea idee despre traiul pe acele meleaguri, dar măcar încerca. Așa că depindea de Catriona ca experiența să fie cât se putea de suportabilă. Privi de jur împrejur. Încăperea rămăsese aproape intactă, mai puțin partea dinspre vest a tavanului și peretele de sub el, care aproape cedase și mai că nu se prăbușise peste camera alăturată. Dacă aveau să petreacă iarna acolo, era nevoie să facă niște reparații. Bătrânul Tom și fiul lui, Connor, ar fi rezolvat totul în cel mult o săptămână, dar ei erau la peste 150 de kilometri, și ea nu i-ar fi trimis vorbă nici de-ar fi putut. Nu, era datoria ei și trebuia să găsească o soluție pentru ca locuința lor temporară să le țină la adăpost față de vreme și față de intruși.

Dacă acel bărbat cât un munte vâna prin partea locului, poate că pe-acolo se afla un sat. Poate mai aproape decât credea. Hmm. Era riscant, dar avea nevoie de un ciocan și de fierăstrău, plus de alte câteva lucruri.

Apa începu să fiarbă, iar Catriona spera ca dâra de fum să se piardă prin nori și ploaie. Aruncă în oală carnea, ceapa și ceva sare pe care-o șterpelise de la ultimul han unde poposiseră. Avea să fie o mâncare cât se poate de simplă, dar îndestulătoare.

– Îți ies aburi din haine, remarcă Elizabeth. Sper să nu faci pneumonie, că... Nu știu ce m-aș face. Și asta-i o mare problemă, așa-i?

– Nu e prima dată când stau în ploaie, Elizabeth, răspunse Catriona.

Se duse, totuși, la bagaje și scoase o pereche uscată de pantaloni și o cămașă.

Pe drumul dintre Londra și Scoția, lăsase destui bărbați fără haine, dar lăsase, ici-colo, câte un bănuț care să compenseze furtișagul.

– Ești mulțumită acum? își întrebă sora.

– Da. Mulțumesc!

Catriona profită de ocazie ca să strecoare în bagaj periile de păr și un șal, dar și alte câteva obiecte. Nu voia ca Elizabeth să aibă impresia că se pregătea să plece, ci doar că voia să facă un pic de ordine.

– Ce faci? o întrebă sora ei, parcă ghicindu-i intențiile.

– Păi... mi s-a părut că am văzut pe cineva..., recunoscu Catriona, străduindu-se să mențină un ton calm. Dacă va fi nevoie să plecăm de aici, vreau să fim pregătite.

Elizabeth îngenunche lângă ea.

– Cat, toate astea sunt din cauza mea. Nu trebuie să mă menajezi și să îmi ascunzi unele lucruri. Mai ales dacă suntem în pericol.

– Nu-i vina ta. Este vina mamei tale. Tu doar ai avut curajul să spui nu. Cât privește restul, aș aprecia să mă lași să fiu sora mai mare și să-mi fac eu griji pentru amândouă.

– Deci *chiar* îți faci griji.

– Sunt doar cu băgare de seamă, obiectă Catriona și scoase un pachet de cărți de joc. Facem o carte până e gata tocana?

– Da, te rog, zise sora ei zâmbind.

Două ore mai târziu, Catriona mânca stând turcește pe podea, în vreme ce Elizabeth ocupa singurul scaun din casă. Purtatul de pantaloni, mersul la vânătoare, mâncatul cu mâna... Catriona își spunea că mama ei ar fi leșinat de jenă văzând toate acestea. Pe de altă parte, știa din poveștile spuse de tatăl ei că mama ei, Caitir MacColl, era o femeie eminamente practică. Poate că ar fi fost de acord, până la urmă, cu toate astea. Dacă nu cu circumstanțele, măcar cu reacția fiicei ei. Cât despre tatăl ei, dacă Randall MacColl n-ar fi avut friguri, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dacă ar fi trăit, multe ar fi fost altfel.

Era convinsă de asta.

– Păcat că nu avem mai multe cărți, rupse Elizabeth tăcerea, speriind-o un pic. Am putea citi seara, în loc să ne imaginăm ce s-o fi întâmplând la Londra. Sau în loc să ne gândim la ce-o să facem când vine iarna.

Deși nu prea îi păsa de ce se petrecea la Londra, Catriona trebuia să își amintească, din când în când, că sora ei, cu toate că era tânără și crescută în puf, nu era vreo idioată.

– Cred că, dacă facem câteva reparații, vom putea petrece iarna aici. Cât despre Londra, nu-ți face griji, vei ajunge din nou acolo. Și o să ai ce povesti, îi spuse, bătând-o ușor cu palma pe genunchi. Îmi pare rău că nu ți-ai putut lua cărțile. Erau prea grele. Dar îți voi face rost de câteva.

Nici ea nu își luase cărțile. Rămânea însă de văzut dacă aveau să-i lase camera așa cum era. Morna, verișoara ei, pusese ochii pe ea, în special pentru că dădea înspre port și înspre vasele ancorate acolo. Așa că erau slabe șanse ca dormitorul să rămână al ei. Nu că avea vreo

importanță, pentru că nu avea de gând să se întoarcă. Cele trei cărți pe care și le luase, preferatele ei, erau pe fundul unui râu, unde nu le-ar fi găsit nici o persoană aflată pe urmele lui Elizabeth.

Catriona își îndesase restul bunurilor într-un sac de cartofi și o geantă ponosită. La început, nu avusese doar cărți, ci și o mică sculptură din corn de cerb înfățișând o vulpe, o rună ca să îi poarte noroc, câteva panglici pentru părul ei rebel. Toate i se păruseră obiecte utile când pornise la drum, spre sud, dar la întoarcere se dovediseră doar o bătaie de cap în plus și o povară care le încetinea. Renunțase la ele fără ezitare. Elizabeth avea nevoie să-și păstreze câteva lucruri drăguțe. Ea, în schimb, nu avea.

– Rămânem aici? o întrebă sora ei, cu o expresie neîncrezătoare.

– Da. Avem foc, vânat din belșug, sursă de apă în apropiere și un acoperiș aproape întreg. Cred că o să reușesc să-l repar cumva până dă prima zăpadă.

– Te ajut și eu! zise Elizabeth.

Întregul plan depindea însă de matahala în kilt alb, negru și roșu, care putea să o dea de gol în fața căpeteniei de clan sau a arendașului. Poate pe el ar fi trebuit să îl împuște, nu pe cerb. Ar fi simplificat situația. Pe de altă parte, dacă s-ar fi apucat să omoare oamenii pentru că-i încurcau socotelile, ar fi trebuit să înceapă cu unchiul ei, ducele de Visford, și cu mama ei vitregă. Iar atunci ar fi meritat orice belea i-ar fi apărut în cale.

Of! Era mai bine să plece. Clădirea era groaznică și la un pas să cadă pe ele. Unde mai pui că rămăseseră suficiente tablouri vechi, așternuturi și alte obiecte stricate ca locul să fie straniu și neliniștitor. Poate în următoarea vale găseau o colibă vânătorească neocupată peste iarnă. Un locșor care să aibă o fereastră, poate chiar două, un acoperiș întreg și poate ceva de-ale gurii. Un loc unde nici o matahală n-ar fi știut de ele.

Dar de ce se gândea atât de mult la el? E drept că arăta rezonabil de bine - sau cel puțin asta fusese impresia ei. Îl văzuse doar din spate până în ultima clipă, când se întorsese spre ea și o anunțase că erau șanse mari să revină.

- Haidamac prost! mormăi ea, punându-și cuțitul la loc în cizmă.

- Ce-ai spus?

- Blestemam vremea. Așa se face prin partea locului.

- Parcă-mi amintesc, chicoti Elizabeth.

Poate că îi cam rănise orgoliul uriașului, dar, în definitiv, cine îl pusese să o urmărească? Și doar îi spusese să îi dea pace, pentru numele lui Dumnezeu. Bărbații nu prea știau de vorbă bună când le era amenințată bărbăția, dar ea nu avusese de ales. Nu putea să stea ascunsă și să-i dea ocazia să o descopere pe Elizabeth sau să le fure puținul pe care îl aveau. Sau, și mai rău, să o atace pe una din ele doar pentru că erau femei singure.

Era mai prudent să doarmă în peșteră și să își țină și lucrurile acolo, dar nu era sigură dacă făcând asta nu îi provoca noi probleme lui Elizabeth, în loc să o ajute să scape de cele pe care deja le avea.

- O să mut o parte dintre lucrurile noastre, pentru orice eventualitate, spuse ea, punându-și sacul pe umăr. Mă întorc într-un ceas. Îți las muscheta, dar nu încerca să o folosești decât dacă nu ai de ales.

- Se întunecă!

- Nu-ți face griji, știu încotro s-o apuc. Iar pe ploaia asta sigur n-o să dau nas în nas cu nimeni.

- Tocmai, o să fii singură în toată pustietatea asta!

- Ei bine, știi bine că sunt cam țicnită, dacă-mi amintesc corect cum mi-a spus mama ta când m-a văzut.

Ea și nenumărate alte persoane pe care le cunoscuse de-a lungul anilor. Zâmbindu-i surorii ei, care o privea cu un aer deznădăjduit, căută într-unul dintre bagaje și scoase singura carte pe care o păstrase.

– Poftim! O să te țină ocupată.

– O! Poezii de Byron! Nu mi-ai spus că ai așa ceva!

– Păstram cartea asta pentru o zi ploioasă. Ca asta de azi, dacă mă gândesc bine.

Când se întoarse, Elizabeth deja dormea în grămada ei de pături, focul aproape că se stinsese, iar ploaia se mai domolise. Catriona mai aruncă niște lemne pe foc, își scoase hainele ca să le pună la uscat și desprinse cu delicatețe cartea din mâna surorii ei.

Se cuibări sub pătura ei și încercă să citească. Numai că, în liniștea aproape desăvârșită, mintea îi zbura aiurea, tocmai la uriașul enervant și extrem de musculos și la pletele care-i picau dezordonat până aproape de umeri.

Mormăi și începu să se foiască, trăgându-se cât mai aproape de foc. Căldura îi încălzea și îi usca pielea. Continuă să citească până simți că i se închid ochii. Dacă matahala le dădea iar târcoale, aveau să mai treacă zile bune până la următorul somn într-un loc călduț și uscat. Până când găsea un alt adăpost. Iar gândul la uriaș n-avea s-o mai bântuie.

– Hei! E cineva acasă?

Catriona simți fiori reci pe șira spinării. Se ridică în capul oaselor, sub pătura subțire, și luă muscheta. Chiar atunci observă, prin spărtura din tavan, că afară se înseninа.

– Nu te mișca, îi șopti surorii ei.

Apoi se îmbrăcă în mare grabă și o zbughi la fugă. Recunoscuse vocea. Data trecută îl lăsase să scape teafăr și nevătămat. De data asta, se simțea amenințată și nu avea de gând să-l mai lase să scape la fel de ușor.

– Roșcato! Știu că ești aici. Am văzut fum ieșind pe horn.

Pasul următor avea să fie cu torțe și flăcări. Felul obișnuit în care căpeteniile scoțiene scăpau de sătenii de care nu mai aveau nevoie. Oare cu câți alți bărbați venise? Nu cumva afară o aștepta însuși Glengask,

cu o duzină de acoliți înarmați? Catriona se strecură pe scările aproape surpate ca să arunce o privire printr-una dintre nenumăratele crăpături din zid. Nu văzu decât pădurea. Liniștită, tăcută și udă. Fir-ar să fie, dormise prea mult. Razele soarelui străpungeau norii grei, înspre est. Mormăi o înjurătură și se mișcă repede spre următorul punct de observație – o fostă fereastră. Nici de aici nu văzu nimic.

Oare o strigase și apoi se ascunsese? Încerca să o atragă în câmp deschis? Să o facă să iasă la vedere? La naiba!

Se duse la următoarea fereastră și abia atunci îl văzu pe uriaș. Avea lângă el un câine de vânătoare al cărui cap aproape că îi ajungea la mijloc, dar ea nu putu zări pe altcineva. Doar nu era atât de prost încât să fi venit doar cu un câine.

– Ți-am spus să te ții departe! strigă ea. E ultimul avertisment!

Aruncă încă o privire și îl văzu scrutând ferestrele de la etajul al doilea. Era limpede că o căuta. Era mai tânăr decât i se păruse deunăzi, iar barba neglijentă îi făcea chipul să arate suplu și teribil de frumos.

– Știi bine că nu ești în siguranță acolo, sus. Tot etajul se poate surpa într-o clipită.

– Nici tu nu ești în siguranță afară, uriașule, răspunse ea. Ai timp să te cari de aici până număr la cinci. Altfel, te paște un glonț în fund.

El nici nu se clinti.

– Nu te încăpățâna aiurea, Roșcato. Am venit doar ca să-ți aduc niște pâine și o pătură. Pun pariu că bătrâna mănăstire nu era un loc prea călduros și uscat nici înainte să se prăbușească.

Ea se lăsă și mai mult pe vine, privindu-l printr-o spărtură în zid.

– Tu chiar te-aștepți să te cred pe cuvânt, matahală?

El se încruntă.

– Mi se spune Ursul. Dacă nu te-ncurcă, aș prefera să-mi spui așa în loc de namilă, matahală, uriaș sau mai știu eu cum.

– A, faci pe vecinul săritor? Lasă ce-ai adus și vezi-ți drum. Și să nu te mai întorci.

De data asta, era aproape sigură că-i văzuse pe buze o urmă de zâmbet.

– Neah. Cred c-o să las înăuntru ce ți-am adus. Vezi că pe câine îl cheamă Fergus. N-o să-ți facă nici un rău dacă ești cuminte. Și nici eu n-am să-ți fac rău.

Ba bine că nu! N-avea de gând să-i dea nici măcar ocazia să-i facă rău. Pe de altă parte, dacă nu cumva chiar avea să îl împuște, trebuie să-l lase să intre. Nu era vreun laș, asta era limpede, dar concluzia n-o ajuta cu nimic. Ea, una, arăta și vorbea ca o scoțiană. Se vedea că era de-a locului. Dar dacă Elizabeth deschidea gura, oricine și-ar fi dat seama că era englezoaică. Sau, în fine, că fusese crescută în Anglia. Era un risc pe care nu și-l permitea.

Nu apucă să se gândească la un plan, că el deja era cu un pas înăuntrul clădirii în ruine. La naiba cu toate! O luă în jos pe scări cât de repede putu, mulțumindu-și din nou că alesese să poarte pantaloni. Clădirea asta în paragină nu era locul potrivit pentru o damă în rochie. Poate nici pentru un bărbat în kilt. Sau, cel puțin, așa spera.

Iată-l că și azi purta kilt, de data asta cu cizme, o cămașă albă simplă și o haină neagră din lână. N-avea idee de ce, dar era până și ea surprinsă de precizia cu care înregistrase toate detaliile apariției lui. Poate era ca-n proverbul cu dușmanul – să-l cunoști și să-l ții cât mai aproape.

Catriona se strecură printre ruine până la intrarea din față și își pregăti muscheta în timp ce așa-numitul Urs sărea peste câțiva bolovani și intra.

– Nu-mi amintesc să-ți fi permis să intri, îi aruncă ea.

– Nu-mi amintesc să-ți fi cerut permisiunea, îi dădu el replica, apoi fluieră scurt.

Dulăul își făcu apariția imediat și-i veni la picior. Acum, că erau destul de aproape, Catriona observă cât de mari erau, atât bărbatul, cât și animalul. Nu se putea hotărî care din ei era mai periculos. Chiar în acel moment, câinele de vânătoare făcu un pas spre ea și mârâi, făcând-o să se înfioare.

– Fergus te sfătuiește să lași muscheta deoparte, comentă individul, cu un aer detașat, punându-și pe umăr sacul cu care venise. Iar eu te sfătuiesc să ții cont de mesajul lui.

– Nu mă speriați nici tu, nici el. Dacă ai simțit nevoia să-mi dai de pomană, lasă pâinea și pătura și pleacă. Altfel, cineva o să fie împușcat.

Dulăul mai făcu un pas spre ea, iar Catriona simți că i se zbârlește părul. Câinii scoțieni de vânătoare erau crescuți să doboare cerbi și căprioare. Ea, una, ar fi fost o pradă extrem de ușoară. Însă trebuia să gândească strategic, ca la șah. Câinele era arma lui, așa cum muscheta era a ei. Oare cine avea să-și folosească primul arma? Sau cine avea să cedeze primul?

Ochii lui de un verde-deschis zăboviră asupra ei câteva secunde lungi. Privirea îi era mai nuanțată, aproape contemplativă. Era altfel decât se așteptase. Apoi bărbatul oftă și pocni din degete.

– Fergus, culcat!

Câinele scoase un mârâit și, vizibil nemulțumit, se întinse pe jos și își lăsă capul uriaș pe labele din față.

– Prea bine, spuse ea, străduindu-se să nu arate cât de ușurată se simțea, căci încă era departe de a fi în siguranță. Acum, vezi-ți de drum, uriașule!

– Ursule. Ți-am spus doar.

– Bine, Ursule. Lasă sacul aici și cară-te!

El se conformă, cu mișcări lente și fără să o scape din priviri.

– Nu trebuie să-ți fie frică de mine, fătuco. Și ești bine-venită să stai aici oricât ai nevoie. La Glengask, toți scoțienii sunt bine-veniți câtă vreme au intenții bune.

Ea pufni.

– Nu-mi spune că vorbești în numele marelui Lord Glengask. Scuză-mă că nu-ți fac și-o reverență.

– Cu pantalonii aceia pe tine? Asta chiar ar fi de văzut.

Ea se simți jenată preț de o clipă, apoi își dădu seama că el nu o privea câtuși de puțin cu dispreț. Asta o făcu să se simtă... straniu. Îi dădea o senzație ciudată în stomac. Și nu era sigură dacă îi plăcea sau nu.

– N-aș face-o nici dacă ai fi însuși regele! îl repezi ea.

Nu-l sfida doar din vorbe. Continuă să țină muscheta pregătită, iar Munro nu se deranja să-și ascundă nemulțumirea. În numele Sfântului Andrei! Își potolise câinele și îi adusese câteva lucruri de care clar avea nevoie. Și, cu toate astea, tot o deranja prezența lui. Tocmai a lui, bărbatul pe care femeile din sat îl aleseseră patru ani la rând Regele de Mai. Bărbatul care în aceeași noapte se culcase atât cu Bethia, cât și cu Flora Peterkin, fără ca vreuna să afle de cealaltă – sau să nu aibă parte de satisfacția dorită.

Bineînțeles că vorbea în numele stăpânului locului, dar ceva îi spunea că nu ar avea nimic de câștigat dacă i-ar mărturisi că era fratele marchizului. Poate cel mult un glonț în piept.

Codana roșcată îl nedumerea. Nu reușea să o înțeleagă. Pe lângă atitudinea în general ostilă și preceperea de a mânui arme de foc, părea imună la farmecul lui. Nu i se mai întâmplase să-i reziste vreo femeie. Nu i se mai întâmplase să nu fie considerat atrăgător. Sigur, fata asta nu știa nimic despre el, nu știa cine era și ce hram purta. Dar Munro considerase mereu că faptul că făcea parte din clanul MacLawry nu era prima lui calitate. Poate nici măcar a treia. Pentru un bărbat

de aproape doi metri, numai mușchi, arăta chiar destul de bine, după umila lui părere.

Cel mai enervant era că, în timp ce el clar nu reușise să o impresioneze, ea îi lăsase, în schimb, o impresie puternică. Altfel, n-ar fi stat acolo, cu o pușcă ațintită fix în dreptul inimii. Arran obișnuia să îl tachineze spunând că, dacă ceva nu putea fi mâncat, regulat sau pocnit, atunci acel ceva îi era absolut inutil lui Munro. Ei bine, pe acea femeie dorea s-o reguleze, așa că era cât de cât de înțeles de ce era în continuare în preajma ei.

– Bine, plec, îi spuse într-un sfârșit, făcând un pas înapoi, când, de fapt, ar fi vrut să facă unul înainte. Nici mie nu mi-e frică de tine, Roșcato, dar îți respect dorința. Și nu trebuie să te temi de mine. N-am spus nimănui că ești aici.

Ea înclină ușor capul și își aținti ochii căprui asupra lui.

– Nu mi-e teamă de nimic pe lumea asta, Ursule. Dacă mi-ar fi fost, te-aș fi împușcat tocmai pentru că mi-ai spus că nu ai zis nimănui că sunt aici. Asta înseamnă că ești singura mea amenințare. Și aș apăsa pe trăgaci tocmai ca să pun capăt bătăii de cap pe care mi-o provoci.

Prea bine. Recunoștea, în sinea lui, că nu fusese cea mai înțeleaptă mișcare să îi spună că îi păstrase secretul. Asta avea să-l învețe minte să nu mai încerce să consoleze o femeie care nu cerea să fie consolată.

– Ai fi o vecină cam nesuferită dacă ai face-o, îi spuse el.

Avu impresia, preț de o clipă, că zărise umbra unui zâmbet în colțurile buzelor ei, dar n-ar fi pus rămășag. Nici nu-și permitea luxul de a-i admira buzele ce păreau moi și numai bune de sărutat sau ochii de un căprui atât de intens, încât se putea pierde în adâncimea lor. Nu prea era momentul să pice în admirație când obiectul admirației avea pușca ațintită asupra lui.

– Parcă ziceai că pleci, îi reaminti ea. Ce mai aștepți?

Munro nu se simțea pregătit ca întâlnirea să ia sfârșit, dar era conștient că nu era în avantajul lui dacă forța nota în acea zi. Ar fi fost cel puțin riscant. Sigur, ar fi putut să-i smulgă arma din mâini, lucru care ar fi îndepărtat pericolul și, în același timp, ar fi speriat-o pe ea de moarte. În schimb, n-ar fi îmbunătățit câtuși de puțin relația dintre ei.

– Bine, spuse el și se îndreptă spre golul din zid unde cândva fusese ușa de la intrare. Dar ține minte că sunt prietenos. Și sunt un bun vecin. Nu e nevoie să pleci de-aici din pricina mea. Chiar nu-și dorea ca, atunci când avea să se întoarcă, să găsească doar cenușa din cămin. Și nici să mă împuști nu e nevoie, continuă Munro.

– Asta mă privește, răspunse ea pe un ton sec, lăsând ușor arma în jos, pe măsură ce el se retrăgea.

– Cât despre pâine și pătură... Cu plăcere, Roșcato! îi mai aruncă el peste umăr. Aș aprinde o lumânare pentru tine la biserică, dar nu știu cum te cheamă. Sau poate o să mă rog la Sfântul Andrei s-o aibă în grijă pe nebuna aceea roșcată, cu ditamai pușca și fără pic de maniere, care-și face veacul la vechea mănăstire Haldane. Cred că o să priceapă despre cine e vorba.

Aproape că-i simțea enervarea și frustrarea. Erau șanse bune ca următorul și poate ultimul sunet pe care avea să-l audă să fie cel provocat de glonțul care avea să îi străpungă spinarea. Poate avea de-a face cu o provocare de care nu simțea neapărat nevoia. Atunci, o auzi cum răsuflă adânc.

– Cat, spuse ea atât de încet, încât cu greu se făcu auzită.

– Cum ai zis?

– Cum ai auzit, namilă. Poți spune o rugăciune pentru Cat, dacă ții morțiș. Dar să nu apari pe-aici să-mi povestești ce și cum.

– Atunci, Cat să fie. Mai ai nevoie de ceva cât stai aici, Cat?

– Da, pufni ea. Niște cărți de Shakespeare și șuncă afumată de porc mi-ar prinde bine. Poate și-o linguriță de argint pentru budinca de la micul dejun. Dar, cum n-o să mai pui piciorul aici, o să mă descurc și fără toate astea.

Munro își notă în minte ceea ce ea îi ceruse cu un sarcasm vădit. Era convins că îl considera un sătean sărac lipit pământului sau un braconier de rând. Era spre binele amândurora să nu își dezvăluie adevărata identitate. Cel puțin, deocamdată.

Cat. Măcar aflase ceva despre ea. Auzise de jocul de-a șoarecele și pisica. De data asta, jocul era mai degrabă de-a Ursul și Pisica[1]. Pentru că, indiferent ce-și dorea ea, el nu avea de gând să o lase în pace.

capitolul 3

– Ursule!

Munro înjură în surdină, trecu sacul dintr-o mână în cealaltă și se opri lângă scara principală, ca să-i dea timp lui Ranulf să-l prindă din urmă.

– Ai văzut că iar a început ploaia? întrebă el, înainte ca marchizul să spună ce avea de spus. Dacă o ține tot așa, mă tem că ne-așteaptă o iarnă de coșmar. Mă duc la Lachlan și Winnie. Ce zici, Lach o mai fi știind să vâneze acum, că e domesticit de un an?

Ranulf ridică dintr-o sprânceană.

– Întâi de toate, nu știu ce înțelegi prin domesticit. Doi la mână, cred că Lach se descurcă îndeajuns de bine. Am mai fost la vânătoare cu el. Dar mă tem că azi n-o să știe la care capăt al armei e țeava.

– Am priceput. O iau din loc.

– Avem deja un vânător pe domeniu, frățioare. Nu-i nevoie să ne aprovizionezi tu pentru la iarnă.

Munro râse forțat și merse mai departe.

---

[1] *Cat*, în limba engleză, înseamnă pisică.

– Zilele astea sunt mai multe guri de hrănit. Cred că lui Earcharn nu i-ar prinde rău o mână de ajutor, spuse, trăgându-și pe el haina din piele de focă și luându-și pălăria cu boruri largi. Unde mai pui că eu, unul, nu-s încă domesticit. Nu pot să stau pe lângă casă, zâmbind tâmp la drăguță-mea și la plozi, pentru că n-am așa ceva.

Cooper, majordomul reședinței Glengask, îi deschise ușa principală, iar el ieși în ploaia deasă.

– Cât mai pot, am să-mi petrec timpul pe-afară, până vine iarna. Asta dacă nu te-ncurcă.

Munro auzi în spate pașii fratelui său și își stăpâni cu greu o tresărire. Nu, nu avea darul vorbirii, la fel ca Arran. Spunea mereu franc ce gândea, pentru că în acest fel evita eventuale confuzii sau neînțelegeri. Și nu era nici pe departe atât de bolovan cum îl credeau cei din familie. Doar că și lor, și lui le era mai ușor să lase impresia asta. Iar dacă de astă dată îl insultase pe Ranulf, nu fusese cu intenție.

– Ursule!

Se opri, dar nu se întoarse.

– Mda?

– Ia-l pe Fergus cu tine!

Un val de ușurare îl cuprinse.

– Mulțam! spuse, îndreptându-se spre grajduri.

Fluieră, și aproape imediat i se alătură cel mai mare din cei doi câini de vânătoare ai lui Ranulf.

– Sper să fii cuminte azi, prietene. Să n-o sperii pe Cat.

Asta cu toate că data trecută nu i se păruse că tânăra fusese din cale-afară de înspăimântată.

Câinele lătră scurt, părând să încuviințeze. Faptul că fusese nevoit să se strecoare pe lângă Ranulf și să scornească povestea cu vânătoarea îi cam dăduse planurile peste cap. Odată ce pomenise despre o așa-zisă partidă de vânătoare cu Lord Gray, cumnatul lor, era nevoit să se țină de acel plan. Ranulf avea enervantul talent de a mirosi minciuna și de a merge până în pânzele

albe ca să afle adevărul. Pe de altă parte, nu era o dramă să meargă să schimbe două vorbe cu prietenul lui cel mai apropiat. Trecuse ceva vreme de când vorbiseră despre altceva decât vârsta ideală pentru ca un plod să învețe să călărească.

În mod normal, n-ar fi contat că o domniță s-ar fi stabilit la Haldane, dar Munro știa că lui Ranulf nu i-ar fi convenit ca o străină, și încă una foarte pricepută cu armele de foc, să fie atât de aproape de casă. Și avea o idee destul de clară despre ce-ar fi spus frații lui dacă ar fi aflat că femeia aceea îl izgonise cu pușca – și nu o dată, ci chiar de două ori.

Își prinse sacul de șa și își struni armăsarul sur pe nume Saturn. Reședința familiei Gray nu era tocmai în direcția opusă față de cea spre care voia să se îndrepte, dar tot trebuia să facă un ocol de vreo câțiva kilometri. Una peste alta, însemna că vizita la Haldane trebuia să fie foarte scurtă, dar poate că era mai bine așa. Fata îl avertizase să nu se mai întoarcă, dar nu avea cum să îl împuște dacă nu îl vedea. Sau cel puțin asta spera.

De-a lungul anilor, se aventurase fără probleme în toate ungherele reședinței Gray fără să întâmpine vreun obstacol. Practic, o considera o extensie a propriului său teritoriu. Așa că nu mică îi fu mirarea când Dodge, majordomul, îi bloca accesul.

– Unde-i Lach? întrebă Munro, mângâindu-l pe Fergus.

– În bibliotecă, domnule, răspunse servitorul pe un ton șoptit.

– S-a-ntâmplat ceva?

– Nu, domnule... Doar că... Ei bine... Nu, doar că... Ei bine, conașul Colin a fost cam agitat și abia acum s-a mai potolit. Lady MacTier a reușit să adoarmă și...

– Am priceput, o să vorbesc încet, șopti Munro degrabă.

Nu avea nici un chef să asculte detalii despre cât plânsese plodul lui Lachlan și al Rowenei în acea zi. Sora lui fusese ea însăși un copil dificil și plângăcios. El avea opt ani, și zbieretele ei îi zgâriau zi de zi urechile.

– Mulțumesc, stăpâne, apreciem că sunteți așa înțelegător.

Și atât de puțin dornic să audă chirăielile încă unui bebeluș. În numele Sfântului Andrei, era deja sătul de ce-i auzeau urechile în fiecare zi de la William, fiul lui Ranulf și al lui Charlotte. Înclină ușor capul înspre majordom, urcă scările și o luă pe holul ce ducea către bibliotecă. Ușa încăperii era întredeschisă. Se strecură înăuntru, închise cu grijă, apoi înlemni.

Lachlan MacTier, viconte de Gray, stătea în dreptul unei ferestre și se legăna înainte și înapoi, pe vârfuri și călcâie. Arăta de parcă scăpase de la balamuc, iar în brațe ținea un ghemotoc de pături din care un braț mic, cu pumnul strâns, se ridica aproape amenințător.

Când vicontele îl zări pe Munro, ochii lui verzi, cu o expresie de obicei cinică, se făcură mari de uimire.

– Nu care cumva să îndrăznești să vorbești altfel decât în șoaptă, șuieră, ferind bebelușul într-o parte, ca și cum ar fi vrut să îl pună la adăpost de explozia de cuvinte pe care o anticipa din partea cumnatului său. Iar tu, Fergus, un sunet să nu scoți! i se adresă vicontele câinelui.

Dulăul se așeză imediat în poziția culcat, cât mai aproape de ușă.

– Afurisitul tău de valet mi-a zis deja să nu ridic vocea, mormăi Munro, așezându-se pe un scaun în dreptul șemineului.

Văzu pe rafturile de pe un perete mai multe sticle de băutură. Era tentat să tragă o dușcă, dar prezența unui plod de șapte luni și faptul că era abia nouă dimineața parcă nu mergeau cu un pahar de whisky.

– Bun, spuse Lachlan, apropiindu-se încet. Ce cauți pe-aici?

– Venisem să te iau la vânătoare. Dar dacă aș fi știut că între timp te-ai transformat într-o muiere...

Insulta parcă nu avea același impact spusă în șoaptă, dar felul în care Lachlan se încruntă indica, fără doar și poate, că săgețile lui Munro își atinseseră ținta.

– Soața mea doarme pentru prima dată în douăzeci de ore, murmură vicontele, iar fiu-meu, la fel. Dacă ai impresia că însurătoarea te înmoaie, ia încearcă să-ți păstrezi cumpătul o zi întreagă când toată lumea-n jur plânge și zbiară.

– Păi...

– Colin mi-a adormit în brațe, și-o să-l țin în brațe până-mi cad mâinile sau până se trezește zâmbind și odihnit. Ai vreo problemă?

Munro clătină din cap.

– Recunosc că nu vorbești ca o muiere, spuse el, dar tot ții un plod în brațe, când ai putea să vânezi. Sau să călărești. Sau să joci cărți ori biliard.

– Cară-te, Ursule, șopti Lachlan. Nu am cum să-ți explic cum e să simți că ți-ai da viața pentru femeia ta și pentru fiul tău. Și-n nici un caz nu am cum să-ți explic în timp ce amândoi dorm.

Așadar, în acea zi, nimeni nu-l voia în preajmă. Era ciudat că, știindu-se cu Lachlan de-o viață, simțea, în acele momente, că avea mai multe în comun cu pisica aceea sălbatică ce trăia printre ruinele mănăstirii Haldane.

– Știu că n-am ce căuta acolo unde se vrea liniște și pace, răspunse el, amintindu-și să vorbească încet. Eu sunt doar bruta de care e nevoie când trebuie băgată spaima-n oameni.

Munro se îndreptă spre ușă, iar Fergus se ridică.

– Ursule, știu că nu-ți place gândul de a te domestici, dar...

– Nu-mi place gândul că nu-s apreciat. Că lumea mă ia de-a gata sau că ar fi ceva greșit la mine doar pentru că nu-mi doresc ce aveți voi. Așa că vezi-ți de legănat

și de cântece de-adormit copiii. Mă duc să omor ceva mare și fioros.

Și-ar fi dorit nespus să trântească ușa la plecare, dar n-ar fi făcut decât să întărească opinia familiei, care-l considera o brută grea de cap și iute la mânie. Așa că o lăsă deschisă și coborî scările, iar când Dodge îi înmână haina și pălăria, se mulțumi doar să încline din cap și deschise ușa de la intrare.

La naiba! Crescând alături de doi frați, o soră și de Lachlan, se obișnuise să aibă mereu pe cineva cu care să vorbească, să se ia la întrecere sau cu care să bea. Iar acum, cu toții își găsiseră pe câte cineva și îl lăsaseră simțindu-se blocat, mai mult ca oricând, în rolul lui. Doar că de data asta avea mai mulți oameni de protejat. Trebuia să fie mai puternic și mai amenințător în vorbe și-n fapte, pentru ca privirile invidioase să se ațintească doar asupra lui. Nu-l deranja. Ba chiar îi convenea. Doar că și el, și familia lui ajunseseră să creadă că era doar o namilă gălăgioasă și gata să sară la bătaie. Și nimic mai mult. Singura persoană care știa despre el doar ce alesese el să îi arate era pisica aceea sălbatică roșcată. Se întreba dacă ea găsise darul pe care i-l lăsase în prag și dacă era cumva prea devreme să meargă și să o întrebe direct.

– Nu am foarfecă, mormăi Elizabeth. Îmi dai cuțitul tău?

Catriona șterse lama cu mâneca de la cămașă și îi dădu surorii ei cuțitul. Elizabeth reteză firul de ață, apoi își admiră opera. Se vedea că pantalonul era peticit la genunchi, n-avea cum să mascheze asta. Dar peticul dreptunghiular era bine tăiat și cusut. Chiar mai bine decât restul pantalonului.

– Treabă bună, comentă Catriona.

– Mulțumesc! Elizabeth zâmbi. Dacă viitoare, să nu uităm să luăm o foarfecă. Va simplifica lucrurile.

Nu, zău, data viitoare când vor simți nevoia să fugă și să caute adăpost în sălbăticia Scoției, avea să încerce să fie mai bine pregătită. Și mai... neînduplecată. N-avea să se mai lase amuzată, nici măcar un pic, de namile care-i aduc pâine proaspătă.

Luă o bucată din pâinea pe care i-o lăsase Ursul cu o zi în urmă. Îi adusese și o bucată de unt, iar ea și Elizabeth o folosiseră pe toată. Chiar dacă vremea era rece, merindele n-aveau să reziste mult timp, trebuiau consumate degrabă. Până de curând, pâinea i se părea un aliment banal. Era pâine, atâta tot. Dar tot călătorind cu poștalionul sau în căruțe cu fân și procurându-și hrana de pe unde apuca, ajunsese să privească lucrurile altfel. Iar pâinea din care mânca în acele momente chiar era ieșită din comun. Nu avea nici crustă arsă, nici miez necopt. Era perfectă. Era pâine de bogătani. Sau măcar de oameni înstăriți. Iar asta îi trezea curiozitatea. Voia să afle cum făcuse Ursul rost de așa ceva. La cum era îmbrăcat, era un sătean de rând sau un braconier. Mișcările lui aveau forța și grația unui vânător iscusit, în ciuda umerilor lați și a staturii înalte.

Oare furase pâinea? Sau o căpătase din bucătăria stăpânului? Poate era vânătorul domeniului Glengask, cu toate că nu i-ar fi convenit să îl știe așa aproape de nobilimea din partea locului.

O trosnitură puternică și sumbră se auzi din măruntaiele clădirii, iar Elizabeth se zgribuli sub pătură. Catriona aprecia faptul că știa, datorită lui, cum se numea locul unde găsiseră adăpost, dar n-o încântase să afle că fosta mănăstire era bântuită. Iar Elizabeth auzise și ea când matahala îi povestise ce și cum. Fantomele ar face bine să se țină departe de ele. Era prea ocupată cu lucruri cât se poate de lumești ca să își bată capul din pricina unor năluci.

– Ai auzit? șopti sora ei.

– Mda. Probabil e de la treptele alea aproape rupte, răspunse ea. Dacă pică singure, măcar n-o să mai trebuiască să le smulg eu când o să repar acoperișul.

Afurisit fie uriașul că pomenise despre fantome în aceeași frază în care-i spunea că era bine-venită să locuiască acolo. Sperase oare ca ea să leșine? Sau că avea să îi sară speriată în brațe? Ba bine că nu! Două, trei fantome n-aveau s-o pună pe fugă. Oricum, dormea iepurește, iar dacă se întâmpla să o înfioare o răceală, alta decât cea provocată de vânt sau de curent, nu avea de gând să recunoască asta vreodată.

Își trase pe ea pantalonii umezi și peticiți și își puse cizmele. Bun. Se simțea mai capabilă astfel îmbrăcată.

– Mă duc după apă, îi spuse lui Elizabeth în timp ce-și băga cămașa în pantaloni și își punea pe umeri o pătură roasă. Parcă am văzut și ceva zmeură în niște tufe de la marginea pajiștii.

– Pot să vin și eu?

– Elizabeth...

– Da, știu, trebuie să stau ascunsă. Dar nu sunt copil, am 19 ani, și toată povestea asta... pericolul în care te bagi doar pentru mine... Unde mai pui că plouă, uriașul acela nu s-a întors... Înnebunesc aici, chiar dacă îmi ține Byron companie.

Într-adevăr, uriașul nu se întorsese.

– Nu-s prea sigură că Byron e compania potrivită pentru o fată gata-gata să înnebunească, recunoscu ea. Prea bine atunci. Vii cu mine, dar trebuie să te ții aproape și să faci exact ce îți spun.

– Promit!

Elizabeth își înfășură o pătură pe umeri și o ridică apoi până deasupra bărbiei. Știa că n-avea să îi fie mai cald așa și nici nu avea să fie ferită de ploaie, dar măcar râul și pajiștea erau aproape.

Catriona își luă muscheta și își conduse sora spre ieșirea din mănăstirea Haldane. Elizabeth ducea găleata, ceea ce îi făcea Catrionei misiunea mai ușoară,

dar îi sporea îngrijorarea de a fi ieșit din ascunzătoare. Era conștientă de riscuri, iar tatăl ei o învățase să aibă grijă de ea. De când plecase de acasă, din insula Islay, se simțise mult mai în vârstă decât cei 24 de ani pe care îi avea. În același timp, avea senzația că diferența de cinci ani dintre ea și Elizabeth era mai mare în realitate decât pe hârtie. Își dăduse seama imediat că trebuia să aibă grijă de sora ei, să o apere și să se ocupe de nevoile ei. În Scoția, mimozele nu prea aveau viață lungă.

Pârâul era, de fapt, un firicel de apă ce izvora de sub o stâncă, la câteva sute de metri de ruine, dar apa era proaspătă, rece și bună. Faptul că avea acces la o sursă de apă o convinsese să aleagă acel loc pentru a se adăposti. Asta și faptul că era izolat.

– Pune vasul aici și așteaptă să se umple, spuse cu blândețe, parcă nedorind să tulbure liniștea din jur.

Apoi își continuară drumul până când ajunseră la marginea unei pante abrupte dincolo de care se întindea o pajiște în nuanțe de verde și mov. Undeva în depărtare se vedea o cireadă de vaci, iar un gard le ținea la distanță de panta periculoasă. Dacă ar fi fost nevoite să petreacă iarna acolo, trebuia să găsească o modalitate să transforme una dintre acele vaci în friptură. Lucru care avea să fie mai periculos decât să braconeze pe domeniul stăpânului Glengask. Merseră prin iarba udă, care le ajungea până la genunchi, iar lângă gard găsiră câteva tufe de zmeură la care vacile nu reușiseră să ajungă. Multe dintre fructe erau deja trecute, dar reușiră să găsească și unele comestibile. Elizabeth mâncă, apoi se ridică.

– Nu înțeleg de ce mama refuză să vină în Scoția chiar și în vizită. E atât de frumos aici. Iar când îmi scriai despre adunările clanului MacDonald și despre bâlciuri... Îmi pare rău că nu eram mai mare, ca să îmi amintesc mai multe din ce-mi povesteai.

– Ei, după ce faci 21 de ani, poți veni aici când poftești. Catriona se forță să zâmbească. Evitase să menționeze că ea, una, nu avea să fie pe-acolo. S-ar putea ca după iarna asta să nu mai vrei să pui vreodată piciorul în Scoția, adăugă ea.

– O să vreau, din moment ce tu vei fi aici. Sora ei puse fructele de pădure într-o batistă. Singurul lucru bun din toată tărășenia asta e că suntem din nou împreună. Dintre toți cei pe care îi cunosc, toți cei care mă invitau la petreceri și la serate și-mi spuneau ce prietenă dragă le sunt, nimeni nu mi-a sărit în ajutor. Tu, în schimb, ai venit imediat ce ți-am cerut ajutorul.

Într-o bună zi, Catriona avea să îi spună lui Elizabeth cât de potrivit fusese momentul în care primise scrisoarea. Dar, pentru moment, sora cea mare se mulțumi să mănânce încă unul dintre micile fructe.

– Bineînțeles că am venit. E drept că nu suntem surori după mamă, dar Randall MacColl a fost și tatăl meu, și al tău, așa că suntem surori de sânge. Să mergem acum, înainte să pățim cine știe ce.

Carnea rămasă le mai ajungea pentru două zile, după care trebuia să plece din nou la vânătoare. Dacă ar fi avut sare sau o afumătoare, ar fi putut păstra carnea mai multă vreme. Dar nu aveau nici una, nici alta. Dacă uriașul n-avea să se întoarcă, putea transforma micuța cămară din spatele aripii estice a clădirii într-un loc de sărat și păstrat carnea. Nu era prima dată când regreta că nu petrecuse mai mult timp în preajma măcelarului din sat, de la care ar fi învățat una-alta. O idee tot avea, datorită tatălui ei, dar se îndoia că, atunci când o învățase câte puțin din toate, el își imaginase că într-o bună zi ea avea să se afle în situația actuală.

Când ajunseră la zid, Catriona își ajută sora să treacă de cealaltă parte, apoi trecu și ea. Se opri însă brusc. Lângă intrarea pe jumătate surpată era un sac mare. Părea plin. Și greu. Catriona simți că inima începea

să îi bată mai tare. Puse o mână pe pieptul surorii ei, cerându-i să se oprească.

– Așteaptă aici, îi spuse, lăsând jos vasul cu apă și strângând mai tare în mână muscheta.

În jur nu auzea decât foșnetul pădurii și șuieratul vântului. Oare sacul era acolo de când plecaseră la drum? La naiba, nu știa. Nu fusese atentă la sacii burdușiți și camuflați în găurile din zid. Rămase nemișcată, cu urechile ciulite, încercând să depisteze cel mai mic zgomot străin, cea mai mică mișcare. Apoi se lăsă pe vine și, cu mâna rămasă liberă, desfăcu băierile sacului. Din el căzură câteva pachete înfășurate în hârtie groasă. Înjură, le băgă la loc și ridică desaga.

– Iei tu apa? îi ceru surorii ei.

– Da. Astea sunt de la amicul tău uriaș? întrebă Elizabeth, ridicând vasul cu apă și urmând-o în fosta mănăstire.

– Nu e amicul meu. Nu e nimic pentru mine.

Catriona intră în bucătărie, atentă la fiecare umbră. Nu lipsiseră mult, dar nici măcar unui individ masiv nu i-ar fi fost greu să găsească degrabă o ascunzătoare printre ruine. Auzi, amicul ei uriaș. Ha! Îi dădu surorii ei cuțitul pe care îl ținea ascuns în cizmă.

– Mă duc în recunoaștere, să văd dacă e cineva în clădire. Tu strigă-mă dacă auzi ceva.

Se gândea că sacul putea fi o capcană. Dacă nimeni nu-l lua, el ar fi crezut că ea plecase din acel adăpost temporar. Însă ea nu voia să îl lase acolo. Oricine ar fi trecut prin zonă l-ar fi putut vedea, și i s-ar fi trezit curiozitatea. Dar nu îi convenea nici să primească daruri nesolicitate, în caz că asta era în sac, de la un bărbat care nu îi datora nimic și care nu putea să-i aducă decât necazuri în plus. Nu zări nici un uriaș pândind printre zidurile de piatră, așa că se întoarse în bucătărie. În nări îi veni mirosul de pâine proaspătă. Îi lăsa gura apă. Elizabeth golise sacul și pusese conținutul pe masa de lucru. Catriona se încruntă, dar numai pentru câteva clipe. Nu ceruse

să primească acel sac și nu avea pretenții asupra lui. Chiar dimpotrivă.

– Vai, scumpo! exclamă sora ei, desfăcând unul dintre pachete. Să fie oare... O, da! E o carte! O scoase repede din învelitoare și citi: Shakespeare, *Opere complete!* Îți dai seama? O să ne putem citi una alteia toate piesele!

Hmm. Ce sătean amărât sau ce braconier citea Shakespeare? Poate furase cartea. Caz în care proprietarul de drept ar putea-o învinui pe ea dacă o găsea careva asupra ei. La naiba, individul chiar nu le făcea vreun favor. Și nu era câtuși de puțin încântată de veselia din glasul surorii ei. Expiră adânc, luă cel mai mare și mai greu dintre pachete și îl desfăcu. Apoi rămase mască.

– Ce este? întrebă Elizabeth, băgând mâna în sac pentru a lua și ultimul pachet, care produse un fel de clinchet.

– E șuncă de porc. Afumată.

Era suficientă cât să le ajungă vreo două săptămâni dacă erau chibzuite. În acele locuri, o șuncă precum asta, ce arăta și mirosea atât de bine, valora cât greutatea ei în aur. Oare cum de reușise matahala să facă rost și de Shakespeare, și de o așa bucată de carne, în doar o zi?

– Se pare că ne-am găsit un protector. Un binefăcător, comentă sora cea mică, arătându-i Catrionei un săculeț cu sare, un borcan cu miere și o pelerină din piele de focă. N-o să ne mai udăm până la piele data viitoare când plouă.

Când Elizabeth desfăcu pelerina, din ea căzu un obiect metalic. Catriona simți că inima îi stă-n loc, apoi o ia la galop. Era o lingură de argint.

La naiba! Da, chiar ea ceruse așa ceva, dar, în primul rând, glumise și, în al doilea rând, ei bine, nu se așteptase ca el chiar să îi procure așa ceva. Ridică lingura și o studie la lumina focului. Avea gravată litera G,

în linii elegante și cursive ce se terminau cu forma unui trandafir.

– La naiba! repetă, de data asta cu glas tare, aruncând-o iar.

– Ce e în neregulă?

– Lingura asta îi aparține marchizului de Glengask. Sau, în fine, familiei lui.

– Crezi că individul acela, Ursul, a furat-o?

– Ori a furat-o, ori e a lui de drept. Nici un sătean sau braconier n-are cum să-și permită așa pâine bună, ca să nu mai punem la socoteală mierea, șunca sau pelerina. Dacă e hoț, atunci oamenii lui Glengask îi vor lua urma și vor ajunge la noi. Dacă face parte din familia Glengask, le va spune celorlalți despre noi. Așa că nu ne rămâne decât să ne luăm tălpășița.

– Bine, dar a zis că putem rămâne. Că suntem bine-venite aici.

– Și ducele de Visford a zis că poți să devii soția lui. Că ești bine-venită să-i devii mireasă. Crezi că din mărinimie?

Regretă imediat că făcuse acea comparație, căci Elizabeth începu să tremure și să-și strângă pătura în jurul umerilor. Așa că tăcu din gură și își luă sora în brațe. Elizabeth era cine era, indiferent de ce știa, indiferent de ce i-ar fi spus cuiva mai în vârstă sau mai puțin... delicat. Înainte de toate, Elizabeth avea nevoie de protecția și de grija ei.

– A fost o comparație nepotrivită, spuse ea încet. Acest individ, Ursul, nu a făcut nimic care să ne amenințe direct. Sunt îngrijorată doar că ne știe ascunzătoarea. E drept că de tine nu știe, m-a văzut numai pe mine. Dar aș prefera să nu știe nimeni unde suntem sau pe unde-am trecut. Aș prefera să nu bănuiască nimeni unde ar putea da de noi.

– Dacă tot crezi că toată lumea, dar absolut toată lumea, ne vrea răul, ce rezolvăm dacă mă ții departe de Londra până ajung la majorat? replică sora ei. La cum

gândești, nu voi fi niciodată la adăpost, și vom trăi ca două fugare până la sfârșitul vieții, tremurând și ascunzându-ne în cine știe ce hrube sau peșteri.

Catriona tocmai se pregătea să-i propună să petreacă noaptea în peștera unde ascunsese proviziile. Chiar nu i se părea că era exagerat de prudentă.

– Poate e doar un uriaș bun la inimă, spuse ea după câteva momente. Sau poate vrea să rămânem aici până află despre două femei dispărute și despre recompensa care se oferă pentru găsirea lor. Nu știu care e adevărul, dar ar fi o mare nesăbuință să ignor cu totul vreuna din posibilități.

Elizabeth ridică lingura de pe podea.

– Sunt sigură că mama chiar oferă o recompensă pentru găsirea mea, oftă ea. Doar că... locul acesta e cel mai izolat și sălbatic în care-am fost vreodată. Dacă tu crezi că aici nu suntem la adăpost, sunt de acord că trebuie să plecăm. Dar ce ne facem când o să ajungem într-un loc atât de distrus, încât o să ni se pară mai convenabil să ne predăm?

„Niciodată." Ea, una, nu s-ar fi predat niciodată. Dar era învățată cu greutățile și cu asprimile vieții. Învățase să tragă cu pușca pe când arma era aproape mai mare ca ea. Învățase cum să trăiască folosind ceea ce îi oferea pământul, pentru că așa făcuseră toți aprigii și independenții ei strămoși. Fusese crescută de un tată pentru care rochiile elegante și vesela de porțelan nu făceau nici cât o ceapă degerată. Și, în general, nici femeile. Privi câteva clipe profilul surorii ei. Diferențele dintre ele nu aveau legătură doar cu cei cinci ani care le despărțeau.

– Bine, atunci, rămânem aici. Întrerupse exclamațiile surorii ei dând un pumn strașnic în masă. Deocamdată! Dacă uriașul face mai mult decât să ne lase la ușă pâine și miere sau dacă mai vine cu cineva, atunci duse suntem. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, încuviință Elizabeth.

Deodată, răsună un tunet puternic, ca pentru a confirma înțelepciunea acelor vorbe. Vibrația fu atât de puternică, încât câteva pietre se desprinseră din zidurile șubrede. Apoi începu să toarne cu găleata. Apa șiroia pe horn, căzând peste foc și amenințând să îl stingă. Dintr-odată, se porni grindina. Bucățile de gheață sunau ca niște mici proiectile de tun. Bun. Rămăsese stabilit. Refuza să creadă în intervenția divină. Dacă într-adevăr exista, era cazul să-și fi făcut prezența cu câteva săptămâni în urmă. Chiar nu avea de gând să riște viețile amândurora fugind din ascunzătoare în timpul unei furtuni cu grindină.

Nu știa ce spera să obțină aparent generosul lor vecin lăsându-le daruri la ușă. Oricum, își făcuse și ea propriile socoteli. Iar ele nu presupuneau ca ea și Elizabeth să facă prea mulți purici la mănăstirea Haldane. Nu voia să-i dea matahalei ocazia să le bage-n bucluc. Avea suficiente griji pe cap și fără el.

Munro intră în bucătărie, iar bucătăreasa se încruntă.

– Nu din nou, stăpâne Urs! spuse ea.

– Nu ce? răspunse Munro cu ochii la polonicul uriaș cu care femeia îl amenința.

– Nu-mi spuneți că vă e foame iar. Jur că ați mâncat jumătate de vacă la micul dejun.

– Sunt în creștere, doamnă Forrest, zise el și înșfăcă o tavă cu biscuiți proaspăt copți.

Polonicul îl lovi nemilos peste degete.

– Sunt pentru copilași și mamele lor!

El se strâmbă și își flexă degetele.

– Pleacă de-aici, femeie nebună! Văd bine că mai ai o tavă la copt. Plozii n-o să moară de foame. Nici măcar n-au dinți să mestece biscuiți!

– Dar mamele lor au!

Le ignoră pe bucătăreasa pornită să-l înfrunte și pe ajutoarele care se forțau să nu izbucnească în râs

și se străduiau să-și găsească ceva de lucru. Deschise un borcan, dar mirosul îl făcu să se dea înapoi, îngrozit.

- Ce mama dracului sunt astea?!

- Frunze uscate de dafin. Lasă-le acolo!

Puse capacul la loc.

- Ai face bine să ai grijă unde-ți pui ierburile otrăvitoare, doamnă Forrest!

- Nu-s otrăvitoare. Pleacă de-aici, brută ce ești!

- Bine, plec. Dar numai dacă-mi faci niște fiertură de ovăz fierbinte să iau la pescuit. Și dă-mi și-o pâine. Și frige-mi găina aia de colo, mai spuse el, după ce dădu roată cu privirea.

- O găină întreagă?

- Mda. Nu mă mai satur de mâncarea gătită de matale.

Femeia trupeșă roși violent.

- Așa ai zis și acum două zile când ai golit cămara. N-am fost flatată nici atunci, cum nu-s nici acum.

Dacă mai continua așa, avea să dea de belea. Nici măcar apetitul lui legendar nu putea justifica situația. Îl enerva că întâmpina atâta rezistență când își pusese ceva în minte și voia să-și vadă de treabă cât mai degrabă. Așa că Munro îi oferi femeii zâmbetul lui cel mai fermecător.

- Nu pot să m-abțin, spuse el tărăgănat. De fiecare dată când mă uit la matale, mă ia pofta. O prinse pe bucătăreasă de talia amplă și o trase spre el. Așa că ori te am pe tine, ori mâncarea ta, continuă el.

Ajutoarele bucătăresei râdeau cu lacrimi. Într-un final, doamna Forrest depuse armele și-l împinse.

- Uf, afurisitule! Willa, adu un coș ca să-i pregătim stăpânului Urs un picnic cum se cuvine.

Un coș. Era, fără doar și poate, mult mai prezentabil decât un sac, dar avea să fie nevoit să găsească o explicație bună când avea să se întoarcă fără el. Dacă situația avea să continue multă vreme, avea să fie nevoit să ia de-ale gurii din sat. La un moment dat, Ranulf

și restul familiei n-aveau să-i mai creadă poveștile despre văduve cu copii mici întâlnite din întâmplare. Nici poveștile despre pofta de mâncare dublă care, chipurile, îl apucase.

Debny, grăjdarul, prinsese undița de șaua lui Saturn, iar Munro fixă singur coșul de picnic. Armăsarul său făcea parte dintr-o rasă care avea și forța, și disponibilitatea de a duce-n spate cavaleri în armură gata de bătălie. Undița și coșul erau o nimica toată, dar Munro citi în privirea lui Saturn că încărcătura i se părea mult sub demnitatea sa.

– Am în buzunar un măr pentru tine, așa că să nu te prind că te plângi, îi spuse Munro, încălecând.

Valetul ieși din grajd.

– Stăpâne, marchizul mi-a spus să nu vă las să plecați de unul singur, zise el, încercând să-l prindă pe Saturn de căpăstru.

Munro pufni.

– Bine, adu-mi-l pe Fergus sau pe Una, bine?

– Câinii sunt cu Lord și Lady Glengask, care s-au dus la An Soadh, spuse omul, referindu-se la cel mai apropiat din cele două sate mai mari de pe domeniul familiei MacLawry.

– Ei, bine, ce-mi pot face niște pești?

Munro dădu pinteni calului și porni spre sud, înspre lacul Shinaig. Brusc, își dădu seama că cineva îi pornise pe urme.

– N-oi fi eu dulău de vânătoare, dar trebuie să-l ascult pe stăpânul MacLawry.

Era Peter Gilling, unul dintre valeți, care mânase calul până ajunsese lângă Saturn.

– N-am nevoie de dădacă, Peter, mormăi Munro.

Ar fi vrut să se răstească, dar își dădea seama că ar fi fost cam ciudat să se arate atât de enervat doar pentru că urma să aibă parte de companie la pescuit. Peste noapte, ploaia se oprise și norii se risipiseră, iar după două zile cu vreme oribilă, în care nu putuse găsi pretexte

să iasă din casă, voia neapărat să știe dacă nu cumva Cat părăsise mănăstirea Haldane. Era deopotrivă curios și neliniștit.

Fusese o decizie curajoasă să îi lase acel sac cu provizii. Iar când o văzuse pe roșcată ieșind să culeagă zmeură, împreună cu încă o fată, își dăduse seama că o discuție față în față ar fi produs mai multă ostilitate și nici un pic de recunoștință. Își dăduse seama, văzând rochia nepotrivit de elegantă a fetei mai înalte, că aceasta nu era de prin partea locului. Îi cam dăduse târcoale tentația de a le urmări, dar Cat își luase cu ea vechitura aia de muschetă. Însă acum înțelegea că proteja pe cineva. Nu știa de ce și nici care era pericolul, dar avea de gând să afle. Pe toți sfinții, oricum nu se putea gândi la altceva. Chiar și-n somn o vedea doar pe roșcata mlădioasă cu picioare lungi acoperite de pantaloni. Iar acele vise îi provocau neliniște și frustrare.

– Lacul e într-acolo, stăpâne, spuse Peter Gilling, arătând spre stânga.

Munro îl opri pe Saturn și se întoarse în șa ca să-l privească în ochi pe fostul soldat.

– Peter, trebuie să-mi juri ceva.

– Nu pot să jur orbește, stăpâne Urs, răspunse valetul. Ultima dată când am jurat orbește, m-am trezit că-l ajut pe fratele dumitale Arran să răpească pe cineva din familia Campbell. Și-a trebuit să port o afurisită de rochie.

– Știu. Te-am și văzut. Nu erai o domniță prea frumoasă. Uite ce e, continuă Munro trăgând aer în piept, am descoperit ceva și mi-am dat cuvântul că nu voi spune nimănui. Așa că ori juri și tu că n-ai să spui nimănui, ori te leg de-un copac ca să nu mă urmărești.

Bărbatul mic și îndesat se încruntă.

– Nu vreau să fiu legat de un copac.

– Nici eu nu vreau să trebuiască să te leg. Bănuiesc că mi te-ai împotrivi, și e posibil să te rănesc. N-ai vrea să faci cale-ntoarsă acasă?

– Nu. O să vă apăr cu prețul vieții.

– Atunci, ori juri, ori treci la copac.

Peter Gilling oftă din rărunchi.

– Jur! Numai că, orice-ar fi secretul ăsta, o să-mi țin gura doar câtă vreme nu face vreun rău altcuiva din familia MacLawry.

– Prea bine, răspunse Munro.

Îi dădu pinteni lui Saturn și porniră din nou la drum.

– Nu mergem la nici un pescuit, continuă el. Iar coșul cu merinde nu-i pentru noi. Iar dacă ajungem să vorbim cu cineva, mie să nu-mi spui pe nume. Zi-mi doar Ursul.

Servitorul miji ochii.

– Toate astea-mi par cunoscute..., mormăi el. Nu cumva ascundeți de familia ei vreo domniță Campbell sau MacDonald? Ați face bine să nu, că nu-mi surâde să fugim în Colonii. Am zis că aș merge cu Lord Arran dacă s-ar ajunge la așa ceva, dar nu-i un lucru pe care cineva să-l decidă-n pripă.

– Nici vorbă de așa ceva, răspunse Munro, cu toate că nu știa precis cine era Cat și ce anume ascundeau ea și cealaltă fată.

Tot ce știa era că cele două se ascundeau. Era convins de asta.

– Pare lucrul potrivit de zis, dar cred că totuși o să casc bine ochii.

Nu putea smulge altă promisiune de la acel bărbat. Tot nu se simțea bine la gândul că se ducea la Haldane cu un însoțitor, dar, dacă Ranulf ar fi mirosit că punea ceva la cale, ar fi devenit aproape imposibil să se mai strecoare undeva de unul singur. Peter Gilling era cea mai mică dintre toate complicațiile pe care și le putea imagina.

Merseră călare de-a lungul văii lungi și înguste. Din nuanțe de verde, iarba prinsese tente de galben și portocaliu. Toamna își intra în drepturi. Câteva căprioare traversară în goană un pârâu și se făcură nevăzute

în pădure. Munro decise că nu avea sens să încerce să se furișeze. Era mai bine să rămână la vedere, să nu pară că se ascundeau. Știa că oricum fata i-ar auzi ori i-ar vedea apropiindu-se. Iar dacă ar fi observat că încercau să se furișeze, ori el, ori Peter Gilling ar fi fost împușcat.

– Mănăstirea Haldane e chiar în față, spuse valetul, apoi scuipă peste umărul stâng.

– Bine, bine, păstrează-ți părerile pentru tine.

– Nu-i o părere, stăpâne Urs. Locul ăla chiar e bântuit.

– Atunci, rămâi aici. Dar ține minte că ai jurat.

– Știam că e o idee proastă. De ce nu mă iau niciodată după capul meu?

– Pentru că ai parte de mai multă aventură dacă n-o faci. Munro trase aer în piept. În fața lor apăruseră ruinele fostei mănăstiri. E cineva acasă? strigă el.

Era foarte posibil ca cele două femei să fi plecat. Asta ar fi readus lucrurile pe făgașul normal. Totul ar fi fost ca înainte. Ar fi urmat pregătirile pentru iarnă, rutina zilnică, frații, plozii, nevoia lui tot mai mare de a-i proteja pe toți și, în același timp, de a fugi undeva în trecut, unde lucrurile erau ca mai înainte. În vremurile când clanurile MacLawry și Campbell erau la o crimă distanță de un război, când el și frații lui erau umăr la umăr, scoțieni respectați, temuți și al naibii de feroce.

Toate astea făceau însă parte din trecut. Nu putea să-i poarte pică lui Ranulf pentru fericirea și împăcarea pe care le găsise alături de soție și de fiul său, chiar dacă Charlotte era o englezoaică delicată. Afurisitul de Arran, în schimb, începuse bine. O răpise pe Mary Campbell de sub nasul a jumătate din clanul Campbell și-l sfidase pe însuși liderul clanului, pe ducele de Alkirk. Dar și el se domesticise. Mary devenise membră a familiei MacLawry, și în câteva săptămâni avea să-i nască lui Arran cel de-al doilea copil. Iar sora lui, Ro...

Un glonț de muschetă fărâmă o creangă la câțiva metri de el, iar câteva secunde mai târziu răsună și sunetul împușcăturii.

Ei bine, ea era încă acolo. Peter Gilling se aruncă din șa, se adăposti după cal și în același timp își pregăti nemaipomenita lui flintă.

În schimb, Munro ridică brațele ca și cum s-ar fi predat și își folosi genunchii ca să-l îndemne pe Saturn să încetinească.

– Stai pe loc! se auzi vocea de femeie pe care o recunoștea deja.

– Nu trage, Peter! mormăi Munro, apoi se îndreptă în șa.

– Mă predau în fața ta, fătuco!

Ea nu știa, mai mult ca sigur, că nici o altă femeie nu-l auzise rostind acele vorbe, dar faptul că nu știa asta despre el era... aproape excitant.

– Nu te predai, din moment ce nu faci ce-ți spun! răspunse ea. Nu vreau să te-mpușc, Ursule, dar să nu-mi iei ezitarea drept lipsă de convingere. Am s-o fac dacă-s nevoită.

– Iar tu să nu-mi iei bunele intenții drept prostie, replică el.

Îi trecu însă prin minte că era ciudat că femeia aceea sălbatică și necizelată folosea cuvinte precum ezitare sau convingere. Poate le învățase de la cealaltă femeie, mai finuță.

– Mi-am dat cuvântul că n-o să ți se-ntâmple nimic rău aici.

– Ți-ai dat cuvântul și că n-ai să mai zici nimănui că sunt aici. Și, dacă nu cumva cel din spatele tău e o fantomă, cuvântul tău face fix cât un rahat.

Femeile civilizate nu spuneau „rahat". Tânăra asta îi trezise interesul din clipa-n care o văzuse. Deși în general nu-i plăceau lucrurile neclare sau ghicitorile, descoperea că îi plăceau tot mai mult contradicțiile care-o înconjurau. Nu-l deranja nici măcar că ținea o muschetă ațintită

asupra lui. Ceva nu se lega. Iar lui îi plăcea ca lucrurile să se lege. Să aibă o noimă.

– Stăpâne Urs, cred c-ar fi bine să facem cale-ntoarsă.

Tonul lui Gilling arăta clar că situația nu-l amuza câtuși de puțin.

– El e Peter, strigă Munro, care nu avea de gând să bată în retragere. Noi doi... vânăm din când în când împreună. N-am vrut să îți facă necazuri fără să vrea, și de-aia l-am adus.

– A, deci ai făcut-o special? N-ați vrea să vă servesc atunci cu niște ceai și biscuiți, pentru amabila voastră vizită? întrebă ea sarcastic. Află că pot la fel de bine să sap nu o groapă suficient de mare cât să încapi în ea, ci chiar două, pentru amândoi. Acum, pentru ultima dată, cară-te!

– Nu prea cred. Ba chiar am de gând să iau coșul ăsta și să ți-l aduc la ușă. Deci, dacă tu chiar crezi că-ți vreau răul, n-ai decât să tragi chiar acum.

Coborî din șa, iar Peter scrâșni din dinți.

– Dacă pățești ceva, fratele matale o să-mi împrăștie oasele în toată Scoția, ca să mă mănânce corbii.

– Rămâi aici, Peter, cu oasele tale cu tot. Munro dezlegă coșul prins de șa și-l atârnă de braț. Am mai fost împușcat și iată-mă, sunt tot întreg.

– Bine, dar...

– Unde mai pui că fata asta mă cam place, cred. N-o să tragă.

Își lăsă intenționat pușca prinsă de șa, lângă undiță, și porni spre clădirea în ruine. Din cauza crengilor copacilor, nu vedea etajul fostei mănăstiri, dar se părea că roșcata avea un punct de observație foarte bun. Chiar dacă era în pericol, nu-și dorea să fie în altă parte. Mai ales dacă avea de protejat pe cineva. Puse coșul jos și își continuă înaintarea. Un glonț lovi peretele de care se sprijinise cu câteva secunde înainte. Fragmente de piatră și mortar săriră în toate direcțiile. La naiba, chiar era o trăgătoare bună. Asta dacă nu cumva chiar intenționase

să îl nimerească. Nu se obosi să se scuture de praful de mortar. Luă din nou coșul și se îndreptă spre ușa principală. În tot acel timp, numără în gând. Știa că unui trăgător priceput îi lua cincisprezece secunde să încarce muscheta și să tragă din nou.

După șaptesprezece secunde, partea de sus a pervazului ușii, chiar deasupra capului său, se dezintegră. Gata. Avusese suficientă răbdare. Lăsă coșul jos și-o luă la fugă pe scările șubrede. Știa că ea avea să fie nevoită să încarce din nou arma, dar de data asta nu mai avea de gând să stea pe post de țintă. Ca să tragă din nou, ar fi nevoită să se afle în colțul dinspre nord-est al clădirii și să se aplece peste fereastră. Sări peste un ciot de zid și peste câteva piese de mobilier care-i blocau calea. Fie că avea să-l împuște, fie că nu, n-avea de gând să-i facă misiunea ușoară. Voise să se arate răbdător, dar nu era slab de înger.

Văzu o ușă care părea că tocmai fusese ferecată și o trânti cu o lovitură de picior. Și atunci, o văzu în mijlocul încăperii, ridicând țeava puștii înspre el. Făcuse ochii mari, și pe buze i se citea o înjurătură. Văzu toate aceste lucruri extrem de clar, în timp ce se arunca practic înspre ea.

Munro îi trase arma cu o mână, iar cu cealaltă o apucă de gulerul cămășii, trăgând-o înspre el înainte ca ea să poată să fugă sau, mult mai probabil, să îl atace.

– Gata cu împușcăturile, mormăi el.

– Lasă-mă! strigă ea, încercând să-i tragă una în zona sensibilă.

Munro o ridică de la pământ înainte ca ea să apuce să-l lovească.

– De câte afurisite de ori trebuie să-ți spun că nu-ți vreau răul, pisică sălbatică ce ești? o întrebă, cu privirea ațintită asupra buzelor de pe care ieșeau cele mai cumplite blesteme.

Nu era sigur dacă ce avea de gând să facă urma să înrăutățească lucrurile sau nu, dar știa că nu se mulțumea

doar să o apuce de cămașă. Așa că își plecă brusc capul și îi strivi gura cu a lui. Nu era un sărut blând sau atent, dar buzele ei erau calde și mai moi decât se așteptase, iar ea încetă deodată să încerce să-l mai lovească sau să îl înjure.

– Păgân afurisit! exclamă ea, scuipând și ștergându-se la gură.

– Să ții minte asta, replică el. O puse din nou cu picioarele pe pământ, făcu un pas în spate și o luă spre ușă. Acum, spuse el, ținându-i muscheta în mâna strângă, hai să mergem la cealaltă fată și să-mi povestiți, la o fiertură de ovăz și la o găină friptă, ce necazuri aveți.

capitolul 4

Știa despre Elizabeth.

Preț de câteva clipe, Catriona simți că nu se mai putea mișca de acolo de unde o lăsase. Picioarele parcă i se lipiseră de podea. Fusese atât de prudentă... sau, cel puțin, așa crezuse. În ultima săptămână, Elizabeth ieșise doar o dată. Poate o văzuse atunci când le lăsase sacul cu merinde. Oare fusese cu ochii pe ele în tot acel timp?

– Nu cred că vrei să dau buzna peste cealaltă fată fără să o previi, spuse el și o lăsă să treacă în față.

– Nu vreau să dai buzna peste ea deloc, răspunse Catriona încruntându-se.

Știa însă că, din moment ce nu putea să-l arunce de pe scări, chiar nu avea nici o soluție să-l oprească.

Era numai vina ei, fir-ar să fie. De trei ori ar fi putut să-l împuște, dar nu reușise să se convingă să o facă. De data asta, venise cu încă cineva, și ar fi putut spune că nu voise să îl omoare pentru că i-ar fi fost prea greu să-i elimine și pe el, și pe individul îndesat și înarmat cu flintă, însă era deopotrivă inutil și periculos

să încerce să se mintă singură. Ceva o făcuse să ezite, așa că trebuia să descopere ce anume. Și de ce.

El o prinse de braț când ajunseră la parterul clădirii și ridică panerul cu care venise, un coș tare frumos.

– Ai impresia că mergem la picnic? pufni ea, smucindu-se și luând-o înaintea lui pe hol. De-asta m-ai sărutat? Iar acum, ai și coș de picnic și te-aștepți să pic în cap că ești un mare domn?

– Nu sunt câtuși de puțin un domn, răspunse el, ținându-se aproape de ea, dar *sunt* sătul să tragi în mine și m-am gândit că, dacă te sărut, o să te-oprești din înjurăturile alea nedemne de o doamnă.

– Și iar mă faci să-ți zic că n-aș fi avut de ce să te înjur dacă ai fi respectat ce te rugasem.

– Pentru Dumnezeu, femeie, nu pricepi că-ncerc să te-ajut? N-o lași nicicând mai moale?

– Neah.

Se întoarse brusc înspre el, strânse pumnul și lovi cât putu de tare. El se trase-n spate în ultima clipă, iar pumnul îl izbi în umăr, nu în falcă, unde își propusese ea. Mișcarea o dezechilibră, și, înainte să se poată repune pe picioare, el o prinse de mijloc, o ridică și-o puse pe umăr ca pe un sac de cartofi.

– Lasă-mă jos, fi-ți-ar ochii să-ți fie! strigă ea, lovindu-l cu pumnii în spate și cu picioarele în burtă.

– Te-am avertizat, pisică sălbatică ce ești. Și nu obișnuiesc să dau atâtea avertismente.

Muscheta era pe jos, unde-o lăsase. Se lăsă pe vine ca să ia coșul de picnic, apoi se ridică. Greutatea trupului ei nu părea mai mare decât cea a fierturii de ovăz și a găinii fripte. Nu voia s-o lase jos, așa că o luă la picior cu ea pe umăr, înspre bucătărie.

– Bănuiesc că nu aveai de gând să te oprești, spuse ea. Putea să jure că îl auzise chicotind.

– Așa e, recunoscu el. Și, dacă tu nu ți-ai fi încordat brațul înainte să te întorci să dai în mine, lovitura ți-ar fi reușit.

Ei, poftim! Acum, îi critica tehnica.

– Dacă nu erai ditamai namila, poate ar fi fost o luptă dreaptă, replică ea. Acum, lasă-mă jos!

– Asta ar însemna să fiu nebun, nu? Mai înțelept e să te țin unde ești.

În loc să încerce să-l mai lovească în piept, ea îndoi genunchiul și încercă să-i dea în cap cu tocul de la cizmă. Lovitura nu-i ieși, iar el o prinse strâns de picioare, atât de strâns, că abia mai putea face vreo mișcare.

– Dacă acum ai de gând să mă tragi de păr, mormăi el, ai face bine să te gândești de două ori. Oi fi tu femeie, dar asta n-o să mă împiedice să te plesnesc peste fund. Nu prea-mi dai motive să te las jos. Acum, dă-ți cuvântul că o să te porți frumos.

Ar fi vrut să-i strige că nimeni, dar absolut nimeni n-o plesnea pe ea la fund, dar poate asta n-ar fi făcut decât să-l încurajeze s-o facă. Capitularea nu făcea parte din vocabularul ei, dar Catriona trase aer în piept și decise, cu inima strânsă, că un armistițiu ar fi fost, totuși, acceptabil în situația de față.

– Bine, pufni ea. Ai cuvântul meu. N-am să încerc să dau în tine... pentru următoarele cinci minute. Lasă-mă jos, imediat!

Până la urmă, el se înclină un pic și o lăsă jos. Înainte să-și poată recăpăta echilibrul, el o prinse de cot într-o strânsoare fermă.

– Bun. Acum, fii cuminte, pisică sălbatică!

Exasperarea din tonul lui îi dădu o oarecare satisfacție. Era mulțumită că nu doar ea era scoasă din sărite.

– Am promis doar că n-o să mai încerc să dau în tine. Și nu-mi amintesc să-ți fi cerut ajutorul sau să-ți fi cerut să mă obligi să fac ce-mi zici. Nu știu ce te mână-n luptă, dar n-are de-a face cu mine.

– Ba are de-a face numai cu tine, Cat.

Cuvintele lui o izbiră și-i anulară orice alt gând care poate ar fi fost mai util sau mai practic. Avea oare de-a

face cu sărutul? Sau mai știa el și altceva despre ea? Nici măcar nu știa ce variantă prefera.

– Nu răspunzi? o întrebă pe un ton amuzat. Devii mută când nu îți poți folosi muscheta sau pumnii?

– Sunt în inferioritate, brută ce ești, răspunse ea. Aș fi nebună să nu recunosc că ești mai puternic decât mine. Și mai afurisit.

– Nu știu care din noi e mai afurisit.

El era, fără doar și poate, dar n-avea nimic de câștigat dacă intra cu ea în polemică. Cel mult s-ar fi ales cu o durere de cap.

– Cred că o să trebuiască să vedem despre ce necazuri e vorba înainte să-mi dau cu părerea despre altceva.

Îl auzi cum trage aer în piept. Se aștepta să-l audă spunând iar că nu avea de gând să-i facă rău. De parcă nu i se mai întâmplase să fie rănită de oameni care aveau doar intenții bune. Oameni care erau, zice-se, prieteni și aliați, care nu ar fi aruncat-o pe umăr ca pe un sac, fără pic de efort. Ursul n-avea nici un motiv să nu se gândească doar la interesele lui, iar asta putea să le facă mult rău ei și lui Elizabeth.

La câțiva pași de bucătărie, se gândi o clipă că Elizabeth fugise. Ar fi fost a doua oară când sora ei făcea ceva ca să se salveze singură. Pe de altă parte, gândul că o debutantă crescută într-o familie aristocrată din Anglia ar colinda singură prin ținuturile scoțiene îi făcea inima să-i sară din piept. Atunci, văzu marginea unei rochii albastre ițindu-se din spatele unui dulap pe care îl împinseseră înspre un perete. Probabil că Elizabeth auzise împușcăturile și strigătele și, în sfârșit, reușise să își păstreze cumpătul.

– Vezi bine că sunt doar eu pe-aici, spuse ea, întorcându-se cu fața spre el și făcând eforturi să-i blocheze câmpul vizual. O să-mi văd de drum până la apusul soarelui, așa că va trebui să-ți găsești o alta pe care s-o salvezi, sau s-o bați la cap, sau orice obișnuiești să faci ca să-ți omori timpul.

– Aha. Deci, fata care se ascunde în spatele dulapului o fi o fantomă! făcu el și o împinse ușor din calea lui. N-ai de ce să te temi de mine, domniță! După rochie, îmi dau seama că ești englezoaică, mai spuse el, lăsând coșul jos. Cum i-am zis și lui Cat, aici de față, nu vreau decât să fiu sigur că sunteți tefere și-n siguranță.

Elizabeth își netezi rochia, cu mâini tremurânde, apoi se ridică și ieși de după dulap.

– Aveți sânge pe obraz, domnule! spuse ea, confirmându-i lui Munro că era crescută în Anglia și, fără doar și poate, era o lady.

Catriona își înăbuși un oftat.

– Sângerează pentru că și-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala.

– N-ar trebui să fii așa neprietenoasă, Cat, spuse sora ei. Ne-a adus pâine. Mă cheamă Elizabeth, continuă ea, întinzându-i mâna. Vă mulțumesc pentru bunătate.

Ursul își șterse mâna de kilt și prinse degetele lui Elizabeth în ale lui, de parcă s-ar fi temut să nu i le rupă.

– Mi se zice Ursul. Și mă bucur că măcar una din voi nu vede lupi pândind după orice copac.

– Lupi? Sper că e o metaforă, domnule, spuse Elizabeth, cutremurată de un fior. Nu sunt lupi prin partea locului, nu-i așa, Cat? Tu umbli mereu singură.

– În Scoția nu sunt lupi, de ani buni. Nici urși. În afară de prostul ăsta de-aici.

Minunat. De parcă Elizabeth avea nevoie de motive-n plus de îngrijorare. Catriona se îndură să îl privească pe Urs și constată că și el o privea.

Bărbații nu obișnuiau să se uite la ea. Nu cu acea expresie-n ochi. Nu când de față era frumoasa și rafinata Elizabeth. Și o și sărutase... deși probabil mai mult ca să o șocheze și să o facă să depună armele. Dar dacă nu doar pentru asta?

– E doar o vorbă, spuse el, clipind de câteva ori și atrăgându-i atenția asupra ochilor lui de culoarea frunzelor

de primăvară. E o expresie, continuă, privind-o de data asta pe Elizabeth. Prin partea locului, nu sunt sălbăticiuni mai mari decât vulpile și pisicile sălbatice.

– Slavă Cerului! Cu un asemenea nume, m-am gândit că ai fost botezat după o astfel de creatură. Aș leșina dacă un urs adevărat ar intra în bucătărie.

Oaspetele nepoftit zâmbi, lucru care îl făcea nu doar atrăgător, ci și din cale-afară de dezarmant.

– Ursul e porecla pe care mi-a dat-o tata când eram mic. Era sigur că o să cresc cât un urs. Numele meu e Munro.

„Vai, dar ce prietenoși suntem!" Elizabeth nu-l văzuse cum o luase pe sus ca pe-un balot de fân.

– Acum, ne cunoaștem, Munro. Suntem două fete care-și caută de drum. N-avem bogății, n-ai ce lua de la noi. Voiam doar să fim lăsate-n plata Domnului.

În loc să răspundă, el se aplecă și deschise coșul. Despachetă o găină minunat rumenită, pusă pe un platou. Se aplecă și își scoase cuțitul din cizmă, apoi, îl răsuci cu îndemânare, fără îndoială ca să demonstreze că știa să-l folosească. Se uită din nou la ea și tăie cu pricepere un copan.

– N-am adus farfurii sau tacâmuri, spuse el și-i înmână lui Elizabeth bucata de carne care mirosea divin.

Sora ei își trase un scaun și se așeză.

– Mă descurc și așa, spuse ea zâmbind.

Se părea că oricine pretindea că voia să îi vină în ajutor devenea, în ochii ei, un Făt-Frumos pe un cal alb.

– E minunat să mănânc și altceva decât carne de iepure sau de căprioară. Și să pot conversa cu altcineva.

Elizabeth flirta cumva? Cerule mare! Era deja prea mult. După tot ce îndură în ultimele săptămâni, Catriona nu avea de gând să fie prinse din cauza unui copan de pui și a unui bărbat – e drept, destul de chipeș.

– Și zi, Munro, de ce te-ai mai apucat să spui că nu vei sufla o vorbă despre noi dacă nu aveai de gând să te ții de cuvânt?

El îi dădu al doilea copan. Dacă ar fi fost mai mare, l-ar fi pocnit cu el în cap. Deși nici așa probabil n-ar fi simțit lovitura. Iar carnea chiar mirosea al naibii de bine.

– M-am descurcat cum am putut, spuse el după câteva momente. În dimineața asta, n-am putut să scap de Peter. Dar tot ce știe e că o femeie a tras de trei ori înspre mine, și n-o să sufle o vorbă despre toată povestea.

– Și ai încredere-n el? E obligat să facă ce-i zici?

– Da, spuse Ursul, crispându-se.

Era interesant, fără doar și poate.

– Așadar, ai oameni cărora le dai comenzi? Ești stăpânul pământurilor de-aici și o să ne decizi tu soarta?

O enerva gândul că era posibil ca el să se joace cu ea, cu ele. Dar, în același timp, avea ceva bănuieli în privința lui. Mai ales după ce-i auzise numele mic. Îl aștepta să răspundă, timp în care privirea-i căzu asupra cuțitului proaspăt ascuțit. Dacă reușea să îi abată atenția, era șansa ei de a ataca din nou, cu toate că fusese prinsă descoperită la celelalte două tentative.

– Peter e unchiul meu, răspunse el într-un târziu. I-am spus că merg la pescuit. Sigur că puteam să mă țin departe de voi, dar m-am gândit că ar fi păcat să irosesc așa bunătate de terci și de friptură.

– Oh! Terci?! exclamă Elizabeth.

– Da. Pentru care am adus și vase și linguri.

– Tot de argint? întrebă Catriona pe un ton malițios.

Sora ei era în stare să aibă încredere în oricine-i aducea ceva mâncare gustoasă, dar ea, una, era din alt aluat. Ursul îi înmână lui Elizabeth vasul înfășurat în cârpe, apoi se ridică din nou. Pentru Dumnezeu, chiar că era înalt! Părea să umple întreaga încăpere. Era lat în spate, numai mușchi, iar prezența îi era deopotrivă formidabilă

și imposibil de ignorat. Fără a mai pune la socoteală viteza și suplețea mișcărilor.

Îl privi cum se îndreptă spre ușă, se opri o clipă să se uite la ea peste umăr, apoi plecă. Catriona rămase cu ochii ațintiți asupra ușii, care brusc i se părea mai mică în absența siluetei lui. Ce mama naibii?

– De ce ai fost așa rea cu el? întrebă Elizabeth. E prima față prietenoasă pe care o vedem de când ne-am dat jos din poștalion.

– Doar pentru că ne-a adus mâncare nu înseamnă că e prietenos! izbucni Catriona. Înseamnă doar că încă n-a primit ce vrea la schimb pentru darurile astea. Cum n-avem nimic de dat, pot să-mi imaginez ce și-ar dori la schimb. Care-i prețul. Deja m-a amenințat că o să mă plesnească la fund. Înțelegi, Elizabeth?

Sora ei făcu ochii mari.

– Ce-a făcut?!

– Ce-ai auzit.

Fusese numai vina ei, dar tot simți că îi iau foc obrajii.

– Cred că l-ai înțeles tu greșit. Ești mult prea cinică, draga mea Catriona.

– Iar tu ești prea credulă.

Luă vasul cu fiertură de ovăz din mâinile surorii ei, dar nu se îndură să îl arunce-n foc, așa cum și-ar fi dorit.

– Credulitatea asta a ta nu prea ți-a fost de ajutor până acum, n-ai zice?

– Nu e corect.

– N-o fi corect, soră-mea, dar, dacă oamenii ar fi așa demni de încredere pe cât am spera noi, n-am fi aici, în bucătăria unei foste mănăstiri în ruine și bântuite, în mijlocul sălbăticiei Scoției. Și, dacă nici în familie nu poți să ai încredere, ce te face să crezi că poți să ai într-un străin?

– Pot tocmai pentru că e un străin, răspunse Elizabeth, ridicând sfidător bărbia. Ce-ar putea să vrea de la noi și n-ar fi putut obține deja cu forța?

– Păi, eu...

Catriona începu să se bâlbâie. Se încruntă și începu să ia încăperea la pas, către ușă și înapoi. Cu o lună și jumătate în urmă, când primise scrisoarea lui Elizabeth, plătise un barcagiu și plecase de-acasă, de pe insula Islay, îndreptându-se spre Ayr, pe coasta continentală a Scoției. De acolo, continuase drumul mergând fie în care cu fân, fie în poștalion. Făcuse tot posibilul să ajungă la Londra cât mai degrabă. Nu văzuse pe nimeni, dar era convinsă că pe urmele lui Elizabeth erau deja o mulțime de oameni care căutau măcar un zvon despre unde s-ar fi aflat fata. Sigur o căutau și pe ea, dar... îi era mai ușor să își spună că totul era de dragul surorii ei.

– E de-ajuns să-i spună despre noi cui nu trebuie, și o să te trezești înapoi la Londra, în rochie de mireasă și trimisă la altar pentru ducele de Visford. A cincea soție, cum mi-ai spus în scrisoare. Când ești cu 42 de ani mai tânără decât el.

Elizabeth se cutremură.

– Pentru Dumnezeu, nu-i nevoie să-mi amintești! Dar asta n-are nici o legătură cu Ursul. Cu Munro. Sau cum și-o fi spunând. Și-a dat cuvântul că nu va mai spune altcuiva că suntem aici. Ne-a adus pături, o pelerină și mâncare, continuă ea, împungând-o pe Catriona în umăr. Și, la cât e de mare și de puternic, ar fi mai înțelept să fim prietenoase cu el în loc să latri toată ziua bună ziua, până când chiar se satură de noi și face ceva ce vom regreta.

– Ai face bine să-i dai ascultare prietenei tale, pisică sălbatică.

Vocea se auzi de la câțiva metri de ea. Tresări și se întoarse. Cu mâinile încrucișate la piept, o privea, în timp ce celălalt bărbat, așa-zisul unchi, stătea în spatele lui cu muscheta ei în mână. Cei doi nu semănau nicicum. Minunat.

– Suntem surori, spuse Elizabeth. De fapt, surori vitrege.

Catriona voia să țipe, să arunce cu ceva pe jos, să dea cu pumnul în ceva. Chiar nu mai înțelegea nimeni ce însemna un secret? Ce însemna discreția? Era planul ei, era misiunea ei de salvare, și iată că acum toată lumea punea umărul să-l dea peste cap și să îl zădărnicească, fără să știe adevărata poveste. Era ridicol. Era de netolerat.

– Interesant, mormăi el, apoi arătă înspre însoțitorul lui. El e Peter. Unchiule Peter, ea e Elizabeth, iar ea e sora ei vitregă, Cat.

– Domnițelor...

– Aruncă o privire în jur cu domnișoara Elizabeth și vezi ce le-ar mai trebui.

– Prea bine, Ursule. Nepoate.

– Nu ne trebuie nimic de la tine, spuse ferm Catriona, punându-și mâinile în șolduri. Ne-ai fi de folos doar dacă ai pleca.

El o privi în ochi.

– Iar tu, pisică sălbatică, vii la o plimbare cu mine.

– Ba nu! făcu ea, cuprinsă deja de un fior de neliniște.

– Ba o să vii, răspunse el, făcând un pas spre ea.

Fu nevoită să ridice capul ca să îl poată privi în ochi. Amenințarea era limpede. Fie îl însoțea de bunăvoie, fie era luată din nou pe umăr ca un sac. Își spuse că ar fi bine să facă ce-i spunea el ca să îl țină la distanță de Elizabeth. Pe de altă parte, nu bătuse atâta drum ca să își lase sora singură cu un scoțian cărunt, fie și cu unul zis unchiul Peter.

Ursul păru să îi simtă ezitarea, așa că își privi unchiul.

– Nu ne ducem departe, îi spuse. Dacă apare ceva, Peter, strigă și mă-ntorc cât ai clipi.

Apoi îi făcu ei semn să o ia către ușă.

La naiba! Ea oftă ostentativ și ieși din bucătărie. Măcar lăsa impresia că avusese de ales, cu toate că în realitate nu avusese.

– Nemernicule! spuse ea printre dinți.

– Să știi că sora ta are dreptate, comentă el. Chiar puteam să mă duc la prima crâșmă din An Soadh și să le spun tuturor că două fete drăguțe și singure și-au făcut sălaș la ruinele mănăstirii Haldane.

– Ți-ai dat cuvântul că n-o s-o faci. Cu toate că acum știu că nu ții cont de asta.

– Ideea este, continuă el, că se face săptămâna de când știu că sunteți aici. M-am ținut de cuvânt, dar, pentru că nu sunt complet idiot, am spus cuiva de încredere unde mă duc. Ca să fiu sigur că, dacă mă împușți, o să aibă cine să mă-ngroape.

Îi oferi mâna ca să o ajute să sară peste un zid surpat, dar ea îi ignoră gestul și sări singură peste bucățile de piatră. Apoi se așezară unul lângă celălalt. Nu prea aproape însă. Ideea că... îi era datoare pentru că nu bătuse toba despre prezența lor acolo nu prea îi convenea.

– Ia încearcă să te pui în locul meu, brută ce ești! N-am de gând să-ți mulțumesc pentru c-ai făcut ce se cuvenea, iar eu și sora mea n-am fost omorâte din pricina ta. Nu ți-am cerut nimic, și tu te tot bagi în treburile mele. Dacă făceai ce ți-am zis acum o săptămână și te țineai departe, am fi fost amândoi mai fericiți.

– N-am zis că nu-s fericit, fătuco. Buzele i se curbară într-unul dintre acele zâmbete înnebunitoare și uimitor de atractive de care era capabil când voia. Am darul de a încinge atmosfera, continuă el. Și, că vrei sau nu vrei, s-a întâmplat să te întâlnesc, iar acum n-am încotro, trebuie să am grijă de tine.

Catriona deschise gura, gata să-i spună exact cât de ridicolă era presupunerea lui, dar ceva o opri. Oare de câte ori auzise acele cuvinte? Până la urmă, era născută în Scoția. Normal că fiecare clan avea grijă de membrii săi și îi apăra – sau, cel puțin, așa umbla vorba. În realitate, își dăduse seama că lucrurile nu stăteau chiar așa. Și că opinia unui bărbat despre ce ar fi în interesul unei

femei nu se potrivea cu ce credea acea femeie. Dar Ursul părea cât se putea de serios.

– Nu-s din clanul tău, Munro. N-ai obligații față de mine.

El înclină capul, iar o șuviță de păr îi acoperi un ochi.

– Ești o domniță care se-ascunde. Și asta...

– De unde știi că mă ascund? îl întrerupse ea. Îi arăt prietenei... adică surorii mele meleagurile scoțiene.

– Ai vrut să știi secret că sunteți rude. Mi-am dat seama că e sora ta. Aveți același nas.

– Fii serios! Nu semănăm câtuși de puțin.

Elizabeth era înaltă și mlădioasă, cu o siluetă elegantă, păr drept auriu, ochi căprui cu gene dese și lungi. Ea, în schimb, era scundă, cu forme, avea pletele roșcate ale mamei ei și ochii căprui ai tatălui. Era posibil să aibă nasul la fel ca al surorii ei, dar nu stătuse niciodată să analizeze astfel de detalii.

– Din ce clan ești? întrebă el.

– Dar tu?

– Ți-am spus. MacLawry. Suntem în mijlocul pământurilor familiei, ca să știi.

– Ei bine, acum și eu sunt o MacLawry, replică ea.

Era o minciună îndrăzneață, dar clanul MacLawry era foarte mare și se tot mărea, căci Lord Glengask îi accepta pe fugarii din alte clanuri. Povestea ei avea să țină. Putea foarte bine să fie printre nou-veniți. Ursul n-ar avea de unde să știe adevărul.

– Nu mai spune, zise el, ridicând dintr-o sprânceană.

– Zău așa. Însuși MacLawry ne-a lăsat să stăm la mănăstirea Haldane. A zis că putem rămâne cât vrem și că o să ni se dea pace.

– Aha. MacLawry e din cale-afară de generos.

– Foarte!

– Dar mă gândesc că putea să vă găsească un loc unde nu se surpă acoperișul.

Ursul privi clădirea ce li se arăta în fața ochilor, iar ea făcu la fel. Prima dată când ajunsese în zonă, aproape

că o ignorase. Nu se gândise o clipă că s-ar putea adăposti acolo. Din etajul superior nu mai rămăseseră decât pereții exteriori și ferestrele cu geamuri sparte. Acoperișul surpat căzuse până aproape de al doilea nivel al clădirii. Plantele cățărătoare măriseră treptat crăpăturile, iar crengile copacilor ajunseseră să acopere potecile și căile de acces abandonate.

Abia apoi se gândise că un loc atât de izolat, de părăsit și aflat într-o stare atât de avansată de descompunere ar fi ascunzătoarea ideală. Iar când intrase și văzuse că fosta bucătărie rămăsese aproape intactă, se simțise ușurată și optimistă pentru prima dată în ultimele săptămâni. Iar acum – de fapt, cu zece zile în urmă –, apăruse Ursul.

– Îmi imaginez că nici nu contează, câtă vreme-s mulțumită de locul ăsta, spuse ea într-un final, dându-și seama că trebuia să spună ceva.

Munro scoase din buzunar un măr și i-l oferi. Da, i-l promisese lui Saturn, dar, pe Sfânta Bridget, fata asta era mai sperioasă ca un ponei sălbatic. Nu s-ar fi mirat dacă l-ar fi mușcat de mână sau i-ar fi dat cu mărul în cap. Însă, după ce-i aruncă o privire bănuitoare, ea luă mărul, îl șterse de mâneca de la cămașă și mușcă din el cu poftă.

Munro avea talentul de a se apropia de animale. Frații lui spuneau că asta se întâmpla pentru că era el însuși un animal. Avea însă și un succes nemaipomenit la femei. Se întâmpla să aibă câteva dintre calitățile pe care femeile le apreciau în mod deosebit, cu statura lui și mărimea... mușchilor, cu chipul care, din ce i se spunea, era plăcut și cu o pungă bine garnisită. Putea alege pe oricine. Și o făcea adesea.

Numai că roșcata asta sălbatică nu voia să aibă de-a face cu el. Sora ei părea destul de drăguță, poate un pic prea delicată și rafinată, dar avea o siluetă armonioasă și un chip frumos. Era surprins să constate că nu era câtuși de puțin interesat de domnișoara Elizabeth. Nu.

El o voia pe fata cu părul înfoiat și cu forme pe care pantalonii și cămășile pe care le purta nu făceau decât să le accentueze. O voia pe pisica sălbatică.

– Dacă aș pleca acum, ți-aș dovedi că poți să ai încredere-n mine, așa-i? întrebă el, luând câteva fire de iarbă și începând să le ronțăie.

– Așa-i.

– Numai că te-ai aștepta să reapar cu o gașcă de tovarăși beți morți. Iar asta-mi spune că nici absența mea nu te-ar face să ai încredere-n mine.

– M-aș descurca.

El chicoti, apoi oftă.

– Ai inima de piatră, Cat.

Cum Dumnezeu o putea convinge că putea avea încredere în el? Cu un cal ar fi fost simplu – i-ar fi dat un măr, apoi l-ar fi încălecat. În cazul unei femei, ar fi înlocuit mărul cu niște flori și cu cine știe ce fleacuri luate din târg, dar principiul rămânea același.

– N-am inima de piatră, răspunse ea, luându-l prin surprindere. Nu te vreau în preajmă pentru că am un plan. Și tu nu faci parte din el. Ba chiar înrăutățești lucrurile.

– Înrăutățesc lucrurile pentru tine? Munro se încruntă. Poate n-aveai în plan să dai peste un bărbat chipeș ca mine, dar, dacă zici că îți fac rău aducându-ți mâncare și pături, îți spun în față că e o minciună.

Mai ales după cât de greu îi fusese să-i aducă toate cele. Ea mârâi, iar el fu aproape convins că până la urmă avea să se aleagă cu mărul în cap. În schimb, ea îl aruncă cât colo, dincolo de zid.

– De ce insiști să vii unde nu ești bine-venit? De ce?

– Sunt încăpățânat, răspunse el degrabă, cumva surprins că nu era singurul frustrat de acel joc de șah sau orice ar fi fost. Și m-am obișnuit să obțin ceea ce-mi doresc. Bărbat sau femeie, în general nimeni nu riscă să mă înfrunte.

În afară de ea, de fapt.

– Atunci, o să-ți dau o lecție despre dezamăgire.

– Sau o să-ți dau eu ție.

Voia să o tragă mai aproape de el, să o ia de mână, să se asigure că avea parte de atenția ei, dar risca să o facă din nou fie să fugă, fie să se năpustească asupra lui. Trecuseră deja cinci minute în care nu mai încercase să îl atace, așa că nu avea rost să își forțeze norocul.

– Nu plec nicăieri, Cat. Așa că-ți sugerez să mă întrebuințezi cumva.

– Să ții pereții în cârcă, cu mușchii ăia mari ai tăi?

Măcar avea simțul umorului.

– De pildă, cunosc bine locurile. Dacă ai de gând să rămâneți, o să am grijă să n-aveți musafiri nepoftiți și o să mă-ngrijesc să nu vă lipsească mâncarea, hainele călduroase și păturile.

Spusă cu voce tare, oferta nu i se mai părea cine știe ce, dar era aproape sigur că, dacă ar fi copleșit-o cu atenții și daruri, pisica sălbatică l-ar fi refuzat într-o clipită.

– Și cum o să-ți permiți toate astea, Munro? replică ea. Chiar dacă nu m-ar deranja ca un bărbat necunoscut să ne țină mâncate și-mbrăcate, sigur ai putea să-ți folosești mai bine paralele. Pentru familia ta, de exemplu. Ai un unchi, dar mai ai pe altcineva?

Faptul că o mințise în legătură cu Peter îi îngăduia să nu fie nevoit să spună că mergea mereu cu servitori sau gărzi după el. La naiba, până la urmă, Peter chiar îi era ca un fel de unchi. Dar, dacă spunea și alte minciuni, apoi altele și altele, ar fi fost pe urmă nevoit să și le amintească pe toate și după aceea să se scuze pentru ele. Pentru că n-avea de-a face cu o mică abatere de la drum, ci cu un drum cu totul și cu totul nou. Știa asta, o știa atât de clar, că era aproape neliniștit.

– Nu-s însurat, dacă asta ți-e întrebarea, spuse el.

Ea se întunecă la față.

*

– Nu, nu asta mi-e întrebarea! De ce mi-ar păsa, la o adică? În afară de faptul că mai aveai puțin și mă înghițeai?

Ei bine, remarca nu era câtuși de puțin flatantă.

– Nu te înghițeam. A fost un sărut chiar reușit, la naiba. Nu-i vina mea că n-ai cum să-ți dai seama.

Ea pufni.

– Ha! Pun pariu că gândesc mai bine ca tine, țintesc mai bine ca tine și sărut mai bine ca tine, Ursule!

În ciuda insultei evidente, părea un pariu numai bun de pus. Unde mai pui că-i dădea ocazia să mai rămână pe-acolo.

– Hai să stabilim regulile, spuse el, sărind de pe rămășița de zid pe care stăteau așezați și lăsând-o intenționat pe ea să se descurce singură.

Nu era genul care să vrea să fie cocoloșită, era limpede.

– Nu știu dacă...

– Dacă eu câștig, o întrerupse el, am să fac pentru voi ce consider că trebuie să fac, iar tu nu te vei împotrivi. Dacă tu câștigi, o să fac ce-mi vei cere, în afară de a vă lăsa aici pe socoteala voastră și de a nu mai veni. Căci asta nu am să fac.

Catriona se lăsă să alunece de pe marginea zidului și își șterse de praf fundul apetisant. Apoi ridică privirea înspre el.

– Se pare că balanța înclină-n favoarea ta.

– Asta dacă ai impresia că n-am ceva mai bun de făcut decât să vă aduc ție și soră-tii pâine și găini fripte.

– Habar n-am. Poate chiar n-ai ceva mai bun de făcut. N-am idee cine ești și cu ce te ocupi. În afară de a-ți băga prea des nasul în treburile mele.

Ținea capul sus, iar ochii de un căprui-închis îl priveau cu o neînfricare deopotrivă neobișnuită și ciudată. Era la un pas să o ia în brațe și să o sărute din nou. Dar aveau o conversație aproape civilizată, și nu voia

să se revină la relația de mai devreme, când ea încerca să îl împuște.

– Tu îmi spui ceva și eu îți spun, la rândul meu, ceva.

– Păi, ți-aș putea spune orice scorneală, Ursule.

– E drept. Și eu la fel, în definitiv. Fă cum vrei.

În timp ce vorbea, își dădu seama că se străduia din cale-afară, fără să aibă ceva clar de câștigat. În general, cu femeile nici nu trebuia să se obosească să le aducă daruri. Erau scoțiene get-beget, învățate cu viața grea din aceste ținuturi sălbatice și neprietenoase. Unele dintre ele își foloseau frumusețea sau priceperea pentru a seduce. Altele erau inteligente sau viclene, iar altele se bazau pe avere sau pe numele familiei. Toate făceau parte din câte-un clan, în relație apropiată și de interdependență, și, deși erau răspândite în mici orașe sau sate, nu erau niciodată singure.

Dar femeia de lângă el era diferită. Se descurca pe cont propriu, era singură, dacă nu punea la socoteală o soră mai mică din cale-afară de delicată, și părea chiar mulțumită că lucrurile stăteau astfel. Era chiar hotărâtă ca lucrurile să rămână astfel. Din cine știe ce motive, o găsea... fascinantă. Voia să afle mai multe despre ea. Și, din moment ce nu părea genul de femeie cu care te culci o dată sau de câteva ori, apoi îți vezi de drum, Munro simțea că probabil îi luase Dumnezeu mințile.

– Ești încruntat și foarte serios, observă ea. Sper că din cauză că regreți că ai amenințat că mă plesnești la fund.

Munro tresări. Oare de cât timp stătea și se holba la ea?

– Neah. Trebuia să fac ceva ca să te opresc. Iar dacă gândesc prea mult, mi se încinge creierul. Așa-mi zice lumea.

I-o spusese Arran, și nu o dată. Ea pufni.

– Văd că n-ai de gând să te cari. Așa că stabilește afurisitele de reguli, spuse ea, împungându-l cu un deget în piept. Dar te previn, n-o să-ți placă ce am de gând să fac dacă o să câștig.

– O să risc.

Pentru că, fie că ea își dădea seama, fie că nu, el deja câștigase din clipa în care ea acceptase să intre în competiție cu el. Îi dăduse permisiunea să vină în vizită oricând dorea. Viețile lor se îmbinaseră deja. Exact cum își dorise el. Iar frații lui mai ziceau că nu-l duce mintea, *hahaha!* O conduse înapoi la ruine. Elizabeth scria ceva, iar Peter o urmărea de peste umăr. Era o listă scurtă cu obiecte trebuincioase. Rowena, Arran și chiar câțiva servitori încercaseră nu o dată să îl învețe pe Gilling să scrie și să citească, dar valetul părea să facă o chestiune de onoare din faptul că era analfabet. Era al naibii de încăpățânat.

– Faceți progrese, așadar? întrebă el, observând că muscheta era sprijinită de o masă veche și șubredă.

Ei bine, trebuia să aibă încredere că roșcata nu avea să îl împuște până la urmă. Momentul era destul de potrivit. Ar fi putut să o facă. Se dădu mai într-o parte și lăsă în mod intenționat calea deschisă între femeie și arma ei.

– Da, răspunse Peter. Nu se face ca o domniță să nu aibă un ceainic cum se cuvine.

– Ei bine, nu avem ceai, așa că ne descurcăm și fără ceainic, interveni Cat, în timp ce Munro încerca să își dea seama dacă Peter era sarcastic sau nu.

Valetul mormăia atât de frecvent, că uneori era greu să-și dea seama.

– Unchiule, te duci să pui câteva ținte pentru tras cu arma? Eu și domnița am pus un pariu.

Valetul ridică din sprâncenele groase.

– Te-ntreci cu o domniță? Tu?

– Da, eu. Hai, fă ce-am zis, răspunse Munro. Nu voia să-i dea timp lui Peter să menționeze întâlnirile din clan și târgurile unde Ursul MacLawry îi întrecuse pe toți și avea și trofeele care îi dovedeau priceperea. Dacă pisica sălbatică avea să considere că pariul nu era corect, trebuia s-o ia de la capăt.

Peter încuviință din cap și ieși din bucătărie, iar Munro luă lista pe care i-o pregătise Elizabeth. Chiar trecuse pe listă un ceainic, plus două cești și două farfurii, frunze de ceai, panglici de păr și o lampă cu ulei sugerată, probabil, de practicul Gilling.

Din listă reieșeau câteva lucruri. Elizabeth nu mai trăise vreodată altundeva decât într-un loc confortabil. Nu știa să trăiască în acele locuri. Și, cu toate că motivele pentru care ea și sora ei erau în Scoția aveau legătură strict cu ea, nu era liderul acelei expediții în necunoscut. Cea care stabilea totul era roșcata nebună care tocmai scotocea coșul de picnic, scoțând fără să vrea mici exclamații de bucurie la vederea zahărului și a sării pe care el reușise să le fure de sub nasul Forrest.

– Îmi permiți, domniță? întrebă el, cerându-i creionul.

Elizabeth i-l înmână și își lăsă în mod deliberat degetele să i se atingă de ale lui.

– Unchiul Peter m-a luat peste picior pentru „mâzgălelile" mele, cum le-a numit, chicoti ea. Mă bucur că nu îi împărtășești disprețul față de scris și citit.

Pe Sfânta Bridget, floricica cea delicată flirta cu el! Era mai înaltă decât sora ei, dar cu vorba ei prețioasă și hainele complet nepractice părea, fără doar și poate, mult mai ușor de sedus decât pisica sălbatică.

– Câtă vreme nu trebuie să scriu versuri, mă descurc, spuse el.

Nu era prea sigur că îi plăcea să reintre în vechiul lui rol, cel al brutei bătute în cap. Poate că juca de atâta vreme rolul cu pricina, că ajunsese de-adevăratelea cam greu de cap.

– Cartea de Shakespeare pe care a cerut-o sora ta era pentru tine, nu?

– Pentru amândouă, de fapt. Amândouă am învățat pe dinafară cartea lui Byron pe care o avea Cat în bagaje. Iar mie oricum nu mi-a plăcut niciodată *Pelerinajul lui Childe Harold*.

Devenea tot mai interesant. Trebuia să stea mai mult la povești cu domnișoara Elizabeth dacă voia să afle răspunsuri legate de situația lor, începând de la cine erau și până la motivele pentru care se refugiaseră pe pământurile clanului MacLawry Oare de ce avea senzația că trișa dacă o lua la întrebări pe Elizabeth? Dacă ea era dispusă să stea de vorbă cu el, spre deosebire de sora ei, era logic să caute informații la cea care se arăta dispusă să i le împărtășească. Cu toate că ar fi preferat să scoată vorbele cu cleștele de la pisica aceea sălbatică.

Munro o privi pe Cat, care tocmai băgase într-un sac pachetul cu sare și își dădea după ureche o șuviță rebelă. Din punctul lui de vedere, lucrurile erau cât se putea de limpezi. Ea era femeia pe care o voia. Sora ei părea aproape o copilă, iar un bărbat nu-și dorea o copilă în pat. Un bărbat își dorea... adică, el își dorea o femeie cu coloană vertebrală. Sau asta își dorea de data asta. Nu se culca cu copile, dar avusese parte de numeroase ușuratice, puse pe flirt și pe aventuri. Brusc avea senzația că avusese parte chiar de prea multe astfel de femei.

– Stăpâ... Adică, iubitul meu nepot, făcu Peter din pragul ușii, iar Munro tresări. Am pus vreo șase ținte pentru tine și domniță. Și ți-am adus pușca de la Saturn.

– Saturn? întrebă Cat, gata-gata să reușească să-și bage în buzunar niște biscuiți fără ca el să observe.

– Așa-l cheamă pe calul meu. Acum, că mă gândesc mai bine, nu e corect ca eu să trag cu pușca și tu cu muscheta. Alege tu cu ce vrei să trag. Sau putem trage amândoi cu aceeași armă.

– Fie. Cu muscheta mea.

– Știi că pușca este, de obicei, de două ori mai precisă și...

– Alegerea e făcută, îl întrerupse ea. Elizabeth, nu vrei să vii și tu? Cred că-s șanse mici să ne dea buzna

în casă vreun alt străin. Dar nu se știe câte alte rude ale lui Munro mai știu de noi.

Dacă o anumită rudă ar fi știut de ele, toate planurile li s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Dar chiar nu era treaba lui Ranulf să afle despre existența celor două surori, iar Munro nu avea de gând să îi sufle o vorbă fratelui său mai mare.

– Nu, răspunse el. Dar e bine să avem un martor, ca să nu poți pretinde că n-am câștigat.

Se hotărâse deja pe care din ele o dorea în patul lui, dar nu mințea când spunea că, din moment ce drumurile li se intersectaseră, voia să le știe în siguranță. Simțea că avea obligația asta. Era valabil și în situația în care Cat avea să încerce din nou să-l atace. I-ar fi dat scuza perfectă s-o ia din nou pe sus ca pe un sac. Chiar dacă purta pantaloni, când se zbătea, era femeie în toată puterea cuvântului. Iar lui îi plăcea senzația.

capitolul 5

Ranulf privi scaunul gol din stânga lui, apoi continuă să mănânce. Avea în farfurie sângerete și chifle. După câtă mâncare mai era pe masă, deduse că Ursul încă nu își făcuse apariția. Chiflele de cartofi nu rezistau atâta în prezența lui. Trecură câteva minute de liniște, lucru care nu se întâmpla de obicei. Așa că se întoarse spre majordomul roșcat care stătea ceremonios în spatele lui.

– N-ai uitat nimic, Cooper?

– Stăpâne?

– Ziarul meu, Cooper. Știu că ajunge aici la o săptămână după ce apare, dar mă interesează să știu ce se petrece dincolo de hotarele Scoției.

N-ar fi trebuit să fie nevoie să se explice. În definitiv, citea ziarul londonez *Times* în fiecare dimineață de mai bine de zece ani.

– Nu l-am găsit în această dimineață, stăpâne, spuse majordomul, încleștând fălcile. Sunt sigur că a venit seara trecută cu poșta, dar, de dimineață, când l-am căutat, era de negăsit.

– Arran e aici?

Fratele lui mai mic părea suspectul cel mai probabil, numai că Arran locuia cam la un kilometru de ei, la Fen Darach, cu soția lui Mary, cu micul Mòrag și cu bebelușul aflat pe drum. Unde mai pui că primea și el un exemplar din ziarul a cărui absență îl deranja pe Ranulf doar pentru că se alătura șirului de întâmplări neobișnuite care în acea zi îi dădeau rutina peste cap.

– Nu e, stăpâne. Să trimit pe cineva în sat să vă cumpere alt ziar?

– Da. Nu vreau ca restul familiei să afle lucruri noi și eu să rămân pe dinafară.

– Mă ocup de îndată, spuse Cooper și-i făcu un semn lui Owen, șeful valeților.

Cât ai clipi, bărbatul ieși din încăpere ca să îndeplinească porunca stăpânului.

– S-a întâmplat ceva?

Întrebarea pusă cu accent englezesc și pronunție perfectă venea din partea lui Charlotte, Lady Glengask, care își făcu apariția în încăpere. Ranulf se ridică imediat, și inima începu să îi bată mai repede la vederea soției lui cu plete de culoarea mierii.

– Da. Ziarul meu a dispărut. Urmează să trimitem câinii de vânătoare să-i ia urma.

Îi luă mâna și se aplecă, prinzându-i buzele într-un sărut prelung. Ea îl cuprinse pe după umeri și-i răspunse la sărut.

– Pentru ce-a fost asta? murmură ea, împletindu-și degetele cu ale lui. Abia ce ne-am văzut acum douăzeci de minute.

– Mi-a plăcut ce-am făcut și mă gândeam că am putea s-o luăm de la capăt, răspunse el pe același ton șoptit.

După ce mănânci, desigur. Nu vreau să ajungi piele și os.

Charlotte râse, iar obrajii i se împurpurară.

– La prânz mă întâlnesc cu Winnie și cu Mary în sat, spuse ea, sărutându-l din nou înainte să se așeze la masă. Dar cred că am dimineața liberă.

Erau vești bune. Ranulf era aproape sigur că ar fi dat pe-afară dacă ea ar fi avut planuri care nu presupuneau și să petreacă ceva timp goală alături de el.

– Cooper! Trimite-i vorbă părintelui Dyce că nu mă pot vedea cu el în dimineața asta, ceru Ranulf. O să mă duc la el la biserică după-amiază.

– Prea bine, stăpâne. Ian, du-te repede și vezi dacă-l prinzi din urmă pe Owen!

Al doilea valet ieși din încăpere, iar Charlotte își puse mâncare în farfurie. În urmă cu doi ani, micul dejun era o adevărată nebunie. În încăpere intrau la grămadă Arran, Ursul, Rowena, de cele mai multe ori și Lachlan MacTier, cu tot cu câinii de vânătoare și, uneori, diverși prieteni, iar la masă începeau să curgă poveștile despre cine ce făcuse și ce aventuri se petrecuseră în noaptea ce tocmai se încheiase. Acum, Ursul era singurul dintre frați care încă locuia la Glengask, iar în ultimele două săptămâni mai mult lipsise decât apăruse la micul dejun. Cum tot bombănea că se sufoca de la atâta viață domestică, de familie, și ținând cont și de scena pe care se părea că o făcuse acasă la Lachlan, când Lord Gray refuzase să meargă cu el la vânătoare, Ranulf nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva fratele lui chiar era gelos. Sau se simțea singur. Ori exclus. Ultimele luni fuseseră aproape numai despre nunți, sarcini și copii, așa că poate nu îi acordase suficientă atenție Ursului. Iar situația nu trebuia să continue așa.

Dacă se implica încă de dimineață în problemele Ursului, risca să piardă atât timp, cât și... dorința pe care o simțea în acele clipe față de englezoaica aflată lângă el, care își bea ceaiul ținând degetul mic delicat ridicat

în aer. Ranulf trase aer în piept. Familia era mereu pe primul plan. Dar Ursul putea trece pe primul plan după-amiază la fel de bine ca dimineață.

– Cooper, spune-i Ursului că vreau să stăm azi de vorbă, te rog.

– Mă ocup, stăpâne.

– Transmite-i că ne vedem azi la amiază la Bonny Bruce.

Ursului avea să-i convină. Prânzul la cârciumă îl bucura mereu, iar Ranulf se bucura, la rândul lui, că avea să discute cu fratele lui într-un loc unde amândoi urmau să-și păstreze cumpătul.

– Îi transmit de cum sosește.

Charlotte chicoti, iar el se uită înspre ea.

– Ce-i așa amuzant, frumoaso?

– Mă gândeam că probabil Cooper și-ar fi dorit să ai ziarul.

El pufni.

– E o dimineață liniștită, fătuco. A fost o noapte fără incidente, fără vite dispărute, fără scandaluri, fără să apară la ușă vreo femeie cu sabia-n mână, căutându-l pe Urs.

– Nu era o sabie, ci o lopată. Și, din câte-mi amintesc, până la urmă totul s-a terminat cu bine. Pentru el, cel puțin.

Îi zâmbea șiret, iar Ranulf ridică dintr-o sprânceană.

– Ești o mare păcătoasă, draga mea, mormăi el. Țin minte că pe vremuri erai o domnișoară englezoaică bine-crescută.

Charlotte îl sărută prelung.

– Eram așa înainte să cunosc o căpetenie scoțiană cu o viață din cale-afară de scandaloasă, murmură ea, mușcându-l ușor de buza de jos.

Ranulf se ridică, veni în spatele ei și o ajută să se ridice de pe scaun, apoi o luă în brațe.

– Hai să lăsăm micul dejun! Mergem înapoi în pat.

Iar cel care îi luase ziarul n-avea decât să se bucure de el.

– Vedeți? spuse Munro, dând paginile ziarului așezat pe masa șubredă din bucătăria fostei mănăstiri. Nu scrie nimic în ziar despre două domnițe dispărute din Londra.

Cat puse mâna peste un articol despre cheltuielile exagerate făcute de prințul George, împiedicându-l să dea paginile mai departe.

– Dacă nu te deranjează, uriașule, prefer să caut singură, spuse ea. Și chiar dacă nu s-a scris nimic în ziar, asta nu înseamnă că nu suntem căutate. Înseamnă doar că nu umblă vorba despre asta.

Ea refuză să cedeze fie și puțintel. Și, deși asta îl frustra și îl enerva teribil, încăpățânarea ei îl și excita. N-avea habar de ce, căci ea scuipa foc în permanență și abia dacă îi ajungea la umeri, dar uite că...

– Dacă mi-ați spune mai multe despre voi, poate aș putea să vă fiu mai de ajutor.

Ochii ei căprui-închis îi întâlniră pe ai lui.

– Am câștigat concursul ăla prostesc de tras la țintă și ți-am cerut să-mi aduci un ziar. Mi l-ai adus. Și mi-ai eliberat holul, ca să nu mai trebuiască să mă cațăr pe tot felul de obiecte pentru a ajunge aici. E tot ajutorul de care am avut nevoie din partea ta pe ziua de azi. Poți pleca.

Munro începea deja să își dorească să fi luat mai în serios deznodământul concursului de tras la țintă. Fir-ar, făcuse toate aranjamentele să fie la Haldane într-un fel sau altul, dar femeii ăsteia îi plăcea un pic prea mult să îi dea ordine.

– Din ce îmi amintesc, ți-ai fi dorit și o ușă pe care să mi-o trântești în nas. Întâmplător, am așa ceva chiar afară. Tot zici c-ai terminat cu mine, femeie?

Ea clipi, iar în ochii căprui se întrezări, preț de o clipă, o expresie de sinceră surprindere. Apoi limbajul

corpului îi redeveni agresiv. Își trase umerii în față, pă-rând gata să se năpustească la atac, iar Munro se pregăti pentru ce-avea să arunce înspre el. Femeia probabil l-ar fi mâncat cu fulgi cu tot, și cu buchet, pe orice amărât care ar fi îndrăznit să o curteze.

– Nu poți pune o ușă nouă la dărăpănătura asta fără ca vreun trecător să-și dea seama că aici locuiește cineva.

Spusese doar atât, dar din tonul ei răzbătea și un „Prostule!" la finalul frazei.

– Nu e o ușă pentru intrarea principală. E de bucătărie. Și n-am zis că e nouă.

Tăcere.

– Aha... Atunci... bine. Cred că ar merge.

– Mulțumesc, încăpățânato!

Merse afară, unde îl aștepta Peter Gilling. Mânca un măr, așezat la capra unei căruțe pline ochi.

– Să dăm drumul la treabă, spuse Munro și, scrâșnind din dinți, luă în cârcă o ușă din lemn masiv.

– Sunt tot unchiul tău, stăpâ...

– Da, răspunse Munro înainte ca bărbatul să-și ducă întrebarea la bun sfârșit.

Roșcata tocmai îi făcuse prima concesie, și nu avea de gând s-o facă să ia foc din nou auzind întâmplător că el, unul, nu doar că nu era vânătorul de pe domeniul lui MacLawry, ci era chiar unul din frații stăpânului acelor locuri.

– Atunci, zi-mi, nepoate, ți-ai pierdut mințile? Nu crezi că la castel o să observe cineva că lipsește o ușă?

– Neah, răspunse el, intrând în incinta fostei mănăstiri.

Castelul Glengask avea peste cincizeci de încăperi și probabil mai bine de o sută de uși. Dulapul pentru lenjerie din fundul unei camere nefolosite din aripa de est nu mai fusese deschis de cel puțin cinci ani. Și de-acum nici nu mai era nevoie, pentru că ușa lui avea să fie mult mai de folos în altă parte. Dar să scoată ușa din castel fără să îl vadă cineva fusese o aventură.

Cat stătea în bucătărie și-l privea pe măsură ce se apropia. Ochii ei îl măsurau din cap până în picioare, cât era de mare, într-un fel care îi dădea călduri. O, da! Era un bărbat mare și puternic, capabil să ducă în cârcă ditamai ușa, și era momentul ca ea să remarce asta. Lăsă ușa jos și o sprijini de un perete.

- Uite-ți ușa, Cat!

- Cadrul e prea mare pentru ea.

- De-asta am adus cărămizi și mortar. Și, dacă nu cumva știi să montezi o ușă, ai face bine să te dai înapoi.

Sora ei se reapucă imediat de cusut șalul de care se ocupa, în fața vetrei. În schimb, Cat rămase pe poziții.

- Zic că pot să țin sapa sau ciocanul la fel de bine ca orice bărbat.

Peter se apropie și-i înmână un sac cu scule.

- Noroc mare! Chiar nu știam dacă eu și nepotul o să ne descurcăm singuri.

Nu erau tocmai vorbele potrivite, dar, în același timp, Munro nu obiecta câtuși de puțin dacă era să o aibă toată ziua aproape de el.

- Hai să măsurăm cadrul, zise el.

- Credeam că ești pădurarul și vânătorul de la castelul Glengask, spuse ea, luându-se după el.

- Prin partea locului, bărbații fac orice e nevoie, răspunse el, ignorând fiorul neașteptat care îl cuprinsese văzând-o că venea după el. Trase din căruță câteva șipci de lemn și și le puse pe umăr. Și ce, te plângi că sunt îndemânatic? Tocmai tu, o fată care poartă pantaloni și ochește al naibii de bine cu muscheta?

- Nu mă plâng. După o clipă de ezitare, ea luă câteva cărămizi și porni pe urmele lui. N-am cum să nu mă întreb ce vrei la schimb pentru ușa asta.

- Doar nițelușă încredere, fătuco, spuse el, aruncându-i o privire scurtă. E tot ce vreau.

Cel puțin, deocamdată. Dacă ar fi sugerat măcar ce ar fi vrut – și că, de fapt, intenționa să o atragă la el în pat –, s-ar fi ales cu o cărămidă în cap.

– Întâi, montează ușa. Pe urmă, mă mai gândesc.

Îi mai aruncă o privire, apoi îi întoarse spatele. Măcar părea conștientă, de data asta, că avea de-a face cu un mascul. Sau, ceva mai probabil, luase decizia de a se folosi de mușchii și de forța lui. Munro se întrebă din nou din ce clan făcea ea parte, dacă făcea parte din vreunul. Cu o soră vizibil cultivată și educată, bănuia că avea, într-adevăr, un clan și că nu era pe cont propriu. Și atunci, se punea întrebarea ce le făcuse pe cele două domnițe să își ia lumea în cap și să se ascundă în sălbăticie? Și de ce nu apărea în ziar nici o mențiune despre dispariția unei tinere din înalta societate și despre căutările în desfășurare?

– Ia spune-mi, zise el, luând un metru de tâmplărie din sacul lui Peter, asta e ultima ta soluție?

– Cum adică ultima soluție? răspunse ea de la o distanță mai mare decât cea la care se așteptase el. Ce să fie ultima soluție, faptul că-mi dai o ușă?

– Nu. Faptul că sunteți aici, la Haldane. Ați vrut din prima să ajungeți pe pământurile clanului MacLawry sau a fost ultima soluție?

O auzi trăgând aer în piept, dar observă cu satisfacție că nu îi spunea din capul locului să-și vadă de treaba lui. Așa că se prefăcu absorbit de lucru. Era o victorie în sine că ea se gândea să îi dea, totuși, un răspuns.

– N-a fost prima alegere, spuse ea într-un sfârșit, vorbind pe un ton atât de jos, încât sora ei n-o putea auzi din cealaltă parte a încăperii. La început, am vrut un loc mai puțin... izolat, numai că Elizabeth nu poate nici măcar să se prefacă a fi scoțiană.

– Adică, felul în care arată și se poartă o face să bată la ochi.

Spre deosebire de ținuta masculină a lui Cat – pe care orice bărbat cu sânge-n vene ar fi remarcat-o imediat, cu condiția să nu fie orb.

Urmă încă o ezitare.

– Mda. Și altceva nu-ți mai zic.

– Nici nu te-am întrebat.

– Păi...

– Scuzați, domniță.

Peter se apropie de ei și puse încă o grămadă de cărămizi lângă perete. Munro și Cat tresăriră amândoi. La naiba! El, unul, trebuia să aibă mai multă minte. Nu uita niciodată să fie atent la tot ce se petrecea în jur. Cel mai periculos loc pentru un membru al familiei MacLawry era în mijlocul sălbăticiei.

– Zici că avem destul material, unchiule? întrebă, mai mult ca să-i amintească valetului de șarada pe care o jucau.

– A, da, numai dacă nu reparăm și colțul acela de tavan, răspunse Gilling, indicând locul pe unde razele soarelui pătrundeau prin acoperiș.

O, da, aveau să repare și acoperișul. Doar că în altă zi.

– Ajută-mă să măsor lemnul și să pun semnele, bine?

Băieții pe care îi angaja de regulă să repare și să construiască în satul An Soadh fuseseră bucuroși să-i vândă materiale de construcție, cu toate că le bătuse la ușă la patru dimineața. Amândoi îl întrebaseră însă unde se ducea, ce avea de lucru și dacă nu avea nevoie de ajutor. Așa că el și Peter fuseseră nevoiți să iasă din sat ca și cum s-ar fi îndreptat spre vest, apoi ocoliseră ca să ajungă pe direcția potrivită. Știa foarte puține lucruri despre cele două surori și, cu toate acestea, vorbise foarte serios când le promisese – sau îi promisese roșcatei – protecție, fie că voiau, fie că nu. Iar asta presupunea inclusiv să le țină la adăpost de curiozitatea celor din propriul clan.

– Ia zi-mi și tu ceva, spuse Cat, aplecându-se să țină dreaptă o placă de lemn în timp ce el punea însemnele unde trebuia tăiată. De când petreci atâta timp pe-aici, stăpânul tău n-a observat că nu-ți vezi de îndatoriri? Nu ți-e frică? Poate te trezești că te dă afară.

– De pe masa stăpânului nu lipsește niciodată carnea, spuse el cu sinceritate. Cât timp lucrurile rămân așa, e treaba mea ce fac cu timpul meu.

Se îndreptă de spate. Trebuia să schimbe subiectul ori de câte ori se ajungea la întrebări despre familia MacLawry.

– Că veni vorba, cred că v-am adus și niscaiva carne de vită. Unchiule?

Gilling se lăsă pe vine lângă zid.

– Mai bine ți-ai aduce-o singur, nepoate, răspunse, aruncându-i angajatorului său o privire ezitantă. Sunt terminat de spate.

Ei bine, își transformase valetul în unchi, așa că trebuia să îndure consecințele. Măcar până ajungeau înapoi la castel. Și avea ceva timp să se gândească la cât de mult era dispus să mintă în continuare.

– Atunci, odihnește-te, bătrâne. Mă-ntorc într-o clipită.

Din privirea lui, Catriona deduse că se aștepta ca ea să îl urmeze. În schimb, ea se lăsă pe vine lângă așa-zisul unchi. Uriașul evitase cu succes să îi răspundă la întrebări, dar Peter Gilling nu părea nici pe departe la fel de abil. Iar ea avea niște bănuieli și căuta răspunsuri.

În clipa în care Munro porni spre ieșire, ea oftă adânc.

– Sper că Ursul n-o să dea de necaz pentru că ne ajută, spuse, încruntându-se. Știu că Lord Glengask are doi frați și o soră și că în familie au fost multe căsătorii în ultimii doi ani. Asta înseamnă multe guri de hrănit, dacă pui la socoteală copiii și servitorii.

– Lord Arran stă în casa de la Fen Darach, iar Lady Winnie locuiește cu Lord Gray la casa MacTier, îi răspunse bărbatul grizonant. La castel sunt doar Glengask, doamna lui și William, copilul. Mai e cu ei și stăp... fratele mai mic. Încă nu e însurat.

– Cum îl cheamă?

Gilling făcu ochii mari, apoi începu brusc să tușească.

– Vai..., gemu el printre horcăieli. Un pic de apă...

Elizabeth veni degrabă cu o cană, iar bărbatul o dădu peste cap. Apoi ceru încă una. Catriona era însă deja lămurită care era motivul din spatele răului care îl apucase brusc. Dumnezeule mare! Nu dorise decât un loc unde ea și Elizabeth să dispară sau măcar să rămână anonime. Iar dacă bănuielile i se adevereau, Ursul era ultima persoană din lume pe care ar fi vrut să o întâlnească.

Când se întoarse, ea îl împunse cu degetul în piept.

– Pare-se că unchiul a uitat cum îl cheamă pe cel mai mic dintre frații MacLawry. Locuiește la castel cu marchizul, așa că bănuiesc că îl știi. Zi-mi tu cum se numește.

Ursul o privi, apoi se uită înspre Peter, care tăcea mâlc.

– Nu ți-am zis să-ți ții fleanca, Peter?

– Ba da, dar m-a păcălit.

Și fusese mult mai ușor decât își imaginase ea. Numai că nu avea de gând să-i dea Ursului timp să inventeze o altă minciună sau scuză ori să pice mort de ciumă sau de ceva. Îl împunse din nou.

– Cum îl cheamă? întrebă iar, punctând fiecare silabă cu o împunsătură.

– Munro, răspunse el încet. Deși i se spune mai mult Ursul.

Era întocmai ce se așteptase ea să audă și, cu toate astea, Catriona tot rămase mută de uimire. Pentru Dumnezeu, fusese... Slavă Cerului că nu începuse să îl placă, pentru că ar fi avut de suferit.

– Mincinos nenorocit! izbucni ea, refuzând să recunoască faptul că simțea și altceva în afară de furie.

– Cum era să-ți fi spus adevărul? întrebă el, mijind ochii. Printre primele lucruri care ți-au ieșit pe gură când ne-am cunoscut a fost că te-aștepți ca Lord Glengask să apară din clipă-n clipă și să pârjolească locul. Vreau să te ajut, ce naiba contează cine e frate-meu?

Voia să-l ia la pumni, dar se îndoia că ar fi simțit vreuna dintre lovituri.

– Ba contează! Trebuia să-mi fi spus!

– Neah. Trebuia să fac întocmai ce-am făcut. În felul ăsta, acum te stropșești la mine cât poftești, dar măcar știi că nu-ți vreau răul.

Catriona își dădu seama că ținea pumnii strânși. Uriașul punctase bine, așa că trase aer în piept și-i aruncă o privire cruntă. Normal că intenția lui era să-i evite furia dezlănțuită, dând vina pe ea pentru faptul că o mințise. Poate avea dreptate. Măcar puțin.

– Nu poți să mă-nvinuiești că sunt neîncrezătoare.

– Nu te-nvinuiesc. Dar nici tu pe mine că sunt prudent, spuse el, făcând un pas spre ea. Și-ai face bine să-ți amintești că mai ai câteva secrete, misterioaso. Gândește-te la asta și vezi pe urmă cât scandal ai de gând să-mi faci.

Cuvintele lui o lăsară fără replică. Da, o mințise. Dar avea dreptate – și ea îl mințise. Sau, în orice caz, mințise prin omisiune. Bineînțeles că motivele ei erau mai serioase. Doar n-avea să se simtă vinovată pentru că avea grijă ca ea și Elizabeth să fie în siguranță.

– Deci, zici că sufletul ți-e bun, cu toate că sângele ți-e albastru.

El clătină din cap.

– Zic că sunt un om ca toți oamenii și asta e tot. Unde pun capul pe pernă n-are-a face cu caracterul meu.

– Spui asta pentru că te-am prins cu minciuna.

El se încruntă atât de tare, că aproape i se uniră sprâncenele.

– Nu e prima dată când ți-o spun. Acum, doar îți reamintesc.

La naiba cu toate, bănuise încă din capul locului că nu era un simplu vânător. Dar nici într-o mie de ani nu s-ar fi gândit că era mezinul dintre frații MacLawry. Un lucru știa însă: că dacă și când avea să îi spună povestea ei și a lui Elizabeth, orice i-ar fi spus acum avea

să se întoarcă atunci împotriva ei. Iar cel mai ciudat lucru era că simțea că urma să îi spună ce li se întâmplase ei și surorii ei. Căci, în ultimele zile, viețile li se împletiseră, deși ea, una, făcuse toate eforturile să prevină asta.

– Tot cred că trebuia să-mi fi spus, zise ea într-un sfârșit, întrebându-se de ce nu era atât de furioasă pe cât ar fi trebuit să fie și alegând totuși să își răspundă mai târziu la acea întrebare. Prezența ta aici va atrage atenția. E ultimul lucru pe care-l vreau.

– Ți-am dat cuvântul meu, spuse el după o clipă, aplecându-se să ia un fierăstrău și reapucându-se de lucru. O să mă-ngrijesc ca tu și sora ta să fiți în siguranță.

La ce privire îi aruncase, Munro se aștepta ca ea să continue să facă gălăgie. Și, la naiba, ea chiar își dorea asta. Își putea spune că atitudinea ei calmă nu avea de-a face cu cât de bine arăta Munro în cămașa albă din bumbac, kiltul cu negru, alb și roșu și cizmele de lucru din piele, cam uzate. Că avea de-a face doar cu ce s-ar întâmpla dacă el ar afla și alte lucruri despre ea. Își îndreptă umerii, le întoarse spatele celor doi bărbați și se duse în bucătărie. Avea de tranșat, de eviscerat și de gătit un iepure. Plus că voia să se uite mai cu atenție la ziarul pe care el i-l adusese. Numărul apăruse cu o săptămână în urmă, ceea ce însemna că știrile erau vechi, dar ea tot simțea că exista, probabil, ceva. Vreun semn, vreun indiciu că ducele de Visford fusese nemulțumit să descopere că îi dispăruse logodnica și că mama ei vitregă, Anne Derby-MacColl, oferea o recompensă pentru găsirea unicului ei copil.

– E fratele marchizului de Glengask? șopti sora, aplecându-se lângă ea, deasupra mesei, după ce terminase de parcurs ziarul din scoarță în scoarță. Nu arată câtuși de puțin ca un lord.

Remarca o făcu să zâmbească. Chiar dacă era pe jumătate scoțiană, sora ei era cât se poate de englezoaică.

– Dar a ce ți se pare că arată?

– Nu știu. E ca unul dintre acei bărbați care îi învață pe aristocrați să boxeze. Sau ca un angajat de la grajduri. Vreau să spun că pare foarte în formă, foarte bine făcut.

Era adevărat.

– Acum, măcar știm adevărul.

– Da, răspunse Elizabeth, strângându-i mâna. M-am bucurat când el și unchiul lui ne-au descoperit ascunzătoarea. Știi că te iubesc, dar îmi doream să mai vorbesc și cu altcineva. Acum, mă gândesc... ce ne facem dacă ei îl cunosc pe Visford? Nu cumva marchizul i-a spus deja că suntem aici?

Catriona îi strânse mâna, la rândul ei, căci lui Elizabeth deja îi tremurau degetele.

– Șșșttt! El nu știe cine suntem. Dacă ar fi știut, l-am fi cunoscut deja pe Lord Glengask. Ne-a promis că va avea grijă de noi. Că ne va proteja orice-ar fi.

– Te cred, Cat. N-aș fi aici dacă nu aș... O, Doamne! exclamă ea, iar obrajii i se împurpurară.

Catriona se întoarse, cu tâmplele pulsând. Oare cineva îl urmărise, totuși, pe Munro? Atunci, văzu ce îi atrăsese atenția surorii ei, iar inima începu să îi bată și mai tare.

Chiar era o imagine de „O, Doamne!" Munro MacLawry își dăduse jos cămașa. Era cu spatele la ele și tăia o bucată de lemn. Mușchii i se încordau, iar mici dâre de sudoare i se prelingeau pe pielea perfect întinsă până la cureaua care îi ținea kiltul. Un lucru era limpede, era un exemplar masculin magnific. Chiar era magnific. Din cap până-n picioare. Când el se întoarse, ea îi văzu, preț de câteva clipe, și abdomenul plat și musculos, apoi își feri privirea.

Nu voia ca el să o vadă privindu-l admirativ. Una peste alta, era doar un uriaș fără maniere, enervant, băgăcios și mincinos. Dar, Dumnezeule, ce uriaș...

Căldura pe care o resimțea în vintre era de-a dreptul ciudată. Pe când trăia la tatăl ei, își petrecuse aproape fiecare zi în compania bărbaților. Mergea cu ei la vânătoare,

la păscut oile, la pescuit, la călărie... Făcea tot ce-și dorise tatăl ei să o învețe. Și-ar fi dorit un fiu, iar acel fiu fusese, până la urmă, ea. Cel puțin, până în urmă cu doi ani.

Dar nimic din toate astea nu explicau de ce nu își putea desprinde privirea de pe Munro. Felul în care i se încordau mușchii, coapsele lui puternice, șuvițele transpirate de pe frunte și de pe tâmple... toate o atrăgeau, o făceau să își dorească să își treacă mâinile peste pielea lui goală. Se simțea... neliniștită, dar nu într-un fel neplăcut. Celălalt, Peter, cu siguranță nu era unchiul lui Munro. Își scosese și el cămașa, dar imaginea nu o făcea nici măcar să tresară. Iar asta nu îi plăcea. Sau, mai precis, nu îi convenea că îi plăcea acea senzație. Înjură în surdină și se apucă să jupoaie iepurele. Câteva clipe mai târziu, simți în spate o căldură aproape magnetică. Se întoarse și dădu cu ochii de un piept gol. Catriona ridică privirea și întâlni ochii verzi care se uitau la ea cu o expresie de amuzament. Oare dorința i se citea pe chip? La naiba!

– Ce vrei? se burzului ea, ceva mai tare decât intenționa.

El trecu pe lângă ea, suficient de aproape cât să se atingă, și luă una dintre cănile pe care le adusese.

– Vreau doar o gură de apă, fătuco, îi răspunse, cu un zâmbet leneș, și lăsă capul pe spate ca să bea.

Mărul lui Adam îi urca și cobora, iar mici dâre de apă i se scurgeau de pe buze pe gât și pe piept.

– O faci special, spuse ea, dându-se deoparte ca să nu rămână între el și masă.

Poziția o făcea să se simtă vulnerabilă, lucru care îi displăcea profund.

– Ce fac special? Beau? Păi, e normal. Unui bărbat i se face și sete din când în când. Goli cana și o lăsă jos cu zgomot. Vino și zi dacă ești mulțumită de ce ți-am construit până acum.

Ce îi construise? Știa prea bine că proprietatea era mai curând a lui decât a ei. Chiar nu avea de ce să mai

joace rolul vânătorului de pe domeniul Glengask. Și iată-l continuând să trudească, împreună cu Peter Gilling, să monteze ușa și să repare zidurile care nu doar că aveau să le asigure protecție ei și lui Elizabeth, ci aveau și să îi blocheze lui accesul. Chiar nu avea nici o noimă. Știa deja cât de mult munciseră în acea dimineață și câte reușiseră să realizeze, pentru că aruncase mereu priviri furișe înspre ei. Puse, totuși, în scenă un mic spectacol și se apropie încet de ușă, cu el urmând-o îndeaproape.

Măriseră cadrul ușii ca să o poată monta și bătuseră plăci din lemn de ambele părți, ca să întărească peretele și să creeze baza pentru cărămizile și mortarul ce aveau să urmeze. O fi fost Munro fratele unei căpetenii de clan, dar cu siguranță știa să-și folosească mâinile. Cat se înfioră din nou.

– Pare trainic, spuse ea și încercă să clintească o bârnă.

– Păi, nu voiam să cadă la prima pală de vânt. Iar iarna se apropie, așa că o să înceapă să bată vântul. Vreau să fiți în siguranță și la adăpost.

– Chiar crezi că ne prinde iarna aici?

O pereche de ochi verzi îi scrută chipul cu atenție.

– Da. Aveai alte planuri?

O, și câte planuri, numai că de toate se alesese praful. Îi rămăsese unul singur.

– Om trăi și-om vedea, îi răspunse și se întoarse la masă.

Simți o mână pe umăr și se trezi întoarsă din drum cu o ușurință ce o lăsă fără suflare. Bărbații nu puneau mâna pe ea. Nu când era fiica Randall MacColl. Și când se îmbrăca asemenea lor.

– Aveai alte planuri? repetă el, cu glas scăzut.

– Mi-ai... adică ne-ai montat o ușă. Asta nu-ți asigură o invitație la masă. Și nici n-am să-ți împărtășesc planurile mele, stăpâne Munro MacLawry.

– Nu mai fi așa rea cu el, Catriona! interveni Elizabeth. N-a făcut decât să ne fie de ajutor.

– Și de ce crezi că ne-a ajutat, Elizabeth? răspunse ea, încercând să dea glas furiei și enervării care îi erau atât de la îndemână cu câteva zile în urmă.

– Pentru că suntem niște domnișoare într-o situație dificilă, iar el este un gentleman, făcu sora ei, de parcă asta ar fi explicat totul.

De parcă lumea ar fi fost atât de simplu construită. Elizabeth clipi de câteva ori punându-și în valoare frumoșii ochi verzi, apoi, înfoindu-și fusta din muselină albastră, umplu cana cu apă și i-o duse lui Peter.

– Nu e nevoie de un alt motiv, își reluă ea ideea.

– Ai face bine să asculți de sora ta, mândro! spuse Munro, eliberând-o înainte ca ei să-i treacă prin minte să se smulgă singură din strânsoarea lui. Și într-o bună zi ai să-mi spui povestea ta, pisică sălbatică. Am răbdare.

Nu părea genul răbdător. Da, se dovedise mai perspicace decât îl crezuse, dar răbdarea sigur nu era printre calitățile lui. Dar iată-l acolo, în fața ei, cărând apă cu găleata ca să poată forma mortarul. Și, de fiecare dată când ea îi spusese să plece, el se întorsese. Poate era mai răbdător decât îl crezuse. Întrebarea era de ce.

– Nu-mi mai spune pisică sălbatică, îi ceru ea, luându-se după el.

– Asta-i tot ce poți? Te cam înmoi, Catriona.

Aproape că se împiedică. Și nu din cauza insultei, ci pentru că îi spusese pe nume cu vocea lui răscolitoare. Nu era drept să sune atât de cald și de incitant.

– Ba bine că nu! Și află că e încă un lucru enervant pe care-l aud din partea ta.

– Nu mai spune! făcu el, încetinind pasul.

– Chiar așa! Și să nu crezi că, dacă-mi arunci o uitătură de-a ta, îmi pierd curajul. Ești ditamai omul, dar nu mi-e frică de tine. Nici măcar o clipă.

Cu mișcările lui rapide și elegante, Ursul se întoarse, o împinse cu spatele la zid și-i captură gura într-un sărut profund și pasional. Găleata căzu pe jos, dar zgomotul

pe care îl produse sună ca de pe altă lume. El își rezemă mâinile de zid, de-o parte și de alta a chipului ei. Se aplecase asupra ei, devorând-o cu buzele, cu limba, cu dinții. Nu părea un simplu sărut, ci un asalt total asupra simțurilor.

Îi simțea trupul oțelit lipit de al ei, puternic și catifelat în același timp. Catriona stătea pe vârfuri și își ridicase bărbia cât putea de sus ca să îi vină în întâmpinare, iar căldura care îi inunda trupul semăna cu cea a unui uriaș foc de tabără.

– În... încetează! reuși ea să îngaime, punându-și mâinile pe pieptul lui gol și împingându-l.

– Neah.

O sărută din nou, atât de intens, că simți că i se dau ochii peste cap. Era, fără doar și poate, genul de sărut care putea face o femeie să leșine, decise ea. Nu ea, desigur, dar orice altă femeie s-ar fi lăsat moale în brațele lui puternice.

– Oprește-te! îi ceru ea, de data asta cu mai multă convingere.

– Roagă-mă cu frumosul!

De parcă ar fi putut, când gura lui îi producea toate acele senzații. Pentru Dumnezeu, abia își putea pune gândurile cap la cap. Iar pe buze îi veneau doar două cuvinte: „Mai vreau!"

– Te rog, reuși să îngaime. Te rog, lasă-mă!

Vorbele-i sunau mai mult a mormăieli, dar, o clipă mai târziu, el făcu un pas mare înapoi.

– Te las acum, Catriona, spuse el pe un ton ușor tăios. Dar nu-ți dau drumul. Nu încă.

– N-are nici o noimă ce spui.

– De ce stai acolo ca o momâie?

Fir-ar să fie, încă era lipită de zid, cu mâinile pe pieptul lui cald. Iar el avea tupeul să-i râdă în față. Bombăni o înjurătură, fără să îi pese dacă el o auzea sau nu, ridică găleata și ieși. „O, Doamne! O, Doamne!"

Individul ăsta avea să fie o problemă. La un moment dat, să rămână la mănăstirea Haldane păruse cea mai bună soluție pentru ea și Elizabeth. Dar nu mai era așa sigură. Și nu pentru că Munro MacLawry o sărutase – în mod delicios – din nou, ci pentru că ea îi întorsese sărutul. Era de neiertat. Ajunse la micul pârâu din spatele clădirii și puse găleata de apă la umplut. Pe toți sfinții! Munro era fratele lui MacLawry. Era Lord Munro. Nu trecea nicăieri neobservat. Nici nu avea cum. Avea aproape doi metri, ochii verzi ca o pajiște de primăvară și un chip la vederea căruia ar fi suspinat orice femeie, tânără sau bătrână. Ea, una, nu voia să fie observată. Era și motivul pentru care alesese acel loc. Măcar în parte. Catriona se încruntă. Poate era momentul să recunoască, măcar față de ea, că s-ar fi îndreptat spre sălbăticie și dacă Elizabeth nu ar fi avut nevoie să fie salvată. Și să recunoască, tot față de sine, că ea însăși avusese nevoie să fie salvată și că, în lipsa cuiva care să îi vină în ajutor, luase decizia de a se salva singură.

– Dă-te mai încolo, spuse Munro și se lăsă pe vine lângă ea ca să ridice găleata deja plină.

– Nu te dă politețea afară din casă, remarcă ea, ridicându-se odată cu el.

– Am observat că preferi să ți se vorbească direct, fără înfloriturі. Sau greșesc?

Nu greșea.

– Ce te interesează cum vreau să mi se vorbească? întrebă ea oricum, pentru că raționamentul lui era pertinent.

Pe chipul lui apăru din nou acel zâmbet fermecător.

– Catriona, sunt un bărbat de care oamenii se tem. Arăt ca o brută, iar oamenii doar asta văd, indiferent de ce-aș avea în cap. Lumea nu mă insultă pe față și nimeni nu îmi spune lucruri pe care nu vreau să le aud. Îmi place de tine. Îmi place că îmi ții piept și că, atunci când

îmi spui ceva, te aștepți să-ți dau replica. Și îmi place ci te uiți în ochii mei când nu ești de acord cu mine.

„Îmi place de tine." Restul cuvintelor i se părură sincere și flatante, dar acele patru cuvinte îi provocară fluturi în stomac. Bărbații nu o plăceau. Era prea directă, lipsită de maniere, băiețoasă și mai pricepută decât ei la unele lucruri cu care se mândreau. Și nici măcar nu se obosea să își mascheze priceperea. Nu fusese curtată, pentru că tatăl ei nu îngăduise asta. Numai că Munro nu știa cine fusese tatăl ei, nici cine era unchiul ei. Nu-i știa nici măcar numele de familie sau clanul din care făcea parte.

– N-ai nimic de zis? o provocă el, pornind înapoi spre clădire. Nu-mi spune că te-ai rușinat, pisică sălbatică. Doar ai încercat să mă împuști acum câteva zile.

– N-ai făcut decât să dovedești că ești nebun de-a dreptul, Ursule MacLawry, mormăi ea. Dacă-ți plac doar femeile care nu-s de-acord cu tine și care te insultă în fel și chip, ia-ți o englezoaică!

El izbucni într-un râs plin, sonor, care îi zgudui pieptul.

– Așa mai vii de-acasă, fătuco! Ești isteață și ai limba ascuțită, fără doar și poate. Și mă provoci să fiu la fel, continuă el, mijind un ochi. Nu credeam că aș avea ce face cu o femeie care-și folosește gura doar ca să vorbească, dar ai tu ceva special.

Pentru el era, practic, un compliment. Și, în mod ciudat, ea chiar se simțea flatată. Sau poate nu mâncase îndeajuns pe ziua respectivă.

– Crezi că terminați azi cu ușa? îl întrebă.

Era convinsă că orice compliment venit din partea bărbaților, și mai ales din partea unuia care nu știa mai nimic despre ea, avea s-o bage și mai rău în încurcătură. Și nu avea nevoie de așa ceva. Se descurca foarte bine să-și provoace singură încurcăturile.

– Nu. O să punem cărămizi și o să le lăsăm să se așeze. Puteam monta ușa mâine sau poimâine. Cred că de-abia

aștepți să o închizi, să pui zăvorul și să nu lași pe nimeni să intre. Nu-i așa?

Ea mai mult îi simți decât îi văzu privirea.

- Tu și așa-zisul tău unchi sunteți singurii pe care i-am văzut de când am ajuns aici, deci răspunsul e da.

- Of, fato! Cuvintele tale mă dor. Le-ai zăvorî ușa propriilor tăi aliați? Și ce mă fac dacă o să simt nevoia să te sărut iar?

Erau mult prea aproape de bucătărie să-i spună așa ceva cu vocea lui plină și seducătoare.

- Ține-ți gura! Nu vreau să-i explic lui Elizabeth că mai aveai un pic și mă mâncai de vie.

- Sau să-ți explici ție.

Spusese acele cuvinte foarte încet, iar când ea îl țintui cu privirea, el i-o întoarse cu un aer inocent. Ce individ enervant, problematic, atrăgător! Măcar de-ar înceta s-o mai sărute... Doar că nu-și dorea ca el să înceteze. Cel puțin, nu încă.

capitolul 6

- Ursule!

Munro deschise brusc ochii și dădu să apuce pumnalul pe care-l pusese pe un scaun lângă uriașa cadă de baie din cupru. Își dădu seama imediat că în pragul ușii stătea Ranulf, așa că se lăsă să se cufunde la loc în apa caldă.

- M-ai speriat de moarte.

- Unde-ai fost azi? întrebă marchizul, închizând ușa în urma lui și rezemându-se de ea, cu mâinile încrucișate la piept.

- Pe-afară.

- Mai încearcă!

Munro se încruntă. Era clar că ziua lui fusese mai bună decât a fratelui său mai mare.

– Peter a fost cu mine, cum ai cerut. Ne-am dus la pescuit.

– Și ce-ați prins? Sau ai pus peștii cu tine-n cadă?

– Nici măcar eu nu prind de fiecare dată. Și de ce-ai kiltul strâmb?

– Ai fost la pescuit și ieri. Și alaltăieri, dacă țin bine minte. Și n-ai adus acasă nici măcar un peștișor. Așa că te-ntreb din nou: Unde-ai fost azi?

Munro se ridică, iar apa îi șiroia de pe trup în cadă și pe podea. Aerul răcoros îi răci imediat pielea, dar unui scoțian get-beget nu-i păsa de un pic de frig. Iar mai important era că nu avea de gând să îngăduie nimănui să-l privească de sus. Nici măcar fratelui său mai mare.

– Întâi îmi zici că nu pot să plec singur. Acum, nu-ți place cum pescuiesc. Cred că problema e la tine, Glengask.

Fratele lui luă un prosop și i-l aruncă.

– Am o vorbă să-ți spun. Vino la mine-n birou în zece minute!

Ranulf ieși apoi din cameră și trânti ușa în urma lui.

Mda, fusese ceva deosebit. După ce că avusese o zi plină, reparând pereți și lemnărie și montând uși, acum apăruse și Ranulf, pus pe scandal – evident, pentru că nu prinsese suficient pește. Era drept că nu prea mai petrecuse mult timp la Glengask în ultima vreme, dar nu credea că-n absența lui fusese desemnat vânătorul domeniului. În vale era pace, așa că deocamdată nu era nevoie să stea de pază și să urmărească mișcările dușmanilor.

Se îmbrăcă, mormăind. Trase pe el o cămașă curată, își puse cizmele și un kilt nou. De ceva vreme, atât frații lui, cât și cumnatul Lachlan începuseră să poarte pantaloni, dar hainele acelea de englezoi nu erau de el. Nu fuseseră niciodată. Dincolo de faptul că kiltul era una dintre cele mai vechi tradiții scoțiene, îi plăcea ideea că, din clipa în care se apropia, oricine știa că el făcea

parte din familia MacLawry. Arran era de părere că nu era o treabă prea subtilă, dar pentru el ăsta era un compliment. Subtilitatea era pentru diplomați, iar el nu era vreun afurisit de diplomat.

Era tentat să mai piardă vremea prin cameră, tocmai pentru că marchizul îi ceruse să meargă la el în birou de îndată. Dar se abținu. Era mai sănătos să facă un mic efort să evite necazurile. Așa că își luă haina de pe spătarul scaunului și ieși din cameră. Un singur lucru conta - ca nimeni să nu afle de cele două femei care se ascundeau la Haldane. Le dăduse cuvântul.

Când intră în biroul lui Ranulf, fratele lui stătea la fereastră, cu brațele încrucișate la piept și cu spatele la intrare. Cei doi câini de vânătoare dormitau sub birou și fie nu simțeau dispoziția stăpânului lor, fie o ignorau. În afară de faptul că nu prinsese pește și că lipsise aproape mereu de acasă în ultimele trei zile, Munro nu avea idee ce făcuse ca să-l mânie pe șeful clanului MacLawry. Pe tot iadul, își petrecuse aproape tot timpul liber departe de castel, și asta de săptămâni bune. Chiar de dinainte să o cunoască pe pisica sălbatică.

- Azi-dimineață, l-am trimis pe Ian să te caute, spuse Ranulf, întorcându-se de la fereastră. Nu erai de găsit.

Munro ridică din umeri și se așeză.

- Ți-am zis că am fost plecat cu Gilling, așa cum ai cerut. Iar azi-dimineață am plecat devreme la pescuit, pentru că nu avuseserăm noroc. Ce mai vrei să știi?

- Era vorba să te întâlnești cu mine la prânz la Bonny Bruce.

- Dacă mi-ai fi zis de aseară, aș fi venit. Pentru că, îți spun pentru a mia oară, de dimineață nu eram aici.

Marchizul îl privi în ochi.

- Asta și zic. Ești prea mult timp plecat. Iar eu îmi pun bază-n tine, Ursule.

- Mă-ntâlnesc cu toți veneticii care apar la noi în vale și mă asigur că nimeni nu vine pus pe rele. Am făcut pace cu cei din clanul Campbell, așa că în ultima vreme

nu ne-au mai venit așa mulți fugari de pe pământurile lor. Iar iarna se apropie, așa că cei care caută adăpost la noi l-au găsit deja și vor rămâne până la primăvară. Oricum ai da-o, nu e o treabă care să-mi ocupe prea mult timp.

– Plictiseala nu-i o scuză să dispari când și unde poftești. De-acum încolo, îmi zici mie unde pleci și când te-ntorci. Am destule pe cap ca să mai stau să te caut și pe tine în fiecare afurisită de zi.

Deci la asta se ajunsese? Devenea încă o îndatorire pe lista fratelui său mai mare?

– Neah, spuse el cu glas tare.

Ranulf strânse din dinți.

– Nu era o rugăminte.

Câinii ridicară capetele și ieșiră de sub birou, așezându-se de-o parte și de cealaltă a stăpânului. Fergus era de șase ani în familie, iar Una, de peste cinci. Chiar dacă nu prea credea că vreunul din ei l-ar mușca, Munro era conștient că era mai bine să fie cu băgare de seamă.

– Nu mă interesează ce era, răspunse el. Nu-s vreun plod căruia-i spui ce să facă și când. Am 27 de ani. Nu ai cum să mă dobori în luptă dreaptă și nici nu mi-e frică de tine. N-am de gând să-ți spun unde sunt clipă de clipă, așa cum n-am nici un chef să-ți spun când trag un vânt sau când mă culc cu vreo muiere.

Marchizul îl privi în tăcere câteva clipe, cu o expresie oțelită în ochii săi albaștri. Nimeni nu sfida ordinele lui MacLawry. În afară de el, se părea. Și totul pentru câteva sărutări cu o roșcată care scuipa foc, atât de înnebunită să fugă de ceva, încât nu mai avea încredere în nimeni.

– Vrei să rămâi sub acoperișul ăsta, Munro? întrebă Ranulf într-un sfârșit, pe un ton glacial.

Fergus începu să mârâie încet și se liniști doar când marchizul îi puse o mână pe creștet.

Deci se ajunsese la amenințări.

– Sunt aici ca să veghez asupra ta, asupra lui Charlotte și asupra micului William pe timp de noapte, răspunse el, încercând să-și țină firea. Ai o grămadă de oameni care să-ți asigure protecția în timpul zilei. Și n-am poftă să trăiesc printre femei delicate și plozi urlători. N-ai decât să fii cât de civilizat poftești, Glengask. Dar nu-ncerca să-mi pui mie lesă ca să stai tu liniștit.

– Dacă mi-aș pune-n cap să fiu liniștit, frățioare, răspunse Ranulf, ridicând vocea, aș trimite după Lady Eithne Boyd și v-aș pune pirostriile. Așa aș avea o alianță cu clanul Stewart, și mi-ai fi și tu de folos o dată-n viață.

– O dată-n viață, zici? izbucni Munro, sărind în picioare. Dacă doar așa zici că-ți pot fi de folos, n-ai decât să găsești singur o cale să repari acoperișul bătrânului Ailpen Mackle fără să-i calci pe mândrie. Și n-ai decât să te ocupi de nou-veniții de la capătul sudic al Glen Carrog fără să-și dea seama că știm că sunt spioni ai clanului MacDougall. Și nu uita să treci pe la domnișoara Malvina Sorlie ca să te asiguri că nu s-a convins din nou că ascundem în pod o mână de soldați englezi care merită arși de vii. Și ai face bine să...

– Ajunge, Munro!

Ambii câini mârâiau. Ranulf îi dresase să fie protectorii absoluți ai familiei, dar el era singurul pe care îl recunoșteau drept stăpân.

– Ba n-ajunge. Dac-o aduci pe Lady Eithne, îl bat pe slăbănogul de frate-său de-l fac terci. Și să vedem ce alianță mai faci.

Era lucru rar ca vreo persoană, și cu atât mai puțin vreunul din frați, să îl provoace pe Ranulf așa cum tocmai o făcea Munro. Marchizul păli și strânse din dinți.

– Ai zis ce-ai avut de zis, frățioare? Ai terminat să-mi povestești cum trudești tu din greu? De-acum, rămâi în casă până decid ce-i de făcut cu tine. Asta-i tot. Cu început, cuprins și sfârșit.

Să rămână țintuit în casă însemna să-și încalce promisiunea pe care i-o făcuse Catrionei. Să plece însemna să încalce legiuirea lui MacLawry. Doar pentru că nu-i păsa să devină civilizat, ascultător și supus, cum l-ar fi vrut Ranulf.

– Nu dau doi bani pe ce hotărăști, scrâșni el. Și, dacă tu crezi că mă vei forța să fac ceva ce nu vreau, fără motiv, doar pentru că ți-ai pus tu mintea, n-ai decât să încerci.

Se răsuci pe călcâie, smuci ușa și o izbi de perete, atât de tare, că o vază de pe hol căzu și se sparse cu zgomot. Munro trecu pe lângă ea și își văzu de drum. Așadar, avea de gând să-l țină legat în casă, ca pe-un câine supus? Ba bine că nu! Ranulf, Arran, Lach, plus toți servitorii la un loc tot nu ar reuși nici măcar să-l încetinească.

Și care era planul lui Ranulf de a-l domoli și de a-l opri din hoinăreală?! Să-l însoare cu una dintre fetele Stewart, a căror unică ocupație era să se uite ziua întreagă la pereți? Chiar dacă nu ar fi avut deja ochii pe altă pradă, mai bine s-ar arunca de pe o stâncă decât să pună mâna, gura sau altă parte a corpului pe Eithne Boyd.

Nu îi era clar ce să facă în afară de a pleca din afurisitul de castel. Își luă pușca, își puse pumnalul în cizmă și coborî scările. Se aștepta ca Ranulf sau dulăii lui să-i vină pe urme, dar în castel nu se auzea nimic neobișnuit.

Brusc, în fața lui apăru Charlotte. Munro mormăi o înjurătură și reuși să se oprească la timp, înainte să o dea de-a dura pe cumnata lui.

– Charlotte, n-am vreme de stat la palavre.

– Urmează-mă, Ursule, spuse ea, cu tonul ei obișnuit, practic și calm, și intră în salonașul de la parter.

El își înăbuși un oftat plictisit și o luă alene după ea.

– Mă grăbesc, soro. Ce vrei?

Dădaca, pe nume Rose sau Daisy ori ceva asemănător, stătea pe canapea cu micul William în poală. Charlotte murmură ceva și își luă în brațe fiul în vârstă de șapte

luni, iar dădaca se strecură afară din cameră și închise ușa.

– Stai jos! îi ceru marchiza și luă loc, la rându-i, pe canapea.

Dacă ar fi primit acel ordin de la Glengask, Munro ar fi știut precis cum să reacționeze. Dar avea de-a face cu o femeie care era soția fratelui său, deci sora lui prin alianță. Iar asta complica situația. Oftă și încercă să-și țină nervii în frâu și să nu răbufnească. Apoi se așeză pe canapea.

– Uite, stau. Acum, ce?

Ea i-l puse pe William în poală, iar micuțul se întinse imediat spre pușca rezemată de canapea. Alarmat, Munro ridică arma și o dădu cât putu de departe. Hristoase! Avea cinci sau șase ani când învățase să tragă, dar bebelușul din brațele lui nu avea decât șapte luni și era fiul lui Ranulf. Propriul său nepot, așadar. Trebuia ferit de orice rău posibil. La fel ca mama lui și ca soțul ei. Oricât de furios ar fi fost, asta nu avea să se schimbe niciodată. Dar nici el nu avea să se schimbe.

– Poți să-mi pui în poală câți plozi vrei, Charlotte. N-o să facă din mine un om de lume. N-o să mă facă să tânjesc să am și eu nevasta și copiii mei.

Îi dădu celui mic degetele, să se joace cu ele, iar William decise că erau un bun punct de sprijin ca să încerce să ajungă pe spătarul canapelei.

– Ranulf îți vrea doar binele.

– Ranulf vrea binele clanului.

– Și de ce nu ar fi același lucru? continuă ea. Sunt sigură că n-ai avea nici o obiecție să cunoști femeia potrivită și să fii fericit.

Era mult mai complicat să contrazică o femeie decât să se lupte-n luptă dreaptă cu un bărbat. Mai ales când femeia în cauză era o englezoaică blândă, amabilă, atentă și civilizată. Iar el nu avea nici una dintre acele calități.

– Sunt fericit și acum, spuse el, dându-și seama, în timp ce vorbea, că „fericit" nu era tocmai cuvântul potrivit.

Dar asta era doar problema lui. Era treaba lui să îi dea de cap.

– Și ia zi, ai avut ocazia să o vezi pe Lady Eithne Boyd? continuă Munro.

– Nu, nu am avut ocazia să o întâlnesc, dar...

– Se uită cu un ochi la făină și cu unul la slănină. E slabă ca un țâr și s-ar rupe la cea mai mică pală de vânt. Asta dacă n-ar lua-o pe sus.

Charlotte păru să izbucnească într-un acces de tuse care masca, de fapt, un hohot de râs.

– Prea bine. Poate că Lady Eithne nu e femeia potrivită pentru tine. Dar sunt și alte femei în Scoția.

Fără să vrea, gândurile îi zburară la roșcata sălbatică ce-și făcuse sălaș devale, la nici patru kilometri distanță. Devenea o obsesie, dar era obsesia lui. Nu avea de gând să o împartă.

– Tu crezi că m-aș mulțumi să mă leg de o singură femeie, când le-aș putea avea pe toate, când vreau? Din câte țin minte, mi-a mers bine așa.

– Dar cum rămâne cu copiii?

El îl ridică pe bebelușul brunet și i-l dădu mamei lui.

– Îmi plac ai voștri suficient de mult. Și ai lui Arran și ai lui Winnie. Mi-aș da viața pentru ei. Dar asta nu înseamnă că îmi doresc să am copiii mei. Sau că îmi doresc vreo femeie anume. Sau că are cineva dreptul să-mi spună ce să fac. Se ridică, își luă pușca și ieși din nou pe hol. Spune-i lui Glengask că am vorbit serios! N-am să mă las ținut prizonier aici și, decât să mă mărit cu cineva din clanul Stewart, mai bine le declar război.

Ieși din castel și se îndreptă spre grajduri. Aproape că auzea forfota și agitația pe care le provocase plecarea lui intempestivă.

– Debny! strigă el, iar șeful grăjdarilor își făcu imediat apariția.

– Da, stăpâne.

– Ies din nou cu Saturn.

Servitorul încuviință din cap și luă șaua și căpăstrul.

– O să mă-ngrijesc să puteți pleca într-o clipită cu Gilling.

– Plec doar eu cu Saturn.

Observă cum grăjdarul aruncă o privire speriată înspre castel.

– Hai, să-i dăm bice, îl zori Munro.

Debny făcu o grimasă, dar se apucă să pregătească armăsarul. Cu siguranță, avea să dea raportul la castel în secunda doi, dar lui Munro nici că-i păsa. Nu avea de gând să trăiască în colivie sau să lase, fie și pentru o clipă, impresia că s-ar lăsa ținut în colivie. Un singur lucru îl neliniștea – gândul la Peter Gilling. E drept că valetul jurase că nu avea să sufle o vorbă despre cele două femei, dar Munro văzuse cum bărbați în toată firea se pierdeau când aveau de-a face cu furia dezlănțuită a lui Glengask. Spera că, atunci când avea să miroasă primejdia, urma să se facă nevăzut, ca să nu riște să trădeze pe cineva.

Așa îmblânziți cum deveniseră, frații lui nu aveau decât să încerce să-i dea de urmă. Nu petrecuseră nici pe departe atât de mult timp ca el afară, la vânătoare, la pescuit sau pur și simplu patrulându-și teritoriul. Cândva, o făcuseră. Acum, rămăsese doar el.

Sări în șa și își dădu seama că hotărâse deja încotro avea să o apuce. Catriona avea să încerce probabil să îl împuște pentru că își făcea apariția a doua oară într-o zi, dar el, unul, era nerăbdător să o revadă. Îi făcuse plăcere să fie cunoscut doar ca Ursul, fără să poarte în cârcă și greutatea numelui MacLawry. Doar că, în afară de câteva replici în care îl făcuse mincinos, Cat nu îl tratase diferit de când aflase cine era, de fapt. Nu-și pusese poalele în cap – sau, în cazul ei, nu își trăsese pantalonii în vine sperând că, dacă avea să se culce cu el, urma să îl facă să se îndrăgostească lulea de ea și urma

să intre astfel în cea mai puternică familie din Scoția. Nu își îndulcise răspunsurile ca să evite să-l mai enerveze. La naiba, parcă, de când aflase adevărul, fusese și mai iritată de prezența lui. Poate tocmai asta îl atrăgea la ea. Nu dădea doi bani pe faptul că era unul dintre frații MacLawry, în timp ce el voia să știe precis cine era ea și de unde venea. Cu cât ea se încăpățâna să nu-i spună, cu atât mai tare voia el să afle mai multe. Una peste alta, poate nu îi displăceau total misterele, mai ales dacă implicau femei cu forme unduitoare îmbrăcate în straie bărbătești și înzestrate cu o coamă roșie în care el își dorea să-și împletească degetele.

Știa despre el că era un bărbat căruia îi plăceau femeile, băutura și viața aspră de pe pământurile Scoției. Pisica sălbatică îl intrigase, iar el avea reputația cuiva care fie pocnește, fie evită oamenii sau lucrurile care nu se potrivesc nicicum cu viața pe care și-a croit-o. Dar, când era vorba despre ea, amintirea acelor săruturi, plus un șir fierbinte de gânduri în care îi apărea goală și gemând de plăcere sub el îi ștergeau din minte orice altceva.

Se scuturã de acele imagini și ieși din grajd călare pe Saturn, apoi o luă prin spatele clădirii. Acolo, dădu la o parte un butoi, se aplecă și scoase din ascunzătoare un sac din pânză. N-ar fi vrut ca fata în casă să îi găsească în cameră agrafe de păr și un mic ochean.

Patruzeci de minute mai târziu, îl priponi pe Saturn într-un loc cu acces la apă și la iarbă, apoi o luă pe jos spre fosta mănăstire. Dacă ar fi mers pe drumul cel mai scurt, ar fi ajuns în jumătate din timp, dar gestul de a-l sfida pe Glengask se lăsa cu consecințe. Prin urmare, trebuia să își ia unele precauții, mai ales că în joc era promisiunea pe care i-o făcuse unei anumite femei.

Ajunse la intrare fără ca nimeni să încerce să-i tragă un glonț în piept. Stătu un pic pe gânduri dacă să strige și să își anunțe prezența. Ar fi preferat, totuși, să o vadă

fără ca ea să știe că venise. Fără să îi dea timp să-și ridice zidul de apărare cu care ținea oamenii la distanță. În sinea lui, recunoștea că voia să o vadă zâmbind, chiar dacă nu îi zâmbea lui.

Păși cât de încet îi îngăduiau cizmele grele și se strecură pe lângă ziduri până la ușa aproape gata a bucătăriei. Auzi glasuri de femei și se opri să tragă cu urechea. Deja îi spusese Catrionei că nu era câtuși de puțin un gentleman, așa că refuza să se simtă vinovat pentru că asculta pe la uși. Iar furișatul era, practic, un mod de viață în Scoția.

– ... Că o să ne dea de gol? se auzi Elizabeth, cu accentul ei de englezoaică educată. Încă din prima zi a fost atât de amabil cu noi.

– Nu asta e problema, răspunse Cat cu accentul ei frumos ca lumina soarelui. Dacă ne găsește cineva aici, vom fi trimise pachet la Londra, poate chiar sub escortă. Ai zis chiar tu că ducele de Visford nu e genul de om cu care să te pui. Iar dacă Ursul află că ești logodnica boșorogului ăluia gras și ticălos... ei, bine, scoțienii nu prea vor să provoace mânia unui englezoi.

Nimic mai fals. Nici un scoțian adevărat n-ar fi ratat șansa de a-i face în ciudă unui englez. Cu toate că pentru asta nu era nevoie doar de curaj, ci și de susținerea unui clan suficient de puternic și de influent încât până și englezoii să bată în retragere.

Ranulf își construise reputația în mare parte prin faptul că în general ignorase legislația engleză și făcuse ceea ce era mai bine pentru clanul MacLawry. El era excepția de la normă. Sigur Catriona știa asta. Și-atunci, de ce își mințea sora în legătură cu ajutorul de care ar fi putut avea parte? Ce avea de câștigat rămânând în sălbăticie?

– Îmi place că i-ai spus Excelenței Sale „boșorog gras și ticălos", chicoti Elizabeth, iar Munro o vedea, cu ochii minții, cum roșește. Dacă aș fi avut curaj să-i zic așa în față, sigur m-ar fi refuzat imediat, iar mama ar fi fost

nevoită să se răzgândească și să nu mai pună presiune pe mine să mă mărit. Acum, am fi la Londra, am bea ceai și am merge la cumpărături. O, ce de rochii frumoase ți-aș cumpăra, Cat! Ai fi înfășurată în mătăsuri, iar bărbații ți-ar aduce cadouri.

– Ultima dată când am purtat rochie, m-am împiedicat în ea, comentă Catriona. Chestiile astea nu-s de mine.

– Prostii! La ce păr ai, pun rămășag că ești cea mai frumoasă fată de pe Islay. Dar acum nu te poți întoarce acasă, nu-i așa? Pentru că ai venit să mă salvezi.

– Nu-ți bate capul pentru atâta lucru. Pentru Dumnezeu, ești soră-mea. Voi fi mereu alături de tine când vei avea nevoie.

Catriona oftă, iar sunetul îi provocă lui Munro o erecție de toată frumusețea.

– Și, oricum, continuă ea, Islay nu mai e la fel. De când s-a stins tata, nu-mi doresc cu adevărat să mă întorc.

– Bine, dar ești primul născut. Chiar dacă ești fată, erai...

– Nu sunt nimic, Elizabeth. Unchiul Robert e acum căpetenia clanului. Iar eu și el nu ne înțelegem tocmai bine.

Fiica și acum nepoata căpeteniei din Islay. Asta o făcea parte a clanului MacDonald. Munro se mișcă cu băgare de seamă, ca să nu facă zgomot, și se întoarse la intrarea principală. Doamne! Cei din clanul MacDonald, sau cel puțin partea cea mai dinspre sud, stăpâneau insula Islay. Nu se amestecau cu clanul MacLawry. Nu erau nici în război, deși fuseseră cândva. De-a lungul anilor, acel conflict se transformase, mai mult sau mai puțin, într-o pace rece. Membrii celor două clanuri conveniseră să se evite reciproc.

Din ce putuse să pună cap la cap din acea frântură de conversație, tatăl celor două fusese o căpetenie a clanului MacDonald. După moartea lui, fratele său îi luase locul. Mai aflase câte ceva despre Elizabeth, care fugise,

pare-se, de un duce gras, dar nu-și bătu prea mult capul cu asta. Până la urmă, problemele englezoilor nu îl priveau câtuși de puțin.

Catriona era o MacDonald în plin teritoriu MacLawry. Colac peste pupăză, ea și sora ei erau implicate într-un scandal legat de o căsătorie. Așa că era de două ori bucuros că Ranulf nu știa despre ele. Marchizul se însurase cu o englezoaică și avea aliați și relații în Anglia. Dacă Ranulf considera că al său clan ar avea de câștigat dacă ar trimite-o pe Elisabeth la ai ei, în sud, Munro nu l-ar putea împiedica.

Cu pușca într-o mână și sacul în cealaltă, ieși din câmpul vizual al mănăstirii și se îndreptă spre locul unde îl lăsase pe Saturn. Probabil la castel era zarvă mare, și fiecare slujitor fusese trimis pe urmele lui. Iar dacă Ranulf îl făcuse pe Peter Gilling să verse tot și să spună unde își petrecuseră ultimele câteva zile...

– La naiba, scrâșni el, legând iar sacul de șa și încălecând.

Clanul MacDonald. Fusese dispus să riște să fie descoperit pe când le credea două femei aflate în necaz, pentru că putea proteja două străine, inclusiv de-ai lui. Dar Catriona și Elizabeth erau mai mult de atât. Erau fiicele unei căpetenii MacDonald.

Și, cu toate astea, voia în continuare să o protejeze. Sau, în fine, să le protejeze pe amândouă, fie că ea urma sau nu să recunoască faptul că aveau nevoie de ajutorul lui. Dar pentru asta avea nevoie de un plan. Sigur că era de așteptat din partea lui să se proptească în dreptul intrării în mănăstire și să își fluture sabia, amenințând pe oricine ar îndrăzni să se apropie. Din fericire însă, chiar avea în el și un sâmbure de subtilitate. Doar el știa asta, dar sâmburele exista. Și avea, de data asta, ocazia de a-și folosi capul și la altceva decât la a-l sparge pe-al altcuiva.

Ajunse pe malul vestic al lacului Shinaig și îl mână pe Saturn spre nord. La vechile pietre unde el, Arran și Lachlan se jucau cândva de-a scoțienii și englezii,

descălecă și ascunse sacul într-o groapă unde, în jocu-
rile lor, englezoii își găseau de obicei sfârșitul. Chiar
n-avea de gând să explice cuiva ce căuta cu agrafe de păr
la el. După ce ascunse mica comoară, porni pe cărarea
ce înconjura lacul. Continuă drumul spre nord, către
castelul Glengask, încercând să aibă aerul cel mai firesc
cu putință. Să pară că era doar nervos, nu că ascundea
două femei de propriul lui clan.

– Ursule!

Se întoarse și îl zări pe Arran galopând spre el pe
Duffy, un pursânge suplu și negru ca tăciunele. Își
înăbuși o înjurătură. Arran era din cale-afară de isteț.
Văzuse cu ochii lui cât de iute îi mergea mintea. Nici
nu își mai amintea de câte ori se văzuse nevoit să îl ad-
mire pentru asta. Era altceva dacă s-ar fi întâlnit cu un
servitor, căci nu ar fi îndrăznit să îi pună prea multe
întrebări. Arran se apropie și întoarse calul spre nord.

– Mergi spre casă?

Munro îi aruncă o privire scurtă. De data asta, era
recunoscător pentru reputația pe care și-o căpătase de-a
lungul anilor, chiar dacă adesea nu-i făcea plăcere.

– Mda.

– Bun. Pot să te-nsoțesc?

– Bine.

Călăriră alături în tăcere. Munro începea să creadă
că, până la urmă, era posibil să scape fără să fie nevoit să
inventeze o minciună. Pentru că singurul lucru pe care îl
detesta mai mult decât să i se dea ordine era să își mintă
propria familie. Să mintă în legătură cu o femeie care se
putea să îi fie dușman nu îi pica prea bine.

– Am auzit că-n ultima vreme n-ai prea avut noroc la
pescuit, începu Arran.

– Cam așa ceva. Și din motivul ăsta mi se ordonă să
rămân închis ca un plod sau ca un zănatic.

– Am un copil care merge acum singur, cu un pic de
ajutor. Zănatic nu e o descriere nepotrivită. Dar când

mânuțele alea îți caută degetele ca să își poată ține echilibrul, e de-a dreptul... miraculos. Înțelegi?

Așadar, erau ferm hotărâți să ia protestul lui ca fiind despre căsătorie și copii. Fie. Măcar le distrăgea atenția de la mănăstirea Haldane și de la cele două locatare.

– Vorba era ca Ranulf să se însoare cu o Stewart, spuse el, încetinind pasul calului. Sau cu o MacDougall, în cel mai rău caz. Dar s-a însurat cu o englezoaică. Winnie ar fi trebuit să se mărite cu un Buchanan, dar l-a ales pe unul dintre căpeteniile din clanul nostru. Tu erai aproape logodit cu Deirdre Stewart și ai răpit o Campbell, nici mai mult, nici mai puțin. Dacă Ran crede că își va forma o alianță folosindu-mă tocmai pe mine, ultimul MacLawry rămas neîncătușat, atunci ar face bine să se ducă...

– Mă-ndoiesc că va încerca să te oblige să faci ceva, Ursule, îl întrerupse fratele său. E doar... îngrijorat. Simte că nu ești fericit. Că te simți exclus. Sau rămas în urmă.

Se îndoia că Ranulf ar fi folosit o formulare atât de diplomată.

– Înseamnă că ai auzit doar varianta lui, comentă el. Lach mi-a venit cu același discurs. Cred că voi sunteți cei care nu știu cum să procedeze cu mine. Dar asta nu e problema mea. E a voastră. Și, dacă nu mă lăsați în plata Domnului, voi toți, n-o să vă placă ce-o să urmeze.

Arran se încruntă.

– Nu te amenință, Ursule, așa că ai face bine să nu mă amenințe nici tu.

Poftim. De-aia prefera să lase diplomația în seama fraților lui pricepuți la vorbe iscusite. Poate din cauza mărimii lui sau a atitudinii, aproape fiecare afirmație pe care o făcea ajungea să sune ca o amenințare.

– Nu fi idiot, Arran. N-aș face rău nici unuia dintre voi, știi prea bine.

– Păi, și-atunci ce...

– Doar dă-mi pace. Nu-s plodul tău. Pot să mă hrănesc singur, iar dacă vreau ceva, îmi iau singur.

Nu-l mira deloc că, în timp ce rostea acele cuvinte, avea în fața ochilor imaginea Catrionei. Ce îl mira, în schimb, era că își mințea în continuare familia pentru o femeie. Una care, colac peste pupăză, făcea parte dintr-un clan rival.

– Nu pot să vorbesc în numele lui Ranulf, dar ce spui mi se pare de bun-simț, zise Arran, care clar nu îi auzise gândurile, căci Munro își dădea prea bine seama că ce își dorea nu era nici rezonabil, nici logic.

O posibilitate era să se lase ținut în casă câteva zile, în speranța că toată prostia asta cu găsitul unei neveste avea să înceteze. În același timp, îi făcea rău fizic perspectiva de a nu se întoarce a doua zi la Haldane. Prin urmare, avea să găsească o cale de a o vizita a doua zi, pentru că nu își imagina în ce circumstanțe sau în ce altă lume ar fi putut să lase să treacă o zi fără să o vadă. Nu avea idee ce însemna asta pentru el, un bărbat care nu era obișnuit nici să dorească o femeie în mod special și numai pe ea, nici să aștepte cu nerăbdare ocazia de a sta de vorbă cu o femeie, oricare ar fi ea. Dar îi era limpede că avea de gând să afle răspunsul.

– Pe unde ai umblat? continuă Arran să-l descoasă. Mergeai în cerc până când Saturn cădea din picioare?

– Da, și pe urmă voiam să-l iau în spate, răspunse Munro cu un aer absent.

Își juca rolul de atâta vreme, că îi venea natural. Asta nu prea îl deranjase înainte să o cunoască pe Catriona. Acum, brusc, se întreba dacă nu cumva Arran ar cădea din șa dacă ar începe o discuție despre cât de mult semăna povestea lui cu Mary Campbell cu cea din Romeo și Julieta. Era o discuție pe care sigur ar fi putut să o poarte, deși n-o considera necesară.

Erau destui isteți în familie. La cum stătuseră lucrurile în ultimii ani, aveau nevoie și de cineva ca el. De cineva cu forță brută. Până în acel moment, își dorise

ca într-o bună zi ceilalți să își dea seama că știa să citească și, mai mult, chiar citea și că uneori avea propriile păreri și gânduri despre una sau alta. Îi aruncă o privire scurtă lui Arran, care avea pe chip o expresie amuzată, și își spuse că rolul de bufon avea, cu siguranță, avantajele sale. Câtă vreme Catriona nu-l vedea în acel rol.

capitolul 7

– Nu mai încerca să o forțezi, spuse Elizabeth, ținându-se cât putea de departe de vatra deasupra căreia fierbea o tocană de iepure.

Catriona se mai opinti o dată în noul cadru al ușii bucătăriei.

– Vreau doar să mă asigur că rezistă.

– La ce? La atacul unui taur furios?

– Neah. Al unui urs furios.

Sora ei izbucni în râs, dar Catrionei nu îi ardea de râs. Ea și Elizabeth aveau, pe moment, un aliat, dar, date fiind acele săruturi de-a dreptul spectaculoase, el nu le ajuta doar din pură mărinimie. Voia ceva. O voia pe ea. Iar gândul de a se afla în brațele acelui bărbat impunător îi trimitea săgeți de foc din piept până între coapse.

La naiba! Ea și Elizabeth reușiseră să fugă din Londra, apoi să scape de clanul MacDonald, și tot nu erau în siguranță. Dat fiind ajutorul neașteptat primit de la Urs, care apăruse când ea se aștepta mai puțin și deja nu mai spera să întâlnească o față prietenoasă, nu îi fusese greu să capete încredere în el. Mai mult, încrederea venise cumva firesc, natural, căci clanul MacLawry avea reputația de a primi refugiați. Dacă la asta s-ar fi rezumat totul, ar fi fost poate ușurată să primească acel ajutor. Dar deja simțea chestii. Avea trăiri, avea senzații de cald

și de plutire pe care o femeie în situația ei nu și le putea permite. Și nu doar spre binele ei, ci și al lui.

Era aproape sigură că el trăgea de timp cu montatul ușii. Întâi, avusese nevoie de lemn mai bun. Apoi de mai multe cărămizi. După aceea, Peter pusese, desigur, prea multă apă în amestecul pentru mortar, așa că fuseseră nevoiți să demonteze jumătate dintre cărămizi și să le pună la loc. Și să lase mortarul să se odihnească a doua oară. Își făcuse apariția cinci zile la rând, și, fir-ar să fie, ea ajunsese să îi aștepte vizitele cu nerăbdare.

Dacă ar fi fost fata vreunui sătean, iar el ar fi fost vânătorul de pe domeniul stăpânului, ar fi putut recunoaște că îi plăcea când venea în vizită și că aștepta cu sufletul la gură ca el să-i mai fure un sărut. Ba l-ar fi sărutat chiar ea. Acea fierbințeală era o experiență destul de nouă pentru ea, și îi plăceau din cale-afară senzațiile pe care i le provoca. Dar nici ea nu era fiică de țăran, nici el nu era vânătorul domeniului, iar ea, una, nu își permitea să viseze cu ochii deschiși. Amândoi purtau pe umeri greutatea numelui clanului din care făceau parte, chiar dacă el nu știa ce era de știut despre ea.

O privi din nou pe Elizabeth. Cu toate că era pe jumătate scoțiană, clanul nu juca aproape nici un rol în viața surorii ei. Întâi și-ntâi, Elizabeth era fata cea mică. În al doilea rând, de când mama ei o luase și plecase din Islay la Londra, avusese contacte atât de limitate cu clanul, încât cei de acasă uitaseră, practic, de ea. Așa se făcea că, după moartea tatălui lor, mama ei putuse să o dea pe mâna unui duce cu patru căsnicii la activ și de trei ori mai în vârstă decât ea, și nimeni nu se deranjase să protesteze.

Dacă Elizabeth ar fi făcut un lucru din cale-afară de scandalos, ca, de pildă, să poarte emblema clanului MacLawry, probabil că nimeni din clanul MacDonald n-ar fi clipit, cu toate că se știa că frații MacLawry aveau cea mai mare armată din Scoția. Ea, în schimb,

nu se putea bucura de acest lux. În clanul ei era remarcată, fie că-i convenea, fie că nu. Fie că încerca să treacă neobservată, fie că nu.

– Ce se petrece? întrebă Elizabeth încruntată.

Catriona se adună. Una era să se gândească, pur teoretic, că familia MacLawry ar putea-o proteja pe Elizabeth de ducele de Visford, alta era să se gândească la toate țele ce trebuiau urzite pentru a realiza ceva atât de complicat și care ar fi presupus, printre altele, să îi aducă împreună pe Elizabeth și pe Urs. Iar asta nu-i convenea câtuși de puțin. Nu pe Elizabeth o sărutase el, ci pe ea. Planul era bun, dar uneori ea și logica nu făceau casă bună împreună.

– Cat? Mă neliniștești.

„Fir-ar!"

– Nu s-a întâmplat nimic. Doar că mi-aș fi dorit să vezi Scoția dintr-un spațiu mai confortabil. Nu cu mâncare cu țârâita, fără căldură și cu iarna la un pas.

– Aiureli! făcu Elizabeth. Aveam opt ani când mama a hotărât că nu mai îndură o clipă printre păgânii cei purtători de kilt. Vezi? Îmi amintesc exact cuvintele pe care le-a folosit, surâse ea. Îmi amintesc și mirosul proaspăt de iarbă-neagră, vântul ce bătea dinspre mare, sunetele de cimpoi care însoțeau fiecare naștere și fiecare moarte. Țin minte și cum alergam după tine pe pajiște, în timp ce mama striga la noi să ne purtăm ca două domnișoare. Vezi tu, mi-aș fi dorit și eu să port pantaloni.

– De-asta mama ta a plecat doar cu tine. Nu voia să aibă o fată ce se purta ca un băiat, iar tata chiar asta își dorea, în lipsa unui fiu.

Dacă n-ar fi fost Anne Derby-MacColl, tatăl lor ar fi încercat și cu Elizabeth aceeași transformare.

– Elizabeth, îmi pare rău dacă din cauza mea a trebuit să plecați.

Elizabeth lăsă lingura deoparte, se apropie de Catriona și o îmbrățișă strâns.

– Să nu-ndrăznești să îți ceri scuze, Cat. La Londra am avut nenumărate prietene și mulți prieteni, dar o singură soră am. Chiar dacă ne-am regăsit în circumstanțe foarte neplăcute, mă bucur că suntem din nou împreună.

Catriona o îmbrățișă, la rândul ei.

– Și eu mă bucur, surioară.

Cu toate că își tot imagina cum aveau să meargă împreună la cumpărături și să se răsfețe în rochii mătăsoase și pălării extravagante, Elizabeth n-o numise niciodată pe Catriona nebună sau băiețoi, ceea ce o situa pe o poziție net superioară restului familiei, precum și clanului de pe Islay. Felul pieziș în care era privită, comentariile cum că ar fi necivilizată chiar și după standardele scoțiene, toți bărbații care i-ar fi plăcut, în mod normal, dar care o făceau să se simtă ciudată și nelalocul ei chiar și atunci când nu râdeau de ea pe la spate, toate acestea îi reveniră în minte ca o ploaie înghețată. Se desprinse din îmbrățișare, puse pe umeri haina mult prea mare și își luă muscheta.

– Mai amestecă tu în tocană de câteva ori. Lipsesc o oră, mă duc să caut ciuperci pentru peștele de la cină.

– Amestec, sigur, răspunse Elizabeth.

Ar fi putut să mai stea. Să îi dea înainte cu îmbrățișările și cu palavrele despre modă. Poate, într-un final, chiar i-ar fi spus surorii ei de ce fusese atât de dornică să plece din Islay la Londra și apoi să se instaleze amândouă într-o clădire în ruine, cât mai departe de clanul MacDonald. Numai că acelea erau doar problemele ei, și nu voia să o împovăreze pe Elizabeth și mai tare.

Imediat ce ajunse sub cerul liber, Catriona încetini pasul și inspiră adânc. O izbi mirosul ploii ce stătea să vină. Era răcoros, tare și proaspăt. Nu mai era mult până la venirea zăpezilor. Viața lor avea să se complice, pentru că, deși neaua urma să țină la distanță musafirii nepoftiți, îi îngreuna ei încercările de a-și acoperi urmele. În același timp, deplasările aveau să devină

o problemă. Dar nu lăsase nici în trecut iarna să o țină în loc. E drept și că în trecut nu încerca să se ascundă de nimeni. Cel mult, de iepurii, de căprioarele și de păsările pe care le vâna. Acum, trebuia să țină două femei departe de ochii lumii.

Și iată că avea parte și de un ajutor neașteptat și nesolicitat. O deranja când Munro îi tot explica despre toate lucrurile pe care el i le-ar putea asigura și care pentru ea ar fi de neatins. Iar adevărul era că într-adevăr putea. Le putea aduce pături, pâine, le putea oferi mai multă siguranță într-un loc unde ea nici nu se așteptase să poposească. Iar acum, i se părea... aproape plăcut că o făcuse.

În partea de sud a văii, unde fusese ridicată mănăstirea Haldane, soarele dimineții continua să strălucească, în timp ce zona nordică era deja umbrită de nori tot mai grei. Briza aproape că nu se mai simțea. Acea zi de toamnă părea învăluită straniu în tăcere, o tăcere pe care o întrerupeau doar păsările care zburau spre sud. La întoarcerea la Haldane, trebuia să mute proviziile, pentru ca apropiata ploaie să nu le distrugă.

Ajunse în vârful uneia dintre pantele ce înconjurau valea, se lăsă pe vine și se opri să se bucure de priveliște. Frunzele copacilor străluceau în diverse nuanțe de galben și portocaliu, dar pajiștea rămăsese verde. Nici dacă ar fi avut vreun talent la pictură nu ar fi putut surprinde frumusețea acelor locuri. Da, căutase o ascunzătoare, dar nu se așteptase să o și farmece. Sau ca așa-zisul ei salvator să o farmece.

Brusc, observă mișcare dinspre vechiul drum. Inima începu să îi bată mai repede. Se ascunse în spatele unor stânci și se apropie ușor, ca să poată observa mai bine ce se petrecea. Cu doar câteva săptămâni în urmă, simpla idee că cineva se apropia de adăpostul lor ar fi îngrozit-o și ar fi mâniat-o. Dar, în acea zi, la vederea celor doi indivizi, unul cărunt, celălalt cu o claie de păr negru, pe buze îi înflori un surâs pe care și-l suprimă degrabă. Munro

și Peter Gilling își priponiseră caii cam la un kilometru de Haldane și se abătuseră de la drumul principal. Măcar știau să își ascundă urmele și chiar le păsa îndeajuns cât să o și facă.

Știa că luau acele măsuri de prevenție pentru ea. Zâmbi din nou, spunându-și că sentimentul de satisfacție pe care îl simțea venea din faptul că era pe cale să îi ia pe cei doi prin surprindere. Cu siguranță, nu avea cum să fie... altceva. Mult mai intim. Și mai primitiv. Se strecură cu băgare de seamă în josul pantei. Se folosi de terenul abrupt și neprietenos ca să se țină ascunsă vederii și ajunse în spatele celor doi, apropiindu-se într-atât încât reuși să se folosească de conversația lor ca să își mascheze prezența.

– Ei, pe tine te aranjează de minune, spuse Gilling. Te alegi cu o plimbare plăcută, călare. Eu a trebuit să petrec aproape trei ore ascuns într-un șifonier.

Ursul pufni.

– Peter, de cinci zile mă tot scuz că nu ți-am spus dinainte, mormăi el, iar sunetul vocii lui parcă îi vibră Catrionei în pântec. Dar parcă prima dată când ai povestit cum s-a întâmplat ai zis că ai petrecut o oră într-o cămară. Și ți-o spun pentru ultima dată: habar n-am avut că Glengask hotărâse ca în acea zi să anunțe că mă pricopsește cu o afurisită de Stewart. Dacă n-ar fi încercat acea ambuscadă, te-aș fi trimis în An Soadh înainte să-nceapă totul. Dar îți mulțumesc că mă acoperi, continuă el, bătându-l pe Peter pe umăr. Serios. N-avem nevoie să-și bage Ranulf nasul în treburile mele. Și nici fata... adică, fetele nu au nevoie.

Catriona făcu un pas greșit și aproape căzu peste uriaș. Nu-i fusese ajutor să țină pasul cu el și să și reușească să afle, astfel, că MacLawry aproape că aflase despre ea și Elizabeth, că Ursul nu suflase o vorbă și că ar fi trebuit să se însoare cu o fată din neamul Stewart. Nu că ar fi contat, pentru ea, încercă să se convingă. Dacă s-ar fi însurat, ar fi scăpat de el. Iar ăsta ar fi fost un lucru bun.

Asta gândea, dar cu siguranță nu și simțea la fel. Și-ar fi putut spune că motivul era un calcul foarte clar – voia să îl însoare cu Elizabeth, iar, dacă el se lua cu alta, planul ei pica. Însă nici așa nu reușea să se convingă.

– Mă gândesc că o să ajung să dorm în șifonierul acela până isprăvești cu toată prosteala asta de la Haldane, răspunse Gilling. Dar fii cu băgare de seamă ca nu cumva să vină stăpânul și să mă ia la întrebări pe nepusă masă.

– Nu e o prosteală, Peter, zise Ursul. E drept că nici eu nu știu prea bine ce fac, dar nu e o prosteală.

– N-am de gând să mă aleg cu nasul spart, așa că n-o să mă cert cu tine, stăpâne.

Catriona mai făcu un pas și se apropie exact în spatele Ursului.

– Dacă fratele tău crede că petreci prea mult timp la Haldane, ai face bine să te ții mai la distanță, spuse ea pe un ton calm.

– Ei bine, doar n-o să plec urechea la ce-mi zici tu, răspunse el la fel de calm.

„Fir-ar să fie!" Așadar, știuse că le era pe urme.

– Oricum nu pleci urechea la nimic din ce zic, așa că...

Nu apucă să își termine fraza, căci Munro se întoarse brusc, îi smulse muscheta, o apucă de guler și o ridică de la pământ.

– Și nu care cumva să mai iei omul prin surprindere-n felul ăsta, c-o să-ți verzi măruntaiele pe jos.

– Aha! Deci chiar te-am luat prin surprindere!

Și fusese atât de sigură că îl avusese la mână, dar iat-o atârnând în aer, complet dezarmată. Mezinul MacLawry avea reputația unui individ periculos, și, în ciuda purtării lui destul de amabile față de ea și de Elizabeth, înțelegea dintr-odată de ce era considerat mortal de periculos.

– Da, m-ai luat. Ești mai dibace ca o bufniță la vânătoare, continuă el, privind-o intens și aducând-o ceva mai aproape.

– Lasă-mă jos, uriașule, și complimentează-mă după-aia.

Catriona știa deja foarte bine că orice alt muritor care ar fi înhățat-o în acel fel s-ar fi ales cu nasul spart.

El o lăsă jos.

– Miroși a pin.

– E un compliment? întrebă ea, reținându-și cu greu un zâmbet.

– Mda. Dacă vrei unul mai drăguț, lasă-mă să mă gândesc un pic.

– Neah, e bine și-așa. Catriona trase aer în piept. Dacă fratele tău a intrat la bănuieli, insistă ea, încercând să rămână atentă la conversație, n-ar trebui să fii aici. La cât ai stat să moșmondești la ușa aia, nu te mira că lumea și-a dat seama că lipsești de-acasă, uriașule.

El se încruntă și-i înapoie muscheta.

– Întâi și-ntâi, o să termin cu ușa, pe urmă văd ce e de făcut, îi răspunse și își văzu de drum înspre fosta mănăstire. Și, dacă ții să știi, Ran crede că nu prea mai stau pe la Glengask pentru că-s gelos pe toată prosteala cu însurătoarea și cu plozii urlători. N-are legătură cu tine sau cu Haldane.

Ca la un semn, Peter le-o luase înainte, lăsând-o să meargă alături de Munro.

– Și ești? întrebă ea, făcând eforturi să nu îi placă felul direct în care el îi dăduse pur și simplu muscheta înapoi, căci doar era a ei și, oricât de grea, ea trebuia să o ducă.

– Dacă sunt ce?

– Gelos pe toată prosteala cu însurătoarea și cu plozii urlători.

El stătu o clipă pe gânduri, cu ochii înspre pădure.

– Neah, răspunse, într-un final.

– Dacă vrei să te cred, va trebui să zici mai mult de „Neah", spuse ea, imitându-i vocea guturală.

Ochii lui verzi priviră drept într-ai ei, iar în adâncimile lor se simțea o notă de amuzament și poate și o ușoară exasperare. Cu exasperarea Catriona se obișnuise. O văzuse de prea multe ori pe chipurile semenilor.

Doar că de data asta nu era din pricina alegerilor ei vestimentare sau a lipsei ei de... finețe. Și ăsta era un lucru reconfortant.

– Mi se strepezesc dinții, nu sunt gelos, continuă el. Frații și sora mea sunt fericiți, și n-am cum să fiu gelos din pricina asta. Doar mă enervez că ei nu cred ce tocmai ți-am spus și ție. În special Glengask nu poate să accepte că plec din casă pentru că simt nevoia de liniște și pace. De parcă lui i-o fi plăcând să-și audă plodul zbierând încă din zorii zilei. Uneori, se pun și câinii pe urlat auzindu-l. Nu mă înțelege greșit, adăugă el, încruntându-se, am deja doi nepoți și o nepoată și îi iubesc ca pe ochii din cap. Dar n-a dat strechea-n mine să mă însor cu prima muiere pe care mi-o azvârle Glengask, ca să-mi fac și eu câțiva plozi ai mei.

– Poți fi fericit pentru frații și sora ta și fără să tânjești la ce au ei, completă ea, întrebându-se cine era muierea cea băgăcioasă pe care fratele lui tot insista să i-o arunce în brațe.

Ursul pocni din degete.

– Chiar așa! Dacă aș reuși s-o spun și eu așa frumos, ca tine, n-ar crede că ideea e a mea, dar tot trebuie să încerc.

Îi luă mâna într-a lui, și brusc ea uită ce tocmai spusese.

– De ce nu te-ar crede?

El ridică din umeri, atrăgându-i din nou atenția asupra staturii impresionante.

– Ranulf e cel calculat dintre noi. Arran e cel isteț, iar Rowena e cea bună la suflet. Eu sunt cel tare de cap, care știe să împartă pumni.

Își încleștă mâna liberă și ridică pumnul în aer. Simplul gest părea absolut mortal.

– Vrei să spui că ei te cred...

– Tembel? Da. De cele mai multe ori. Nu-mi pasă, pentru că, în general, mă lasă în pace. Dar acum, li se pare

că nu sunt în stare și nu mă duce capul să iau singur decizii legate de viața mea.

Era, cu siguranță, interesant. În scurta perioadă de când îl cunoștea, nu i se păruse deloc că ar avea probleme să ia decizii. Iar ea, una, nu cunoștea prea mulți lorzi scoțieni care puteau repara pereți, puteau construi cadru pentru uși și monta ușile. Da, era mare și încăpățânat, dar o clipă nu îi lăsase impresia că ar fi lipsit de inteligență. Cum de propria familie credea așa ceva despre el?

– Și cine-i fata asta Stewart de care nici nu vrei să auzi? întrebă ea, după câteva momente de tăcere.

– Lady Eithne Boyd. Ai auzit de ea?

– Nu, răspunse Catriona clătinând din cap.

– Are ochii așa depărtați, că se poate uita când vii și când pleci fără să-și întoarcă deloc capul.

Ea izbucni într-un hohot de râs.

– E crud să spui așa ceva, uriașule.

– Atunci, încearcă tu să vorbești față în față cu ea și să nu știi în care ochi să te uiți.

El continuă să o țină de mână în timp ce mergeau și stăteau de vorbă, iar Catriona decise să nu îi spună că se putea ține și singură pe picioare și că nu avea nevoie de ajutorul lui ca să știe încotro să meargă. Mâinile îi erau mari, dar cu degete lungi care aveau o eleganță și o blândețe la care nu s-ar fi așteptat. De altfel, multe lucruri pe care le descoperea despre Munro MacLawry nu erau deloc așa cum s-ar fi așteptat. Și se vedea nevoită să recunoască față de ea însăși că nu era un lucru chiar atât de rău că drumurile li se intersectaseră.

– Am mai adus câteva panglici de păr și o oglindă pentru Elizabeth, spuse el. Și două cămăși de noapte. Nu știam dacă porți, dar mi-am zis că poate o să ai nevoie când va trebui să-ți speli rufele.

În general, chiar purta cămașă de noapte, era singura piesă de îmbrăcăminte feminină pe care insistase

să o aibă, dar rămăsese la Islay. Nu i se păruse important să o ia în bagaj din moment ce plecase pe fugă.

– Mulțam.

– Ți-am adus și o haină groasă. O să-ți fie cam mare, dar am observat că pe asta ai peticit-o deja de câteva ori.

Cu mâinile lor împreunate indică spre peticele pe care le cususe Elizabeth.

– Nu crezi că...

Catriona decise până la urmă să nu mai pună întrebarea. De ce oare cerea critici când îi erau suficiente cele pe care și le făcea singură?

– O să plouă în curând, este?

El ridică privirea înspre norii care se adunau pe cer.

– Mda, așa aș zice. Dar nu asta voiai să mă întrebi.

Măi, să fie! Știa deja că nu era nici obtuz, nici lipsit de spirit de observație. Și, până la urmă, ce-i mai păsa de ce credea despre ea? Îi veni să se îmbățoșeze, dar se abținu.

– Nu prea te-am auzit comentând despre cum mă îmbrac, asta-i tot. Unii dintre băieții cu care am crescut spun că-s... băiețoaică pentru că port pantaloni.

Era o descriere foarte delicată a lucrurilor pe care le spuneau despre ea, dar nu avea de gând să dezvăluie chiar tot.

Ursul pufni.

– Dacă eu aș purta rochie, ai spune că arăt ca o femeiușcă?

– Neah. Dar poate aș crede că arăți... un pic absurd.

– Și eu zic la fel, chicoti el. Cu ditamai brațele ieșind din dantelărie și cu niște condurași fini în picioare... ar veni lumea ca la urs!

Din ochiul stâng i se prelinse o lacrimă. O mână îi era într-a lui, iar cu cealaltă ținea muscheta, așa că fu nevoită să se șteargă la ochi cu umărul.

– Deci asta crezi despre mine.

O știuse, desigur, dar să-l audă spunând acele cuvinte, când știa foarte bine că spunea mereu ce gândea, o făcu

să creadă o dată în plus că fusese o idee bună să plec din Islay.

– Ce?

Se opri și o opri și pe ea.

– Nu asta am spus, îi zise, întorcând-o cu fața înspre el.

– Tocmai ai zis că ai arăta absurd în haine femeiești. Și uite-mă pe mine în...

– Nu! Am spus ce am spus și nimic mai mult. Că aș fi de râsul curcilor îmbrăcat în rochie. Pe când tu... ei bine, nu știu cum să descriu felul în care arăți, căci sigur mi-ai arde una pentru că-s prea îndrăzneț.

– N-o s-o fac.

Decât, poate, dacă avea să îi spună ceva mai rău decât ce gândea ea deja.

– Prea bine. Mie nu mi se pare că arăți ca-n haine de împrumut. Îți vin și te miști ca și cum... Te miști firesc în ele. Chiar cu grație. El își drese vocea și o apucă iar de mână, ca să își continue drumul spre mănăstire. Când o femeie poartă rochie, îi vezi fața, brațele și gâtul. Și pieptul, care-i arată de parcă s-ar simți sugrumat și ar vrea să iasă și s-o ia la goană. Pe urmă, vezi o panglică în talie, și de-aici încolo totul e un mister.

– Și? întrebă ea, imaginându-și cât ar scandaliza-o pe Elizabeth acea conversație.

– Bine, tu ai cerut-o. Să nu uiți. O privi încruntat, apoi se uită din nou în zare. Păi, și, continuă el, dacă și când îi intri în grațiile femeii, îi ridici fusta, și asta e tot.

Dumnezeule!

– Parcă era vorba despre ce port eu!

– Ajung și acolo, pisică sălbatică. Pe toți sfinții! Când mă uit la tine, îmi dau seama că nu încerci să mă impresionezi. Nu încerci să impresionezi pe nimeni. Întâi îți văd ochii, întunecați precum ciocolata, care se uită direct în ai mei. Nu-ți văd brațele sau pieptul, dar îți văd încheieturile, văd cum nasturii... se întind când te întorci sau faci alte mișcări, văd cum cămașa ți se așază

peste sâni, văd cât de mică ești în talie, acolo unde începe betelia pantalonilor. Și-ți văd picioarele, fătuco, văd cât sunt de lungi, îți văd rotunjimile fundului. E ceva... Catriona, una peste alta, faci kiltul unui bărbat să arate ca un cort.

Ea nu se putu abține și trase cu ochiul spre kiltul lui. Totul părea la locul său. Dar ea simțea între coapse o căldură și un freamăt stranii.

- Deci nu ți se pare că arăt absurd, reuși să îngaime, cu toate că-și dorise nespus să fie în stare să își controleze mai bine glasul.

- Neah, chiar deloc. Iar dacă ți-a zis-o cineva, ori mințea, ori a zis-o din invidie.

Ea, una, nu prea credea asta. Știa cum o vedeau celelalte femei și bărbații din familie. Cu toții voiau ca ea să arate ca o lady. Își drese vocea.

- N-am mai avut o conversație ca asta vreodată, recunoscu ea.

- Bine.

- Ce e bine-n asta?

- Fiindcă nu-mi place ideea ca vreun alt bărbat să-ți vorbească despre picioarele tale. Și, de nu mă crezi, ar fi plăcerea mea să te trag în spatele zidului și să-ți dovedesc cât de mult mă faci să te doresc.

Cum era că continue să vorbească normal după ce-i spusese așa ceva? Era oare gelos pe acei alți bărbați care nici nu existau, de fapt? Inima îi tresăltă.

- Îmi pare bine că mi-ai vorbit așa sincer, îi spuse, după un moment, dar trebuie să recunoști că descrierea ta nu sună foarte romantic. N-oi purta eu rochie, dar tot femeie sunt, să știi.

- Nu m-ai invitat să te seduc, răspunse el fără ezitare, făcând un pas mare pentru a trece peste o porțiune de zid surpat din dreptul intrării și ridicând-o apoi pe ea în brațe, de după mijloc, de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. M-ai întrebat dacă mi se par absurde hainele tale și ți-am zis că nu. Dacă vrei să-ți zic că-ți strălucește

părul ca frunzele toamnei și că mă faci să visez cu ochii deschiși la nopți lungi petrecute în fața focului, asta ar fi altă discuție.

– Cam așa ceva, zise ea, înghițind în sec.

La cum se simțea în acele clipe, dacă el ar fi decis că era momentul să aibă acea conversație, erau șanse mari să îl tragă ea după zid. Dintr-odată, se întrebă câte femei își ridicaseră fustele pentru el.

– De ce eu, Ursule?

Aproape că nu își dăduse seama că rostise întrebarea cu voce tare. Spera, cu mai bine de jumătate de inimă, că nu o făcuse. Dar mâinile lui rămăseseră pe talia ei și nu se mișcară până când privirea ei nu o întâlni pe a lui. Nu părea enervat sau exasperat, cum s-ar fi așteptat ea. Buzele îi erau strânse, iar expresia de pe chip îi era mai gânditoare decât văzuse ea vreodată.

– Nu ești femeia cu care te tăvălești o dată și pe urmă, adio, nu-i așa, Cat? întrebă el, aproape șoptit.

Dacă ar fi spus că da, oare ar fi tăvălit-o o dată, apoi adio? Asta i-ar rezolva o seamă de probleme: dorința aproape supărătoare pe care o simțea pentru el de fiecare dată când îl privea, precum și prezența lui supărătoare în ascunzătoarea ei și a lui Elizabeth.

– Nu, nu sunt, îi răspunse într-un sfârșit.

Nu-și îngăduia să se comporte prostește când trebuia să aibă grijă și de ea, și de sora ei. Oricât de tentantă era uneori ideea.

– Bun, și, știind asta despre tine, îmi imaginez că sunt încă aici și mă uit la tine pentru că îmi place ce-am văzut până aici, și...

– Ai avut și alte femei, Ursule, așa că nu te preface că te uiți la mine ca la un soare.

În sfârșit, pe buzele lui apăru un zâmbet.

– Ba să știi că e posibil să mă uit la tine ca la un soare, pisică sălbatică. Dar îți trebuie răspunsul acum? Nu mai bine lăsăm timpul să așeze lucrurile? Pentru că ce se-ntâmplă aici, cu noi, nu e ceva obișnuit pentru

mine, spuse el și îi eliberă talia, pentru a flutura din mână.

Să lase timpul să decidă i se părea o idee minunată, mai ales pentru că asta însemna că nu era de așteptat nici ca ea să știe cu precizie ce simțea. Știa doar că era mai în largul ei în preajma lui. Din moment ce el nu știa ce va urma, nu era câtuși de puțin de așteptat să știe ea.

– Prea bine.

El părea să se priceapă când venea vorba despre femei, și de anatomie, și nici un bărbat nu putea fi atât de încrezător în sine dacă n-avea un istoric serios de femei cu inimile frânte, dar cu trupurile satisfăcute. Și totuși... Abia dacă-i aruncase o privire lui Elizabeth. De o a doua, nici vorbă. Iar sora ei fusese printre cele mai admirate și râvnite tinere londoneze și avusese cel puțin cinci sau șase pretendenți serioși până când Anne Derby-MacColl luase decizia că familia ar avea cel mai mult de câștigat dacă fata ei s-ar mărita cu un duce.

În timp ce Ursul îl ajuta pe Peter Gilling să azvârle o grindă recent căzută într-o cameră secundară, și ea pe jumătate prăbușită, Catriona aruncă o privire mai lungă înspre kiltul lui. În continuare nu vedea nici o urmă de așa-zis cort între coapsele lui. Trecuseră minute bune de când i se fixase acea imagine în minte. Știa ce însemna. Însemna că o dorea. Și o dorea, se părea, pentru că avea picioare.

Nu, nu era neapărat adevărul. Dar avea să se gândească mai pe îndelete odată ce nu avea să-l mai vadă în fața ochilor. Cine știe, cu puțin noroc, poate reușea să facă rost și de un pahar cu whisky.

– Vrei niște tocană de iepure, Ursule? întrebă Elizabeth, întrerupând-o pe Catriona din gândurile despre ce purta pe sub kilt acel scoțian zdravăn.

– N-am să vă mănânc mâncarea, mândro, răspunse el dându-și jos cămașa, în ciuda răcorii evidente. Dar v-am adus câte ceva în sacul de colo.

Hmm. Individul nu avea de ce să transpire și să murdărească o cămașă proaspăt spălată, presupu- se Catriona. I-ar fi plăcut să își tragă un scaun și să îl admire la lucru și n-ar fi deranjat-o ca în timpul acela el să continue să-i vorbească despre cât de atrăgătoare o găsea. Unchiul ei l-ar fi numit „direct", deși, când ea își spunea deschis opinia, o numea „lipsită de tact" sau „necizelată".

Dar toate astea făceau parte din trecut. Iar viitorul prost croit pe care el și-l imaginase pentru ea, cel mai probabil ca să o înlăture, se gândea ea acum, rămăsese pe Islay și într-un loc pe nume Torriden Hall, undeva departe, în nord. Spera că până la primăvară cei de acasă aveau să o creadă moartă sau undeva prea departe ca să îi mai poată da de urmă și să își facă planurile fără să o mai ia în calcul.

– Zic că ușa ar trebui să se deschidă în afară, spuse Munro. Ar fi mai sigur pentru cei dinăuntru. Dar, dacă vei vrea să pui niște mobilă în dreptul ei ca să o blochezi, părerea mea e să se deschidă înspre înăuntru.

O tachina. Ridică din sprânceană, își puse mâinile în șolduri și ieși.

– Arată-mi cum, îi ceru, cu o expresie de interes pe chip.

El zâmbi, ridică ușa și-i făcu o scurtă demonstrație.

– Așa?

– Hmm... Nu-s sigură.

– Fă-l să ne arate din nou, șopti Elizabeth din spatele ei.

Oh, ce-și mai dorea! Ar fi stat o zi întreagă să-i urmărească mușchii încordându-se și relaxându-se. Dar voia asta... îl voia, de fapt, doar pentru ea. Nu și pentru sora ei. Nici cât să se uite.

– Cum nu prea avem mobilă cu care să blocăm ușa, la nevoie, aș zice că prima ta sugestie e cea mai potrivită. Ușa să se deschidă în afară, spre hol.

El încuviință din cap, iar o șuviță groasă de păr negru ondulat îi căzu pe un ochi. Ridică iar ușa și o fixă

în poziția cerută. Oftatul lui Elizabeth era audibil, dar Catriona reuși să își păstreze reacția pentru sine. Ca orice femeie pe o rază de doi kilometri, îi admira ușurința și forța mișcărilor. Ar fi vrut să nu fie ca toate celelalte, dar, până una-alta, era și ea o femeie scoțiană cu sânge fierbinte. Iar el era un bărbat scoțian de primă mână. Sigur că-i plăcea cum arăta. Dar era mai mult de atât, și acele sentimente enervante și amestecate o distrăgeau și erau greu de explicat. Și de înlăturat.

Își făcu de lucru curățând doi păstrăvi care mușcaseră nadele pe care le aruncase peste noapte. Elizabeth stătea la masă și mânca delicat dintr-un bol de tocană. Ținea lingura cu eleganță, cu degetul mic ridicat, și o manevra de parcă era o spadasină. Și, din când în când, buzele ei formau un „o" perfect în timp ce sufla în zeamă, cu ochii ațintiți asupra bărbatului din cadrul ușii.

Pentru Dumnezeu! Nu avea cum să concureze cu vorbele alese, cu rafinamentul și cu rochiile frumoase din mătase care foșneau când Elizabeth pășea... de fapt, plutea prin încăpere. Bun, Ursul spusese că îl atrăgeau hainele ei bărbătești, dar pe dedesubt era făcută din aceleași părți ca orice altă femeie, însă nu avea habar cum să facă acele lucruri misterioase care îi făceau pe bărbați să se apuce de scris versuri sau să culeagă flori ori ce mai făceau ei când le plăcea o femeie. Sau când voiau să o ia de nevastă, să o facă vicecontesă și să o considere capabilă să găzduiască petreceri, să cânte la pian și să discute despre moda de la Paris în timp ce valsează elegant.

Poate Ursul nu-și dădea seama de ce voia de la ea, dar avea să își dea seama, mai devreme sau mai târziu, că, orice ar fi fost acel ceva, exista o altă femeie care i-ar putea oferi asta mai bine decât ea. Era obișnuită să fie neobservată, ignorată, trecută cu vederea. Dar el măcar se obosise să o observe într-o primă fază. Iar asta

nu ar face decât să înrăutățească lucrurile, fie că îl plăcea cu adevărat, fie că nu.

– Unde te duci? o întrebă el când Cat trecu pe lângă el ca o furtună.

Catriona nici nu își dăduse seama că se ridicase din dreptul vetrei.

– Am uitat de ciuperci, mormăi ea, surprinsă că reușise să tragă un pic de aer în piept.

– Atunci, ia-ți muscheta, zise el, ținând-o de încheietura mâinii. Și haina.

Catriona se smulse de lângă el.

– Nu-mi spune tu ce să fac! se răți ea, dar se întoarse, puse pe ea noua haină de lână pe care i-o adusese el, își luă arma și ieși din nou pe hol.

Mândria era ceva, nesăbuința era cu totul altceva. Iar ea chiar se străduise mereu să nu fie nesăbuită, în ciuda a ce credeau ceilalți. În ciuda a ce credea ea însăși în acel moment.

Măcar nu încercase să o oprească. Asta însemna că știa că putea avea grijă de ea însăși? Sau că era bucuros să o vadă plecată ca să-și umfle mușchii și să îi spună vorbe meșteșugite lui Elizabeth? Catriona închise ochii. Știa că era a doua variantă. Și-atunci, de ce îi mai venise în minte prima?

Pentru că era proastă și naivă și n-avea idee cum să-i spună unui bărbat că îl plăcea. Nu fără să se facă de râs. Nici măcar dacă el îi spusese primul, cumva, că o plăcea. Păși cu grijă, căutând pâlcuri de copaci unde se găseau ciupercile mai mari. Nu trăgea nădejde că animalele sălbatice lăsaseră în urmă ceva comestibil, dar măcar reușise să plece de la Haldane.

Era mai simplu să evite toată bătaia de cap cu bărbații și curtatul. Mai simplu și mai cu cap. Doar nu se aventurase în inima teritoriului clanului MacLawry ca să-și găsească un bărbat. O făcuse tocmai ca să-l evite pe unul. Iar ceea ce...

Mai în vale, pe drumul vechi din dreapta ei, se auziră pași. Se lăsă imediat pe vine și rămase nemișcată. Poate era o căprioară. Multe își făceau drum pe acolo. Un alt zgomot. Nu era călcătura unei căprioare, ci una mult mai grea și mai puțin prudentă. Existau trei variante: o vacă, un cal sau un om.

Încet, cu inima bătându-i cu putere, atinse tufele care o împiedicau să vadă direct drumul. Zări un cal negru și lucios, cizma unui bărbat, capul unui câine de vânătoare care se opri și începu să adulmece în direcția ei, apoi își continuă drumul. Era Fergus? Dulăul lui MacLawry?

Catriona trase aer în piept și își ținu respirația până când calul și călărețul trecură de punctul ei de observație. Dar urmă un alt călăreț. Și un al treilea. Văzu culorile și însemnele clanului MacLawry, dar acei oameni nu erau Ursul și Peter Gilling, pentru că ei erau înăuntru. La fel ca Elizabeth!

Încercă să nu tremure și așteptă până când trecu și ultimul cal – al șaselea. Apoi o luă la fugă pe alt drum, spre ruine. Nu, nu, nu! Se întâmpla exact ce voise să evite. Slavă Cerului că Munro era acolo și Elizabeth nu era singură. La naiba, n-ar fi trebuit să plece de lângă ea. Caii mergeau la pas, dar drumul lor era direct, în timp ce Catriona trebuia să facă un ocol ca să ajungă înapoi la Haldane. Și să o facă în liniște.

– Ursule!

O voce baritonală despică aerul și liniștea, iar ea se opri și se piti în dreptul unui zid care apărase cândva mănăstirea. Cineva îl cunoștea pe Munro. Dar știa oare și cine erau ea și Elizabeth?

– Ziua bună, mănăstire! Știu că ești înăuntru, Ursule. L-am găsit pe Saturn, iar Fergus ți-a luat urma și ne-a adus direct aici.

Măcar nu îi adusese el aici. Nu intenționat. Deși nu conta, pentru că un trimis al marchizului de Glengask, dacă nu însuși MacLawry, stătea călare la câteva zeci

de metri de ruinele unde se ascundea sora ei. De fapt, conta. Catriona strânse muscheta, dar nu o ridică. Nu încă. În urmă cu câteva săptămâni, ar fi tras deja, dar de atunci viața ei oricum complicată se încâlcise și mai rău. Așa că mai întâi trebuia să afle ce căutau exact cei din clanul MacLawry în pragul ascunzătorii ei.

– Ursule!

– Te-am auzit.

Era vocea deja atât de cunoscută a lui Munro, iar ea riscă să arunce rapid o privire înspre locul acțiunii. Uriașul apăru la intrare, dar rămase pe treapta cea mai de sus.

– E vreo problemă, Ranulf?

Deci era chiar MacLawry, Lord Glengask. Și-ar fi dorit să-l vadă cum arăta, dacă seamănă cumva cu fratele mai mic, dar, dacă reușea să îl vadă, atunci și el ar fi văzut-o. Așa că strânse mai tare muscheta și înjură în gând. Munro îi adusese bătăi de cap, așa cum știuse de la bun început. Dar dintr-un punct ea începuse să creadă că, dacă s-ar împrieteni cu el sau ar accepta ca el să se împrietenească cu ea, ar merita riscul.

– Interesantă întrebare, frate, răspunse marchizul. Probabil nu știi nimic despre dispariția multor provizii din cămară, dar și a zece, douăsprezece pături, a unei haine de-ale mele din lână, plus ceva argintărie și o ușă, nu-i așa?

– Neah, nu știu.

Minciuna spusă drept în față o luă pe Catriona prin surprindere. Riscă din nou să-i arunce o privire lui Munro MacLawry. Își trăsese cămașa pe el, dar îi rămăsese neîncheiată deasupra kiltului, iar într-o mână ținea un ciocan. Nu arăta ca genul de bărbat pe care un om în toate mințile ar îndrăzni să îl înfrunte.

– Ești sigur că ăsta ți-e răspunsul, Munro? Am venit să dezleg niște mistere. Asta e tot. Nu vreau să mă cert cu tine, dar am să mă lămuresc ce nu-i în regulă aici.

capitolul 8

Cu fălcile încleștate, Munro făcu un pas înainte. Nu așa își dorise să își petreacă dimineața. Mai ales după discuția foarte interesantă cu pisica sălbatică cea cu părul de foc. Rudele lui băgăcioase fuseseră ultimul lucru care-l preocupase.

Dacă întâmplător Catriona dădea peste mica lor adunare, cineva avea să fie rănit. Cu temperamentul ei focos și muscheta din dotare, erau șanse mari ca persoana respectivă să fie chiar ea. „La naiba!" Dacă ar fi avut un pic mai multă încredere în el, ar fi ajuns să-i spună acele lucruri despre ele pe care le descoperise el trăgând cu urechea. Și le-ar putea folosi acum în discuția cu Ranulf. Dar, dacă le dezvăluia fără să le fi aflat direct de la ea, Catriona avea să afle, cu siguranță. Iar asta nu avea cum să-l ajute să o convingă să-și dea jos pantalonii.

Dacă ar fi fost doar ea în ascunzătoarea de la Haldane, ar fi rupt-o la fugă în clipa în care ar fi văzut micul grup din fața ușii. Dar nu se punea problema să fugă, pentru că Elizabeth era înăuntru. Așa că cel mai probabil se afla undeva în apropiere, ascunsă și atentă la fiecare cuvânt pe care avea să îl spună el. Strânse din dinți, iar cel puțin douăsprezece înjurături i se îngrămădeau pe buze. Tot ce putea să spere era ca ea să nu împuște pe nimeni înainte ca el să rezolve mica problemă cu care aveau de-a face.

- Ursule?

- Încerc să mă hotărăsc dacă sunt sau nu de acord cu tine.

Prinse cu coada ochiului o mișcare în partea stângă și se uită într-acolo. Dacă Ranulf trimisese pe cineva să-l ia prin învăluire, datele problemei se schimbau întru totul. Văzu, în schimb, doi ochi ciocolatii care-l priveau cu furie. Trase aer în piept.

– Dă-mi un afurisit de minut, bine? strigă el, în speranța că ea avea să își dea seama că și ei i se adresa.

– Bine, ai un minut, răspunse Ranulf.

Marchizul era chiar generos. Glengask nu suporta minciunile și ascunzișurile, mai ales din partea propriei familii. Ca toți ceilalți, Ranulf avea un respect sănătos pentru forța și temperamentul fratelui său mai mic. Munro se putea folosi de asta, dar situația era complicată. Era nevoie ca pisica sălbatică să aibă încredere atât în el, cât și în clanul MacLawry. Iar, în timpul acela, el putea să-și pună și o dorință, cum ar fi să apară un dragon, să-l ia în cârcă și să zboare cu el.

Îl privi din nou pe Ranulf călare și-i făcu un semn Catrionei, indicându-i să rămână unde era. Avea să se întrebe mai târziu de ce luase decizia să își mintă propriul frate în favoarea unei fete cu inima sălbatică, din clanul MacDonald. Deocamdată, trebuia să se concentreze ca minciuna să fie credibilă.

– Cred că m-am hotărât, anunță el, fluturând ciocanul în mâna dreaptă.

– Și ce-ai hotărât, mă rog?

Ranulf era singurul din grup care vorbea, cu toate că Arran cel mult mai diplomat, dar și Lachlan MacTier erau alături de el, împreună cu doi valeți. Veniseră pregătiți să folosească forța brută, își dădu seama Munro, cu toate că nu aveau idee de la ce-ar porni bătaia.

– Că o să-ți spun ce nu-i în regulă aici. Și că veți fi rezonabili cu toții după ce vă spun.

– Sigur că vom fi, interveni Arran, înainte ca Ranulf să poată deschide gura.

Bun așa.

– E o poveste destul de lungă, așa că o să o ascultați până la sfârșit înainte să intrați.

– Ursule, n-o să dictezi...

– Zi-ne povestea!

De data asta, vorbise Lachlan, unul dintre oamenii lui Glengask, care își întrerupsese stăpânul. Munro și Lach crescuseră, practic, ca frații, și probabil de aceea nu era nerăbdător să înceapă să se bată, când nu mai câștigase în fața lui Munro de când aveau amândoi zece ani. Munro își dădu seama că toți știau că ceva nu îi dădea pace. Oare veniseră să-l ajute? Sau să se asigure că nu făcea nimic ce ar aduce necazuri clanului?

– Mulțam, Lach, spuse el cu glas tare. Așa am să fac.

Trase iar aer în piept și își încrucișă degetele în gând, atât pentru noroc, cât și împotriva minciunilor pe care era pe cale să le spună.

– Acum o săptămână, eram la vânătoare și-am dat peste-o fată.

Avu nevoie de toată voința de care era capabil să nu se uite înspre locul unde se ascundea Catriona. Practic, o auzea scrâșnind din dinți.

– O fată, repetă Arran ridicând dintr-o sprânceană.

– Mda. O fată. Fiica lui Randall MacColl, căpetenia de pe insula Islay, după cum s-a vădit.

– Clanul MacDonald, pufni Ranulf, iar pe chip îi apăru o expresie mai cruntă decât de obicei.

– Mama ei a crescut-o ca pe-o englezoaică. Pare-se că, la moartea bătrânului Randall, acum nu multă vreme, văduva lui a vrut să mărite fata cu un duce englezoi. Fetei, Elizabeth o cheamă, nu i-a fost pe plac ideea, așa că a fugit în Scoția. Și a ajuns până aici.

– Ce duce englezoi? întrebă marchizul pe un ton plat.

– Villferd, Vinfer sau așa ceva. Mâine, poimâine face 100 de ani și deja a îngropat vreo zece neveste.

– Visford? întrebă Arran, întocmai cum bănuise Munro.

– Da, așa-i. Visford.

– Dacă țin bine minte, are puțin peste 60 de ani și i-au murit patru neveste.

– Pentru o fată de nici 20 de ani nu cred că sunt importante cifrele exacte, spuse Munro, jucându-se iar cu ciocanul. Eu, unul, nu-s de acord ca nimeni, bărbat sau femeie, să fie forțat să facă ceva ce îi pică greu la stomac, continuă el, privindu-și sugestiv fratele mai mare, pentru efectul dramatic. Așa că i-am dat cuvântul meu că aici va fi în siguranță. I-am adus ceva de-ale gurii și niște pături și i-am montat și o ușă, ca să nu-i fie frig, până mă gândeam eu cum era mai bine să vă spun despre toată tărășenia. Acum, că v-ați dat cuvântul c-o să fiți politicoși și n-o s-o speriați pe Lady Elizabeth, vă duc la ea să faceți cunoștință.

Își dădu seama, pentru prima dată, de ce rânjise, râsese și le dăduse dreptate celor din familie când îl făceau tare de cap, direct, incapabil de subtilități. Totul fusese pentru exact acel moment în care avea nevoie ca ei să creadă orice le-ar fi spus. Și spera, pentru numele lui Dumnezeu, că va fi meritat efortul.

– Și ce-are Gilling cu toată tărășenia asta? întrebă Ranulf, care era în continuare crispat, deloc amuzat, dar nu părea să nu dea crezare poveștii.

– Nu da vina pe Peter. Mi-ai cerut să nu ies de unul singur, iar eu i-am cerut să-și țină naibii gura despre ce se petrece la mănăstire. Acum, e înăuntru și are grijă de fată în timp ce eu îmi bat gura aici cu voi. Acum, aveți de gând să vă purtați civilizat sau să faceți cale-ntoarsă? Că astea-s alegerile. Și nu glumesc.

Ranulf coborî ușor din șa, iar ceilalți îi urmară exemplul.

– Văd că nu glumești. Fie, fă-mi cunoștință cu fata MacDonald.

Înăuntru, Munro abia se abținea să nu se dea după zid și să o înhațe pe Catriona ca să îi explice care îi era planul, înainte ca ea să fugă în sălbăticie sau să-i găurească pieptul. Fie că ea își dădea seama, fie că nu, întreaga urzeală fusese spre binele ei. Statutul surorii ei era neînsemnat pentru clan. Nu știa de ce necazuri fugea

Catriona și care erau problemele ei cu clanul. Dar avea să o protejeze până urma să aibă suficientă încredere în el să își spună povestea. Iar asta însemna că, pentru moment, trebuia să o țină la distanță atât de clanul ei, cât și de-al lui.

Munro se așeză între Ranulf și locul unde se ascundea Catriona și-i făcu semn fratelui său să poftească înăuntru, printre ruine. Odată ce tot grupul intră, își aplecă ușor capul spre zidul după care se ghemuise ea.

– Rămâi acolo, murmură. V-am dat cuvântul meu și am să mă țin de el.

– Ai face bine să te ții, uriașule, îi șopti și ea, abia audibil. Sunt cu ochii pe voi.

Înainte să fie pe deplin convins că n-ar stârni suspiciuni dacă ar zăbovi afară, Munro se întoarse și porni pe holul aproape distrus, spre vechea bucătărie. În mai puțin de un minut, căpătase speranța și încrederea că planul lui urzit la repezeală avea să meargă și că frații lui aveau să creadă povestea. Doar că acum trebuia să aibă grijă ca fata cu ochii mari și nevinovați și valetul îndărătnic să reușească să mintă cu nerușinare în fața șefului clanului MacLawry. Puțini încercaseră asta. Și încă mai puțini reușiseră.

Își făcu loc în fața scoțienilor chiar când aceștia ajungeau în cadrul ușii pe jumătate gata.

– Intrăm, Peter! strigă el. Să nu tragi.

– Cum zici, stăpâne, răspunse fostul soldat.

– Nu suntem la război, comentă Ranulf. Potoliți-vă!

Marchizul trecu apoi pe lângă el și intră în bucătărie.

„La naiba!" Munro îl urmă. Trebuia să mențină situația sub control, să aibă grijă ca Glengask să nu pună prea multe întrebări, ca să nu afle că afară pândea o a doua soră, care putea provoca ceva necazuri.

Tânăra cu părul de culoarea mierii stătea în spatele lui Gilling, iar ochii ei căprui-deschis îl priveau pe Ranulf de parcă s-ar fi așteptat să scuipe foc. Era evident că se temea de MacLawry, și, dat fiind ce se aflase despre

iureșul făcut de vizita lui Ranulf și a lui Arran la Londra, teama ei nu era deloc surprinzătoare.

– Elizabeth, spuse Munro, pășind până într-un loc de unde îi putea intercepta pe ea sau pe fratele lui, el este marchizul de Glengask, fratele meu cel mare. Ranulf, ea este Lady Elizabeth MacColl, oaspetele meu.

Special spusese ultima parte mai încet și observă scurta privire cu coada ochiului pe care i-o aruncă fratele lui. În calitate de oaspete al său, Elizabeth se afla sub protecția lui. Catriona ținea mult la ea, era limpede, și asta era suficient pentru el ca să facă tot ce îi stătea în puteri ca să o protejeze pe sora sălbăticiunii roșcate de-afară.

Elizabeth făcu o frumoasă reverență.

– Milord, vă mulțumesc pentru că... îmi îngăduiți să stau aici.

Munro observă ezitarea din vocea ei, dar speră că fratele lui n-o făcuse. Păturile erau împăturite și puse într-un colț uscat, farfuriile și cănile erau împrăștiate peste tot, așa că nu era simplu de stabilit câte persoane locuiau acolo. Una peste alta, Ranulf nu avea de ce să bănuiască în vreun fel că la Haldane nu era o singură fată.

Marchizul înclină capul.

– Lady Elizabeth, spui că ești din clanul MacDonald, nu-i așa?

– Din clanul... Da, cred că da. Tatăl meu era căpetenie în clanul MacDonald. Mama... nu avea nici un interes pentru politicile de clan sau pentru insula Islay. E prima oară când revăd Scoția după unsprezece ani.

– Și de ce ai venit aici, fătuco?

Munro se încruntă.

– Ți-am zis de ce. Pentru că nu voia să se mărite cu unul cu 40 de ani mai...

– Pe ea am întrebat-o, Ursule! i-o tăie Ranulf. Și aș vrea să îmi răspundă ea.

Nu avea încotro. Putea doar să spere că Elizabeth auzise suficient cât să își dea seama că trebuia să spună adevărul. O privi, îi zâmbi și încuviință încurajator din cap.

- Spune-i despre planurile pe care mama ta le făcuse pentru tine, fătuco.

Ea înghiți în sec și privi câteva clipe grupul de bărbați înalți și impunători din fața ei.

- Desigur. Îmi imaginez că tatăl meu sperase dintotdeauna că mă voi mărita cu un scoțian, spuse ea cu accentul ei englezesc. Dar a murit cam cu doi ani înainte să poată face vreun aranjament, iar apoi mama a decis că nouă - adică mie și ei - ne-ar fi mai bine dacă m-aș mărita cu un lord englez bogat.

În timp ce vorbea, vocea îi devenea tot mai plată, ca și cum se obișnuise într-atât să se simtă furioasă și frustrată, încât asta se transmitea în întreaga poveste, chiar dacă lucrurile se rezolvaseră, mai mult sau mai puțin. Fusese crescută să își disprețuiască rădăcinile scoțiene, dar tocmai la una dintre acele relații apelase ca să ceară ajutor. Doar că Elizabeth nu putea spune acea parte din poveste. Munro se pregătea deja să o întrerupă dacă era nevoie, înainte ca lucrurile să iasă la iveală.

- Am primit mai multe cereri în căsătorie, dar toți pretendenții erau frați mai mici ai moștenitorilor din familiile lor sau nu aveau titluri suficient de importante. Apoi a apărut ducele de Visford. I-a oferit mamei o trăsură nouă și o casă în Londra și a cerut să i se acorde, în schimb, mâna mea. Mama a fost de acord înainte ca eu să apuc măcar să îl cunosc, povesti Elizabeth, abia trăgându-și sufletul. Nu știu dacă vă este cunoscut Excelența Sa, dar... nu e un bărbat tocmai plăcut. În plus, are 61 de ani și deja i-au murit patru soții. Se spune că ultima s-a aruncat pe fereastră.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, dar ea se încruntă și o șterse repede.

– Nu plânge, domniță, spuse Munro, apropiindu-se de ea și punându-i o mână pe umăr. Ai ajuns până aici și nu va trebui să te întorci.

Când ridică privirea, observă că Ranulf nu se uita la Elizabeth, ci la el.

– Mda, spuse marchizul după câteva clipe. Ești în siguranță aici. Dar cum de ai ajuns pe teritoriul clanului MacLawry în loc să te duci la ai tăi, la cei din clanul MacDonald?

– Nici nu știu precis. Am luat poștalionul greșit... apoi am furat o căruță, dar a trebuit să fac cale întoarsă până la un punct... și ploua foarte tare și...

– Gata, gata, fătuco!

Munro făcu un spectacol în toată regula conducând-o la singurul scaun din încăpere și ajutând-o să ia loc. Când fu cu spatele la frații ei, îi aruncă un zâmbet apreciativ, iar ea i-l întoarse.

– Cat se ascunde afară, șopti el. E în siguranță.

– Dar eu sunt?

– Da. V-am dat cuvântul meu. Însă nu cred că ea vrea să fie văzută.

– Așa e. Aș vrea să-mi și spună de ce.

– Și eu.

Așadar, nici Elizabeth nu știa. Interesant. Dar nu avea timp, deocamdată, să se gândească la asta. Trebuia să îl convingă pe Ranulf să-și ia ceata și să facă iute cale-ntoarsă, căci văzuseră ce era de văzut, iar Cat trebuia să vină înăuntru înainte să înceapă ploaia.

– Tu și Peter ați făcut treabă bună cu ușa asta, spuse Arran.

– E doar un început, răspunse Munro, arătând spre gaura din cel mai îndepărtat capăt al acoperișului. Urmează să ne ocupăm de asta.

– Aș fi bucuros să dau o mână de ajutor, interveni Lachlan.

– Neah.

Vorbise prea brutal și răspunsese prea repede, dar știa că pisicii sălbatice nu avea să-i convină deloc ideea ca încă niște bărbați, însurați sau nu, din clanul MacLawry sau nu, să se perinde pe lângă ascunzătoarea ei. Și, la naiba, nici lui nu îi convenea. Era generos de fel, dar nu în acea zi. Avea de discutat cu sora Catrionei și oarecum și cu Peter Gilling, dar nimeni altcineva nu era invitat. Sau bine-venit.

– O să mă ocup singur de Haldane.

Ranulf ridică o mână.

– Dacă vrei dărăpănătura asta, Ursule, n-ai decât. Dar nu e locul potrivit pentru o domniță.

– Nu e decizia ta, Glengask.

Munro își îndreptă spatele, cât era de înalt și de masiv. Se părea că venise momentul să le amintească fraților lui de reputația pe care o avea.

– Cred că deja ați stat îndeajuns de mult aici, continuă el.

– Ce voiam să spun, frățioare, e că Lady Elizabeth e bine-venită la castelul Glengask. De ce să doarmă pe podea, când avem o mulțime de paturi moi? Ca să nu mai zic despre oamenii pe care îi avem acolo și care pot ține la distanță orice duce englezoi. Nu-l cunosc pe acest Visford, dar nu cred că are cum să înfrunte clanul MacLawry.

Munro își privi fix fratele. Rămăsese fără cuvinte. Dintre toate direcțiile în care își imaginase că aveau să o ia lucrurile, la asta chiar nu se gândise. Nu își imaginase că Ranulf avea să o invite pe Elizabeth la castel. Se așteptase să fie furios că un MacLawry se amesteca în problemele englezilor. Se așteptase să i se reproșeze că risca să provoace necazuri cu clanul MacDonald. Una peste alta, se așteptase să iasă jumulit și plin de vânătăi pentru că mințise despre întreaga tărășenie.

Înainte ca Munro să se poată gândi la un răspuns care să nu desfacă toată urzeala de minciuni, Ranulf se apropie de Elizabeth.

– Ce zici, fătuco? Să trimit un car să-ți aducă lucrurile la castel, într-o cameră de oaspeți? Crezi că ți-ar prinde bine niște confort?

Ea se uită când la Munro, când la Ranulf.

– Pot să discut un pic cu Ursul, mai întâi? ceru ea, cu voce gâtuită.

– Sigur că da. Între timp, am și eu o vorbă cu Peter Gilling.

Valetul înjură în barbă, dar se apropie de ușă, lângă Ranulf și oamenii lui. Era de sperat că Peter se prinsese și nu avea să pomenească despre existența unei a doua fete. Munro îl privea de parcă ar fi vrut să vadă prin el. Chiar atunci, Elizabeth îl prinse de braț și îl trase alături de ea lângă vatră.

– Fratele tău e sincer? șopti ea. Poate și vrea să îi împiedice pe mama sau pe ducele de Visford să apară și să mă târască înapoi la Londra?

– Da, răspunse el încuviințând din cap și încercând să își reamintească sieși faptul că pentru ea situația era cât se putea de serioasă. Nu și-ar da cuvântul dacă nu ar avea de gând să și-l țină.

– Atunci, cred că... poate ar trebui să mă duc la castel.

El clipi des, mai curând dezamăgit decât surprins.

– Și cu sora ta cum rămâne?

– Lucrurile de care se ascunde ea nu au legătură cu mine. Și nu pot să nu mă gândesc că poate i-ar fi mai ușor dacă nu m-ar avea în grijă. Iar dacă fratele tău îmi poate asigura protecția, ei bine, e tot ce cer. Nici Cat nu s-ar putea plânge.

– Îi va fi dor de tine.

Și nu i-ar conveni câtuși de puțin aranjamentul. Ar da vina pe el, fir-ar să fie!

– Și mie îmi va fi dor de ea. Dar, din moment ce nu are încredere în mine, trebuie să contez pe ceea ce cred că ne va ajuta pe ea și pe mine cel mai mult. Dacă rămân aici, fratele tău va trimite oameni să mă vegheze sau să aibă grijă de mine, iar ei o vor găsi pe Cat. Dar, dacă

plec, nimeni nu mai are vreun motiv să se întoarcă aici. În afară de tine, da? întrebă ea, strângându-i brațul. Nu va fi singură în sălbăticia asta.

El inspiră adânc. Ce spunea Elizabeth era logic. Fie că lui îi convenea, fie că nu, din clipa în care apăruse Ranulf, ascunzătoarea surorilor MacColl fusese compromisă. Și, până una-alta, deznodământul nu era tocmai de lepădat.

- N-am s-o las singură. Și nici tu nu vei fi singură. Fie că rămâi aici, fie că mergi la Glengask, vei avea parte de protecția mea.

Tânăra suplă și mlădioasă îi zâmbi. I se părea ciudat că era mai înaltă decât Catriona, pentru că impresia lui era alta. Nu doar că sora ei avea un trup cu rotunjimi delicioase, dar, prin felul în care îl înfrunta, se certa cu el și îi făcea față, îl făcuse să o perceapă ca fiind mai aproape de înălțimea lui. Cu câteva săptămâni în urmă, înainte să o cunoască pe pisica sălbatică, Elizabeth ar fi fost bine-venită în patul lui. Dar acum, fusese lovit în inimă. Întrebarea era dacă de săgeata lui Cupidon sau de una veninoasă.

- Cred că sosirea aici a fost cel mai bun lucru care li se putea întâmpla surorilor MacColl, Ursule, spuse Elizabeth. Și asta mulțumită ție.

- Nu-mi mulțumi încă. Va trebui să îi spun surorii tale că ai decis să mergi la castel. Și trebuie să ținem în continuare secretă prezența ei aici.

- Pot face asta.

Acestea fiind spuse, el nu se mai gândi la ea. Da, trebuia să se gândească la o cale de a-i spune Catrionei ce se întâmplase, de preferat înainte să încerce careva să o mute pe Elizabeth de la Haldane. Mai mult, voia să știe de ce Cat păruse atât de... pierdută, chiar panicată, când plecase ca o furtună din bucătărie ceva mai devreme. Fusese o reacție stranie la o discuție despre cum să se închidă o ușă. Propria lui reacție îl surprinsese, de asemenea. În afară de obișnuita dorință fizică pe care

apariția ei o trezea în el, îi venise să o ia în brațe și să o consoleze, pur și simplu. Să îi spună că nu trebuia să își facă griji pentru nimic, căci el nu avea să îngăduie să i se întâmple nimic rău. Și că, deși era mare cât un munte, gândul de a o face să plângă, de a o necăji îl ardea pe dinăuntru.

– Ce ai hotărât, Lady Elizabeth? întrebă Ranulf, smulgându-l pe Munro din visare și făcându-l să se întrebe de ce era fratele lui așa al naibii de politicos.

Marchizul de Glengask nu era amabil cu cei care încercau să îl păcălească sau să îl înșele.

– Dacă necazurile mele nu vor fi o povară, accept cu recunoștință oferta, Lord Glengask, spuse ea cu drăgălășenie.

– Atunci o să trimit un car. Owen?

– O, dar nu e nevoie, milord. Nu am nevoie decât de două genți cu cele neapărat necesare. Restul... e de căpătat. Nu s-ar potrivi în castelul Glengask.

– Mă duc să aduc caii, anunță Munro.

Era ocazia perfectă să iasă și să schimbe câteva vorbe cu pisica sălbatică.

– I-am adus noi pe Saturn și pe Gilroy, zise Lachlan înainte ca Munro să ajungă la ușă.

„La naiba!" Ce Dumnezeu trebuia să facă să iasă singur câteva secunde? Să pretindă că avea nevoie să urineze? Ar fi sunat ca o amărâtă de scuză, ceea ce, de fapt, și era.

– Hai să-ți strângem lucrurile, fătuco!

– N-am mai fost aici de o mie de ani, spuse Ranulf. Cred că dau o raită până îți faci bagajul.

– Iar eu cred că te-ai băgat îndeajuns în treburile mele pentru azi, Glengask, răspunse Munro degrabă.

Ultimul lucru pe care îl voia era ca Ranulf să dea peste Catriona. Sau invers. Fratele lui se opri brusc.

– Ești sigur că nu vrei să reformulezi, Munro?

Așadar, marchizul era dispus să fie politicos cu fata, dar nu și cu propriul frate. Munro se puse în gardă. Poate de-aici urma să iasă încăierarea. Pe toți sfinții, se simțea atât de frustrat, că nu l-ar fi deranjat să împartă câțiva pumni. Așa făcea de obicei. Se încăiera. O știa toată lumea. Și cu toții se așteptau la așa ceva din partea lui. Ezită o clipă. Dacă la asta se așteptau, putea folosi asta în favoarea lui.

– Parcă acum câteva minute tocmai mi-ai dat mie dărăpănătura asta, răspunse el. Vreau să fac câteva reparații. Ești bine-venit să dai o raită când termin. De ce ai vedea-o acum, când nu ai venit decât pentru că n-ai încredere în mine?

– Așa e, nu am avut, dar sper că nu te aștepți să-mi cer scuze când ascundeai aici o fată. E limpede că nici tu nu aveai încredere în mine, de acord? replică Ranulf cu vocea aceea plată și joasă care îi făcuse și pe cei mai temuți asasini să se scape pe ei.

– Atunci, suntem chit. În orice caz, nu prea îmi vine să fac pe gazda primitoare și să-ți fac un tur al proprietății. Nici să-ți permit să-l faci singur.

Speranța lui era să păstreze discuția despre el și Ranulf, nu despre un al doilea secret pe care îl ascundea de fratele său. Ranulf îl privi preț de câteva clipe, cu ochii săi albaștri iscoditori.

– Așa e, ți-am dat proprietatea. O să vorbim mai încolo despre ce-ai de gând să faci cu ea. Și o să vorbim în altă parte.

Munro simți, în sfârșit, că putea să respire.

– Mda, de acord. Arran, stingi tu focul? Și hai să mergem! Nu vreau s-o prindă ploaia pe Elizabeth.

În cinci minute, bărbații puseseră toate lucrurile lui Elizabeth și o parte dintre cele ale Catrionei într-o geantă cam uzată și în câțiva saci. Chiar dacă era obișnuit să acționeze și să își urmeze instinctul, Munro își dădea seama că în acel moment o ajuta cel mai mult

pe Catriona dacă nu făcea absolut nimic. Așa că strânse din dinți, îi oferi lui Elizabeth brațul și o conduse spre caii care așteptau. Aruncă o privire înspre locul unde stătuse ascunsă Catriona, dar nu văzu decât buruieni și ruine. Se pricepea să stea ascunsă când voia, dar el ar fi vrut să o știe în siguranță și să se asigure că făcea ce-i spusese și nu intenționa să dărâme zidurile pe frații lui înainte să se poată depărta cu Elizabeth.

– O să-ți placă la Glengask, spuse el ceva mai tare decât era nevoie, încălecând pe Saturn. Vei fi în siguranță acolo, așa cum a promis fratele meu. Nici toată armata engleză n-ar fi în stare să cucerească acel castel. Mă îndoiesc sincer că englezoiul ăsta de Visford ar îndrăzni să facă așa o idioțenie.

– Te cred, răspunse Elizabeth în timp ce Peter o ajuta să urce pe cal în fața lui Munro. E extraordinar că Lord Glengask ți-a dat mănăstirea Haldane. Chiar dacă n-au rămas din ea decât niște ruine, cred că vei putea să o retransformi într-un loc minunat.

Vorbise și ea destul de tare. Sperau amândoi că prin acel dialog reușiseră să o informeze pe Cat că sora ei nu era dusă undeva împotriva voinței sale și că el avea să se întoarcă la Haldane cât de curând posibil. Dacă ea avea să îl vrea sau nu acolo era o cu totul altă problemă.

După patruzeci de minute, în față se ivi castelul Glengask, iar Munro se relaxă un pic. Tot drumul fusese atent la tot ce mișca în jur, căutând cu privirea sclipirea unei muschete, imaginea unui picior frumos în pantaloni, strălucirea unei șuvițe de păr roșu ca focul. Dar nimic. Nimic altceva decât nori tot mai deși și grei și un vânt tot mai rece. În cel mai fericit caz, ea se întorsese în bucătăria fostei mănăstiri, unde măcar avea un acoperiș deasupra capului. În schimb, nu mai avea nici foc, nici pături. Îi mai rămăsese un pic de tocană de iepure. În cel mai rău caz, în ce-l privea, văzuse că sora ei era în siguranță și se ascunsese mai

departe în sălbăticia acelor ținuturi. Și n-avea s-o mai vadă vreodată.

Așa că iată-l prins în cursă, obligat să fie civilizat și amabil ca să își poată ține cuvântul față de una din surori în vreme ce și-l încălca față de cealaltă. În plus, și-o cam pusese în cârcă pe Elizabeth. Să fugă de la Glengask la Haldane devenise și mai problematic.

– Frații tăi sunt foarte galanți, murmură Elizabeth, ale cărei plete blonde îi gâdilau nasul. Din ce auzisem de la tine și de la Cat, mă așteptam să mă mănânce de vie.

Chiar se purtau foarte frumos. Munro privi spre Ranulf, care călărea alături de Arran, cu care era adâncit în conversație. În timp ce-i urmărea cu privirea, marchizul se uită scurt la el, apoi în altă direcție. Munro își dădea clar seama că ceva nu era în regulă. Arran îl acuzase, nu o dată, că nu vedea pădurea din cauza copacilor, dar în realitate metafora nu i se aplica. Sau, cel puțin, nu în întregime.

– Când și-au făcut apariția la Londra, am auzit fel și fel de povești. Scria despre ei în ziare în fiecare zi.

– Celor din clanul MacLawry le place să facă vâlvă, spuse el, dându-i pinteni lui Saturn ca să se apropie de frații lui.

– Mama a fost la una dintre petrecerile unde au venit. Mi-a spus că în viața ei n-a văzut așa o bătaie cruntă și sângeroasă într-o casă respectabilă.

Dacă nu ar fi fost preocupat de soarta Catrionei și de ce puneau frații lui la cale, poate ar fi găsit conversația lui Elizabeth mai interesantă. Și el citise ziarele din acea vreme și primise scrisori de la Arran și Winnie, dar să afle de la ea impresia pe care familia MacLawry o lăsase în rândul aristocraților englezi care nu aveau nici un rol în deznodământul întregii povești putea fi ceva semnificativ. Sau măcar amuzant.

Dar nu trebuia să fie nepoliticos, mai ales că trebuia să le arate fraților lui că ar face bine să își țină promisiunea privind siguranța lui Elizabeth.

– Mama ta a locuit o vreme pe Islay, nu-i așa? întrebă el, de dragul conversației. Ziceai că aveai opt ani când ați plecat.

– Da. S-a măritat cu tata cu doi ani înainte să mă nasc. Cat avea... cred că cinci ani când am apărut eu. Nu-mi amintesc vreo petrecere la casa MacColl. Știu că tata mai mergea pe la serate, dar mama nu îl însoțea niciodată. Spunea că n-avea nimic în comun cu barbarii. Elizabeth tresări, apoi reluă povestirea. Chiar așa spunea. Mie, una, scoțienii mi s-au părut mereu fascinanți. Mai ales cei cu bărbile acelea uriașe și dese.

El râse.

– Mi-am lăsat și eu barbă cândva. Când mi-au dat tuleiele, am refuzat să mă rad, și într-o bună zi m-am trezit cu ditamai bărboiul pe față.

– Și de ce te-ai bărbierit, până la urmă?

– A fost de-ajuns ca o fată să-mi spună că nu mă sărută pentru că îi zgâriam obrajii.

Nu era chiar tot adevărul, căci nu pe obraji se plânsese Bethia Peterkin că o zgâria. Dar adevărul nu era, în acel caz, potrivit pentru o tânără domniță ca Elizabeth.

– Ei bine, mă bucur că ai renunțat la barbă. Ești... chiar arătos, să știi.

– Mulțumesc, fătuco. Înclină capul, dar ea continua să îl privească, parcă așteptând ceva. A, da! Și tu ești frumoasă, Elizabeth.

Ea zâmbi, iar obrajii i se împurpurară.

– Mulțumesc, milord!

Îl bătu ușor cu un deget pe mâneca de la haină și-l privi pe sub genele lungi și dese.

– Mi-ar fi plăcut să rămân în Scoția și să cresc aici. O aveam și pe sora mea, cu toate că tatăl nostru o trata ca pe un băiat. Cred că și eu aș fi putut să port pantaloni, să trag cu arma și să călăresc fără șa.

Dintr-odată, conversația îl interesa din cale-afară. Nu era de mirare că tânăra Cat se mișca atât de firesc în pantaloni și cizme. Nu le purta de nevoie, ci pentru

că era mai obișnuită să se îmbrace așa decât să poarte rochii și pantofi.

– Și ia zi-mi, tac-tu... adică tatăl tău a încercat să te crească și pe tine ca pe un băiat?

– Mi-amintesc că într-o zi mi-a adus un kilt. Mama l-a aruncat în foc. A zis că o domnișoară nu își arată niciodată genunchii în public. Ea se încruntă. La mai puțin de o lună de la acea întâmplare, am și plecat din Scoția. A fost vina mea, probabil.

Lui Munro îi era limpede că vicecontele și Lady MacColl avuseseră niște probleme în căsnicie.

– N-avea cum, replică el. Aveai doar opt ani. Iar Cat avea câți, vreo 13? Mama ta avusese timp să își dea seama de ceea ce ar urma. Poate te-a folosit drept scuză, dar nu a fost vina ta.

– Așa spune și Cat. Ea zâmbi. Dar sunt aici acum. Și, cel mai important lucru, nu sunt măritată cu ducele de Visford. Ești sigur însă că fratele tău nu se va răzgândi în privința mea?

– Sunt sigur. E vorba despre putere aici. Avem ceva ce Visford își dorește, iar el nu are nimic ce ne-ar interesa pe noi. Peste tot unde te uiți este teritoriul MacLawry. Ducele n-are decât să trimită avocați sau soldați după tine, dar noi le putem face mari necazuri.

Era puțin spus, dar nu era nevoie ca fata să știe chiar toate detaliile.

– Slavă Cerului! Cat mi-a venit în ajutor și m-a salvat, dar am crezut că mă va duce pe Islay, înapoi la clanul nostru. Când am văzut că nu asta are de gând, mi-am dat seama că ceva e în neregulă, dar nu știu dacă e ceva legat de mine sau de ea. Orice ar fi, ne-am trezit singure în Scoția. Acum, cu tine... simt siguranță.

Siguranță? Cu el? Ei bine, o domniță englezoaică singură în sălbăticie s-ar fi simțit în siguranță alături de oricine i-ar fi pus mâncare pe masă și un acoperiș deasupra capului.

– Mulțumesc, spuse el pe un ton absent și îl mână pe Saturn chiar în spatele lui Arran și al calului său, Duffy.

– O să-mi faci un tur al castelului Glengask? Am auzit atâtea despre el și sunt nerăbdătoare să îl văd. Și să dorm într-un pat moale și cald.

Ceva în fundal se mișcă și îi atrase atenția. Era oare Catriona?

– Da, o să-ți arăt castelul, spuse el pe un ton plat.

Doi iepuri săriră pe cărare și o traversară în salturi, iar el se relaxă. Nu după iepuri se uita el. Se uita după o pisică sălbatică. Ranulf schimbase regulile, dar jocul se juca în continuare. Iar el avea de gând să câștige.

capitolul 9

– Am cunoscut-o pe Lady MacColl, spuse Charlotte încet, trecându-și brațele în jurul gâtului lui Ranulf și punându-și capul pe pieptul lui. Dar nu și pe fiica ei. Și am crezut mereu că vicontesa este văduvă.

– Fata are doar 19 ani, răspunse Ranulf, privind de la balcon cum Ursul îi arăta lui Elizabeth holul și camera de zi. Ar avea cam cu un an mai puțin decât Rowena și sora ta, nu?

– Da. Și această Elizabeth e motivul pentru care Ursul petrecea atât timp în afara castelului?

El ridică din umeri.

– Așa se pare. Deși n-aș fi crezut că o fată așa... cuviincioasă i-ar atrage lui atenția. Dar era gata-gata să sară la bătaie cu noi toți.

– A reușit totuși să ajungă până aici pe cont propriu. E nevoie de ceva curaj.

– Nimic de zis. Ce nu înțeleg e de ce și-ar găsi sălaș în mijlocul teritoriului MacLawry, când clanul MacDonald ar interveni în mod normal și ar apăra-o în fața unei căsnicii cu un englezoi pe care nu-l voia.

– Ziceai că ți-a explicat că s-a rătăcit. Pot să cred asta. Mai ales că, practic, e complet străină de Scoția.

– Da. Era credibil și explica unele dintre acțiunile Ursului, precum și prezența lui Lady Elizabeth. Dar de ce a ținut totul secret?

– E simplu, iubirea mea. E o MacDonald. Ursul știe ce era să se întâmple când Arran s-a îndrăgostit de Mary.

– Posibil. Și totuși, e genul de lucru despre chiar trebuie să aflu. Pentru Dumnezeu, am primit-o pe Mary Campbell în clanul nostru. În familia noastră.

– Da, dar după ce aproape că l-ai izgonit pe Arran, apoi i-ai urmărit pe amândoi prin toată Anglia.

Toată lumea își amintea de acea parte a poveștii. Dar pare-se că nimeni nu își amintea și că, în ciuda propriei judecăți, își călcase pe inimă și căzuse la pace cu clanul Campbell pentru ca Arran să își poată păstra mireasa și să trăiască împreună în siguranță. Nu îi avea la inimă pe cei din clanul MacDonald, dar această Elizabeth MacColl abia dacă era scoțiană. Ca un gest de curtoazie, se simțea însă dator să îl informeze pe MacDonald că fata îi apăruse la ușă.

Și, fir-ar să fie, contele de Gorrie avea să facă, probabil, mare tam-tam ca să obțină, cu ocazia asta, ceva bani, pământ sau o cotă-parte din afacerile MacLawry. Dar, dacă pe ea o voia Ursul, putea face aranjamentele necesare.

Când perechea reapăru din camera de zi, în castel intră Lachlan, urmat îndeaproape de Rowena. Lord Gray probabil gonise călare acasă pentru a fi cât mai repede alături de soția lui, dar cu siguranță cea mai tânără din clanul MacLawry dorise să o vadă cu ochii ei pe fata de care se îndrăgostise fratele ei. Ranulf își imagina că aveau să își facă în curând apariția și Arran cu Mary, încetiniți doar de sarcina lui Mary.

– Doamna Forrest știe că vom avea masa plină la cină? șopti Charlotte, luându-l de mână și îndreptându-se spre scări.

– Da. De îndată ce ne-am întors, i-am trimis vorbă prin Owen. Oricum, gătea mai mult în fiecare seară de când începuse Ursul să fure mâncare.

– Așadar, locuiai la mănăstirea Haldane? o întreba Rowena pe Elizabeth, îmbrățișând-o strâns.

– Da. M-a prins ploaia pe drum la un moment dat și am ajuns acolo.

– N-am mai fost acolo de ani buni, continuă singura fată din familia MacLawry, zâmbindu-i cu căldură. Ursul și Lachlan îmi spuneau mereu că e bântuită.

– O, Doamne! exclamă Elizabeth, cutremurată de un fior. Mă bucur că n-am știut când am ajuns acolo. Ursul mi-a povestit despre asta acum câteva zile, și de atunci abia am pus geană pe geană. N-am văzut și nu am auzit însă nimic în afară de zgomotele casei. Dar eram bucuroasă să îl văd pe el în fiecare dimineață.

– Pe mine gândul ăsta ar fi fost în măsură să mă sperie și să mă facă să fug.

Lachlan o sărută pe tâmplă.

– Ai stat ascunsă în beznă într-un tunel secret al clanului Campbell, femeie. Nu cred că ți-ar face față nici o fantomă.

– Cred că a fost o aventură pe cinste! Trebuie să îmi povestești ce s-a întâmplat, Lady Gray!

– Aiureli, spune-mi Winnie!

Elizabeth MacColl părea deja parte din familie. Ranulf o privi din nou. Arăta... perfect, cu părul blond-auriu prins cu agrafe și câteva șuvițe lăsate libere ca să îi încadreze chipul cu obrajii și buzele ușor trandafirii. Rochia ei înflorată, în nuanțe de verde și roz, n-ar fi arătat nepotrivit în nici un salon londonez. Ceva... nu îl preocupa, dar îl nedumerea. Tânăra Elizabeth arăta de parcă ar fi ieșit dintr-o casă aflată într-un cartier elegant al Londrei. Nu arăta deloc ca o persoană care plecase în fugă din oraș și își petrecuse săptămâni în șir traversând unele dintre cele mai sălbatice părți ale Scoției, pentru

ca la final să se stabilească la Haldane, în bucătăria în ruine a unei foste mănăstiri în ruine.

Își imagina că nu ar fi, totuși, imposibil. Ursul se purta ciudat cam de două săptămâni și își petrecuse aproape fiecare zi departe de castel din urmă cu aproape două săptămâni. Bucătăria de la Haldane era ordonată - atât cât se putea, date fiind condițiile. Fie fata știa să vâneze și să gătească, lucru puțin probabil la cum era îmbrăcată și încălțată, fie Ursul îi aducea toate cele necesare. Asta explica de ce venea mereu de la pescuit fără pește.

Ranulf se scutură un pic. Poate că lucrurile nu păreau să se așeze foarte bine cap la cap, dar era limpede că Ursul nu avea să permită nimănui să o ia la întrebări. Cel puțin deocamdată. Dar el avea nevoie să știe clar ce se petrecea, înainte ca lucrurile să avanseze. Voia să știe dacă nu cumva fata profita de tendința Ursului de a-i proteja pe cei slabi și fragili sau dacă vâna averea și puterea clanului MacLawry. Dacă așa stăteau lucrurile, avea să pună capăt, chiar dacă asta însemna o bătaie cu Munro. Pentru moment, toată lumea era prietenă cu toată lumea. De dragul întregii familii, avea de gând să aibă răbdare, să îi observe pe Urs și pe fată și să încerce să își dea seama cum de fratele lui atât de experimentat și tăbăcit se îndrăgostise de o femeie foarte neobișnuită pentru gusturile lui.

Catriona se ghemui pe ce rămăsese din podeaua primului etaj al mănăstirii. Era chiar lângă gaura de deasupra bucătăriei. Ursul n-avea decât să-i spună ce să facă, dar ea chiar nu avea de gând să se pitească în vreun colț și să aștepte să fie prinsă. Și să vadă cum se alegea praful de toate planurile ei. Mai ales când sora ei era singură cu șapte bărbați mari și lați din clanul MacLawry.

Ce-i fusese dat să audă o luase pe nepregătite. Marchizul avea, în mod clar, un respect sănătos față de fratele lui, iar Ursul făcea presiuni pentru a-i asigura

protecția lui Elizabeth și mergea mult mai departe decât se așteptase ea – ceea ce, trebuia să recunoască, însemna câteva pâini și niște mușchi frumos încordați. Dar ei... el... ei bine, cineva reușise să o țină în afara întregii povești. Nu se pomenise despre existența ei. Nici Elizabeth, nici Ursul nu aveau de unde să știe de ce era atât de... temătoare, dar ambii deciseseră să nu sufle o vorbă despre ea. Să păstreze secretul. Ursul își mințise propriul frate, șeful clanului, pentru ca ea să rămână în siguranță. Simpla idee o uluia. Nimeni nu riscase nimic, niciodată, pentru ea. Când îl auzise, simțise o căldură în piept, lucru care o enervase teribil, date fiind circumstanțele.

Când marchizul îi propusese lui Elizabeth să meargă la castelul Glengask, aproape că intrase în panică. În schimb, Elizabeth nu păruse câtuși de puțin tulburată. Desigur, un pat cald și o cameristă însemnau probabil paradisul pentru sora ei vitregă, crescută în înalta societate londoneză. Apoi, atât Munro, cât și Lord Glengask o asiguraseră de confortul și protecția pe care le putea oferi clanul MacLawry.

Nu-l văzuse în viața ei pe ducele de Visford, dar nu își imagina că un bătrân care vâna fete tinere provenind din familii cu probleme cu banii ar îndrăzni să își rișteviața sau mândria ca să înfrunte clanul MacLawry. Mare păcat, într-adevăr, că marchizul era deja căsătorit. Dacă Elizabeth s-ar fi măritat cu el, n-ar mai fi trebuit să își facă griji în legătură cu Visford și ar fi dus o viață confortabilă alături de un soț chipeș, puternic și curajos.

După ce bărbații împachetaseră lucrurile lui Elizabeth și o parte din lucrurile ei, Catriona se strecurase spre una dintre ferestrele dărăpănate ce dădeau înspre partea din față a mănăstirii. Munro se uitase înspre locul unde se ascunsese ea înainte, apoi se încruntase. Ei bine, normal că nu ar fi rămas niciodată acolo unde se așteptau ceilalți să fie. Asta însemna să te ascunzi. Văzuse și unda

de îngrijorare de pe chipul lui frumos, dar nu i se strânse inima câtuși de puțin. Până la urmă, el îl adusese pe Glengask acolo, intenționat sau nu.

Peter Gilling o ridicase pe Elizabeth, care se așezase ca o floare în fața Ursului și își pusese imediat o mână peste umărul lui. Pentru echilibru, zice-se. Catriona îl privise din spate și își dorise în secret ca el să arunce o privire în urmă, însă nu o făcuse. Oamenii se depărtaseră de Haldane, convinși că luaseră de acolo ce era mai de preț. Probabil așa și era. O luaseră pe drumul șerpuit și la un moment dat dispăruseră din vedere.

Catriona rămăsese ghemuită în ascunzătoare, cu urechea ciulită, atentă la cel mai mic semn că bărbații s-ar întoarce. Nu auzise decât cântecele păsărilor și foșnetul frunzelor în bătaia vântului. Atunci, se ridicase, se întinsese și se dusese la parter, în bucătărie. Ușa era în continuare rezemată de perete. Era prea târziu să mai protejeze pe cineva de ceva. Simți un fior pe șira spinării și o senzație ciudată, ca și cum nu s-ar fi simțit deloc în largul ei în acea încăpere în care trăise în ultima lună.

Era întunecată și friguroasă. Focul fusese stins, iar norii de pe cer împiedicau orice rază de soare să intre prin gaura din tavan. Rămăseseră câteva căni ieftine, un pic de tocană de iepure și mai nimic altceva. Nici Elizabeth, nici Ursul nu avuseseră ce motiv să inventeze ca să lase câteva pături și haine, dar un sentiment acut de pierdere puse stăpânire pe ea. Nu mai avea nimic.

Când plecase de pe insula Islay, luase cu ea foarte puține lucruri. Luase peria de păr, o cămașă curată și o pălărie cu boruri largi. Toate se dovediseră necesare. Acum, în afară de haina groasă de pe ea, pe care se părea că Ursul o furase din garderoba marchizului, și de muscheta cu foarte puține gloanțe și un pic de praf de pușcă, era ca goală.

Pentru prima dată, își dădu seama de cât de multă... viață aducea prezența surorii ei. Felul în care cânta,

pălăvrăgeala ei în timp ce își vedeau de rutina zilnică, toate acestea înviorașeră bucătăria clădirii în ruine. În absența lui Elizabeth, totul părea vechi, urât și însingurat. La fel ca trecutul ei. Și ca sentimentul acut de lipsă pe care i-l provoca plecarea lui Elizabeth. Brusca pustietate din jur nu avea, desigur, nimic de-a face cu absența bărbatului care în ultimele două săptămâni îi umpluse zilele și gândurile. Bărbatul care tocmai plecase călare împreună cu sora ei.

Catriona se așeză pe scaun. Singură. Slavă Cerului, sentimentul nu era nou pentru ea. Mai fusese singură. După moartea excentricului și căposului ei tată, se simțise singură chiar dacă avea în jur familia și clanul. Cumva, prezența lor o făcuse să se simtă mai rău decât singură. Râdeau de felul în care se îmbrăca, o batjocoreau pentru stilul ei direct, pentru inabilitatea ei de a fi domnișoara care, considerau ei, ar fi trebuit să fie. Toate puseseră sare pe rană. Îl iubise pe Randall MacColl și trăise pentru a-i face pe plac. Iar apoi, toate deciziile, ale ei și ale lui, fuseseră ridiculizate.

Lacrimi fierbinți începură să i se prelingă pe obraji.

– Oprește-te! scrâșni ea din dinți, ștergându-se la ochi cu mâneca de la cămașă.

Oamenii aceia nu o mai puteau răni sau judeca, pentru că lăsase totul în urmă. Putea sta unde stătea, în singurătatea ei, spunându-și că, la rândul ei, că meritase să fie lăsată în urmă. Autocompătimirea nu avea să rezolve nimic. În nici un caz nu avea să îi țină de cald peste noapte. Pe de altă parte, îi venea mai ușor decât să facă eforturi să se mențină în viață sau decât să își facă griji pentru Elizabeth.

Trase aer în piept și se ridică din nou. Se duse către vatră, se lăsă în genunchi și scoase lemnul umed și cenușa. Apoi puse lemnele uscate pe care, din fericire, musafirii nepoftiți nu le luaseră. Luă lista Ursului și o făcu bucăți. Folosi un pic de praf de pușcă și muscheta, iar focul se iscă.

– Așa mai zic și eu, spuse ea tare, așezându-se pe jos.

Lista propriilor ei necesități rămăsese neschimbată, cu toate că diferea foarte mult de cea a surorii ei. Voia adăpost, căldură, apă și hrană. Acum, și le recăpătase, cu toate că fără pătură avea să fie nevoită să termine repede mica rezervă de lemne. Asta însemna că trebuia să mai strângă înainte să înceapă ploaia.

Nu trebuia să mai piardă vremea. Își încheie nasturii de la haină și ieși. Trebuia să găsească suficiente vreascuri ca să treacă de acea noapte. Se simțea ciudat că nu se mai avea în grijă decât pe ea. Lord Glengask promisese să îi asigure protecție lui Elizabeth, în special la insistențele Ursului. Și, chiar dacă o enerva că Munro și mai apoi MacLawry însuși apăruseră în viața lor, de parcă ea singură nu ar fi fost în măsură să aibă grijă de sora ei... ei bine, cel puțin pe moment era soluția aproape ideală.

Acum, altcineva avea grijă de sora ei, asigurându-se că avea hrană și un acoperiș deasupra capului. Altcineva veghea asupra ei și se asigura că ducele de Visford nu avea să se apropie de ea. A avea în grijă o singură persoană era mult mai simplu decât două, mai ales când una din ele nu avea habar cum să trăiască în lumea aspră.

În același timp, chiar dacă Lord Glengask păruse foarte galant când făcuse invitația, o făcuse fără să se gândească la ce avea să urmeze. Într-o săptămână sau într-o lună, ori la venirea primăverii, când ducii și avocații englezi și soldații aveau să vină să amenințe clanul, familia sau numeroasele lor afaceri, fluturând amenzi și sancțiuni, poate marchizul nu avea să mai fie la fel de dornic să protejeze o tânără educată la Londra pe care o luase în casă din milă. Mai ales când fata făcea parte dintr-un clan rival. Și cine l-ar fi putut învinui? Familia MacLawry nu avea nici o legătură cu Elizabeth și nici un motiv să continue să îi asigure protecție. În afară de situația în care apărea un motiv. Și, cum Lord Glengask

era deja însurat, în discuție rămânea Ursul. Catriona aruncă o piatră în trunchiul unui copac. Normal că rămânea Ursul. Uriașul plin de mușchi pe care nici un om în toate mințile nu l-ar înfrunta. Bărbatul care îi luase urma și refuzase să se sperie și să o ia la sănătoasa, deși îl amenințase cu arma. Bărbatul care nu doar se încăpățânase să se întoarcă, ci și să aducă de mâncare și nimicuri cum ar fi panglici și agrafe. Bărbatul pentru care stilul ei direct nu era deranjant, ci de-a dreptul reconfortant. Bărbatul care o sărutase pe ea, dar plecase cu Elizabeth.

Închise ochii, apoi se forță să îi deschidă la loc și să termine de adunat lemnele. Nu conta dacă îi plăcea sau nu ideea. Nu conta nici măcar că ea însăși avusese acea idee, dar o alungase... din motive la care nu voia să se gândească. Soluția era cât se putea de sănătoasă. Elizabeth avea mai mare nevoie de ajutor decât ea, și asta nu pentru o săptămână sau o lună. Sora ei avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Și, odată ce Elizabeth s-ar mărita, Visford n-ar mai putea să o atingă, la propriu sau la figurat. Mai mult, clanul MacLawry era în Scoția, ceea ce însemna că mama lui Elizabeth ar rămâne la distanță de fiica ei. Anne Derby-MacColl detesta Scoția.

Unde mai pui că cei din clanul MacLawry nu aveau nimic de-a face cu cei din clanul MacDonald, așa că, cine știe, în timp, poate și-ar putea vizita sora. Da. Trebuia ca Munro să se însoare cu Elizabeth. Depindea de ea să facă astfel încât asta să se întâmple.

Se aplecă și mai culese câteva crengi. Elizabeth ar fi în siguranță și, astfel, ea însăși ar fi liberă să călătorească sau să se ascundă unde și când poftea până când cei din clan renunțau complet la încercările de a-i da de urmă. Da, ar fi singură, dar nici că avea nevoie de ajutor. În timp ce Elizabeth nu ar reuși să supraviețuiască pe cont propriu.

La o adică, Ursul și Elizabeth nici n-ar avea nevoie de muncă de convingere. O luase pe calul lui, la el în poală, iar ea îl ținuse pe după umeri. Și el se pusese între ea și propriul frate. Oare de ce nu se simțea mai însuflețită de speranță? De ce nu era ușurată la gândul că sora ei ar fi, în sfârșit, în siguranță? De ce gândul că Ursul ar să-ruta-o pe Elizabeth îi făcea rău fizic? Pentru Dumnezeu, nici măcar nu îi plăcea de Munro MacLawry. Da, avea ochii de culoarea ierbii de primăvară, zâmbetul lui o făcea să vibreze și doar când îl privea își simțea trupul răvășit, dar o și scotea din sărite și își băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

Of, nu avea nici o noimă. De ce pe el îl urmărise cu privirea când musafirii nepoftiți plecaseră cu tot cu sora ei?

– Proastă mai ești, Cat! mormăi ea, făcând cale-ntoar-să spre mănăstire.

Nu-i aduseseră împreună nici soarta, nici stelele, nici Cupidon. Pentru că, orice s-ar fi schimbat, un lucru rămânea la fel. Dacă se simțea nepotrivită să se mărite cu un bărbat din pricina statutului și a poziției lui, era la fel de nepotrivită să se mărite cu un altul a cărui simplă prezență atrăgea atenția tuturor. Mai mult, pro-babil el nici nu se gândea să se însoare cu ea. Și nici ea, desigur. Pe toți sfinții, o sărutase de câteva ori, și asta fusese tot. Mă rog, poate de mai multe ori. Nu că ținea socoteala. Fără doar și poate, sărutase nenumărate alte femei. La înfățișarea lui și la renumele familiei sale, pro-babil femeile stăteau la coadă să îl sărute și să împartă patul cu el.

Ea fusese la îndemână, atâta tot. Și probabil o sursă de amuzament. Ursul era, cu siguranță, cam necizelat, iar asta însemna că avea nevoie de o femeie care să îl ci-vilizeze sau, cel puțin, să aibă o astfel de influență asupra lui. Și, oricât i-ar fi plăcut ei să viseze cu ochii deschiși, știa prea bine că acea femeie nu putea fi decât Elizabeth.

Ploaia începu cam cu zece minute înainte să ajungă la adăpostul relativ oferit de mănăstire. Înfășură haina în jurul brațului de lemne. Era udă leoarcă atunci când ajunse în bucătărie. Adăugă încă o mână de lemne pe foc și puse la încălzit restul de tocană. Urmau o zi lungă și o noapte și mai lungă, pentru că primul pas în salvarea lui Elizabeth era să se convingă pe sine că Ursul, Munro MacLawry, nu îi aparținea ei. Indiferent de ceea ce poate că și-ar fi dorit.

Cu cizmele în mână, Munro deschise ușurel ușa camerei și se strecură pe hol. O singură lampă rămăsese aprinsă, iar aproape tot coridorul era învăluit în întuneric. Era aproape trei dimineața, iar casa în general plină de viață era cufundată în tăcere. Liniștea era tulburată doar de zgomotul ploii care se lovea de ferestre și de tusea cuiva.

Lachlan și Winnie aleseseră să doarmă la castel, decizie pe care o punea pe seama simpatiei surorii lui față de Elizabeth, nu pe seama temerii de o ploaie destul de ușoară. Ba chiar îi pregătiseră fetei camera de lângă a lor. Asta nu era rău. Elizabeth părea încântată să revină în civilizație. Chiar dacă civilizația din Scoția nu era tocmai la nivelul la care era ea obișnuită.

Și nu doar Winnie părea încântată de prezența ei. Surprinzător, până și Ranulf zâmbise o dată sau de două ori la cină. Drept e că Elizabeth era bine-crescută și educată și putea duce orice conversație despre modă și materiale, teme care le interesau pe doamne, însă MacLawry nu primea pe oricine în sânul familiei lui. Ar fi fost contraproductiv să își pună întrebări despre brusca ei popularitate. Faptul că fata îi fermecase pe toți însemna măcar că el, unul, nu trebuia să-și petreacă timpul ținându-i companie de unul singur.

În definitiv, voia să își petreacă timpul cu alta. Pe care, de asemenea, promisese că avea să o apere. Holul era gol, așa că se întoarse în cameră și luă bocceaua grea

pe care o învelise în piele de focă pentru a nu se uda. O luă sub braț, închise ușa cu grijă și ignoră semnalele de revoltă pe care i le transmitea stomacul. Își sacrificase, practic, cina ca să facă o mică rezervă de provizii.

Coborî scara principală, evitând cu pricepere ultimele două trepte, care scârțâiau îngrozitor. Era ora la care de obicei se întorcea acasă de la câte-o femeie. Întâlnirea cu Catriona MacColl îi schimbase viața mai mult decât își imaginase.

Pălăria și pelerina pe care le ascunsese în holul de la intrare îl ajutaseră să rămână uscat în partea de sus, dar picioarele îi erau deja ude când se așeză afară, pe trepte, ca să își pună cizmele. Nu conta vremea. După standardele scoțiene, era doar o ploicică.

Grăjdarii dormeau în încăperea de la capătul grajdului, așa că îl scoase cu grijă pe Saturn și îi puse șaua. Din fericire, calul era obișnuit cu drumurile la ore neobișnuite și nu făcu decât să sforăie scurt când simți ploaia.

– Mulțam, băiete! spuse Munro. Legă bocceaua de șa și încălecă. La întoarcere primești o porție de ovăz în plus.

Ora târzie și ploaia care ștergea urmele erau de partea lui. Se îndreptă direct spre ceea ce deja numea în sinea lui „Valea lui Cat". Dacă cineva i-ar fi observat lipsa, ar fi bănuit imediat încotro o luase. Iar asta era o problemă mai mare decât cu o zi înainte. De ce ar fi simțit nevoia să se aventureze la Haldane în creierii nopții când singura persoană care, din ce se știa, locuise acolo dormea fericită la castelul Glengask?

Catriona reușise să facă din nou focul, era convins de asta. Însă bucătăria nu era câtuși de puțin confortabilă. Toate păturile și singurul schimb de haine îi fuseseră luate de dimineață. Sora lui Cat chiar reușise să scornească o poveste despre cum că era pregătită chiar să se îmbrace în băiat la nevoie, așa că nimeni nu mai fusese

curios în legătură cu cămășile bărbătești care clar erau prea mici ca să fie ale lui Munro.

Era îngrijorat de bunăstarea Catrionei, dar, mai mult de atât, voia să știe dacă fata rămăsese la Haldane. Dacă o mulțumise îndeajuns să știe că Elizabeth era în siguranță și fusese suficient de supărată pe el pentru că Ranulf îi descoperise ascunzătoarea, poate o luase deja la picior și se afundase și mai tare în sălbăticia Scoției.

Nu. El nu avea să accepte asta. Ori o găsea la Haldane, ori se ducea după ea și o aducea înapoi. Nu își dădea seama exact ce simțea când era în preajma ei, dar ceea ce aveau era departe de a se fi încheiat. Abia dacă începuse, de fapt, și nu putea să renunțe la... sentimentul că într-un fel Catriona era vitală pentru el. Pentru viitorul lui.

Cine-l cunoștea ar fi râs în hohote la gândul că devenise preocupat de o singură femeie. Mai ales de una care purta pantaloni și căra după ea o muschetă. Mda, era o descriere potrivită, dar pentru el Catriona era mai mult de atât. Ceva o făcuse să plece de pe teritoriul MacDonald. Acel ceva nu îi dădea pace și, prin urmare, nu îi dădea pace nici lui.

Ajunse lângă ruine, descălecă și încercă să îl convingă pe Saturn să intre la adăpost. Calul însă nu era deloc de acord.

– Prea bine, fiară ce ești! mormăi el. Stai aici, în ploaie.

Nu știa dacă era mai bine să se strecoare pe hol și să o dezarmeze înainte să își dea seama că intrase cineva în clădire sau să își anunțe prezența și să spere să nu era prea supărată că îi dusese sora la castel și, prin urmare, nu avea să îl împuște. Asta dacă mai era acolo.

– Cat? strigă el.

Nu avea sens să încerce să fie șiret. În trecut, strategia nu funcționase prea bine cu ea.

– Sunt doar eu, fătuco! Nu trage!

Tăcere. Cu o strângere de inimă, porni pe hol către ușa pe jumătate montată. În cămin ardea un foc slab, luptându-se cu ploaia care curgea pe interiorul hornului. La vederea vetrei, se mai liniști. Însemna că ea era pe-acolo pe undeva.

- Catriona?

Auzi un clinchet metalic și rece în spate.

- Ursule, dar știu că ai ceva tupeu.

Se întoarse spre cel mai îndepărtat colț al încăperii și o văzu cum lasă jos muscheta. Inima începu să îi bată puternic. Simțea ușurare, dar și ceva mult mai pătrunzător și fierbinte.

- Slavă Cerului, șopti el, dând arma la o parte și cuprinzând chipul Catrionei în mâini.

O sărută puternic, intens, jucându-se cu buzele ei până ea se deschise, iar limbile li se atinseră. După asta tânjise întreaga zi. Și după acea beție a simțurilor care în ultima vreme îl cuprindea numai în prezența ei. Femeile și plăcerea fizică erau una. Când o privea pe ea, când vorbea cu ea, se simțea mai... prezent. Mai conștient de tot și de toate. Mai viu și mai stimulat decât în prezența oricărei alte femei pe care o cunoscuse. Nu prea avea noimă, pentru că îl și enerva și îl frustra mai mult ca oricare alta, dar... Poate era vorba doar despre dorință fizică. Pentru Dumnezeu, nu mai fusese cu o femeie din urmă cu două seri dinainte să o întâlnească pe ea. Era o singură cale de a vedea dacă avea să i se șteargă din minte, iar el nu avea nici o obiecție să facă acea descoperire. Absolut nici una.

- Gata, nu mă mai mânca de vie, suspină ea și-l împinse ușor. Sunt supărată pe tine.

- Ba nu ești, răspunse el și, ignorându-i protestele, îi strivi din nou buzele.

- Ba sunt, insistă ea după câteva clipe și îl împinse mai tare.

Chiar dacă ea nu avea forță, el tot simți nevoia să facă un pas în spate. Dacă și-ar fi aruncat privirea asupra

kiltului lui, Catriona și-ar fi dat seama că era departe de a fi terminat cu ea, dar privirea ei ciocolatie zăbovi câteva clipe asupra gurii lui, apoi fata îi întoarse spatele și se îndreptă spre vatră.

Lăsă un vas deasupra focului, luă o lingură și începu să amestece.

Normal că nu avea să moară de foame odată rămasă pe cont propriu. Știa să vâneze și să pună capcane, poate la fel de bine ca el. Numai că, de fiecare dată când se aventura afară risca să fie văzută. El ar fi vrut să poată ieși când dorea ea, nu când era nevoită.

– Nu am plănuit ca Ranulf să vină după mine aici. Dar e vina mea, și îmi cer iertare.

– Ai urzit o poveste bună pentru Elizabeth. Și l-ai convins pe fratele tău să își dea cuvântul că îi va asigura protecția.

– Ai ascultat, așa-i?

De la etajul de deasupra, își imagina.

– Bineînțeles, răspunse ea, privindu-l fix. Cu toate că nu îmi amintesc să îți fi spus ceva despre ducele de Visford. Vorbiseși cu Elizabeth despre asta?

Munro puse muscheta ceva mai departe, apoi veni lângă ea și se așeză pe jos.

– Într-o zi, v-am auzit vorbind, când nu știați că sunt în preajmă. Mi-am zis că aș face bine să-mi țin fleanca până când ajungi să ai încredere în mine și-mi zici chiar tu ce și cum. Dar apoi, a apărut Ran și a trebuit să îi spun ceva cât mai aproape de adevăr, altfel ar fi știut că mințeam.

Ea continua să amestece.

– N-a fost corect din partea ta.

– Așa-i, spuse el, ridicând din umeri. Dar, și dacă aș fi avut timp să ticluiesc altă poveste, tot trebuia să fie una pe care Elizabeth să o poată duce. Și în care să nu fii pomenită. El o privi cu atenție câteva momente, fără să știe precis ce anume voia să descopere. Știa însă

că îi plăcea ce vedea. Încă nu știu ce secrete ai, dar, cât timp încă stai ascunsă, mă gândesc că ai motive serioase și că am dreptul să nu îi spun lui Glengask că ești aici.

Ea încuviință din cap, însă fără a se uita înspre el.

- E mai bine așa. E mai bine să nu știți. Pentru tine, pentru fratele tău și pentru Elizabeth.

- Are legătură cu clanul MacDonald, așa-i? insistă el, îndreptându-i o șuviță umedă de păr.

Catriona îl respinse.

- Nu-ncerca dulcegării cu mine, uriașule! Ai face mai bine să-mi spui ce face sora mea.

Așadar, tot nu voia să-i spună ce necazuri avea. Prea bine. Putea să fie și răbdător, chiar dacă era o calitate pe care nu o folosea prea des.

- Îmi imaginez că doarme dusă într-un pat moale, cu un încălzitor la picioare și cu focul aprins în vatră. Sora mea, Winnie, și Lachlan, bărbatul ei, petrec și ei noaptea la castel ca să se asigure că s-a instalat cum trebuie și că se simte bine. Și știu că soția lui Ranulf, Charlotte, e încântată să aibă în casă o tânără crescută englezește, ca la carte.

- Bun. Elizabeth mi-a dovedit că este mult mai rezistentă și mai curajoasă decât aș fi crezut, dar e fericită doar dacă are oameni în jur. Știu că se lumina toată de fiecare dată când veneai în vizită. Și nu doar pentru că promiseseși solemn că ne vei ține în siguranță.

Munro se încruntă.

- Nu trebuie să-mi amintești ce-am scos pe gură. N-am uitat.

- Bine. Pentru că ești singurul ei prieten de-acum. Îmi imaginez că va conta destul de mult pe tine. Mișcările cu care învârtea fiertura deveniră mai rapide. Chiar mă gândeam că ai face bine să te întorci cât mai degrabă la Glengask înainte ca ea sau altcineva să îți simtă lipsa.

Stătuse treaz aproape toată noaptea și, în acel timp, dar și pe drumul spre Haldane, și-o imaginase pe Cat singură, înfrigurată și îngrijorată. La naiba, și el fusese îngrijorat în privința ei și se întrebase dacă avea să o mai revadă vreodată. Ideal ar fi fost ca până acum să fi fost deja amândoi dezbrăcați pe păturile pe care i le adusese și să își potolească în sfârșit dorința care i se stârnise din clipa în care se întâlniseră. În schimb, iat-o amestecând într-o tocană și cerându-i să plece.

– Ți-am adus pături și niște carne de căprioară.

Poate asta avea să îi câștige vreun dram de recunoștință, fir-ar să fie.

– Sper că n-ai făcut nimic care să-l aducă înapoi pe fratele tău, Ursule.

– Am luat doar din lucrurile mele și din cina mea. Nu-ți face griji.

– Bine, atunci. Ridică lingura, făcând un gest înspre încăpere, apoi se reapucă de amestecat. După cum vezi, stau foarte bine, continuă ea. Și o să-mi fie și mai bine dacă nu mai aduci vreun MacLawry ca să vadă ce învârți pe-aici. Du-te acasă, Ursule! Elizabeth are nevoie de tine. Eu n-am!

Era prea de tot. Era singură, doar cu focul și ploaia, și tot îl voia plecat. Ce mama naibii o tulbura într-atât? Putea măcar să îi spună adevărul despre un singur lucru. Munro îi luă lingura din mână.

– N-ai nevoie de mine? întrebă, aruncând tacâmul cât colo. Atunci, de ce amesteci în tocana asta afurisită la trei dimineața? De ce nu dormi?

– Chiar dormeam, uriaș netot, până m-ai trezit când încercai să bagi calul înăuntru.

Îl privi în ochi, iar el reuși să se uite la ea cu atenție, în lumina focului. Avea cearcăne, ochii îi erau obosiți, părul umed era prins într-o coadă neglijentă, bărbia ei delicată era încordată. Dacă ea dormea, el era un afurisit

– Nu mă minți! Stăteai ascunsă într-un colț când am intrat. O luă de umeri și o ridică în picioare. Stăteai acolo, cu afurisita ta de muschetă, și așteptai să te lovească vreo nenorocire. Să nu-mi zici că greșesc.

Ea ridică bărbia, iar privirea i-o întâlni pe a lui, directă și fără ascunzișuri.

– Da, bine. Eram trează pentru că nu știam cine te-o fi spionat când ai venit și cine ar putea să-mi atace casa.

– Atunci, ai nevoie de mine, fătuco. Pentru că nu e casa ta. Ea a mea. O trase mai aproape de el. Și tu la fel. Ești a mea.

capitolul 10

– Nu mă lua pe mine cu d-astea, uriașule!

Catriona clipi des. Simțea în piept o senzație neașteptată.

– Deci nu ești de acord că fără mine n-ai avea unde să stai?

La gândul că nu își putuse proteja de una singură sora, că avea nevoie de el pentru... orice, îi venea să îi tragă un pumn în nas și să îi spună să se care pentru că nu vorbea decât mândria lui de bărbat. Se putea descurca foarte bine pe cont propriu.

– Știu că mănăstirea îți aparține. Nu despre asta era vorba.

Încerca, undeva în adâncul minții, să se concentreze asupra faptului că el se dovedise de ajutor și mai puțin asupra felului în care tocmai își declarase dreptul de proprietate asupra ei. Trebuia să își aducă aminte cât de obosită și de epuizată fusese Elizabeth înainte să dea peste fosta mănăstire și cât de ușurată fusese să descopere măcar o încăpere cu vatra intactă și aproape tot acoperișul întreg, un loc unde să poată petrece noaptea fără să își facă griji legate de vreme sau de tâlhari.

Un loc unde să poată dormi fără să se gândească decât la ce vânat ar putea pregăti a doua zi.

El mijì ochii. Inspiră adânc.

- Muiere căpoasă, mormăi în barbă.

- Am auzit ce ți-a spus fratele tău de dimineață, zise ea într-un sfârșit, încercând să se elibereze din mâinile lui, însă fără succes. Da, Haldane îți aparține, Ursule. Felicitările mele! Dar ai promis să ai grijă de sora mea. Și cel mai bine poți face asta dacă o iei de nevastă. Așa că nu mai spune că sunt a ta, întoarce-te la Glengask și cere-o. Lasă-mă-n pace!

El o privi cu o expresie de-a dreptul șocată.

- Ce naiba tot zici acolo?

- Știi că e cel mai bine așa. Eu plec, și tu te însori cu ea. Te place îndeajuns cât să fie de acord. Nu trebuie decât să mă lași să plec, animalule.

În schimb, el o strânse și mai tare.

- Nu vreau să pleci, pisică sălbatică. Cu tine vreau să fiu, nu cu alta, și nu știu ce tot bălmăjești acolo. Ce știu e că n-o să mă însor cu floricica aia delicată de soră-ta.

Catriona îi arse un pumn în pieptul ca o platoșă.

- Nici măcar tu n-ai cum să fii așa greu de cap!

Pentru Dumnezeu, dacă ar lăsa-o în pace și nu s-ar mai uita la ea cu ochii aceia arzători, i-ar putea explica planul la care se gândise pentru el și Elizabeth. Era un plan bun. Mai bun decât să se țină după ea și să provoace, cu siguranță, și mai multe necazuri. Nimeni nu se ținea după ea. Niciodată.

- Se pare că sunt într-adevăr greu de cap, îi spuse el, împingând-o și făcând-o să meargă cu spatele până fu nevoită să se așeze pe scaun. Așa că o să stau aici și-o cred smintită.

Dacă într-adevăr pretindea că ar avea vreun drept asupra ei, putea măcar să folosească mai multe cuvinte

în loc să o numească smintită de-a dreptul. Catriona își încrucișă brațele.

- E foarte simplu, începu ea, sperând că el avea să vadă logica raționamentului de care ea, una, nu mai era atât de sigură. Ai promis că te vei îngriji de siguranța ei. Acum, poate sta liniștită la Glengask, dar nu poate rămâne acolo pe veci, ca musafir.

- Asta zici tu. Nu știi câte poate face fratele meu pentru ea în Scoția.

- Taci, că n-am terminat! Cred că singurul mod de a-l ține pe Visford departe de Elizabeth este să fie măritată cu altcineva.

Făcu o pauză, dar el nu făcu decât să o privească în continuare.

- Și? o întrebă, încrucișându-și și el brațele la piept și refuzând, era limpede, să înțeleagă situația.

Sigur avusese măcar un gând de natură romantică legat de sora ei. Până la apariția ducelui, scrisorile ei erau pline cu detalii despre tinerii care o curtau.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea într-un final. Ai dus-o la castel pe calul tău. O țineai în poală, practic!

El se încruntă. Se desprinse de ea și făcu doi pași înapoi.

- Eram doar politicos.

- Asta nu-i politețe. E aproape o cerere în căsătorie. Însoară-te cu Elizabeth! Așa o s-o salvezi de duce, iar ea te va civiliza un pic. Atât cât se poate.

El continua să o privească fix. Timpul parcă stătea în loc. Catriona își auzea bătăile inimii. Apoi Munro își încleștă fălcile și pumnii, se răsuci pe călcâie și ieși. Pașii lui grei răsunau pe hol, și în curând ploaia le acoperi zgomotul.

- Ursule?

Ei bine, nu mersese grozav. Sau poate că da. Dacă îl făcuse să nu o mai sărute și să nu o mai facă să se simtă

de parcă ar avea o idee despre ce înseamnă să se poarte ca o femeie, atunci, prea bine. Trebuia să se ducă să o sărute pe Elizabeth și să stea la povești cu ea. Așa cum îi spusese deja, sora ei știa să se poarte ca o lady și avea șanse să îl învețe și pe el să se poarte ca un gentleman.

– Ești dusă cu pluta, Catriona. Vocea lui se auzi dinspre ușă, făcând-o să tresară. Fratele meu încearcă de nu știu când să mă facă să mă însor și i-am spus ce-ți spun și ție acum: nu încerca să-mi faci lipeala cu vreo femeie doar pentru că se potrivește cu ideile tale prostești cum că ar trebui să mă așez la casa mea. Începu să străbată încăperea dintr-o parte în alta, cu pași mari. Lăsase capul în jos și mijise ochii. O plac pe sora ta, dar n-am să o iau de nevastă. Nu pe ea o vreau. Te vreau pe tine.

Catriona simți cum inima începea să îi bată nebunește. Se ridică și se îndepărtă de el. Îi simțise furia cu care își înfruntase fratele mai mare, dar nu văzuse vreo dovadă a temperamentului atât de celebru, că reputația sa ajunsese până în insula Islay. Până în prezent.

– Elizabeth e mai potrivită pentru tine. E cea mai bună cale pentru voi amândoi.

– Neah, răspunse el, luând muscheta care era sprijinită de masă și aruncând-o ca pe un vreasc. E cea mai bună soluție pentru tine, pentru că te ține în afara problemei și o să fii liberă să pleci unde poftești fără vreo mustrare de conștiință sau vreun sentiment de vinovăție. Dar faci parte din problema mea, pisică sălbatică. Iar eu nu plec nicăieri.

– Atunci, plec eu, spuse ea, ridicând bărbia. O surprinse cât de dificil și de dureros era să rostească acele cuvinte. Sora mea e în siguranță. Nu mai am de ce să stau pe-aici. Cum ai și spus, mănăstirea Haldane e prietatea ta. Numai că eu nu sunt, indiferent de cât de tare ai lătra tu.

El se opri la jumătate de metru de ea, atât de aproape, că era nevoită să își lase capul pe spate ca să îl poată privi în ochi.

- Nu pleci nicăieri, Catriona, spuse el pe un ton guttural, prinzând-o de reverele hainei și trăgând-o înspre el. Poți să zici ce vrei, dar știm amândoi că te ascunzi de clanul MacDonald. Și nici un MacDonald nu te poate atinge aici.

- N-am zis așa ceva.

- Nici nu trebuia.

Inspiră adânc și o privi cu atâta intensitate, încât ea se gândi că nici dacă ar vrea nu și-ar putea desprinde privirea dintr-a lui.

- Și îți jur, continuă el cu glas mai scăzut, că nu trebuie să te temi de mine. Îmi poți spune toate secretele tale. Cu toată încrederea.

Catriona își dorea să facă întocmai. Chiar dacă era mai sigur să se țină la distanță de el. Mai sigur pentru inima ei.

- Nu știu cum să joc jocul ăsta, Munro, spuse ea. Spun ce cred și cred că tu și Elizabeth ați fi o pereche potrivită.

Înainte să poată respira, el o sărută, iar buzele îi erau moi și calde.

- Mai zi o dată, îi șopti el.

- Locul tău e lângă Elizabeth.

El se aplecă din nou, iar șuvițele lui întunecate îi mângâiau Catrionei obrajii în timp ce gura lui o acapara pe a ei. O ardeau degetele să-l apuce, la rândul ei, de reverele hainei, dar reuși să se înfrâneze.

- Zici că asta vrei, s-o sărut pe sora ta? întrebă el încet.

„Nu!" strigă ea în sinea ei. Jucă însă teatru și se încruntă la el.

- O să fie în siguranță cu tine, uriașule.

- Pe tine te fac să te simți în siguranță?

Sărutul îi deveni mai intens și mai îmbătător ca un pahar de whisky. Nu, nu o făcea să se simtă în siguranță.

Câtuși de puțin. Simțea că era... periculos. Pentru mintea și inima ei.

– Oprește-te! îi ceru, prinzându-și mâinile de brațele lui și încercând să se desprindă. Oi fi eu virgină, dar nu sunt idioată. Câteva sărutări plăcute nu mă vor convinge decât că săruți bine. Atât. Probabil datorită practicii.

El o eliberă din nou, mormăind o înjurătură.

– Alte femei deja n-ar mai avea hainele pe ele dacă le-aș săruta așa, muiere căpoasă!

– Atunci, sărută-le pe ele, îi propuse ea, deși simpla idee o făcea să înnebunească de furie.

– Nu pe ele vreau să le sărut, ci pe tine. Și să-mi dau cu ciocanu-n cap același timp.

Ei bine, n-ar fi zis nu. Dar nici nu putea s-o recunoască.

– Uite-un ciocan chiar acolo!

– Neah. Nu știu cum să fac să te conving de ceva, îi zise el.

Luă muscheta, o verifică atent, o descărcă și o reîncărcă pentru ea.

– Deci o să te duci după Elizabeth?

Nu era sigură ce se așteptase să se întâmple, dar se simțea ciudat de dezamăgită. De parcă ceva extraordinar i se arătase preț de câteva clipe, apoi dispăruse.

– Nu, pufni el. Nu sunt idiot, crede-mă. Deși tu crezi altceva.

Avea să încerce mai târziu să priceapă de ce o refuzase pe Elizabeth. Pe moment, nu o deranja prea tare că de planul ei nu se alesese mare lucru.

– Atunci, o să-mi dai pace.

– Da. O să-ți dau pace, zise el înmânându-i arma. Folosește păturile astea blestemate pe care ți le-am adus. Nu vreau să mori înghețată din cauza mea.

Brusc, ei îi veni să plângă. El renunțase, exact așa cum îi ceruse ea. Dar renunțase la ea.

– Bine, o să le folosesc. Mulțam!

– Cu plăcere. Ai un ceas pe-aici?

– Ce? Nu. Ce ai de...

– Poftim! Scoase din haină un ceas de buzunar și îl puse pe masă. Ascunde-te pe la ora zece, dar fii suficient de aproape ca să mă auzi strigându-te. O să încerc să vin doar cu Peter, dar unul din frații mei sau Lach ar putea insista să mă-nsoțească.

Carriona îl privi. Fie era prea obosită să urmărească discuția, fie Ursul încă avea de gând să se întoarcă la Haldane.

– Am crezut...

– Ce-ai crezut? făcu el, așezând pachetul aproape de vatră. Că ai reușit să scapi de mine? N-o să-ți fie chiar așa ușor. O să plec în seara asta, pentru că ești obosită și ai văzut cum se-alege praful de socotelile tale și pentru că, dacă te sărut din nou, nu voi mai putea să mă opresc. Dar vreau să te am, fătuco, și cred că te voi seduce până n-o să te mai poți gândi decât la noi doi rostogolindu-ne goi pe acele pături.

Acum, probabil că nu avea să mai poată dormi deloc în ele.

– Dar...

– Mă înnebunești, pisică sălbatică. Mă învârți de nu mai știu care-i cerul și care-i pământul. Dar două lucruri știu limpede. Primul e că n-o să mă însor cu sora ta doar ca să nu mai aibă ce să te țină prin partea locului. Al doilea e că te plac. Am pentru tine o slăbiciune pe care n-am cum să ți-o explic, dar n-am terminat cu tine. Își ridică pușca de parcă ar fi cântărit cât un fulg. A, și e și-un al treilea lucru. Și tu mă placi. N-o să recunoști, că ești încăpățânată ca un catâr, dar un bărbat știe când o femeie îi răspunde la sărut. Iar tu asta ai făcut, pisică sălbatică.

Așa era, nu putea să nege.

Nu în acea seară, când încă simțea gustul și căldura buzelor lui. Nu când trădătoarea-i inimă mai că-i sărise din piept când el apăruse în capătul holului.

– Știi că te consider un prieten, Ursule. Unul neașteptat, dar...

El ridică o mână.

– Oprește-te aici! Nu sunt prietenul tău. Ce vreau să fac cu tine nu îmi doresc să fac cu prietenii. Uriașul îi zâmbi în așa fel încât Cat simți că se topește pe dinăuntru. Da, putem fi prietenoși unul cu celălalt, pentru început. Hai să pornim de-aici!

Se apropie de ea și-i mai dădu un sărut, parcă prea scurt, apoi ieși din bucătărie. Catriona se lăsă din nou pe scaun. Toate planurile ei de a o vedea aranjată permanent pe Elizabeth, de a nu mai fi ea însăși privită condescendent de... cam de toată lumea, toate erau niște ruine precum cele din jur. Un gând reușea totuși să le domine pe toate celelalte – Ursul MacLawry o plăcea, refuza să renunțe la ea și părea să vrea s-o curteze.

Dumnezeu îi era martor, își dorea ca el s-o curteze. Voia mai mult decât să-l sărute. Voia să-i atingă pielea și să-l audă spunându-i iar și iar că o plăcea și o dorea nu pentru că era nevoit să o facă, nu pentru că era fiica unei căpetenii MacDonald sau, în fine, nepoata, ci tocmai în ciuda acestor lucruri. Nici un bărbat nu o plăcuse pentru cum era cu adevărat. Sau, dacă o făcuse, nu avusese curajul să i-o spună.

Știa însă prea bine că faptul că își dorea din toată inima ceva nu însemna și că acel ceva avea să se întâmple. Așa fusese mereu. Dar, deocamdată, dacă nu cumva visase, era limpede că Ursul o voia. Trebuia acum să decidă dacă merita să își dea frâu liber, să își asculte dorințele trupești, știind ce necazuri avea să provoace după. Oare unica ei șansă de a fi fericită, chiar pentru un timp foarte scurt, merita să declanșeze un război?

Se ridică și începu să se uite în pachetul pe care i-l adusese el. Găsi două pături groase, o pelerină cu glugă,

din piele de focă, o friptură de căprioară și trei felii groase de pâine cu unt. Se rezemă de vatră, se înveli și începu să se înfrupte.

Apoi se uită la ultimul obiect din pachet. Era o carte. Chiar *Robinson Crusoe*. O citise, însă nu de curând. Se întrebă dacă Munro o privea ca pe un Robinson. Era oare o naufragiată în sălbăticie? Și nu cumva ajutoarele veniseră deja, dar ea refuza să accepte mâna care i se întinsese?

- La naiba!

Poate ar fi bine să îl lase să o compromită. Cei din clanul MacDonald îi solicitau prezența, nu și virginitatea. Iar ea nu avea de gând să le acorde nici una, nici alta. Odată ce s-ar culca cu Munro MacLawry, ar putea să nu se mai gândească la el și să-și facă planuri mânată de rațiune, nu de dorințe trupești. Și poate și el, odată ce și-ar atinge scopul, ar lăsa-o în pace. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea o idee mai bună. În schimbul unei nopți cu el ar avea cale liberă. Nu ar mai trebui să se gândească nici la Munro, nici la vreun plan stupid de viitor care ar începe cu „ce-ar fi dacă?"

- Unde-i fătuca?

Ranulf se întoarse de la fereastra bibliotecii în timp ce fratele său mai mic, Arran, intra în încăpere.

- Charlotte, Rowena și Mary au dus-o la An Soadh. Evident, are nevoie de o bonetă nouă.

La semnul fratelui său, Arran închise ușa.

- Ai mai vorbit cu Ursul? A spus ce are de gând cu Lady Elizabeth?

- Nu. S-a dus din nou la Haldane, să repare ușa și acoperișul, presupun. Azi-dimineață l-a trimis pe Debny în sat cu comandă de piatră și cherestea. Ranulf se așeză la birou, scoase o scrisoare din buzunar și o puse pe suprafața de mahon, în dreptul fratelui său. Până nu aflu

altceva, presupun că fratele nostru vrea să facă Haldane locuibilă ca să stea acolo.

Arran se strâmbă.

– Ursul nu e genul care să petreacă mult timp contemplând. Și nu vreau să fiu eu cel care să încerce să-l facă să se răzgândească. Dar chiar crezi că i-a căzut dragă fata sau doar se simte obligat față de ea pentru că a salvat-o?

Ranulf ridică din umeri și se lăsă pe spate în scaun.

– După standardele englezilor, e obligat să o ia de nevastă, din moment ce a fost singur cu ea.

Arran despături scrisoarea, apoi își privi scurt fratele mai mare.

– Chiar vrei să-i spui lui MacDonald că fata e aici?

– Tatăl ei a fost căpetenie de clan. Probabil că pe Gorrie nu-l interesează pe unde ajunge, dar nu vreau să se creadă că eu am provocat ceva. O să mă port ca un gentleman, o să fiu elegant și o să îl informez că o scot pe Elizabeth MacColl din clanul lui. Îi aruncă fratelui său un zâmbet întunecat. E foarte elegant din partea mea, nu?

– Din partea ta? Da. Dar dacă, din cine știe ce motiv, MacDonald o voia măritată cu Visford? Poate tu și el nu vedeți la fel viitorul fetei.

Nu degeaba Ranulf punea preț pe opinia mijlociului MacLawry. Arran nu doar că gândea logic, ci și anticipa consecințele. Probabil în cazul de față își petrecuse noaptea plimbându-și copilul, pe William, în brațe, gândindu-se la deznodământul fiecărui scenariu posibil.

– Mi se pare un risc mai mare să nu îl informez pe Gorrie. Munro e fratele meu. Căsătoria lui nu va trece neobservată, chiar dacă a ei, da.

– De acord. Și îmi imaginez că te aștepți ca Gorrie să ceară ceva în schimb pentru că le-o dă băieților MacLawry pe fata asta crescută aproape englezește.

– Ce știu cu siguranță e că, dacă are loc căsătoria înainte să afle el despre cele întâmplate, va avea pretenții mai mari de la noi. Dacă se va mânia că am trecut peste capul lui și nu i-am cerut permisiunea, o să ne trezim cu o ceată de-a lor la graniță. Și o să caute necazuri, fără îndoială. Aș zice că ne e suficient un MacDonald pe teritoriul nostru.

– Nu zic nu. Arran termină de citit scrisoarea și i-o înapoie. Ești generos, Ranulf. Mai ales că Elizabeth MacColl e prea îndepărtată de clanul ei ca să ne aducă vreun avantaj. Și sunt aproape sigur că cei din clanul Stewart n-o să fie încântați că au ratat șansa de a se înrudi prin alianță cu clanul MacLawry.

– N-am să-l oblig pe Urs dacă a găsit în sfârșit o femeie care să îl intereseze mai mult de o noapte. Plus că m-a amenințat că îl rupe-n două pe Conchar Boyd dacă mai încerc să îl însor cu soră-sa.

Arran râse, apoi începu să bată darabana cu degetele pe masă.

– Trebuia să mă fi gândit și eu să iau la bătaie familia unei fete dacă nu-mi plăcea cum arăta.

– Lasă, că tu ai fost la un pas să începi un război.

Relația lui Arran cu Mary Campbell aproape că destrămase familia MacLawry, ceea ce, din punctul de vedere al lui Ranulf, era mai grav decât orice război. După cele întâmplate atunci, făcuse un pas în spate. Deși făcuse sugestii și chiar recursese la amenințări, nu l-ar fi obligat pe Urs să se însoare cu o femeie pe care n-o voia. Nici nu l-ar fi împiedicat pe fratele lui să ia de nevastă o scoțiană pe jumătate englezoaică dacă asta își dorea. Până la urmă, frații MacLawry erau ei înșiși pe jumătate englezi.

– Nu pot să nu mă gândesc că e foarte aparte cazul Ursului, comentă Arran. Tu te-ai însurat cu o englezoaică, eu am luat o Campbell, Winnie și Lach au fost la un pas de a fi asasinați înainte să le vină mintea la cap... iar

el ia o MacDonald, și asta nu te costă decât vreo sută de acri de pășune?

Ranulf puse scrisoarea la loc în buzunar.

– Nu mă plâng. Știu că sunt Necuratul pentru englezi și pentru rivalii noștri de aici și intenționez ca lucrurile să rămână așa. Dar la noi în familie cred că am reușit să găsim un echilibru. Ceva pace și calm. Nu crezi?

– Adevărat. Arran se sprijini de masă și se ridică. Acum, ar fi cazul să o iau și eu spre An Soadh, ca să le fac cinste fetelor cu prânzul la Bonny Bruce.

După ce fratele lui plecă de la castel, Ranulf trimise un mesager special care să ducă scrisoarea în nord, la șeful clanului MacDonald. Apoi îl trimise pe Owen la Haldane să le ducă prânzul Ursului și lui Peter Gilling. Nu era o ofertă de pace ca la carte, dar știa că pentru Urs mâncarea conta dublu.

Avea însă sentimentul că avea să fie nevoie de ceva mai mult decât câteva sendvișuri când avea să stea de vorbă cu Munro în zilele următoare, ca să ceară câteva răspunsuri despre fată și despre când avea de gând să se însoare cu ea. Chiar dacă relația ei cu clanul MacDonald era răcită, mulți din familie s-ar aștepta, cu siguranță, să fie invitați la eveniment. Și era nevoie de timp și de preparative atente pentru a pregăti o întâlnire între clanuri.

Între timp, familiile MacLawry și MacTier aveau să se ocupe să o facă pe tânăra Lady Elizabeth MacColl să se simtă bine-venită în familie. Chiar dacă el, unul, nu vedea ce anume îi făcuse pe cei doi să se simtă atrași unul de celălalt. Ursul îi spusese clar că nu era treaba lui și îi ceruse să stea deoparte. Atât cât putea sta deoparte în calitate de cap al familiei, de șef al clanului MacLawry și de frate.

Ceva se schimbase. Catriona nu își dădea clar seama ce anume. Nu era ceva evident, dar plutea în aer precum mirosul de pin într-o dimineață răcoroasă.

– Dar ești sigur că Elizabeth e în siguranță? întrebă ea în timp ce trăgea împreună cu Peter de niște șipci de lemn pe care le urcau pe scara aproape ruptă. Ți-ai dat cuvântul, Ursule.

De după balustradă apăru un chip drăcesc de frumos, cu părul negru căzut peste ochi.

– O dată dacă mă mai întrebi asta, o să încep să urlu ca apucatul. E înconjurată de o jumătate de duzină de bărbați MacLawry și, dacă nu ți se pare de ajuns, le are la brat pe sora mea și pe Lady Glengask, iar Mary Campbell-MacLawry e și ea prin preajmă. Femeile astea m-ar face și pe mine să mă gândesc de două ori înainte să caut sămânță de scandal.

Se aplecă și ridică mai multe șipci lungi și grele din lemn, fără a părea că face un efort deosebit.

– Dar ei nu i-au promis nimic. Tu...

– Da, i-am promis că va fi în siguranță. Peter, dă-mi prelata și cuiele!

– Să nu vă dați brânci de pe acoperiș cât nu sunt aici, mormăi el, apoi îi zâmbi Catrionei și coborî la parter.

Munro se aplecă din nou.

– Ți-am promis ceva și ție, pisică sălbatică. Și, cum nu mă pot împărți în două, m-am asigurat că sora ta e pe mâini bune și am venit aici. Acum, dă-mi o mână de ajutor în loc să-mi dai ordine. Ți-am zis doar că nu plec nicăieri.

Cu un oftat exagerat, ea îi întinse mâna, iar el o ridică peste molozul și pietrele căzute de la etajul al doilea.

– Te-aștepți să urc cu tine pe acoperiș?

În loc să îi dea drumul la mână, el o trase mai aproape de el. Fu nevoită să se sprijine de pieptul lui ca să nu cadă. Afurisit bărbat, cu zâmbetul lui poznaș și fermecător și sărutările acelea delicioase...

– Tu îți dai vreodată frâu liber? murmură el, mângâindu-i ușor obrazul.

De ce Dumnezeu atingerea lui îi provoca fiori pe șira spinării și între coapse? Nu își dorea să se întâmple

așa. Îl privi câteva minute în ochii verzi ca frunzele de primăvară, iar el îi întoarse privirea cu o intensitate copleșitoare, de parcă ar fi încercat să își întipărească în minte fiecare trăsătură a chipului ei.

Nu puteau continua astfel. Și, din moment ce era dispusă să îl creadă când spunea că n-avea să se lase, poate ar fi mai bine să se lase ea. Odată ce el ar căpăta ce-și dorea, iar ea ar avea parte de o noapte așa cum visa de fiecare dată când închidea ochii, atunci amândoi ar putea... ei bine, ar putea aranja lucrurile așa cum trebuia. Nu-l putea convinge să se însoare cu Elizabeth, nu după ce ar petrece noaptea împreună, dar măcar prezența lui ar înceta să o mai tulbure într-atât. Mai mult, Dumnezeu îi era martor, își dorea ca el să o sărute. Sărutările lui o înfiorau din cap până-n picioare, iar vocea lui gravă și sonoră îi făcea inima să-i bată nebunește. Era prima dată în multe săptămâni când nu trebuia să-și facă griji pentru sora ei, și, în loc să fugă de ceea ce știa că nu voia, se putea uita pe îndelete la ce – sau, mai precis, la cine – voia. Chiar dacă totul avea să dureze doar o noapte.

Da. Era o idee bună să își ia o scurtă vacanță de la propria viață. Alături de un bărbat din cale-afară de chipeș și de musculos, care părea în mod sincer interesat de ea și n-o considera o ciudată. Iar după ce amândoi aveau să își fi potolit poftele, urma să poată gândi logic, așezat, la ce era de făcut. La ce drum era mai potrivit pentru ea și pentru viitorul ei.

– Mi-aș da toți banii să știu ce gânduri îți trec prin minte acum, mândro, spuse Ursul, înclinând ușor capul și lăsând o șuviță groasă să-i acopere o tâmplă. Văd că nici nu te cerți cu mine, nici nu încerci să fugi.

Catriona pufni.

– Și asta te neliniștește, uriașule?

– Mda. Te gândești la ceva, e limpede, și din asta nu prea a ieșit nimic bun pentru mine.

Înainte să se poată răzgândi, ea se ridică pe vârfuri, îl prinse de păr ca să îi coboare fața spre a ei și apoi îl sărută.

Buzele lui erau moi și miroseau a cafea și a marmeladă. De data asta, el nu încercă să o înșface sau să o lipească de ce rămăsese din zid. Iar ea își dădu seama că avea de gând să meargă în ritmul stabilit de ea. Descoperirea o uimi, întrucât știa foarte bine că el o putea imobiliza ca și cum n-ar fi cântărit mai mult ca un fulg. Își desprinse mâna dintr-a lui și își plimbă brațele peste umerii lui mari. Abia atunci el o prinse de mijloc și o trase mai aproape. Nu se îndoise că o dorea cu adevărat, dar tăria lui crescândă ce i se apăsa de șold i-o transmitea cât se putea de direct. Nu putea să respire, nu putea să stea departe de el, ar fi vrut să fie și mai aproape, tot mai aproape, nu putea să...

– Ziua bună! se auzi un glas venind de la parter. Am adus prânzul, stăpâne, cu complimentele lui Lord Glengask!

Catriona se desprinse de el, respirând precipitat.

– Cine...

– E Owen, șopti Munro. Șeful valeților de la Glengask. Rămâi aici câteva minute.

Ea încuviință din cap, încercând să-și adune gândurile. Deci, asta însemna să te bucuri cu adevărat de un sărut... Doamne, Dumnezeule și toți sfinții din ceruri!

– Vezi că... păturile sunt într-un colț, lângă vatră.

– Am pus deja un sac peste ele, ca măsură de precauție.

Iată-l că în continuare o proteja, deși nu știa exact față de ce. Ar fi vrut să îi mulțumească, dar se opri și lăsă privirea în jos, iar pe buze îi apăru un zâmbet.

– Ursule, vezi că ai kiltul în formă de cort.

El chicoti și încercă să-și potolească reacția fiziologică, însă încăpățânatul mădular se ambiționa să rămână semeț.

– Ești o vulpiță obraznică, asta-mi ești, spuse el. Acum, gata, nu mă mai zăpăci. Trebuie să mă gândesc un pic la bătrâni urâți și plin de negi.

Cumva ușurată că nu era nevoită să poarte o conversație, ea se întoarse pe jumătate și, cu coada ochiului, urmări fascinată cum cortul își pierdea treptat din forma. Dintr-odată, Munro o prinse de brat și o trase lângă el pentru încă un sărut apăsat și rapid.

– Ți-aș spune să nu mă mai înnebunești, pisică sălbatică, dar faci asta așa cum respiri.

Era, probabil, cel mai romantic lucru pe care-l auzise ea vreodată. Evident, nimeni nu-i mai spusese așa ceva. Voia să îl sărute din nou, chiar dacă el pretinsese că ea era proprietatea lui.

– Du-te, îi șopti, împingându-l spre scări. Du-te înainte să vină să te caute aici.

– Bine, dar nu pleca nicăieri. Încă n-am terminat cu tine.

Ea râse, lucru care o luă prin surprindere.

– Fugi, brută ce ești!

– Plec, femeie, mormăi el și o luă în jos pe scări.

Nu, nu era proprietatea lui. Nu era proprietatea nimănui. De-aia și plecase de acasă. Se mai aflase și înainte în compania bărbaților, poate a unora la fel de arătoși ca Munro, dar nu se mai simțise niciodată cum se simțea alături de el. Avea să dea de bucluc, o simțea. Dar, o dată în viață, își spuse că n-ar strica un pic de bucluc.

capitolul 11

Catriona se așeză pe un maldăr de scânduri și îl auzi pe Urs salutându-l pe Owen. Dacă și acel valet era ca Peter Gilling, cu siguranță era mai mult de un bărbat în livrea care servea ceaiul la cerere. Angajații bărbați din casa unui șef de clan, atunci când se respectau vechile

obiceiuri, ca la Glengask, erau, de regulă, luptători bine pregătiți, gata să-și dea viața ca să apere familia.

Munro era el însuși un războinic. Forța lui putea fi letală, la nevoie. Era din start periculos, date fiind forța și statura lui. Dintr-un motiv care încă nu îi era clar, el luase decizia de a-și folosi puterea ca să o ajute. Și ca să o seducă. Totul părea ca desprins dintr-o poveste, iar ea nu putea rezista unei asemenea oportunități.

Din ce reuși să își dea seama, Munro le dădu câte un sendviș lui Peter și lui Owen, își opri și el unul, apoi îi trimise în sat ca să mai cumpere ceva prelate, mortar și tencuială. Ea știa precis de ce îi îndepărta, iar gândul la ce avea să urmeze o îngrozea și o incita deopotrivă.

Pentru el avea să fie un interludiu, spera ea plăcut, între multe altele. La cum arăta și la ce familie puternică avea, cum să nu aibă iubite peste tot? Femei drăguțe și experimentate care știau să provoace plăcere unui bărbat. Aproape că îi spusese asta cu cuvintele lui. Cât despre ea, ei bine, știa să doboare un cerb de la aproape o sută de metri. Să fie goală alături de un bărbat era o experiență cu totul nouă.

– Poți să cobori! îi strigă Munro de la baza scărilor. Avem tocană de vită și sendvișuri cu carne de berbec.

Cat își frecă ușor coapsele cu mâinile și se ridică. Se gândi că, dacă avea să strice totul, el urma să își dea seama că făcuse o greșeală sărutând-o și să îi dea pace. Iar ea avea să știe că fusese o decizie absolut corectă să fugă de pe insula Islay. Avea toate șansele să fie o soție nepotrivită, o caricatură de doamnă și o ofertă de pace complet ratată. Își îndreptă umerii, coborî scările și porni pe hol. Se opri în dreptul ușii închise. Ușii celei noi.

Zâmbi și o atinse, apoi făcu un pas în lateral ca să se uite prin peretele neterminat.

– Arată foarte bine, dar cred că ai uitat ceva, spuse ea.

El apăru de cealaltă parte a peretelui.

– Mda, are mici defecte. Dar nu e gata, oricum. După ziua de ieri, m-am gândit că ar trebui să ai parte de ceva mai multă protecție. Nu-mi place să te știu trează noaptea, ghemuită și cu muscheta în poală.

Ea deschise ușa și intră în bucătărie. Bucuroasă că exista ceva care să îi distragă atenția, își făcu de lucru cu ușa, închizând-o și deschizând-o de mai multe ori.

– Chiar și așa cum e, tot mă ajută să câștig timp în caz că am musafiri nedoriți. Mulțumesc!

– După ce punem prelata pe acoperiș, termin peretele de aici și îți aduc un drug de fier ca să poți zăvorî ușa.

Catriona se întoarse cu fața înspre el.

– Nu trebuie să faci toate astea, Ursule. Deja ți-ai mințit fratele, pe șeful clanului, pentru mine.

– Așa-i.

Privirea lui directă și de nepătruns îi dădea o senzație ciudată.

– Toate astea pentru că vrei să mă ai.

Ursul îi zâmbi leneș.

– Și de-asta. Ești în mintea mea și când sunt treaz, și când dorm. Am mințit mai ales pentru că nu voiam s-o iei la sănătoasa prin sălbăticia asta. Pentru că mă nedumerești și nu-mi dau seama care-i treaba cu tine.

– Îți plac ghicitorile, așadar.

Poate ar trebui să îi spună totul, și atunci el n-ar mai... ispiti-o într-atât. El clătină din cap.

– Neah. Deloc. Ghicitorile și misterele înseamnă să cauți cel mai dificil mod de a găsi cel mai simplu răspuns.

Ei bine, n-avea nici o noimă.

– Bine, și-atunci de ce...

Gura lui o acoperi imediat pe a ei. Se așteptase să fie brutal, să o pună la podea și s-o copleșească pe dată cu forța lui. În schimb, el îi prinse buzele între ale lui, gustându-le cu limba. Ea nici nu conștientiză că mâinile i se înfipseră în părul lui des și dezordonat. O fierbințeală intensă îi răscolea trupul.

– Arată-mi ce trebuie să fac, șopti ea când reuși, cu greu, să respire.

– Fă ce-ți dorești, fata mea, spuse el, ridicând-o de mijloc și așezând-o pe marginea mesei.

Fusese o decizie bună, căci Catriona simțea că nu se mai putea ține pe picioare. Era ca un pui de căprioară abia venit pe lume. Știa că cel mai înțelept ar fi să rămână la distanță unul de celălalt, dar motivele nu îi mai erau câtuși de puțin clare când îi simțea o mână pe talie și cealaltă sprijinindu-i blând ceafa.

– Nu mă ajuți prea mult.

– Atunci, nu mai gândi așa mult. Ce facem aici nu are treabă cu gânditul.

– A, bine.

Să fie rațională și să fie sărutată de el pur și simplu nu făceau casă bună împreună. Și, cel puțin pe moment, prefera să fie sărutată.

– Chiar așa?

Ea se întrebă o clipă dacă el îi punea la îndoială răspunsul la ce spusese el sau reacția ei la mișcările pe care buzele și limba lui le făceau de-a lungul gâtului ei. În orice caz, era bine, era nemaipomenit de bine.

– Da, șopti ea.

Ursul stătea între coapsele ei, și ea nu putu să nu observe că kiltul îi luase din nou forma de cort, unul de-a dreptul impresionant. Pentru că o dorea. O treceau fiori, iar între coapse simțea o căldură și o vibrație amețitoare. Voia să îl vadă, dar i se părea că ar fi foarte îndrăzneț din partea ei și că în nici un caz nu ar fi un gând pe care o lady l-ar recunoaște. Pe de altă parte, nu era câtuși de puțin o lady. Înainte să aibă timp să se răzgândească, se întinse spre talia lui. Văzuse cam toată viața bărbați în kilt, cu toate că accesoriul devenise tot mai rar în viața de zi cu zi. Chiar și pe Islay, pantalonii erau accesoriul cel mai folosit, iar kiltul în culorile specifice clanului MacDonald se purtau doar la sărbători, nunți și înmormântări. Ceea ce, din punctul ei de vedere, era mare

păcat. Un bărbat în kilt, mai ales un bărbat ca Ursul, era o imagine de neratat.

Desfăcu închizătorile, și kiltul căzu, dar ea deja nu mai era atentă la bucata de material. Crescând în Scoția, era imposibil să nu vadă din când în când, fugitiv, un penis și o pereche de testicule. Un uriaș bine făcut și din cale-afară de excitat era însă ceva cu totul nou. Și de-a dreptul impresionant.

– Vezi ce-mi faci, Cat? murmură el, trecându-și mâinile peste umerii ei și dându-i jos haina groasă.

– Ești un bărbat magnific, Ursule, murmură, la rândul ei, trecându-și ezitant degetele de-a lungul sexului său.

Era ferm, cald și reacționa imediat la atingerea ei. Simți instantaneu între coapse o căldură și mai mare și o umezeală delicioasă.

– Mă lași fără suflare, mândro, cu picioarele tale lungi și cu formele tale. Vreau să-ți ating fiecare centimetru din trup. Să te sărut peste tot. Și vreau să fiu în tine. Așa că, dacă e să te răzgândești, fă-o acum! Dacă nu, sărută-mă din nou!

Ea se aplecă și își lipi buzele de ale lui, lingând și tachinându-l cum o făcuse și el. În același timp, continuă să îi mângâie sexul, cuprinzându-l cu degetele, explorându-l așa cum își dorise să o facă de când îl cunoscuse. El scoase un geamăt gutural și se îndepărtă ușor.

– Ridică brațele, pisică sălbatică. Vreau să te dezbrac. Acum!

Simpla idee o neliniștea. Pe toți dracii, toată viața evitase să poarte haine de femeie. Să nu poarte absolut nimic, mai ales în fața acelui uriaș atât de arătos, o înspăimânta. Dar luase o hotărâre și deja îl dezbrăcase pe jumătate. Ce era corect era corect.

Scoase un oftat și făcu întocmai ce îi ceruse el. Munro îi scoase cămașa din pantaloni, i-o ridică peste cap și o azvârli pe jos.

- Ia te uită, suspină el, privindu-i sânii goi.
- Ce e? Nu-s dintr-alea care-și arată pieptul oricui are ochi să vadă.

Ochii lui verzi o fixară, apoi privirea îi coborî din nou.

- Atunci, sunt onorat, fata mea, pentru că ce mi-e dat să văd e al naibii de frumos.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, în cazul fericit în care i-ar fi venit ceva în minte, Munro își așeză palmele sub sânii ei, cântărindu-i parcă. Apoi îi atinse sfârcurile cu degetele mari, întâi cu blândețe, apoi tot mai ferm. O senzație ascuțită și intensă o făcu să își arcuiască spatele și să se împingă mai tare îl el.

El zâmbi și se aplecă spre ea, înlocuind atingerea degetelor cu cea a buzelor. Își trecu limba peste sânii ei, iar ea suspină.

- Ești afurisit rău, Ursule!
- Atunci, cere-mi să mă opresc, Cat!

Fără să aștepte un răspuns, o ridică de pe masă și o întinse pe jos, pe păturile care erau deja pregătite. Normal că știuse la ce avea să se ajungă, dar o parte din ea își dorea să nu fi fost atât de... încrezător că lucrurile aveau să ia turnura dorită de el. Se vedea din nou că el știa precis ce avea de gând, în timp ce ea zăcea ca un pește pe uscat, neputincios și incapabil să respire.

Ursul se lăsă în genunchi lângă ea și își dădu jos cămașa. Cat îi mai văzuse pieptul gol și abdomenul, numai că de data asta putea să îl și atingă. Avea pielea caldă și moale, iar mușchii puternici pe care îi acoperea tresăreau și se încordau la atingerea ei. Așadar, și ea avea un efect asupra lui? Atingerea ei îi provoca plăcere? Ar fi vrut să îl întrebe, dar i se părea o întrebare ridicolă, la care ar fi trebuit să știe deja răspunsul.

- Ridică-te, îi ceru el, prinzând-o ușor de mâini. Vreau să-ți desfac părul.
- Pot și singură.

– Nu! spuse el degrabă, cu glas ferm. Vreau s-o fac eu.

– N-ai decât! Vezi că-i un păr al naibii de nesăscultător. Face numai ce vrea.

El se ridică și se așeză în spatele ei, desfăcându-i panglica ce-i ținea părul prins în coadă. Când trase de materialul subțire, ea simți un fior din cap până-n picioare. „Cerule mare!"

– Se spune că roșcatele sunt temperamentale, murmură el din spatele ei, în timp ce degetele i se jucau în pletele lungi și ondulate. Se spune că femeia roșcată e prea plină de pasiune, și e posibil să fie vrăjitoare.

– Am mai auzit asta. Am auzit și lucruri mai rele. Asta crezi tu despre mine?

– Cred că, dacă ai putea, ai fugi cât te-ar ține picioarele. Ai fugi de tot și de toate. Crezi că e ceva nepotrivit cu tine pentru că nu înțelegi de ce restul femeilor sunt într-un fel și tu în altul. Îi lăsă o șuviță grea să îi cadă pe un umăr, apoi veni în fața ei. Ești unică, și cred că asta nu-i ușor. Sunt onorat că ai îndeajuns de multă încredere în mine să fiu cu tine.

Ea se încruntă și își șterse obrazul ce i se umezise brusc.

– Ia nu-mi mai spune atâtea lucruri drăguțe despre mine, brută, și să trecem la treabă. Nu sunt aici ca să fac conversație.

Chiar dacă nimeni nu îi spusese vreodată lucruri atât de frumoase.

– Dorința ta-i poruncă, pisică sălbatică.

O întinse din nou pe pături și începu să îi desfacă pantalonii. Nimeni nu făcuse asta până atunci. În nici un caz nu un scoțian uriaș și excitat. Și lord, pe deasupra. Nu se descurca prea bine, așa că ea încercă să intervină, dar fără succes. Se încruntă la ea și refuză să se dea bătut. Când reuși, într-un final, să îi desfacă, zâmbi larg.

– Așa mai zic și eu. Acum, ridică-te! Tânjesc să te văd goală.

Era firesc, din moment ce el era dezbrăcat. Doar cizmele mai trebuia să și le dea jos. Ea își ridică ușor șoldurile, iar el îi trase pantalonii. Îi scoase cizmele una câte una, apoi pe ale lui.

Înainte să apuce să se întrebe ce ar trebui să facă, el se întinse lângă ea pe o parte și o sărută din nou, încet și adânc. Îi spusese să facă ce-și dorea, așa că își plimbă mâinile pe spatele lui și îi simți mușchii încordându-se și relaxându-se sub palmele ei. Când el se lăsă un pic în jos ca să-i sărute sânii, tot ce mai putu să facă fu să scoată un geamăt adânc și să își treacă degetele prin părul lui. Nimic din ce simțise până atunci nu fusese atât de bine și aproape dureros de plăcut.

Degetele lui coborâră încet, atingându-i abdomenul, apoi ajungându-i între coapse. Din reflex, ea își strânse genunchii, blocându-i accesul.

– Scuze, șopti, mirată că încă nu leșinase.

– N-ai de ce să îți ceri scuze, îi spuse el și continuă să le acorde sânilor întreaga-i atenție. Nu mă plâng de nimic. Încearcă doar să nu-mi smulgi tot părul.

Ea pufni și slăbi strânsoarea. Mâinile lui îi acoperiră genunchii, și de data asta fu cooperantă. Ce straniu! Pe dinăuntru, îl dorea sălbatic, dar trupul ei nu reușea să-și dea seama de ceea ce avea de făcut. Poate Munro avea dreptate. Poate chiar nu trebuia să se gândească atât.

El își trecu un deget peste locul ei cel mai intim, iar ea închise ochii și gemu incontrolabil. Pentru un bărbat dotat cu două mâini și o gură, părea că o atinge peste tot în același timp, iar fiecare senzație era mai intensă și mai plăcută decât cealaltă.

– Și tu mă vrei, murmură el, desfăcându-i pliurile și strecurând un deget în interiorul ei..

Ea gemu iar și se împinse înspre el.

– Așa e, reușisă îngaime. Așa că nu mă mai atâța și dă-i drumul odată.

– Și asta face parte din distracție. Dar dacă insiști... Veni peste ea, folosindu-și genunchii ca să i-i țină pe ai ei depărtați. Se lăsă pe coate și-i dădu câteva șuvițe la o parte de pe față. Uită-te la mine!

Catriona deschise ochii.

– Nu-i nevoie să te văd ca să știu exact unde ești.

El râse.

– E drept. Dar trebuie să-ți zic ceva. Nu-s obișnuit să am virgine, însă voi fi cât de blând pot. O să te doară, totuși. Aș da orice să nu te doară, dar așa stau lucrurile. N-o să dureze mult durerea, dar o să existe.

Ea îl privi în ochi, iar expresia lui de dorință amestecată cu grijă era aproape dureros de plăcută.

– Ți se pare că-s femeia care să se sperie de un pic de durere?

– Câtuși de puțin. Dar vreau să fiu un gentleman și e datoria mea să te previn.

– Consideră-mă prevenită, uriașule. Hai, dă-i drumul!

– Întâi, zi-mi pe nume!

Ea mijii ochii, dar ajunsese să îl cunoască. Îl știa suficient de încăpățânat încât să nu se lase până nu i se făcea pe plac.

– Munro, rosti ea, cu glasul sugrumat.

– Așa mai zic și eu.

Munro se poziționă mai bine deasupra ei, cu penisul erect lipit de miezul feminității ei, și intră ușor în ea, cât de încet putu, până când întâmpină rezistență. Trase aer în piept și împinse mai tare. Ea închise un ochi simțind durerea bruscă și ascuțită, moment în care el rămase nemișcat.

– Spune-mi când vrei să mă mișc, pisică sălbatică, murmură el, prinzându-i buzele cu ale lui.

Durerea începu să scadă aproape instantaneu, iar ea deveni conștientă de senzația incredibilă de a fi umplută de acel penis mare și tare ca piatra, de a-și simți

șoldurile lipite de ale lui, de a-i simți greutatea deasupra ei. Conexiunea lor era intimă, perversă și în același timp extrem de romantică, ceva ce nu mai simțise vreodată. Iar el stătea absolut nemișcat, parcă de teamă că ea s-ar putea rupe sub el. Cat întinse mâinile și se agăță de umerii lui.

- Vreau să te miști.

El făcu întocmai, retrăgându-se și pătrunzând-o apoi din nou, atât de adânc, încât tot ce putu să facă fu să se arcuiască și să geamă. Începu un du-te-vino lent, intrând și ieșind aproape complet, pentru ca ea să îl simtă centimetru cu centimetru mișcându-se în ea. Tensiunea fierbinte din vintre explodă brusc, făcând-o să vibreze în spasme de plăcere.

- Dumnezeule! exclamă el, pătrunzând-o tot mai repede în timp ce ea pulsa în jurul mădularului lui.

Dacă asta era „mica moarte" de care pomeneau poeții, înțelegea de-acum de ce erau așa obsedați de ea.

- Mai vreau! ceru ea cu răsuflarea tăiată.

- Da...

Din acel punct, nu mai putu gândi coerent nici dacă viața i-ar fi depins de asta. Tot ce putea face era să simtă. Să îl simtă pătrunzând-o iar și iar, tare, din ce în ce mai rapid. Îi simțea pe gât răsuflarea precipitată, îi simțea mâinile pe sâni și strângându-i și mângâindu-i în ritmul în care făcea dragoste cu ea.

Avu din nou un spasm când el se împinse cât de adânc putu în ea și rămase acolo, tremurând. Extaz. Extaz pur. O avusese, așa cum spusese că avea să facă, iar ea îl avusese, la rândul ei. Munro o sărută încă o dată, apoi își puse capul pe umărul ei, respirând fierbinte și rapid pe pielea ei.

Munro. Ursul. Avea să spună că de-acum erau legați? Că își aparțineau unul altuia? Și-ar fi dorit ca el să spună asta, deși era un vis imposibil. Din reacția lui, își dăduse seama că nu făcuse nimic cumplit de greșit. Și, mai mult ca orice, își dorea să o facă din nou. Cu el.

într-un pat, de data asta. Dar nici măcar atâta lucru nu putea. Își spunea, de altfel, că îngăduise să se întâmple ce se întâmplase ca să se vindece pe sine de... nevoia de a fi cu el. Că de acum se putea desprinde de el și își putea vedea de drumul ei și de planurile pe care și le făcuse cu multe săptămâni în urmă. De fapt, cu ani în urmă, când le auzise pentru prima dată pe alte fete ale unor lideri ai clanului MacDonald chicotind și vorbind despre cât era de ciudată, întrebându-se dacă mânca din strachina câinilor de vânătoare și dacă urina din picioare.

Pe moment nu se simțea ciudată, dar știa că avea să se întâmple din nou, la un moment dat. Și, indiferent de cât de multă cunoaștere în plus obținuse, un alt bărbat nu s-ar purta cu ea cum o făcuse Ursul. Nu ar găsi-o încântătoare. Nici unică. Cel puțin, nu în sensul bun.

– Lasă-mă să mă ridic, pufni ea, împingându-l de umeri. Nu pot să respir.

Munro se ridică pe genunchi, el însuși respirând anevoie, și ieși din ea, nu foarte convins. Părea aproape panicată, așa că el se așeză în fund, rezemat de un morman de cărămizi. Acum o sută de ani, ar fi zis că cineva precum Catriona, cu o fire atât de sălbatică și de senzuală, ar fi una dintre acele creaturi mitologice, jumătate femeie și jumătate focă. Dacă ar fi fost o astfel de creatură, și-ar fi putut explica de ce dorința pe care o simțea pentru ea devenise nevoie, de ce se simțea de parcă nu s-ar putea sătura de ea, de parcă și-ar fi dorit-o mereu mai aproape, și mai aproape, dorindu-și, în același timp, să fie în ea cât mai mult.

Stătea pe păturile din fața lui și nu părea traversată de nici o undă de emoție. Tocmai își trăgea din nou pe ea cămașa bărbătească, ascunzând de el acei sâni delicioși. La naiba! Nu isprăvise să-i privească. Să îi pipăie. Să îi guste. Când ea își puse și pantalonii, el se încruntă.

– Te grăbești undeva? o întrebă, mișcându-și piciorul ca să-i dea mai încolo o cizmă.

– Băieții tăi o să se-ntoarcă într-o clipită, răspunse ea, prinzându-și iar în coadă acel păr splendid, ca văpaia.

– Ba mai durează măcar o oră, dacă nu chiar mai mult. Doar nu ți-e frică de mine tocmai acum.

– Nu mi-a fost niciodată.

El încercă să îi prindă privirea, dar ea părea hotărâtă să nu se uite la el. Brusc, îi veni în minte un motiv pentru care chiar s-ar grăbi, așa că o prinse de încheietura mâinii.

– Ți-am făcut rău cumva, Catriona? o întrebă cu glas scăzut. Știu că prima dată ți-am provocat durere. Nu se va mai întâmpla. Dacă am fost prea brutal sau am făcut ceva ce nu ți-a plăcut, trebuie să îmi spui. Pentru că, îți jur, n-am să te mai rănesc vreodată. Nici trupește, nici sufletește.

Ochii ei căprui îi întâlniră în sfârșit pe ai lui.

– Îndrăznețe promisiuni mai faci, Ursule, îi spuse și se întinse după cizmă. Nu mi-ai făcut rău, să știi. Nu m-ai rănit. A durut cum ai spus că va durea, nimic mai mult. Mi-a plăcut. Îmi place cum mă atingi.

Slavă Domnului, măcar atât! Dar tot nu își explica graba ei de a se îmbrăca la loc. Acum, că știa că și ei îi plăcuse să fie cu el, devenise și mai important să afle motivul pentru care era decisă să plece. Își ridică un genunchi și o dezechilibră. Ce sens avea să fie atât de mare și de puternic dacă nu putea folosi asta în avantajul lui, măcar din când în când?

– Dar ce te grăbești așa, mândro?

O întoarse cu fața spre el și o puse în poala lui.

– Lasă-mă! îi ceru ea, dându-i un cot în pieptul gol.

– Ba cred că n-am să te las.

– Ești dezbrăcat.

– Și tu erai dezbrăcată acum vreo cinci minute. Ai face bine să-mi spui ce se petrece, pentru că nu-s vrăjitor

să-ți ghicesc gândurile. Cu riscul de a fi pocnit direct în cap, o sărută prelung și apăsat. Chiar dacă mi te-ai tot împotrivit până acum și te-ai certat parte în parte cu mine, acum ești a mea, fără doar și poate. Ești obligată să îmi spui ce te supără.

– Ești o brută și un mincinos! protestă ea, dându-i una peste ureche. Lasă-mă!

– Neah.

Se luptă cu el câteva secunde și, tocmai când el începuse să creadă că ar fi mai bine să îi dea pace înainte să se rănească singură, ea se potoli.

– Ți-am spus că nu știu să joc jocul ăsta. Și n-am fost de acord să devin proprietatea cuiva. Și nu știu dacă acum, după ce s-a petrecut, trebuie să stau la picioarele tale și să mă uit la tine cu ochi mari și rotunzi sau dacă ar trebui să mă port ca și cum nimic nu s-a întâmplat și...

– Înnebunești omul, mormăi el.

Îi cuprinse fața în mâini și o sărută din nou. Spre marea lui bucurie, ea îi întoarse sărutul cu aceeași intensitate.

– Asta n-ajută, reuși ea să murmure, înfigându-și degetele în umerii lui și căutându-i gura din nou.

Munro nu înălță capul decât când simți că rămâne fără aer.

– N-am toate răspunsurile pe care le vrei, pisică sălbatică, îi spuse, sărutând-o încet pe bărbie. Dar pot să-ți spun că, dacă te-ai uita la mine cu ochi mari și rotunzi, aș crede că ți-ai pierdut mințile. Despre restul... eu, unul, am de gând să îmi amintesc că s-a petrecut ceva între noi și să-mi tot amintesc de acele momente. Și îmi doresc să se întâmple din nou. Nu știu ce suntem unul cu altul, unul pentru altul, căci nu mi-ai spus ce gândești și nici care ți-e povestea. Dar am să fiu în preajmă, chiar foarte aproape, până când te lămurești. Și n-am de gând să îngădui altuia să pună mâna pe tine.

Cum îți sună toate astea, fata mea? încheie el, sărutând-o din nou.

Nu era câtuși de puțin ce și-ar fi dorit să îi spună, dar lui Munro îi era limpede că în acele momente ea avea nevoie să se simtă... în siguranță. Nu ar fi ajutat-o dacă i-ar fi spus cât de prins se simțea în relația cu ea. Nici pe el nu l-ar fi ajutat. La o adică, ar fi intrat în panică dacă n-ar fi simțit acea nevoie intensă, aproape dureroasă, de a o ține aproape de el.

Pe toți dracii, se culcase cu destule femei, dar nu simțise niciodată nevoia intensă, arzătoare, de a rămâne, pur și simplu, în compania unei femei. Atât de mult, că ajunsese să își mintă în mod repetat șeful de clan. Nu era dorință trupească, pur și simplu. Să o atingă, să stea de vorbă cu ea, să o privească... toate acestea i se păreau la fel de importante. Dacă nu cumva vitale. Văzând-o cum încerca să plece de lângă el simți dezamăgire și frustrare. Oare ea chiar nu simțea legătura dintre ei?

– Trebuie să îmi lămuresc singură niște lucruri, spuse ea încet, trecându-și un deget peste pieptul lui și remarcând cum atingerea ei îi făcea pielea de găină. Dar știu că noi, noi doi, împreună, nu e ceva ce-o să se încheie bine. Ți-am mai zis.

– Nu fi așa pesimistă. Încurajat de felul în care îl atingea, Munro îi scoase cămașa din pantaloni, își strecură o mână pe sub material și-i prinse sânul stâng. S-a încheiat destul de bine acum câteva minute...

Ea scoase un geamăt pătrunzător, iar bărbăția lui se întări de îndată. Să o aibă din nou devenea mai important decât orice altceva. Vital. Îi ridică și mai mult cămașa, cât putu de mult, își plecă ușor capul și îi prinse un sfârc plin între buze. Îl supse, își trecu limba peste el și, în același timp, o apăsă atât de tare de sexul lui, că se miră că mădularul nu-i străbate prin pantaloni ca s-o pătrundă.

Își trecu mâna între coapsele ei, apăsând și mângâind în ritmul în care îi lingea și îi sugea sânul. Sigur că era mult mai puternic decât ea și nu trebuia să uite asta, dar, de data asta, nu mai era nevoie, ca prima oară, să fie la fel de răbdător, de blând și de lent.

– O să-mi explodeze inima, gemu ea, arcuindu-se sub atingerea lui.

– O să am eu grijă de tine. Aici sunt, răspunse el.

Se grăbi să îi desfacă pantalonii și i-i trase peste coapse. Apoi își trecu mâinile sub fundul ei, o trase deasupra lui și se împinse în ea. Se lăsă cuprins de interiorul ei strâmt și fierbinte. Câteva cărămizi din grămada de care se sprijinea începură să cadă când el începu să se miște aproape cu furie, pătrunzând-o adânc, tare și rapid. Ea scoase un țipăt, strigându-și plăcerea, iar el continuă să se miște în ea, iar și iar, până când, dintr-odată, simți explozia fierbinte a orgasmului și termină în ea.

Pe toți sfinții. Știa ce avea de făcut cu o femeie și știa și cum să se ferească, ce precauții să își ia. Încă de când era băietan, Ranulf îi explicase foarte clar că nu era deloc spre binele clanului dacă apăreau copii din flori în stânga și-n dreapta. Copiii din flori însemnau resentimente, complicau succesiunea și, cel mai grav, stricau alianțe.

Și iată-l pe el strângând în brațe o MacDonald, piele pe piele, și nu făcuse nimic ca să prevină o sarcină. Dimpotrivă. Glengask i-ar fi tăiat capul – și nu neapărat capul de pe umeri – dacă ar fi aflat. Munro nu mai era sigur că dacă fratele lui i-ar lua capul s-ar rezolva mare lucru, pentru că simțea că și-l pierduse deja. Își pierduse complet mințile.

– Cât putem face asta? întrebă Catriona, abia trăgându-și sufletul, cu brațele în jurul umerilor lui.

– Nu prea înclin să-ți dau un număr precis, pentru că, dacă ajungem acolo, o să-mi ceri să mă opresc.

Ea oftă.

– E mai ușor să fiu goală cu tine aici, comentă ea, zâmbind, dar chiar trebuie să mă gândesc la niște lucruri. Și nu pot gândi limpede când mă atingi și când...

– Când sunt în tine? întrebă el, mișcându-se sub ea în așa fel încât să simtă că încă era înăuntrul ei.

– Mda.

Se mișcă și ea, și de data asta fu rândul lui să geamă.

– Nu pot să mă adun când îți văd și-ți simt trupul și pari că mă sorbi din priviri.

– Vrei să nu mă mai uit la tine? Privirea mea e ofensatoare? chicoti Munro.

– Neah, deloc. Acum, dă-mi drumul, uriașule!

– Te las să te ridici, dar nu-ți dau drumul.

Încruntătura ei îl amuză și îl neliniști deopotrivă.

– Nu mai spune asta! îi ceru ea. O să iau un sendviș și o să ies să mă plimb un pic. Nu veni după mine.

Era gata-gata să-i spună că ar urma-o bucuros oriunde sau că îi aparținea ei la fel cum îi aparținea și ea lui. Se opri, pentru că își dădea seama că ea nu voia să audă așa ceva. Ceea ce o preocupa din ziua în care o întâlnise continua să nu îi dea pace și, până când nu urma să îi spună ce se petrecea, nu avea de ales decât să îi rămână în preajmă, până când ajungea să aibă încredere în el.

Merita efortul. Dacă i-ar fi spus care era dragonul care-i scuipa flăcări pe dinăuntru, l-ar fi tăiat în bucăți, l-ar fi ucis pentru ea. Dar până atunci nu putea decât să îi repare locuința – pentru că era a ei, orice ar fi spus altcineva, și să o sărute până își pierdea mințile și până se îndrăgostea de el la fel de tare cum se îndrăgostise el de ea.

– Ba nu.

– Ba da, răspunse Ursul, încrucișându-și brațele la piept și având tupeul de a părea amuzat.

– Ai zis că trebuie să rămâi aici cu mine peste noapte pentru că singură nu aș fi în siguranță, spuse Catriona.

Ceea ce-i o prostie, pentru că eu am avut grijă de Elizabeth și am ținut-o în siguranță încă dinainte să știm că suntem în Scoția. Dar să merg cu tine-n sat? Asta ți se pare ceva sigur?

– Da, pentru că vei fi cu mine. Și pentru că ai petrecut prea mult timp singură.

Adevărat. Uneori, simțea cum tăcerea o învăluia și o înghițea. Pe de altă parte, soluția lui mai mult provoca decât rezolva problemele.

– Dacă vrei să mergi cu prietenii la cârciumă, n-ai decât. Este treaba ta cum îți petreci timpul. N-ai cum să vrei să-ți petreci fiecare seară pe podeaua asta tare și rece.

În loc să îi răspundă, el scoase din sacul pe care îl adusese vechea ei pălărie de paie cu boruri largi.

– Am recuperat-o din camera lui Elizabeth. Te ajut să îți bagi părul sub ea. Cu pălăria asta, cu haina groasă și ploaia de afară, nimeni n-o să te bage în seamă. Pe-aici, păstorii vin și pleacă. Trec prin An Soadh, beau ceva la Bonny Bruce. Tu ești un păstor scund cu gene lungi.

O parte din ea își dorea să meargă. Cârciuma cea mai apropiată de casa MacColl din Islay răsuna mereu de muzică și râsete. Dar era și plină de șușoteli când ea și tatăl ei puneau piciorul acolo, iar aproape toate bârfele erau despre ea și felul în care era îmbrăcată. Aici, nimeni nu știa cine era. Dacă putea trece drept bărbat, un străin pe care nu-l putea bănui nimeni că ar fi altcineva decât cine pretindea, ce rău se putea întâmpla? Sau se putea? Iar un vin fiert ar fi mers de minune într-o seară rece ca aceea.

– Dă-mi naibii pălăria aia, spuse ea într-un sfârșit și se duse să îmbrace haina cea groasă pe care Ursul o furase pentru ea chiar de la marchizul de Glengask.

Își ridică părul prins în coadă și îl băgă sub pălărie. Neavând oglindă, trebuia să se bazeze pe Urs, dar el părea sigur că putea trece fără probleme drept băiat. Cum

deja avea mai multă încredere în el decât era, probabil, cazul, îl urmă afară din bucătărie, pe hol și apoi afară, în ploaie, spre locul unde îl lăsase pe Saturn.

Înainte să încalece, el scoase un pistol din buzunar și-l puse într-al ei.

- Doar ca precauție, îi spuse, ridicându-i borul din față al pălăriei și dându-i un sărut plin de căldură. Nu împușca pe nimeni dacă poți evita asta.

Catriona înghiți în sec. Căldura buzelor lui și răcoarea ploii care îi cădea pe față erau îmbătătoare. Poate un whisky rece i-ar prinde mai bine decât un vin fiert. El urcă pe cal și îi întinse mâna ca să urce și ea în spatele lui. Călărise bărbătește de când se știa. Nu era nimic nou. Interesant era doar felul în care își petrecu brațele în jurul mijlocului lui, pe sub haină. Decisese că așa avea să își mențină mâinile calde. Și că, lipindu-și obrazul de spatele lui, se ferea de frig și atât. Era un risc să meargă împreună în sat. Pentru că însemna să petreacă mai mult timp cu el. Și, pentru a avea parte de acest timp, își pierduse capul ca o muiere de rând și lăsase precauția deoparte.

O oră mai târziu, undeva în jur de miezul nopții, ajunseră în fața unei clădiri de două etaje construite din piatră și lemn. Jaluzelele erau trase, dar lumina și sunetul cimpoaielor străbăteau pe sub ușa de la intrare. Ursul o ajută să descalece, apoi sări lângă ea, pe pământul moale și noroios.

- Stai aproape de mine și încearcă să nu scoți o vorbă.

- Iar tu să nu mă săruți și să nu mă ții de mână, replică ea. Știu să mă port ca un bărbat, uriașule.

- Neah. Mă îndoiesc că ai prostit chiar pe toată lumea. Dar aici toți te vor considera bărbat câtă vreme nu le dai motive să creadă altceva.

Îi trase încă puțin pălăria pe frunte, apoi se întoarse și îi făcu semn să îl urmeze înăuntru.

Avea dreptate. Pe Islay, toată lumea știa că era o fată îmbrăcată în băiat. Nu fusese nevoie să prostească

pe nimeni. Inima îi tresăltă când păși pe urmele uriașului și intră în cârciuma Bonny Bruce.

Imediat, răsună un cor de saluturi adresate „stăpânului Urs", atât de bărbați, cât și de femei. Ei bine, știa că uriașul era fermecător. Judecând după numărul de pahare închinate în cinstea lui și după perechile de gene care se unduiau la vederea lui, era chiar extrem de popular. Și nu avea câtuși de puțin nevoie de tovărășia cuiva ca ea.

– Cidru fierbinte, cu rom, pentru mine și băietanul ăsta de l-am găsit aici, ceru Ursul, punându-i o mână pe umăr.

– Te-ai pierdut, băiete? întrebă un mesean, de deasupra unui pahar pe jumătate plin cu whisky.

– Mda, răspunse ea, cu vocea cât putu de groasă.

– L-am găsit aproape înecat în ploaie, reluă Ursul. Cum ziceai că te cheamă? A, da, Porter. Vine de la fortul William și caută o cireadă de mânat.

– Ai venit unde trebuie, Porter, comentă alt mușteriu. Cirezile și turmele MacLawry sunt cele mai grase din Scoția.

– Dar și mai important decât asta... Pe unde-ai fost, stăpâne Urs? întrebă o voce de femeie, iar o mână îi cuprinse unul din brațe. Toate femeile din vale plâng și suspină de dorul tău.

Munro chicoti și se desprinse din strânsoarea femeii trupești, timp îi care îi făcu semn „prietenului" său Porter să se așeze pe un scaun la o masă mică din colț.

– N-am auzit așa ceva, Bethia Peterkin. Și știi prea bine că-s cu urechile ciulite.

Catriona stătea de cealaltă parte a mesei față de el și își strânse buzele într-o încercare de a zâmbi. Ideea de cidru fiert n-o mai încânta la fel de mult acum, că știa cât le lipsise femeilor compania Ursului. În paturile lor, probabil. El îi aruncă o privire din care reieșea că își dădea clar seama încotro îi fugeau gândurile.

– Am fost acolo unde mi-am dorit, murmură el.

O fată tânără și frumușică le aduse băuturile, iar acea femeie, Bethia, o urma îndeaproape.

- Zi-mi că ți-a fost dor de mine, Ursule, se alintă ea, așezându-se la el în poală. Știi bine că mie mi-a fost dor de tine.

- Am fost ocupat, Bethia, răspunse el, ridicând-o din poală aparent fără pic de efort. Nu-mi spune că ai fost singurică în tot timpul ăsta.

Cei din cârciumă izbucniră în râs, iar Bethia roși încântător. Era tocmai genul de femeie care spunea cele mai mari răutăți la adresa lui Cat. Desigur, niciodată drept în față. De data asta, e drept, primise totuși o privire scurtă, de evaluare, după care Bethia se dusese să ia la dans un alt bărbat care stătea la o masă lângă șemineu.

- Ai curtat-o? întrebă ea cu glas scăzut.

- Pe Bethia? Ne cunoaștem, recunoscu el, dând noroc și lăsându-se pe spătarul scaunului ca să bea pe îndelete.

- Așa cum te cunoști și cu mine?

- Nu sunt vreun virgin, pisică sălbatică. Iar aici, pe teritoriul MacLawry, sunt o mână de sate. Vezi tu, de regulă, nu seduc femei din clanuri rivale.

- Eu sunt dintr-un clan rival.

El zâmbi, iar expresia de pe chipul lui o încinse pe dinăuntru.

- Așa-i. De când te-am văzut, n-am mai avut ochi pentru altă femeie și nici nu cred că o să mai am. El se aplecă înainte, prefăcându-se că dă halba cu cidru mai aproape de ea. Nu ești prima mea femeie, continuă, dar vei fi cea din urmă, Catriona.

- Dar ce sigur ești! răspunse ea, iar vocea îi tremură un pic.

Nimeni nu îi spusese niciodată ceva romantic. În nici un caz bărbați care arătau ca el. Cei care o cunoșteau o găseau ciudată, ba chiar o considerau o amenințare, la cât de bine se pricepea să tragă cu arma și să călărească.

Ochii lui verzi o priveau intens.

– Foarte sigur sunt. Și n-am să repet ce-am zis mai devreme pentru că, unu la mână, ai fost la un pas să-mi zbori capul, și, în al doilea rând, nu vreau să mă trezesc că torni tot cidrul ăla pe mine. Dar să știi de la mine, noi doi suntem o pereche. Acum, bea-ți cidrul, fata mea! O să ne fie frig pe drumul de întoarcere. Dar am o idee despre cum o să ne încălzim când om ajunge înapoi la Haldane.

Dacă se mai încălzea un pic, avea să ia foc de-a dreptul. Știa prea bine unde bătea el, deși de data asta nu o spusese. Mesajul era că îi aparținea. Iar asta însemna că și el îi aparținea ei. Iar în acea noapte, cu atâta lume în jur, cu muzică și cidrul tare și gustos, ideea părea chiar plăcută.

capitolul 12

– Ursule, trezește-te, putoare ce ești!

Munro deschise ochii. În jur era aproape beznă. O simțea pe Cat împungându-l în umăr. Pentru câteva clipe, nu își dădu seama unde se afla, până când femeia goală de lângă el îl ciupi de ureche. Tare.

– La naiba, femeie! exclamă el cu limba împleticită de somn.

– Ursule, într-o oră răsare soarele. Trebuie să pleci.

El clipi, se ridică în capul oaselor și își trase o palmă peste obraz.

– Puteai să mă trezești cu un sărut în loc să încerci să-mi smulgi urechea. Mai ales după ce te-ai simțit atât de bine în compania mea în noaptea asta.

– Chiar te-am sărutat, brută ce ești, i-o întoarse Catriona, înfășurându-și pătura în jurul ei și lăsându-l în frig în timp ce încerca să atâțe focul. Drept răspuns, ai spus „sângerete" și ai ridicat mâna de parcă ai fi ținut un toast.

Parcă își amintea câte ceva... visase mâncare. Era la o mare petrecere la care lua parte întreaga familie, iar Cat îi stătea alături. Bucătăria întunecată și friguroasă de la Haldane nu era înlocuitorul ideal pentru o sală de festivități, dar măcar aici putea fi lângă ea. Sângeretele și ospețele suportau amânare.

Își trase cămașa pe el, se ridică și își luă kiltul.

- M-ai sărutat, zici? întrebă, furându-i un sărut în timp ce se apleca să își pună cizmele.

- Neah, răspunse ea. Am zis-o doar pentru că nu voiam ca ditamai uriașul ca tine să se plângă de-o sărmană ciupitură de ureche.

- Frumos din partea ta, pufni el.

- O, da. Sunt o adevărată lady.

- N-am zis că n-ai fi. Munro își prinse kiltul, apoi își întinse spatele. Trebuie să-ți fac rost de o saltea. Am dormit pe pământ, sub cerul liber, și tot a fost mai confortabil decât afurisita asta de podea de piatră.

- N-am nevoie de saltea. Tu ești suficient de confortabil. Și mai și ții de cald.

El îi prinse umărul, o întoarse cu fața spre el și o sărută încet și blând.

- Mă poți considera salteaua ta, dar nu uita de părțile mai puțin moi.

Ea râse și-l sărută, la rândul ei.

- Îmi plac părțile mai puțin moi. Își trecu degetele prin părul lui, apoi îl trase ușor ca să îl facă să se îndepărteze de ea. Gata, acum pleacă!

- Ai o inimă de piatră, pisică sălbatică.

- Iar tu ai o inimă încăpățânată. Ți-am zis să stai acasă, așa cum ți-am zis toată săptămâna. Dormi cel mult trei sau patru ore pe noapte, dar insiști să vii aici călare noapte de noapte. Ochii ei întunecați îi sfredeleau pe ai lui. De-ar ști frate-tău că umbli noaptea de nebun, ar arde locul ăsta cu mine cu tot.

- Nu vreau să fii aici singură noaptea. Nici nu încape vorbă.

Gândul că petrecea atât de mult timp singură îl neliniștea. Iar gândul la ce putea păți noaptea, având drept apărare doar o ușă și o muschetă, îl îngrozea. Și, pentru că ea nu putea merge la Glengask, venea el la ea. Chiar dacă asta însemna ca în fiecare noapte să se retragă la el în cameră și să aștepte ca toți ceilalți să adoarmă și apoi să pornească de unul singur, călare. Oricum n-ar fi putut închide un ochi, pentru că ar fi fost prea îngrijorat pentru ea.

– Atunci, nu mă mai săruta și pune-ți cizmele.

El făcu ce îi ceruse, dar după ce îi mai dădu câteva sărutări. Nu avea de gând să primească ordine. Nici măcar de la ea. Tot efortul de a se strecura afară din castel nopțile ca să o apere și să fie cu ea ar fi fost în zadar dacă nu reușea să se întoarcă în patul lui înainte de răsărit.

– Mă întorc pe la ora zece, îi spuse el, punându-și haina groasă și închisă la culoare. O să-ți aduc ouă proaspete și încă niște ceai. Dorești și altceva?

Ea îi zâmbi, un zâmbet cald și blând care îl făcu să vrea să-și arunce hainele de pe el și să se prăvălească din nou pe pături împreună cu ea și să dea naibii viitorul.

Crezuse că o noapte cu ea avea să îl vindece de obsesie, dar se înșelase amarnic. Dimpotrivă, dorința și nevoia de a fi aproape de ea deveniseră mai intense decât loialitatea față de propria familie.

– Aș vrea un creion și niște hârtie ca să-i scriu un bilet lui Elizabeth.

El simți o împunsătură de vinovăție. În ultima săptămână, abia dacă se gândise la sora lui Cat, cu toate că o vedea zi de zi. Tot ce putea spune în apărarea lui era că îi promisese că avea să se îngrijească de siguranța ei, iar fata era, fără îndoială, bine apărată. Mai mult, întreaga lui atenție se concentra asupra Catrionei, fie că era la Haldane sau la Glengask, fie că era treaz sau adormit.

– O să îți aduc. Sau, și mai bine, aș putea să ți-o aduc chiar pe Elizabeth azi cu mine.

Brațele ei calde îi cuprinseră mijlocul, pe la spate, și îi netezi kiltul.

– Of, ești o rușine! comentă ea, cu toate că el știa că era suficient de capabil să își pună și să își aranjeze singur hainele.

De fiecare dată când ea venea spre el din proprie inițiativă, când îl atingea prima, inima lui stătea în loc o clipă, chiar și când ea pretindea că avea o scuză bună pentru a-l atinge din proprie inițiativă. Femeia asta care era capabilă să supraviețuiască pe cont propriu în sălbatica Scoție, să își facă rost de hrană și să își protejeze sora, această femeie atât de capabilă continua să îl uimească prin ezitările și nesiguranța ei. Parcă nu îi venea să creadă că era cu putință ca el s-o dorească. Măcar acum, după o săptămână în care o ținuse în brațe noapte de noapte, putea recunoaște și ea, în sfârșit, că îi plăcea să fie cu el. Atingerea ei era un mic triumf de care se bucura cât de mult putea.

– Mi-ar plăcea tare mult să o văd, spuse ea, dar e mai în siguranță la Glengask.

– Nu vrei să spui și că tu însăți ești mai în siguranță câtă vreme ea e la Glengask? Prezența ei la castel nu e un secret. Scrisoarea trimisă de mama ei, în care ne acuză că suntem niște barbari ce-i batjocoresc numele și renumele, m-a făcut să-mi doresc sincer ca femeia să fi venit aici în persoană, ca să o pun la punct. Dar totul a fost o furtună-ntr-un pahar cu apă.

– Știu. Și mă bucur că până și aristocrații englezoi se tem de fratele tău. De-aia nici nu a îndrăznit să vă amenințe că îl trimite pe Visford să-și ceară logodnica înapoi.

El surâse ironic.

– Nu-l cunosc pe acest Visford, dar aș zice că un duce bogat și faimos pentru că se însoară cu fete tinere pe care le împinge la moarte nu e genul care să facă efortul

de a se lupta ca să-și recapete mireasa promisă. Pur și simplu, o să își reia vânătoarea până va da peste o altă fată a cărei familie are nevoie de bani.

– Îmi pare rău că nu i-am făcut o mică vizită înainte să plec cu Elizabeth din Londra, spuse ea pe un ton tăios.

– Ce-ai fi făcut? I-ai fi luat gâtul?

N-o credea capabilă de un asemenea gest, dar îi înțelegea trăirile. În ce-l privea, dacă Visford s-ar fi apropiat la un kilometru de sora lui, ei bine, oamenii legii din Londra încă ar fi căutat stârvul ducelui. Și nu l-ar fi găsit în veci.

Ea ridică din umeri.

– Nu știu, nu știu ce să-ți răspund. Dar măcar ar fi crezut că aveam să-l omor.

– Mi se pare corect. Și ce-ar putea face un bărbat mare și musculos ca să te-ajute?

Ea își retrase brațele, lăsându-l înfrigurat și în interior, și la exterior. Când el se întoarse spre ea, expresia ei serioasă și aproape impenetrabilă nu fu nici ea de natură să îl încălzească.

– Nu poți face nimic în plus față de ce-ai făcut, Ursule.

– Dar porți un secret, insistă el. Vreau să știu de ce preferi să dormi pe o podea rece de piatră în loc de un pat cald și moale.

Ea se apropie de masă. Avea spatele tensionat și umerii încordați.

– Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să te conving că nu ar trebui să fim împreună. Dar a naibii să fiu dacă am să-ți spun ceva ce ți-ar putea face rău. Ceva ce ți-ar aduce neplăceri. Așa că ai de ales: fie pleci și nu te mai întorci, fie lași lucrurile așa cum sunt. Eu... E bine așa cum suntem, nu crezi? Doar eu cu tine. Atât.

Poate era mai cinic decât ea, dar nu prea credea că lumea avea să mai păstreze multă vreme distanța, oricât de mult îi plăcea să fie doar ei doi pe podeaua rece a fostei mănăstiri. O simțea în fiecare fibră – urma să aibă parte de necazuri. Și ar fi fost mai bine pentru amândoi

ca ea să îi spună precis de ce anume fugea și de ce anume se ascundea.

- Îmi place ideea de a fi numai noi doi, spuse el cu glas tare. Sărută-mă de rămas-bun, și-o să văd dacă o pot aduce pe sora ta fără o escortă de scoțieni înarmați până-n dinți.

Catriona oftă, renunțând, evident, să se mai contrazică.

- Încăpățânat mai ești. Îi cuprinse umerii cu brațele și îl sărută pe gură. Ești alături de mine, Munro? Orice s-ar întâmpla?

- Da, răspunse el de îndată. Nu-mi mint familia pentru oricine, înțelegi? O fac doar pentru tine, Catriona.

- Asta nu mă face să mă simt mai bine, să știi. Nu vreau să-l minți pe șeful clanului. Pe propriul tău frate. Încă nu-s obișnuită să am un aliat. Să am pe cineva de partea mea.

El își puse mâinile pe umerii ei.

- Sunt aliatul tău. Poți să te răstești cât vrei la mine, fată frumoasă, dar n-am de gând să dispar. N-am de gând să plec de lângă tine. Am să fac ce mi se pare mie că trebuie să fac, că-ți convine au ba.

Ea se întoarse lângă vatră, iar el îi urmări mișcările sigure și pline de grație și pletele roșii care îi alunecau pe umerii goi. Putea fi blândă, bună, sensibilă, dar nu era o femeie delicată. Tărâmurile scoțiene și felul în care alese se trăiască o făcuseră, totodată, puternică și practică, agresivă și încăpățânată ca dracul gol. El mai întâlnise femei dure, la fel cum întâlnise și femei pe care le-ar fi luat vântul de fragile ce erau. Dar nu mai întâlnise pe nimeni precum Catriona MacColl.

- Te iubesc, spuse el încet.

Nu avea de gând să riște să provoace cine știe ce dacă ar fi spus-o cu glas mai hotărât.

Ea se întoarse spre el.

- Ce-a fost asta?

- La naiba!"

– Am spus că te părăsesc un pic, dar mă întorc în câteva ceasuri.

– Mulțumesc, Ursule!

El ieși să îl înșeueze pe Saturn. Își spunea că, dacă i-ar mărturisi Catrionei ce simțea pentru ea, fata ar rupe-o la fugă. Dar își dădea seama că nu era singurul motiv pentru care ezita. Era ditamai uriașul, o brută mare și gălăgioasă pe care frații lui o voiau alături ca să intimideze oamenii. Auzise de nenumărate ori că nu avea pic de poezie sau de romantism în el. Aproape că ajunsese să creadă tot ce îi auzeau urechile în legătură cu el. Până să o întâlnească pe ea. Era o femeie care îl făcea să se gândească la poezie. Poezie veche, sângeroasă, dură. Despre foc, ardere și păcat. Și nu intenționa să o lase vreodată să plece.

La răsărit, cerul începea să se lumineze. Cum ajunseră pe drumul principal, îl mână pe Saturn la galop. Dacă îl vedea cineva, putea pretinde că ieșise la o plimbare călare în zori de zi. Important era să ajungă cât mai departe de Haldane. Dacă Ranulf sau Arran își dădeau seama că făcea vizite nocturne la fosta mănăstire, aveau să-i ceară explicații pe care nu era dispus să le dea.

Odată ajuns în dreptul grajdului, răsuflă ușurat, descălecă și-l apucă pe Saturn de căpăstru, ca să îl ducă înăuntru, la căldură. Era epuizat. Cat avea dreptate când zicea că el dormea vreo trei, patru ore pe noapte. Dacă nu voia să o târască afară din Haldane, singura soluție era să gonească într-acolo și dintr-acolo de două sau de trei ori pe zi.

– Îl iau eu, stăpâne, se auzi o voce în spatele lui.

Munro își înăbuși o înjurătură și se întoarse spre Debny, grăjdarul-șef de la Glengask. Bărbatul se ștergea pe mâini cu o cârpă și îl privea la lumina singurei făclii care lumina clădirea.

– N-am vrut să te trezesc. N-am prea avut stare în dimineața asta.

– Nu vă cereți scuze, stăpâne Urs. Am o iapă cu colici de care trebuie să mă ocup. A, să știți că unii dintre băieți mi-au zis să vă spun că vor să vă ajute să reparați Haldane, chiar dacă-i bântuită. Nu trebuie să munciți doar cu Peter.

– Mulțumesc, Debny! Spune-le că s-ar putea să le accept ajutorul.

Nu avea de gând să facă asta, cel puțin nu câtă vreme Cat rămânea în ascunzătoare, dar era plăcut să știe că, la nevoie, ar avea parte de ceva ajutor.

– Așa o să fac. Mergeți și mâncați ceva. Lui Saturn îi aduc eu o găleată de ovăz.

Saturn chiar își merita răsplata, mai ales că muncea zi și noapte de o săptămână. Munro încuviință din cap și se îndreptă spre casă. Soarele încă nu era pe cer. Îi era mai curând somn decât foame, lucru neobișnuit pentru el. Trecu pe lângă bucătărie și urcă pe scara servitorilor. Ușile de la toate camerele erau încă închise. Se strecură la el în dormitor și închise ușa cu grijă. Apoi se prăbuși în pat, îmbrăcat și încălțat, ca să mai fure o oră-două de somn. Și să viseze mâncare și pe pisica sălbatică cea cu părul ca văpaia, care îi furase inima.

– Ursule!

Zgomote infernale îi spărgeau urechile, trezindu-l din vis. Cineva bătea crunt la ușă. De ce naiba toată lumea îi întrerupea somnul? Munro deschise ochii, se ridică în capul oaselor și se așeză pe marginea patului.

– Intră, pentru Dumnezeu!

Ușa camerei se deschise, și își făcu apariția Ranulf. La vederea expresiei împietrite de pe chipul fratelui său, prin mintea lui trecură o sută de gânduri. Oare Debny lăsase să îi scape ceva despre ieșirea lui extrem de matinală? Oare Visford luase până la urmă hotărârea de a-și recupera logodnica? Oare aflase cineva despre Catriona? Fir-ar să fie!

– A venit Duncan Lenox, îl anunță fratele lui. A văzut... Dar ce, ai dormit îmbrăcat?

Munro se încruntă și își netezi cămașa cu palmele.

– Da, așa s-ar părea. Ia zi, ce a văzut Duncan?

Duncan Lenox era o căpetenie MacLawry. Locuia împreună cu cele trei surori ale sale și cu soția lui englezoaică la cinci kilometri mai spre nord. Proprietatea lui se învecina cu teritoriul clanului Campbell. Dacă văzuse ceva, cu siguranță nu avea vești bune. Iar dacă se întrevedeau necazuri la orizont, el trebuia să ajungă degrabă la Haldane. Catriona era acolo singură, fără apărare.

– Nu e sigur. Erau cam zece, douăsprezece gărzi călare care însoțeau o trăsură. Culorile clanului MacDonald erau la vedere. Vor ajunge aici din clipă în clipă, și vreau ca tu să...

– MacDonald?! exclamă Munro, iar inima începu să îi bată mai repede. Clanul MacDonald era cel mai rău lucru la care se putea aștepta. La naiba!

– Ursule, știi bine că mi-am dat cuvântul, răspunse fratele său. Elizabeth MacColl e sub protecția mea. Vom negocia o soluție acceptabilă pentru ambele părți, iar fata rămâne a ta.

Munro își ținu respirația preț de câteva clipe. Poate încă dormea. Poate era un vis. Ranulf știa? Era drept că fratele lui avea reputația de atotștiutor, dar el, unul, fusese cu mare băgare de seamă. Mai mult, iată că marchizul nu-l mânca cu fulgi cu tot pentru că o ținuse ascunsă pe Catriona. Ceva nu se lega.

Brusc, își dădu seama că Ranulf se referea la Elizabeth. Și, cu toate că poate fusese surprins de momentul ales de cei din clanul MacDonald, era clar că Ranulf nu era surprins de venirea lor.

– I-ai trimis vorbă lui MacDonald că fata lui Randall MacColl e aici.

– N-am vrut să creadă că o ținem împotriva voinței ei. Ne-a spus că a plecat din Londra lăsându-i doar

un bilet mamei ei, dar nu englezoii mă preocupă pe mine. Doar că nu vreau să apară neînțelegeri care să ducă la lupte între clanuri.

– Și nu ți s-a părut că s-ar fi cuvenit să-mi spui și mie că i-ai scris lui MacDonald?

Chiar dacă nu știa care erau problemele dintre Cat și clanul ei, știa cu siguranță că fata fugise ca să scape de membrii acelui clan. Iar acum, pe toți dracii, dacă avea să-i vadă, sigur avea să își ia tălpășița, iar el nu urma să mai aibă ocazia să îi spună... nimic.

– Ai fost puțintel cam încăpățânat și secretos, îi spuse fratele său. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să stai față în față cu MacDonald. Eu voi ușura situația cât voi putea. O să dau mâna cu toată lumea și o să fiu politicos. Tu trebuie doar să îți faci apariția.

– Zici că-mi ușurezi situația?

Munro simțea nevoia de a lovi ceva și, mai mult decât atât, voia să ajungă imediat la Haldane. Dar nu putea face nici una, nici alta fără să provoace și mai multe probleme. La naiba, nici măcar nu putea să-și informeze fratele că familia încerca să îl cupleze cu fata MacColl nepotrivită.

– Nu-mi amintesc să îți fi cerut ajutorul, continuă el. Pentru nimic.

– Ei bine, o să ai oricum parte de el. Vrei scandal sau mai bine îți pui o cămașă curată și vii cu mine să întâmpinăm trăsura?

El înjură în barbă.

– Ce trebuie să fac? Să zâmbesc sau să mârâi?

– Fă ce faci tu mai bine.

Munro se îndreptă spre dulap.

– Habar n-am ce fac mai bine, mormăi el.

Observă că Ranulf îl privea bănuitor și trase aer în piept. Mai târziu, urma să aibă o grămadă de lucruri pentru care să dea socoteală. Dar nu în acea zi.

– Nu i-ai trimis vorbă și ducelui de Visford? întrebă ironic.

– Neah. Nu dau două parale pe Visford. Nici măcar mama fetei n-a fost în stare să zică mare lucru. În schimb, pe cei din clanul MacDonald îi găsesc destul de interesanți. Cine știe, poate chiar se vor dovedi folositori. Ai douăzeci de minute, mai spuse marchizul, pregătindu-se să iasă din încăpere. Părerea mea e să pari fioros, dar și rezonabil.

– Sunt mereu fioros, răspunse el aproape din automatism, căci mai avuseseră acea conversație de sute de ori. Dacă vrei pe cineva rezonabil, cheamă-l pe Arran.

– Nu uita că ce faci e pentru femeia ta.

Ranulf închise ușa după el, lăsându-l singur cu gândurile lui. Într-un alt moment, s-ar fi amuzat că și familia MacLawry, și Catriona credeau că Elizabeth MacColl ar fi femeia potrivită pentru el. Numai că în toată viața lui întâlnise o singură femeie care i se potrivea. Și nu avea de gând să renunțe la ea, cu toate că nu putea spune nimănui despre existența ei.

Să fie rezonabil cu cei din clanul MacDonald. Ar putea să fie, dacă ar ști ce voiau la schimb ca să o lase în pace pe Catriona. Dar, cum nu știa, putea doar să spere că indivizii aveau să cadă în lac și să se înece. Se simțea legat de mâini și de picioare, iar singura cale de a da de capăt situației era să stea de vorbă cu Cat.

Dacă tot urma să își mintă în continuare familia, măcar să știe care era motivul. Spera să fie un motiv pe care să îl înțeleagă și cu care să fie de acord. Din păcate pentru el și pentru clanul MacDonald, urmau să aibă o întrevedere fără să știe dacă erau prieteni sau dușmani. Căci, dacă erau dușmanii Catrionei, erau și ai lui.

Se rase degrabă și își curăță dinții, apoi își puse o cămașă curată și un kilt nou. Lăsă deoparte cizmele de lucru și alese o pereche de pantofi cu șiret legat deasupra gleznei. Strecură un cuțit într-unul dintre ciorapii lungi

care îi completau ținuta, își pieptănă rapid părul prea lung și rebel și coborî la parterul clădirii.

Elizabeth aștepta deja în hol, cu o expresie nerăbdătoare pe chip. Era dornică să cunoască membri ai clanului său. Nu putea să o avertizeze să aibă grijă ce le spunea, pentru că erau de față Ranulf, Charlotte și Arran. Desigur, marchizul îi urmase sfatul și trimisese după fratele lor mijlociu, cel mai diplomat dintre ei. Munro își încordă umerii și păși în mijlocul grupului.

- Ce-a văzut Duncan, mai exact? întrebă el.

- Ieșise la o plimbare călare împreună cu Julia și a văzut călăreții și trăsura îndreptându-se spre noi, pe drumul principal. A zis că a văzut stindardul clanului MacDonald, dar nu și-a dat seama dacă era în semn de pace sau de război.

- Așadar, o să le ieși în întâmpinare sperând să nu te împuște?

Chiar dacă aproape toată atenția lui îi era dedicată lui Cat, nu era numai ea implicată în întreaga poveste. Dacă cei din clanul MacDonald o căutau cu lumânarea, el nu avea de gând să îl lase pe Ranulf să înfrunte singur furtuna.

- Sunt prudent, spuse marchizul, ridicând dintr-o sprânceană. Avem oameni înarmați de pază în fața casei. Dacă au venit puși pe rele, n-o să ajungă prea departe.

- Bine, dar sunt verii mei... sau ceva pe-acolo, interveni Elizabeth, care brusc încetase să zâmbească. De ce-ar vrea să provoace necazuri?

- Nu cred că o vor face, fătuco, spuse și Arran, zâmbindu-i încurajator. Când se întâlnesc două clanuri care nu au mai tratat în trecut, ambele părți vor să fie... pregătite.

- Ah. Da, presupun că așa e firesc.

- Tu și Charlotte rămâneți înăuntru până decid că toată lumea e pe pace. Mă aștept la o discuție prietenească, după care toată lumea va pleca mulțumită, adăugă

marchizul. Până la urmă, avem de discutat chestiuni care sunt în avantajul ambelor părți.

Sau, cel puțin, așa credea familia MacLawry. Familia MacDonald venise, probabil, să discute despre căsătoria lui cu Elizabeth – sau poate nu. Munro își privi din nou familia și pe cei apropiați. Una era să îi mintă legat de femeia pe care o curta, alta era să o protejeze pe Cat de întrebări la care nu voia să răspundă. Dar era cu totul și cu totul altceva să ascundă de familie informații și să-i pună astfel pe toți în pericol.

„Pe toți dracii!" Nu se așteptase la asta. Putea să-l învinuiască pe Ranulf de venirea celor din clanul MacDonald, dar tot ce avea să se întâmple mai departe era strict responsabilitatea lui.

– Ran, trebuie să-ți vorbesc. Între patru ochi.

Fratele lui cel mare se încruntă.

– Ți-ai ales prost momentul, Ursule. Nu suportă amânare?

– Neah. Acum e cel mai bun moment.

– Atunci, hai în...

Deodată, de afară se auzi sunetul cimpoaielor. Era prea târziu. Tot ce mai putea face era să aibă grijă ca toată lumea să fie în siguranță. Inclusiv femeia care trăia la trei kilometri depărtare și care nu avea nici cea mai vagă idee că familia MacDonald ajunsese la un pas de ea.

Ranulf îi mai aruncă o privire fratelui său. O secundă, fu tentat să audă ce avea de spus și să îi lase pe cei din clanul MacDonald să aștepte. Până la urmă, îi invitase să îi scrie, nu să îl viziteze. Era limpede că ceva îl supăra pe Urs, și nu era doar faptul că le trimisese vorbă rudelor lui Elizabeth fără să îi ceară lui părerea. Întâi și-ntâi, el era șeful clanului și nu avea nevoie de permisiunea nimănui. În al doilea rând, o făcuse ca să îl ajute pe Munro, dar să ajute și clanul MacLawry.

Dacă l-ar lăsa să aștepte pe trimisul MacDonald, oricine ar fi fost el, ar risca să provoace tensiuni, adică tocmai ce voia să evite din capul locului. Îi făcu un semn lui Cooper, iar majordomul deschise ușile de la intrare. El ieși primul. Era datoria lui, dar și dreptul său. În general, Ursul și Arran îl flancau, numai că de data asta uriașul lui frate avea o postură de-a dreptul... neprietenoasă. Se pricepea mai bine ca oricine să citească gesturile și comportamentul fratelui său cel mic, dar, când Munro MacLawry avea o atitudine ostilă, era imposibil să n-o observe toată lumea. Și, cum era pe cale să își cunoască viitoarele rude, chiar dacă prin alianță și la mare distanță, comportamentul lui nu prea avea noimă.

- Ușurel, Ursule! îi spuse printre dinți. Trăsura purtând stindardul cu verde, albastru și roșu al clanului MacDonald se opri în dreptul intrării. Fata are ce are cu un duce englezoi, nu cu cei din clanul ei. Nu te-apuca să faci scandal de pomană.

- O să văd dacă sunt prietenos sau nu după ce îi cunosc și îți spun condițiile, îi răspunse fratele său.

- Vreau să fii prudent de prietenos până-ți zic eu că nu mai e cazul, ceru Ranulf.

Munro îi aruncă o privire aspră. Avea fălcile încleștate.

- Prea bine, mormăi într-un sfârșit, dându-și ochii peste cap. Prudent de prietenos.

Cei doisprezece călăreți, dintre care jumătate purtau culorile clanului, descălecară și se grupară în dreptul portierei trăsurii. Oricine ar fi fost înăuntru, venise cu gărzi pregătite să răspundă în caz de atac. Nu aveau asupra lor arme. Nici măcar pumnale ascunse în ciorapi. Dar Ranulf știa prea bine cât de periculos putea fi un cuțit bine ascuns. E drept că nu îi putea învinui că veniseră pregătiți pentru ce era mai rău. Până la urmă, aveau în față un munte de bărbat cu mușchii ca din granit, care nu îi privea deloc prietenește.

Ranulf își înăbuși un oftat, nemulțumit de atitudinea deloc cooperantă a fratelui mai mic. Apoi se apropie de trăsură, a cărei portieră tocmai se deschidea.

Dacă în vizită ar fi venit niște prieteni, Cooper și valetul s-ar fi grăbit să îi ajute să coboare. Dar când la ușă apăreau străini despre care se știa că nu erau tocmai prietenoși, aceștia erau pe cont propriu și erau lăsați afară până când își anunțau scopul și durata vizitei.

După grupul care însoțea trăsura, mai că se așteptase să își facă apariția MacDonald însuși. Numai că bărbatul care deschise portiera și ieși era cu zeci de ani mai tânăr decât contele de Gorrie. Tânărul zâmbi, își dădu la o parte de pe frunte câteva șuvițe șatene și le făcu semn gărzilor să se îndepărteze.

– Vă rog, băieți! MacLawry n-o să-mi ia gâtul înainte să ne dăm binețe, spuse el, cu un accent mai degrabă englezesc decât scoțian. Ești Lord Glengask, așa-i?

– Așa-i.

– Splendid, făcu el, întinzând mâna. Sunt Charles Beaton, viconte de Torriden.

Torriden.

– Ești căpetenie în clanul MacDonald, spuse Ranulf, dând mâna cu el.

– Da. Îmi cer scuze că nu am trimis vorbă că sosesc. MacDonald voia să trimită un mesager cu răspunsul la scrisoarea ta, dar m-am oferit să îl aduc chiar eu.

Ranulf își studie musafirul neașteptat, în vreme ce tânărul vorbea cu nonșalanță despre starea drumurilor și a vremii. Lord Torriden ori plutea în lumea lui, ori se prefăcea. Avea ațintite asupra lui vreo zece, douăsprezece pușți și muschete și se afla față în față cu toți cei trei frați MacLawry, dar se comporta de parcă s-ar fi aflat la ceai în salonul unei mătuși în vârstă.

– Lord Torriden, ei sunt frații mei, Arran și Munro.

Arran se apropie cu o expresie ușor amuzată și-i strânse mâna vicontelui. Ursul avu însă o scurtă ezitare. Ranulf își ținu răsuflarea, sperând că nu făcuse o

greșeală anunțându-i pe cei din clanul rival de apropiata însurătoare a fratelui său. Într-un final, Ursul prinse mâna lui Torriden și nu i-o smulse din încheietură, lucru care, socoti Ranulf, era oarecum încurajator.

- Știu că prezența mea este neașteptată, așa că îngăduiți-mi să vă explic, reluă vicontele cu vocea sa atent cultivată.

- Bine-ar fi să fie o poveste interesantă, mormăi Ursul, lăsându-i mâna.

Când făceau cunoștință cu cineva, frații MacLawry făceau front comun. Era o regulă. Era o lege nescrisă. Chiar dacă în privat nu erau mereu de acord, când erau în public, vorbeau pe o singură voce. De aceea erau respectați, temuți și fără egal în întreaga Scoție. Ceva îi pica prost Ursului, dar trebuia să își țină în frâu ostilitatea sau să o ia din loc. Imediat! Ranulf se înclină ușor spre fratele lui.

- Tacă-ți fleanca sau ți-o închid eu de nu te vezi, îi șopti, părând, în același timp, relaxat și stăpân pe situație. Nu mă face să-ți spun a doua oară.

Ursul închise ochii câteva secunde, apoi îi redeschise.

- Atunci, asigură-te că e un aliat și dup-aia n-o să mai ai bătăi de cap cu mine.

Ranulf trase aer în piept și îl așeză pe Arran între Munro și oaspetele lor.

- Fii cu ochii pe el, murmură.

- Fără probleme. Să iau și o bâtă?

Spera ca Torriden să nu-și fi dat seama în ce pericol se afla. Ranulf înclină capul și îi făcu musafirului semn înspre intrarea în castel.

- Ne pregăteam să ne așezăm la masă. Ne poți povesti totul la o plăcintă cu carne și rinichi.

- Mulțumesc pentru ospitalitate, milord. Recunosc că nu știam cum voi fi primit, mai ales venind așa, neanunțat. Se uită apoi înspre gărzile sale. Suntem cu toții prieteni aici, băieți. Nimeni nu se luptă cu nimeni.

– Ați auzit ce-a spus vicontele, îi se adresă Ranulf oamenilor săi, cerându-le să lase armele jos. Conduceți-i pe băieți la bucătărie!

În timp ce gărzile celor două clanuri se îndreptau spre intrarea servitorilor, Ranulf îi făcu semn oaspetelui să intre în hol.

– Lord Torriden, ea este soția mea, Lady Glengask, iar ea este musafira noastră, Lady Elizabeth MacColl.

Își alesese cuvintele, prezentând numele complet al fetei și statutul ei de oaspete, așa cum și Ursul făcuse cu o săptămână în urmă, în fața lui. În calitate de musafir al familiei MacLawry, Elizabeth avea parte de protecția clanului. Iar forța acelui clan era însemnată. Dată fiind legătura ei îndepărtată cu MacDonald, acea protecție nu era neapărat necesară, dar Ursul era ostil dintr-un motiv anume. Și, înainte de a lăsa el însuși garda jos, Ranulf voia să știe care era acela.

Vicontele se grăbi să facă o plecăciune în fața lui Charlotte, apoi luă mâna lui Elizabeth și o sărută. După aceea, îi oferi un zâmbet strălucitor.

– Lady Elizabeth, ești motivul pentru care am bătut atâta drum. Mă bucur să ești încă aici.

Hmm. Poate că Ursul chiar avea de ce să fie îngrijorat dacă, dintr-un motiv sau altul, Torriden era interesat de Elizabeth. Numai că logodna ei cu Visford fusese anunțată. Ranulf verificase ziarele și se asigurase de asta. Și știa că nimeni din clanul MacDonald nu avusese vreo obiecție.

Elizabeth zâmbi, dar își retrase degrabă mâna.

– Nu înțeleg, milord. Știu că amândoi facem parte din clanul MacDonald, dar nu m-am mai văzut cu rudele din partea tatălui meu de ani buni. Așa cum nici nu am mai pus piciorul în Scoția. De ce doreai să mă vezi?

– Masa se servește aici, interveni Ursul, făcând un gest în direcția potrivită. Sperăm să ne povestești cum se face că ai venit în așa grabă.

– Cu siguranță. Torriden îi oferi lui Elizabeth brațul și se îndreptară cu toții spre sufragerie. Am auzit, evident, că ai locuit la Londra. Speram să ai niște informații care m-ar putea interesa.

– Ce fel de informații? întrebă ea, luând loc lângă el la masă.

Ranulf se așeză în capul mesei, având-o în stânga pe Charlotte și în dreapta pe Munro. Era în continuare surprins de purtarea fratelui său și voia să-l aibă în apropiere, ca să îl țină sub control. Elizabeth era pe cale să părăsească familia MacDonald și să intre în familia MacLawry, iar Ursul ar fi trebuit să depună eforturi să îl facă pe Torriden să se simtă bine-venit. Și ar fi trebuit să se așeze lângă Elizabeth. Și să îi displacă atenția cu care vicontele o copleșea pe femeia cu care el era pe cale să se logodească în loc să îi displacă faptul că bărbatul ăsta își făcuse apariția la castel.

Nimic nu se lega, iar Ranulf avea neplăcutul sentiment că îi scăpase ceva. În Scoția, scăpările puteau fi cauzatoare de moarte.

– Ce putem face pentru tine, Torriden? întrebă el. Mă gândeam să purtăm negocierile dintre clanuri prin scrisori.

– A, da, era să uit.

Vicontele scoase din buzunarul de la piept o scrisoare și o puse pe masă.

– Prezența mea aici nu are legătură cu Lady Elizabeth și fratele tău. Cel puțin, nu în mod direct.

– Nu? Și-atunci ce...

– Voiam să știu, milady, dacă ai intrat cumva în legătură cu sora ta vitregă, Lady Catriona. A dispărut cam cu o săptămână înainte de fuga ta de la Londra. Eu și ea urma să ne căsătorim.

capitolul 13

Munro văzu privirea surprinsă și aproape panicată a lui Elizabeth și o imploră din ochi să-și țină firea. La rândul lui, făcea eforturi să nu se ridice de pe scaun și să-i ardă frumușelului Lord Torriden un pumn în plină figură. Dintre toate afurisitele de posibilități la care se gândise, nu o luase în calcul tocmai pe aceea ca ea să fi fost promisă altuia.

– Sora mea? se bâlbâi Elizabeth. Cat? A dispărut? Ce s-a întâmplat?

„Slavă Cerului!"

– Nu știam că ai o soră, Elizabeth, spuse el cu glas tare, încruntându-se.

– E sora mea vitregă, Catriona. Este cu cinci ani mai mare.

Elizabeth luă o gură de ceai, dorindu-și să fi avut la dispoziție o băutură mai tare, apoi îl privi pe viconte drept în ochi.

– Am corespondat de-a lungul timpului, dar nu știu unde ar putea fi. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat!

Munro era, la rândul lui, din cale-afară de curios. Totul ar fi fost mai simplu dacă ea ar fi avut suficientă încredere în el și i-ar fi spus că fusese făgăduită altui bărbat și că, dintr-un motiv sau altul, nu voia să se mărite cu acel bărbat. Acum, era nevoit să prindă informațiile din zbor și să spere că Elizabeth nu spunea, din greșeală, ceva care să o dea de gol pe Catriona.

Îl privi din nou pe Torriden. Era mult prea chipeș și cam cu un an sau doi mai tânăr decât el. Enervant de manierat. Ținea degetul mic în aer când își bea ceaiul. Dar ce anume îi displăcuse lui Cat la el atât de mult încât fugise de acasă, își părăsise familia și se ascunsese într-o ruină care abia se mai ținea, în mijlocul teritoriului unui clan rival? Oricare ar fi fost motivul, nu-i

pica deloc bine că acel... fandosit o voia pe femeia lui. Dar deloc.

Vicontele mestecă o bucată potrivită de plăcintă, apoi își șterse colțurile gurii cu șervetul.

- Nu știu dacă sunteți la curent, Lady Elizabeth, dar clanul MacDonald de pe insula Islay s-a cam înstrăinat de noi, cei din Sutherland și de mai la nord. Unchiul tău, Robert, contele de Islay...

- Știu cine e unchiul meu. A preluat titlul tatălui meu după ce acesta a murit.

- Da. Condoleanțele mele pentru dispariția lui Randall! A fost un suflet... aparte.

Ea înclină ușor capul.

- Mulțumesc! Și apreciez că ai spus despre el că era aparte, nu excentric. Să știi că sunt la curent cu poveștile care circulau pe seama lui. Dar ce spuneai că a făcut unchiul Robert?

- A aranjat ca sora ta să se mărite cu mine. El și șeful clanului au considerat că uniunea noastră ar apropia cele două părți ale clanului. Dar apoi, ea a dispărut. În miez de noapte, din ce-am auzit. La început, am crezut că a fugit cu un tânăr pe care îl plăcea, dar unchiul tău nu pare să creadă că așa stau lucrurile. Zâmbetul i se transforma tot mai mult într-o grimasă. Speram să-mi spui că a luat legătura cu tine, din moment ce amândouă ați plecat de acasă cam în aceeași perioadă.

- Ți-a spus deja că nu știe unde-i e sora, interveni Munro, înfigând aprig furculița într-o biată bucată de plăcintă. Dacă o întrebi de cinci ori același lucru, nu vei primi cinci răspunsuri diferite.

- Ursule! îl avertiză Ranulf. Te-ai gândit să o cauți la Londra? Poate s-a dus să-și caute sora, fără să știe că între timp Elizabeth pornise spre nord.

- Am numeroase cunoștințe în oraș, răspunse vicontele. Sunt zvonuri că o persoană cu părul roșcat a fost văzută în apropierea casei tale, dar se crede că era

iubitul dumitale secret, milady, și că ați fugit împreună la Gretna Green, ca să vă căsătoriți și să scapi astfel de odiosul de Visford. Își drese vocea. Presupun că pot spune despre el că e odios, din moment ce ai fugit din Londra ca să scapi de acel aranjament.

– Poți spune ce vrei despre el, zise Elizabeth cu glasul ușor tremurat. Nu intenționez să mai am vreodată de-a face cu el.

– Așadar, nu te-a însoțit nici un tânăr roșcat?

– Nu. Ar fi fost teribil, ar fi fost scandalos. Iar sora mea nu e băiat, așa că nu văd ce importanță ar avea, chiar dacă ar fi adevărat.

Munro decise că trebuia să-i acorde lui Elizabeth mai mult credit și mai mult respect. Chiar se pricepea să întoarcă în avantajul ei o discuție politicoasă. Era, într-adevăr, o abilitate pe care o lady o dobândea la Londra, iar ea se descurca de minune. Și unde mai pui că o făcea pentru o cauză bună?!

Vicontele se coloră un pic în obraji.

– N-am vrut să insinuez nimic. Auzisem însă că sora ta...

– Că sora mea... ce? îl întrebă ea brusc.

– Că... e roșcată. Mă gândeam că poate s-a deghizat. Dar se pare că n-a fost așa.

Munro știa despre Catriona că nu începuse să poarte pantaloni doar după ce se instalase la mănăstirea Haldane. Era cunoscută pentru faptul că se îmbrăca precum un bărbat, iar el începea să-și dea seama că de acolo i se trăgea îngrijorarea că era considerată băiețoi și lipsită de maniere. Clanul MacDonald din Sutherland cunoștea, din ce se părea, care erau preferințele ei în materie de vestimentație, iar afurisitul de Torriden considerase că ar fi jignitor să o spună pe-a dreaptă – și anume, că femeia care-i fusese promisă obișnuia să poarte pantaloni. Ce bufon! Din partea lui, orice femeie cu picioare precum ale Catrionei putea purta ce-i poftea inima.

Și, oricum, avea de gând să rămână singurul bărbat care îi vedea picioarele de aproape.

– Nu, nu e cazul, spuse și Elizabeth. Îmi pare rău că ai făcut atâta drum doar ca să afli că nu îți pot fi de ajutor.

– Mie nu-mi pare rău, răspunse vicontele, afișându-și din nou zâmbetul fermecător. În cel mai rău caz, am avut ocazia să o cunosc pe sora femeii a cărei mâână mi-a fost promisă. În cel mai bun caz, poate va ajunge aici, în căutarea ta.

Orologiul din hol începu să bată, iar Munro își dădu brusc seama că era ora prânzului. La naiba! Îi spusese lui Cat că avea să fie înapoi la Haldane... cu două ceasuri în urmă. Și deja avea o seamă de motive pentru care voia să o vadă. Primul era să afle de ce decisese că ar fi mai bine pentru amândoi să nu îi spună că familia voia să o mărite cu altul. Avea și el un cod al onoarei. Nu s-ar fi culcat cu femeia altuia. Și nici nu o făcuse. Până la acel moment. Plus că nici nu avea de gând să se oprească.

Reuși să zâmbească și se ridică.

– E o discuție plăcută, dar cred că nu aveți nevoie de mine. Am ceva de lucru.

Fără să aștepte permisiunea sau interdicția lui Ranulf, se îndreptă spre ușă și ieși în hol. Fratele lui chiar nu îl putea opri, pentru că juca rolul gazdei politicoase. Iar o gazdă politicoasă nu se ridica de la masă în timp ce musafirul se lamenta de mama focului. Din fericire, Munro nu era un tip politicos și nimeni nu se așteptase vreodată să fie.

– Unde-i Gilling? o întrebă pe una dintre fetele din casă.

– În bucătărie cu băieții lui MacDonald, răspunse ea, oprindu-se să facă o scurtă reverență.

– Aș aprecia dacă i-ai spune să-și miște fundul și să vină la grajduri.

– Am să fac întocmai, stăpâne, spuse ea.

– Mulțumesc, Gormal! Și zi-i să-mi aducă și jumătate de duzină de ouă, dacă tot este în bucătărie. Și un săculeț de ceai.

Cei doi câini de vânătoare îi ieșiră în cale. Fuseseră închiși până atunci, ca să nu tulbure venirea delegației din clanul MacDonald. Munro îi scărpină pe după urechi, apoi aruncă o privire peste umăr. Un pic de haos nu i-ar strica sclifositului de Torriden, iar dacă unul din câini l-ar mușca pe papițoi de fund, el, unul, s-ar simți mult mai bine.

– Găsiți-l pe Glengask, le spuse, îndemnând câinii să se ducă în salonul de luat masa.

Cooper era ocupat cu servitul, așa că Munro își luă singur pălăria și haina înainte de a ieși. Nu era îmbrăcat tocmai potrivit pentru lucru, dar oricum nu credea că avea să facă cine știe ce reparații în acea zi. Dacă pisica sălbatică se ascunsese doar ca să scape de ceea ce considera drept obligația de a se mărita cu Torriden, avea să fie o zi în care el avea să spargă și să distrugă lucruri. Dacă era totul doar un joc, dacă femeia îl pedepsea pentru că frânsese multe inimi, iar pedeapsa era să i-o frângă, la rândul ei, pe a lui... Nu, gata cu ascunzișurile și presupunerile. Era ziua în care avea să primească niște răspunsuri. O dată pentru totdeauna.

Catriona tremura în timp ce uda cârpa în apa de izvor și și-o trecea apoi peste picioarele goale. Pentru Elizabeth ar fi adus apă și ar fi încălzit-o pe foc. Pentru ea, însă, prefera să facă totul mai rapid și cu mai puțin efort. O deranjau însă temperatura foarte scăzută a apei și aerul rece al toamnei scoțiene.

Cu coada ochiului, prinse o mișcare în stânga ei. Se lăsă pe vine. Era suficient de neplăcut ca un străin să o vadă în haine bărbătești, dar să fie surprinsă goală era de-a dreptul periculos. Când văzu că „intrusul" era, de fapt, o căprioară, se relaxă din nou.

Ursului îi plăceau picioarele ei. Îi plăceau brațele ei, sânii - chiar foarte, foarte mult - și toate celelalte părți ale trupului ei. N-o considera ciudată sau băiețoi. Iar când era goală alături de el, nici nu se simțea ciudată sau băiețoi. Se simțea... frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Și puternică. Chiar dacă îl plăcea foarte mult, o excita teribil faptul că el, un bărbat care probabil avusese mai multe femei decât putea ea număra, o considera pe ea atrăgătoare și o dorea din cale-afară.

După ce se spălă, se uscă folosind pătura pe care o luase cu ea, apoi își puse cămașa și pantalonii. Lord Glengask spusese că îi lipsea o haină, dar nu întrebase de ea când strânseseră lucrurile lui Elizabeth. Asta o încânta peste măsură în timp ce se cuibărea în lâna grea și caldă.

Căprioara avea un însoțitor, un cerb îndrăgostit. O ignorară în timp ce își strângea lucrurile și se întorcea la mănăstire, folosind singura intrare accesibilă. După o săptămână în care Ursul și Peter lucraseră zi de zi, în hol aproape că nu mai erau rămășițe de pietriș și fragmente de zid, chiar dacă tavanul încă nu era complet reparat. Iar la intrarea în bucătărie avea pereți trainici și o ușă pe care o putea zăvorî.

Nimeni nu putea să îi facă neplăcuta surpriză de a apărea prin tavan, căci partea surpată fusese acoperită cu prelate, șipci și pietre. Sau, în fine, cine ținea morțiș să intre ar fi reușit, dar nu fără să facă zgomot și nu fără efort. Asta-i plăcea cel mai mult și la ușă - faptul că nu mai putea fi luată prin surprindere.

Închise ușa după ea și atârnă cârpa și pătura în dreptul focului, ca să le usuce. Rezemă muscheta de masă și deschise cartea pentru a mai citi din aventurile lui Robinson Crusoe până la venirea Ursului. Înainte ca el să le descopere, și-ar fi petrecut timpul vânând și căutând hrană, dar peste noapte prinsese-n cursă un iepure care se rumenea acum la foc, iar Munro urma să îi aducă ouă. Mai avea din pâinea de deunăzi, plus niște

ceapă sălbatică, așa că avea timp să facă... absolut nimic. Ceea ce era foarte reconfortant. În orice caz, pățaniile lui Crusoe o făceau să aprecieze că avea vase din metal, căni și vechea muschetă a tatălui ei. Se descurcase chiar bine, iar Vineri al ei se întâmplase să fie sălbatic precum ținuturile scoțiene, chipeș, musculos și, totodată, foarte, foarte capabil.

Se lăsă ușor în scaun, cu o mână peste cartea deschisă, și își trecu cealaltă mână prin părul roșu și creț. Ce se petrecea? Când mai apucase să se relaxeze, pur și simplu, într-o dimineață? Când se mai întâmplase să nu-și petreacă timpul făcându-și griji, întrebându-se ce avea să se mai întâmple și cine și ce avea să mai decidă legat de viața ei? Până de curând, credea că a cânta sau a îngâna un cântec erau idei foarte proaste, dar acum simțea nevoia să cânte cât o țineau plămânii. Să fie ăsta sentimentul de pace? De mulțumire? De împlinire?

Nu erau cele mai potrivite cuvinte, dar nu erau departe de a descrie felul în care se simțea. Fericire suna mai bine, deși avea mai puțină noimă. În definitiv, nu știa cât avea să mai poată rămâne la Haldane. Și iarna bătea la ușă. Dar pe moment, în acea dimineață, după o noapte petrecută în brațele lui Munro MacLawry, se simțea fericită. Și mai simțea ceva, ceva mai mult decât fericire, ceva ce nu era pregătită să transpună în cuvinte și nici măcar în gânduri.

– Te-a luat rău valul, Cat, își spuse cu glas tare, cu un zâmbet larg pe buze. Ești complet nebună. Și acum, vorbești singură, prostănaco.

După douăzeci de minute, luă iepurele de pe foc și începu să separe carnea de oase, ca să facă o supă cu iepure și ceapă pentru ea și băieții ei. Ursul spusese că avea să vină pe la zece dimineața, dar trecuse de mult de zece. Dormise mai mult, spera. Indiferent de ce spunea el, ea știa că era epuizat. Zâmbi din nou. Îi spusese că nu era nevoie să-și bată capul și să stea peste noapte

în compania ei, dar chiar nu se plângea deloc din pricina asta.

Spusese de mai multe ori că ei doi nu aveau nici un viitor împreună, dar începea să se întrebe dacă nu cumva greșea. Cu siguranță, nu se puteau căsători vreodată. Ca membru al familiei MacLawry, căsătoria lui era una cu greutate și consecințe și nu putea trece neobservată. Iar ea putea rămâne liberă și la adăpost de pretențiile familiei doar câtă vreme stătea ascunsă. La Haldane era ascunsă, și, dacă lucrurile puteau rămâne la fel, dacă o sută de lucruri ar fi mers cum își dorea ea, nu cum ar fi fost mersul lor firesc, atunci...

În ușa masivă se auziră brusc bătăi puternice.

- Cat!

Sări în picioare și se uită la ceasul de buzunar. Era unu și jumătate. Oare se întâmplase ceva? Se grăbi să ajungă la ușă.

- Ursule? Ești...

- Deschide afurisita de ușă! o întrerupse el, mârâind furios.

Catriona puse mâna pe bara care zăvora ușa.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă, cu inima bătându-i nebunește.

- Nu-ți spun nimic până nu-mi deschizi!

Ea trase aer în piept, dar mâna îi rămase nemișcată pe zăvor.

- Nu prea cred. Ești mare și puternic, și ceva te-a mâniat din cale-afară. Îți deschid dacă mă convingi că nu te-apuci să-mi arunci cât colo lucrurile - sau pe mine.

Se lăsă tăcerea. Nu își auzea decât bătăile inimii. Dintr-odată, se auzi o bufnitură. Ceva - sau mai precis cineva - se lovea cu furie de ușă. Cu putere. Iar și iar. Apoi se auzi un amestec de înjurături în engleză și galeză. Nu trecuseră decât câteva minute de când visa cu ochii deschiși la o viață perfectă alături de un bărbat care părea să o placă așa cum era.

Se îndepărtă de ușă și își luă muscheta.

– Sunt înarmată, Ursule! strigă. Poartă-te cum se cuvine sau cară-te!

Loviturile încetară. După un minut sau două, la ușă se auzi un ciocănit politicos.

– Domnișoară Cat, sunt Peter. Stăpânul Urs a ieșit să se plimbe un pic pe-afară, dar se va întoarce în curând și se va purta civilizat.

– Nu mă minți, Peter? întrebă ea. Sper că nu stă acolo lângă tine și așteaptă să deschid.

Urmă o pauză.

– Nu e aici acum. A ieșit. Jur pe părul mamei, domnișoară Cat!

În loc să se întrebe dacă podoaba capilară a mamei lui Peter Gilling era chiar atât de importantă, ea ridică bara și o puse deoparte.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă în timp ce-l trăgea pe servitor prin ușa întredeschisă. Mi-a spus că pot să-l împiedic să intre în bucătărie, dar n-am crezut că voi fi vreodată nevoită s-o fac.

– O vorbă nu scot! spuse valetul.

– Nu-mi zici nici măcar de ce ați ajuns așa târziu? Ursul mi-a spus că veniți la zece.

Servitorul se ridică pe vârfuri, apoi se lăsă pe călcâie.

– Nu pot să zic decât că azi au venit oaspeți la castel. Pe nepusă masă.

Nu suna încurajator. Absolut deloc.

– Sora mea e bine?

– A, da. N-are legătură cu ducele ăl bătrân de se ținea de capul ei.

– Bun, tot e ceva. Dar Munro de ce e așa supărat? Și am impresia că pe mine.

– Tre' să-ți zică el.

– Nu vorbesc cu el cât timp vrea să-mi dărâme ușa.

El ridică din umeri.

– Nu-i înțelept să i se spună stăpânului Urs ce să facă și ce nu, dar pe tine pare să te asculte. Lasă-l un pic! Mă duc după el afară, să văd cum e. Dacă bat la ușă de două

ori și pe urmă din nou de două ori înseamnă că poți să ne deschizi. Dacă bat de trei ori și pe urma iar de trei ori, să nu deschizi.

Suna complicat, dar, câtă vreme Peter era dispus să o ajute, Cat se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Îți mulțumesc, cu toate că nu vrei să-mi zici ce s-a întâmplat.

Închise după Peter și se rezemă de ușă. Cu câteva săptămâni în urmă, dacă Ursul s-ar fi comportat astfel, l-ar fi împușcat, și-ar fi făcut bagajul și probabil ar fi tăiat prelata și ar fi ieșit prin tavan. Poate și acum ar fi mai bine să fugă, pur și simplu. Dar ar însemna să nu îl mai vadă. Niciodată. Ca să fie din nou cu el era dispusă să riște atât furia lui, cât și libertatea ei. Desigur, asta nu însemna că nu avea să fie prudentă.

Își lipi obrazul de ușă și aștepta. De pe hol nu venea nici un zgomot. Asta și pentru că ușa era extrem de solidă. Pe de altă parte, nici prin minte nu-i trecuse că avea să fie nevoită vreodată să o folosească pentru a-l ține pe el la distanță. Oare ce se întâmplase la castel? Slavă Cerului că nu venise ducele de Visford! Dar ceva clar îl mâniase pe Munro. Și acel ceva avea legătură cu ea.

Oare venise unchiul ei? Simți că i se scurge sângele. Oare unchiul Robert aflase că Elizabeth era la Glengask și se gândise că nebuna de soră-sa ar putea fi și ea prin preajmă? O, Doamne! „Nu, nu, nu!" Ar însemna că nu doar Ursul, ci și întreaga lui familie ar afla cât de... ciudată era și cât de greu fusese să îi găsească un pețitor. Și câte erau în joc dacă nu i-o predau înapoi clanului ei.

Două bătăi în ușă îi făcură obrazul să vibreze. Apoi alte două. Era semnalul că putea deschide. În realitate, nu putea fi sigură. Catriona închise ochii câteva clipe, apoi îi redeschise și scoase zăvorul. Orice laș trebuia, la un moment dat, să-și privească trecutul în față. Iar aceea

părea să fie ziua confruntării cu propriul trecut. Îi veni. se rândul.

Deschise ușa și ridică bărbia. Peter Gilling era și el pe-acolo, dar toată atenția ei era concentrată asupra uriașului care umplea tot spațiul. Ochii lui verzi erau mijiți și aruncau fulgere de furie și de altceva, ceva ce nu putea să identifice. Arăta magnific, chiar dacă părea gata-gata să o strângă de gât.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă, făcând eforturi să își controleze vocea.

– Pot să intru? întrebă el, cu glasul tăios și vădit ținut în frâu.

– Desigur, răspunse ea și îi deschise larg ușa.

– Peter, vezi-ți de treabă!

– Stăpâne, dar...

– Cară-te! repetă cu dinții încleștați.

– Nu-ți face griji, Peter, interveni ea, cu toate că nu îndrăznea să-și desprindă privirea de la Munro. Pregătesc supă de iepure și ceapă pentru prânz. O să fie gata în curând.

Valetul plecă, pufnind nemulțumit. În schimb, Ursul intră în bucătărie și închise ușa în urma lui. Ultima dată când îl văzuse Cat, înainte de răsărit, fusese afectuos și amuzat. Acum, părea gata să dea în clocot.

– Am o întrebare, spuse el după o clipă, oprindu-se lângă vatră.

– Ascult.

– Ești a mea?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Ce s-a întâmplat după ce ai plecat de aici? vru ea să știe, apropiindu-se de masă, de locul unde își sprijinise muscheta, pentru orice eventualitate.

– Răspunde-mi la întrebare, și o să-ți zic.

– Îmi place să fiu cu tine, Ursule, spuse ea încet, încercând să câștige timp, căci simțea că întrebarea era mai importantă decât părea. Îmi placi mai mult decât vreau să recunosc în fața ta. Dar, așa cum ți-am zis deja,

nu cred că suntem potriviți unul pentru celălalt. Nu te-am minţit legat de asta.

El îi aruncă o privire aproape inexpresivă.

- Vicontele de Torriden. Crezi că îi aparții?

- O, nu! Catriona simți că o lasă picioarele și se așeză direct pe podea.

- E aici? șopti ea, prinzându-se de piciorul mesei.

- Mda. Nu crezi că era bine să-mi fi zis că ești promisă altuia înainte ca noi să... înainte ca eu să...

- Ei au spus că sunt promisă! izbucni, trăgând aer în piept și încercând să se ridice. Nu avea cum să îl convingă pe el, să se convingă pe sine sau pe oricine altcineva de nimic dacă nu reușea să se țină pe picioare. N-am fost niciodată de acord cu așa ceva! continuă ea.

- La naiba!

Ursul se apropie, o prinse de braț și o duse până la scaun. Imediat ce ea se așeză, își luă mâna de pe ea de parcă atingerea l-ar fi ars.

- A trebuit să stau cu el la masă și să-l ascult spunându-i lui Ranulf cum ai dispărut și că îi fuseseși promisă, scrâșni el.

Începu să ia camera la picior, iar ea se văzu nevoită să se tot întoarcă după el.

- Ursule, eu...

- Elizabeth a minţit când a întrebat-o dacă v-ați văzut, o întrerupse el. Dar nu cred că s-a lăsat convins că sora ta ar fi ajuns până aici fără să o aducă cineva. Ranulf va fi următorul care să își pună întrebări. Va vrea să înțeleagă cum de o fată care n-a mai pus piciorul în Scoția de unsprezece ani a decis să se întoarcă și de ce nu s-a îndreptat spre clanul MacDonald pentru a căuta protecție. Se opri câteva secunde și oftă. Sora ta nici nu s-a gândit să își ascundă încântarea că la castel urmează să vină cineva din clanul ei.

Catriona plecă ușor capul.

– N-ai decât să te tot plimbi încoace și-ncolo, Munro. Am să-ți spun tot ce pot și o să-mi fie mai ușor dacă nu te privesc în ochi.

El trase însă de masă, depărtând-o un pic de scaun, și se așeză pe ea, drept în fața Catrionei.

– Îmi place să te privesc, Cat. Te-am mințit atunci, la început, legat de cine sunt, dar am făcut-o ca să nu te sperii. Iar de atunci nu te-am mai mințit. Acum, vreau să știu dacă m-ai mințit de la bun început. Dacă nu cumva te... foloseai de mine ca să obții protecție față de altul. Sau dacă te-ai jucat un pic înainte să pleci și să faci ceea ce așteaptă familia ta de la tine.

Cat voia să protesteze, să îi spună că nu îl mințise în legătură cu ce simțea. Cu modul în care o făcea el să se simtă. Dar, dacă o spunea acum, fie înainte, fie după ce îi povestea totul, știa exact cum avea să sune: ca și cum voia să-l câștige definitiv de partea ei, ca și cum îl folosea cu adevărat ca să obțină protecție. Tot ce putea face era să fie cinstită și sinceră în continuare.

– Nu ți-am spus unele lucruri, Munro, dar nu am mințit. Fiindcă el îi spusese că voia să se uite la ea, Cat ridică privirea înspre el. Tatăl meu își dorise un fiu. O grămadă de fii, de fapt. Mama i-a născut o fiică și a murit înainte să apuce să încerce să mai aibă un copil. Fără ea, el a hotărât să mă crească după propriul plac, spuse ea, făcând un gest spre sine. Am crescut îmbrăcându-mă așa cum vezi. Am învățat să vânez, să pun șaua și căpăstrul pe un cal, să îmi fac rost de hrană. M-a ținut cu părul scurt până când am refuzat să îl mai las să mă tundă. Șeful clanului MacDonald a început să pună presiune pe el să se însoare cu o femeie din ramura din Sutherland a clanului. Ca un veritabil scoțian încăpățânat, și-a găsit o englezoaică cu sânge albastru care își dorea un titlu. La rândul ei, i-a dăruit o fiică.

– Elizabeth, punctă el.

Cel puțin, era atent la ce îi povestea. Nu hotărâse că nu merita să asculte ce avea de spus.

- Da, încuviință ea. Mai întâi, Anne a încercat să mă îmbrace în rochii și să mă învețe să merg și să vorbesc așa cum se cuvine. Tata, nici să n-audă. Nici lui, nici ei nu le plăcea să mă joc împreună cu Elizabeth, iar când Anne a văzut că tata adusese un mic kilt pentru sora mea, a luat-o pe sus și s-au întors la Londra.

- Ai spus că ați ținut legătura prin scrisori.

- Din când în când. Tot mai rar pe măsură ce creșteam. N-aveam nimic în comun. Cat ridică din umeri. La momentul respectiv, se simțise ușurată să nu fie nevoită să scrie decât de două ori pe an, și asta despre nimicuri. Când am crescut, am început să observ... mă rog, să am ochi și pentru băieți, dar cei mai mulți nu voiau să fie-n preajma mea. Atunci, mi-am dat seama că devenisem o ciudățenie monstruoasă. Tata era căpetenie, așa că oamenii se prefăceau că mă respectă. Dar, pe la spate, nici poveste de respect. Și îți dai seama că auzeam până la urmă ce se spunea pe socoteala mea.

- Atunci ai încetat să te mai tunzi, nu-i așa?

Expresia i se îmblânzise un pic. Spre marea ei ușurare, în ochii lui nu citea milă. Dar, în același timp, el nu păruse niciodată să o considere o ciudată.

- Da. Într-un fel, mă făcea să mă simt ca o fată, dar nu aveam în preajmă pe nimeni de încredere care să îmi arate ce să fac cu el sau cum să mă îmbrac altfel. Apoi, acum doi ani, tata a murit, iar unchiul Robert a devenit conte de Islay. Acum vreun an, a început să se vadă cu MacDonald ca să încerce să repare ruptura dintre cele două părți ale clanului. Așa au hotărât să mă mărit cu vicontele de Torriden. Nu-și putu stăpâni un fior. Groaza pe care o simțise, conștientizarea faptului că avea să își facă de râs clanul și că urma să fie o soție de tot râsul și o vicontesă și mai și... toate acele gânduri și senzații puseră din nou stăpânire pe ea. Nu l-am

întâlnit niciodată, se forță ea să continue, dar am auzit despre el. A fost educat la Londra și la Edinburgh, e chipeș și foarte... sofisticat. Sunt calități care cred că ai observat că nu mă reprezintă.

– Așa-i.

Ea înghiți în sec și schiță un surâs.

– Unchiul meu voia să scape de mine, sunt convinsă de asta. Îi aminteam de fratele lui și nu aveam cum să-i ofer putere sau prestigiu decât prin măritiș. M-am dus să stau de vorbă cu el într-o seară, dar l-am auzit discutând cu celălalt unchi, Ràild. Spunea că MacDonald îi ceruse să propună drept mireasă o fată a cărei genealogie urma să ajute la reapropierea clanului, dar că prin voia Domnului avea să devină propriul stăpân, al lui și al insulei lui. Îi convenea de minune. Dacă redevenea parte a restului clanului, cobora la statutul unei căpetenii neînsemnate, obligate să urmeze ordinele lui MacDonald. Dacă mă trimitea pe mine acolo, își îndeplinea partea lui din învoială, din acordul de pace, știind că cei de-acolo nu aveau să fie câtuși de puțin încântați de mine. Astfel îl insulta pe MacDonald fără să-l scuipe propriu-zis în față.

Îl auzi cum trage aer în piept, fără să scoată însă un cuvânt. Nu știa ce și-ar fi dorit să audă din partea lui. Că nu ar fi fost o insultă pentru nimeni? Că fusese o cruzime din partea unchiului ei? Că Robert era un nemernic foarte viclean? Nimic din toate astea n-ar fi făcut-o să se simtă mai bine.

– Am știut atunci că, dacă o fi să mă mărit, nu mă pot mărita cu Torriden. Era suficient de rău că eram de râsul lumii la mine acasă, nu aveam de gând să devin o parodie de contesă în nord, spuse ea și se cutremură din nou. N-am putut s-o fac, Ursule. Nu știu dacă poți să înțelegi, dar n-am putut.

– Așa că ai fugit. Și cu Elizabeth cum a fost? O coincidență sau cum?

– Mă-ntrebi dacă nu cumva voise să se mărite cu ducele și eu am făcut-o să se răzgândească și să fugă? Neah. Ea mi-a scris. Iar eu deja știam că nu mai puteam rămâne pe Islay, dar nu știam ce să fac. Și atunci, am primit scrisoarea. Era teribil de speriată, iar Anne, mama ei, nici nu voia să asculte ce avea de zis. Atunci, m-am gândit să mă duc la Londra s-o salvez și apoi să ne salvez pe amândouă. Și iată-ne aici, zise și oftă.

Ascultându-se, i se păruse că auzea confesiunea unei lașe. A cuiva care se pusese mai presus de binele clanului pentru că nu voise să râdă lumea de ea. Să continue explicațiile ar fi însemnat să-și sape și mai adânc groapa. Își puse mâinile în poală și privi în pământ.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Ursul. Ești sau nu ești a mea?

Catriona suspină amarnic. Cu o săptămână sau două în urmă, ideea de a aparține cuiva ar fi scos-o din sărite, dar acum nu mai privea lucrurile la fel.

– Vreau să fiu. Dar cum aș putea, dacă am fost promisă altuia? Nu pot fi cu nimeni, pentru că asta ar însemna că am decis să nesocotesc ordinele clanului. Câtă vreme sunt, pur și simplu... o fugară, nimic nu e hotărât. Înțelegi?

El se ridică și își îndreptă spatele.

– Torriden a venit pentru că Ranulf i-a scris lui MacDonald. Frate-meu crede că mi-am pus în minte să mă-nsor cu Elizabeth și nu va irosi ocazia de a obține influență pe lângă un alt clan. Vicontele a adus scrisoarea prin care stăpânul lui își dă acordul, dar voia să o întrebe pe sora ta, față în față, dacă are idee unde ești, pentru că i s-a promis mâna ta.

Nu îi spusese lui Elizabeth nimic din întreaga poveste. Cum era s-o facă, din moment ce sora ei fusese obligată să se mărite cu un monstru, în vreme ce ea fugea doar pentru că îi era groază că avea să râdă lumea de ea?

– Nu știu ce să spun, Munro, îi șopti. Am crezut că aici vom fi în siguranță. Că MacDonald nu va avea cum

să ajungă la noi. Nu m-am așteptat să te întâlnesc. Și cu atât mai puțin să... să...

Tăcu înainte să strice totul și își șterse lacrimile.

– Zi ce voiai să zici.

Catriona ridică privirea.

– Ce?

– Nu te-ai așteptat să mă întâlnești. Și cu atât mai puțin să... Ce? Termină-ți propoziția!

Ochii lui ca verdele primăvăratic o priveau, o vrăjeau și nu îi dădeau timp să se gândească la cum să schimbe vorba sau în ce direcție să o ia. Și chiar voia să o spună cu voce tare. Căci singura și marea ei temere era că el nu ar simți la fel.

– Să mă îndrăgostesc de tine, brută ce ești, mormăi ea, ridicând bărbia. Ei bine, cu ce te-ajută asta?

– Mă ajută un pic, răspunse el, apropiindu-se.

Nu se opri până nu o cuprinse cu brațele, o lăsă pe spate și își lipi buzele de ale ei.

Ea îl sărută înapoi, cuprinsă de speranță, de bucurie și recunoștință. Nu râsese de ea, nu-i întorsese spatele și nu fusese de acord cu felul în care o descrisese unchiul ei și, de altfel, cum se descrisese ea însăși. Nu, faptul că rostise cuvintele cu voce tare nu ajuta la nimic. Sau da. Pentru că schimba totul.

capitolul 14

Mare parte din ce-i spusese Cat nu îl mirase. Zisese și în trecut că se simțea singură și nelalocul ei printre oameni, așa că faptele, așa cum tocmai i le descrisese, nu făceau decât să completeze povestea cu elemente concrete – nume și date. Dar nimic din toate astea nu conta. Nu *mai* conta.

– Te iubesc, femeie, murmură Munro, dezlipindu-și buzele de ale ei doar cât să-i spună acele cuvinte care

îi ardeau de ceva timp sufletul. N-am să las pe nimeni să mi te ia.

Ea își înfipse degetele în umerii lui, de parcă ar fi încercat să îi intre cu totul în carne.

- Trebuia să-ți spun despre Torriden, reuși să îngaime printre sărutări, dar nu am știut cum să recunosc cu glas tare că sunt așa o... caricatură de femeie.

Ei bine, nu avea cum să îngăduie asta. O prinse de umeri și o îndepărtă puțin de el.

- Nu vreau să mai spui niciodată, dar niciodată așa ceva. Îmbrăcămintea ta ți-a împins viața într-o direcție pe care n-ai vrut-o, dar n-ai avut de ales. Ești o femeie pe cont propriu. Iubesc asta. Îi trase gulerul cămășii și își puse stângaci mâna în dreptul inimii ei. Felul în care te îmbraci n-are nici o importanță pentru mine.

- E tot ce mă interesează, răspunse ea cu ochii întunecați plini de lacrimi.

El se întreba dacă nu cumva își pierduseră mințile și, pe de altă parte, simțea că n-avea nimic împotrivă să rămână un nebun dacă putea astfel să fie cu pisica lui sălbatică.

- Nu sunt vreun rafinat, spuse el, trăgând-o din nou în brațele sale, dar am o soră mai mică și am ajutat la creșterea ei. Dacă vrei să afli ceva, o să fac tot ce pot să-ți arăt. Dar numai și numai dacă vrei să afli. Cred că deja ți-am zis părerea mea despre pantalonii tăi.

În sfârșit, o simți râzând lipită de pieptul lui și se relaxă un pic. Nu voia ca ea să fugă, dar, câtă vreme nu putea petrece mult timp cu ea la Haldane, nu putea face mare lucru să o oprească. Era necesar ca ea să vrea să rămână.

- Nu mă simt o lady când sunt cu tine, șopti ea, dar mă simt... femeie.

Ceva din vocea ei îl făcu să se crispeze. Ar fi vrut să îi spună că tatăl ei fusese un netot pentru că o transformase în ceva ce restul lumii nu putea accepta, doar pentru că își dorise un fiu în loc de o fiică. În același timp, dacă

ea nu s-ar fi simțit atât de nelalocul ei în lume, atât de nepotrivită să-și reprezinte deopotrivă sexul și clanul, ei nu s-ar fi întâlnit vreodată. Ar fi fost măritată cu Lord Torriden, iar cele două părți ale clanului MacDonald s-ar fi reunit în perfectă pace și înțelegere. Iar el ar fi continuat ca până atunci, încercând să evite să fie ținut prizonier într-o gospodărie alături de o nevastă doar pentru că asta se cădea să facă.

– Indiferent de ce te-a adus aici, spuse el, alegându-și cuvintele mai cu băgare de seamă decât de obicei, mă bucur că acum ești la mine-n brațe. Se îndepărtă puțin de ea și își aplecă încet capul, lipindu-și fruntea de a ei. Și n-am de gând să te las să pleci.

Ea se încruntă.

– Am zis că te iubesc, uriașule, dar ai idee ce necazuri aduc? Nu doar din partea lui Torriden. Știu că ai fost și cu altele. Alege-o pe una dintre ele și gata!

El o privi cu atenție, analizând-o, de la micile gropițe din obraji la pudra fină de pistrui de pe nas, la ochii ciocolatii și minunatul păr ca văpaia.

– Nu era nevoie să fac vreun efort să le am, spuse el, dorindu-și să o facă să înțeleagă. Cu tine a fost cu totul altceva. Tu...

– Ei bine, îl întrerupse ea, roșind, nu știu dacă...

– Taci și lasă-mă să vorbesc! Cu tine e nevoie să fac eforturi. Mă scoți din sărite. Și nu există o altă femeie în lumea asta care să fie ce îmi trebuie și ce îmi doresc. Așa că nu-ți bate capul din pricina lui Torriden. Nu-i aparții lui. Ești a mea.

– Numai dacă și tu ești al meu, zise ea încăpățânată. Era o concesie pe care o făcea bucuros.

– Sunt. Jur!

O sărută din nou, ridicând-o în picioare ca să o poată simți mai bine. Se întreba dacă ea își dădea seama de ce însemna când un MacLawry revendica o femeie. Pentru că nimic nu avea să-i mai despartă, indiferent de preț.

– Stăpâne? Gilling bătea discret la ușa zăvorâtă. Lady Cat? E prea liniște înăuntru. Sunt bătrân și nevricos.

Munro răsuflă adânc și o lăsă pe Catriona din brațe.

– Măcar am montat o ușă rezistentă, mormăi el și se apucă să tragă drugul care o ținea blocată. În nici un caz nu mai vrea să dea fuga la Glengask să ceară ajutor.

Munro deschise ușa, dar servitorul rămase nemișcat. Ursul își știa prea bine reputația, așa că nu fu mirat de ezitarea lui Peter. Totuși, nu se gândea că cineva ar crede că i-ar face rău Catrionei. Mai degrabă s-ar arunca din vârful mănăstirii.

– Nu ești bătrân, Peter, îi spuse, făcându-i semn să intre. Cărunt, da. Bătrân, neah.

– Nu știu dacă e un compliment sau o insultă, răspunse servitorul, măsurând-o din priviri pe Catriona. Dar mă bucur că zâmbești, milady.

– Da, da, bine, interveni Munro. Și e treaba mea să mă asigur că rămâne mereu zâmbitoare. Acum, nu trebuie decât să îl convingem pe Lord Torriden că aici nu-l așteaptă nimic și că ar face bine să își vadă de drum.

Cum avea să facă asta urma să fie ușor mai complicat, dar, într-un fel sau altul, trebuia să rezolve situația. Câtă vreme vicontele era la Glengask, totul era posibil. Și, cum el și MacLawry aveau să fie oricum trași în mașinațiunile clanului MacDonald, era mai înțelept ca asta să nu se întâmple cu arma la tâmplă. Dar, dacă se ajungea în acel punct, fie.

Atât Cat, cât și Peter se uitau la el, așa că își roti ușor umerii.

– Hai să terminăm de reparat tavanul și să facem bucătăria un loc sigur! Pe urmă aș zice că trebuie să ne apucăm să dărâmăm jumătatea din spate a mănăstirii. O să punem deoparte materialele pe care le mai putem folosi și pe urmă ne apucăm să reconstruim. După ce o să fie gata partea din spate, o să te mutăm acolo, pisică sălbatică, și vom face același lucru cu partea din față.

Gilling clipi nedumerit.

– Adică, o să dărâmăm totul și pe urmă o să reconstruim?

– Mda. E prea mare dezastrul ca să cârpim cu prelate și cuie, nu crezi?

– Doar noi doi?

– Noi trei, interveni Catriona, încruntându-se. Cu toate astea, mi se pare foarte mult de lucru, Ursule. Bucătăria are tot ce îmi trebuie.

– Dar nu ce îmi doresc pentru tine. Ranulf crede că repar mănăstirea ca eu și Elizabeth să locuim aici. Are dreptate pe jumătate. Dacă peticesc ici și colo, tot nu va fi un loc unde se poate trăi, ci doar unul în care se poate supraviețui. Meriți mai mult de atât.

Cat se apropie de el, cu ochii strălucindu-i de lacrimi.

– Întoarce-te cu spatele, Peter Gilling! ceru ea cu glas ferm.

– Poft...

– O să-l sărut pe stăpânul Urs, îl întrerupe ea. Așa că întoarce-te cu spatele, rogu-te!

Clătinând din cap, dar cu un zâmbet în colțul gurii, servitorul făcu întocmai ce i se ceruse. Probabil nu avea să mai zâmbească mai târziu, cugetând la ce însemna acel sărut pentru viitorul celor două clanuri. Dar asta avea să se întâmple mai târziu. Unchiul lui Cat o considera o insultă la adresa celui care urma să o ia de nevastă. Voia să o trimită celor din cealaltă aripă a clanului pe post de bufon, ca pe o ofertă pe care nu o mai puteau refuza, dar care nu avea să le fie pe plac vreodată. Pentru ea ar fi urmat o viață întreagă de umilințe, de vorbe grele spuse pe la spate, după douăzeci de ani în care avusese parte de același tratament din partea alor ei. Ei bine, toate acestea luaseră sfârșit. Nimeni nu avea să mai râdă vreodată de ea. Nu câtă vreme avea și el un cuvânt de spus. Și urma să se asigure că avea.

Nimic din toate astea nu conta însă când Cat îl cuprindea cu brațele pe după umeri și se sprijinea de el, oferindu-i un sărut tandru și prelung. Poate pentru

că nu era foarte sofisticată când era vorba despre sărutat sau despre sex, sărutările ei erau oglinda fidelă a dispoziției ei de moment. Iar acel sărut îl lăsă profund... satisfăcut. Nu era despre sex sau dorință, ci avea gustul și senzația posesiei și a fericirii. Nu mai avusese parte de un asemenea sărut. Nu avea s-o uite niciodată. Și mai voia.

– Ziceai că fratele tău are pe jumătate dreptate când crede că refaci mănăstirea ca să o transformi în casa ta și a lui Elizabeth. Care jumătate e corectă și care e cealaltă? șopti ea, trecându-și degetele peste obrajii lui.

I se strânse inima. Voia să spună ce avea de spus, voia să îi pună întrebarea, dar făcuse atâtea eforturi ca să dispară, în loc să își înfrunte clanul. Chiar după ce aflase că ai ei o considerau o insultă la adresa lui MacDonald. Da, avea să îi spună, dar nu înainte să se lupte cu toți dragonii și să îi ucidă.

– Îmi fac mie o casă, desigur, spuse el, forțându-se să zâmbească. Și pentru calul meu.

Cat chicoti.

– Dacă zici tu...

Îl împinse ușor și se eliberă din îmbrățișarea lui.

– Nu înțeleg ceva, spuse el, dându-și seama că nu aveau să poată face sex cât timp Peter stătea în colțul bucătăriei. Dacă unchiul tău a vrut să te trimită la MacDonald pe post de insultă, așa cum spui, de ce Torriden a venit până aici sperând să te găsească?

Ea ridică din umeri.

– Mă gândesc că poate Torriden are ceva de câștigat de pe urma întregii povești. Poate că MacDonald i-a promis ceva dacă reface alianța, indiferent de cea cu care se însoară.

– Oprește-te! El se încruntă. Ți-am spus că te iubesc, deci, când mai spui că e ceva în neregulă cu tine, mă insulți pe mine. Și nu tolerez insultele.

Fie că luase spusele lui în serios, fie că nu, ea încuviință din cap. Îl durea faptul că o femeie atât de remarcabilă

și cu inima atât de sălbatică se simțea mereu în inferioritate. La naiba, tatăl ei nu îi făcuse nici un favor. Munro își propuse să facă tot ce putea ca să o învețe, dacă ea avea să vrea, cum să se poarte în societate, cu toate că nu era punctul lui forte. Dar voia să facă un efort pentru ea. Merita măcar să aibă de ales. Merita să decidă singură cum voia să fie percepută de ceilalți.

– Îți mulțumesc că spui asta, Ursule.

– Mda. Și, dacă nu crezi că vorbesc serios, te provoc să încerci să mă faci mincinos.

– Nu vreau, spuse ea, trăgând aer în piept. Tu și Peter sunteți puternici și pricepuți, continuă ea. Dar tot nu văd cum noi trei vom reuși să dărâmăm clădirea și să o facem la loc de unii singuri.

Iată, din nou, schimba subiectul. Într-o bună zi, cât de curând posibil, avea de gând să o convingă de cât de atrăgătoare și de dezirabilă era cu adevărat. Dar nu putea face asta decât când ea era măcar pe jumătate pregătită să-l creadă. Se așeză pe scaun.

– Aș putea aduce muncitori din sat. Jumătate dintre băieții de la Glengask și-ar înșfăca ciocanele doar la un semn din partea mea. Dar asta ar însemna să stai închisă în bucătărie câtă vreme vom lucra.

– Deci acum te împiedic să-ți faci casa ta.

Iar el o ținea numai pentru el, ascunsă de restul lumii, chiar dacă era exact opusul a ceea ce avea ea nevoie.

– Dar dacă îți prinzi părul și-l bagi sub o pălărie mare? Tot ar trebui să te ții la ceva distanță de băieți, poate să stai pe acoperiș cu mine și să aruncăm molozul, dar...

– Aici toată lumea se știe cu toată lumea, zise ea, încruntându-se. Orice sătean ar ști că nu-s din partea locului.

– Putem să zicem că ești din sud. E decizia ta.

La cât de îngrijorată o simțea în privința lui Torriden, Munro nu avea de gând să facă nimic până nu scăpau de viconte. Ceea ce, cu un pic de noroc, avea să se întâmple pe seară.

De lângă noua sa ușă, ea privi înspre tavanul peticit.

- Dacă ar fi după mine, m-aș mai gândi un pic.

- Am zis deja că de tine depinde. Rezistă cu greu tentației de a o scutura ca să o facă să îl creadă când îi spunea că era în siguranță, așa că se mulțumi să-și dezmorțească umerii. Azi am venit cam pe grabă, îi spuse. Nu am trecut prin sat ca să iau materialele pe care le-am comandat.

- În schimb, eu am adus ouăle pe care mi-ai cerut să le aduc, interveni Peter.

- Nu putem să le folosim în loc de mortar, comentă Munro.

Se îndreptă spre ușă. Nu era obișnuit să se simtă atât de frustrat. Încăpățânarea Catrionei, refuzul ei de a crede că cineva ar putea fi preocupat de soarta ei cel puțin la fel ca de-a lui... nu se putea lupta direct cu toate astea. Era nevoie de timp, de răbdare și de finețe ca să-i doboare demonii, unul câte unul. Iar răbdarea și finețea îi erau cam ruginite. Nu era ca și cum și le întrebuința prea des.

- Dacă vă apucați să curățați voi fosta grădină din spate, ca să avem loc să punem pietrele și lemnăria pe care vreau să le păstrăm, atunci, mă duc eu în sat să iau plăcile și șipcile de lemn pe care le-am comandat. Și o să văd dacă pot angaja un arhitect.

La naiba, deja era o zi din cale-afară de lungă. Și mai trebuia să găsească și o soluție să-l facă pachet pe Lord Torriden. După ce vicontele avea să își vadă de drumul lui, poate Cat avea să îi îngăduie să înceapă să o prezinte clanului MacLawry, începând cu muncitorii din sat. Totul trebuia făcut cu pași mici. Putea face asta. Putea face pași mici, câtă vreme o avea în brațe pe Catriona MacColl.

- Ursule!

Îl întoarse pe Saturn pe loc și o văzu pe Cat ieșind în fugă din mănăstire.

- Ce e, fato?

Ea se opri lângă el și-l apucă de una din cizme.

– Da.

Felul în care inima i-o luă la galop părea disproporționat față de acel cuvânt simplu pe care Catriona tocmai îl rostise. Dar știa la ce se gândise, iar acel cuvânt juca un rol important. Nu îi pusese încă întrebarea și, la o adică, nici nu îi era clar la ce anume răspunsese ea „da".

– Am nevoie de ceva mai multe cuvinte.

Un surâs nesigur îi flutură pe buze.

– Da, o să mă prefac a fi un ciudat pe care l-ai adus să te ajute să dărâmi vechea structură. N-o să stau în bucătărie când tu muncești, transpiri și-ți dai jos cămașa.

Făcuse un pas spre el. Spre încredere. Munro se aplecă în șa și-i prinse buzele între ale lui.

– Atunci, o să-ți aduc o pălărie și ceva mai șleampăt cu care să te îmbraci.

Catriona continua să îl țină de cizmă. Zâmbetul îi devenise mai blând.

– Îi datorez o explicație lui Elizabeth – poate o vei convinge să vină aici cu tine.

El încuviință din cap.

– O să mă ocup. Nu-ți face griji. Voi face totul ca Torriden să nu ajungă în apropierea ta.

Frumușelul de Charles Beaton ar face bine să se țină departe de mănăstirea Haldane și de Cat. Dacă ținea la viața lui.

– Acum, că suntem doar noi doi, fără Lord Torriden, spune-mi, chiar nu ți-ai văzut sora în ultima vreme?

Tonul lui Ranulf era mai curând curios decât amenințător. Dacă s-ar fi încruntat, fata ar fi izbucnit în lacrimi, probabil.

Elizabeth clătină din cap, cu cana de ceai în mână.

– Cum am spus, eu și Cat ne scriam din când în când, dar n-am știut nici că era logodită, nici alte amănunte.

– Deci n-ai venit spre nord ca să o găsești?

– Voiam doar să fug din Anglia, din zona de influență a ducelui de Visford. Mă tem că în afară de asta nu mi-am făcut cine știe ce planuri. Se uită la el, apoi își coborî din nou privirea asupra cănii de ceai. Sunt tare norocoasă că Ursul m-a găsit la momentul potrivit.

– Așa-i. Iarna stă să vină, și, când se așterne zăpada, Scoția nu e locul potrivit pentru o fată singură. Cu atât mai puțin pentru una crescută în Anglia.

El îi urmări cu atenție expresia, observând încordarea de o clipă a buzelor și felul în care degetele i se crispară pe cana de ceai. Poate mințea. În alte circumstanțe, ar fi fost convins de asta. Dar, în același timp, poate era doar îngrijorată de dispariția surorii ei. Poate era pe cât de nevinovată pretindea că era.

– Și mulțumesc din nou pentru că am fost primită aici, continuă ea, cu un zâmbet, dar ochii nu îi zâmbeau. Sunt recunoscătoare, mai ales că nu aveați nici un motiv să mă primiți la voi.

– Ba aveam, răspunse el, observând că în prag apăruse Charlotte. În curând, vei face parte din familie. Iar clanul MacLawry are mereu grijă de ai săi.

Ea roși violent și puse jos ceașca de ceai.

– O, da, desigur. Eu... Mulțumesc!

– Ranulf, îmi pare rău că vă întrerup, dar Sir Alpin Peterkin a venit să stea de vorbă cu tine sau cu Ursul, spuse Charlotte, trecându-și ușor degetele peste brațul lui în timp ce se îndrepta spre Elizabeth MacColl.

Simpla ei atingere îi făcea pielea de găină.

– Presupun că Ursul nu s-a întors.

Ea clătină din cap.

– Iar Lord Torriden joacă biliard cu Arran și Lachlan.

Elizabeth ridică din nou privirea.

– Îmi place să mă uit la biliard. Crezi că m-aș putea duce să-i urmăresc fără să-i încurc?

– Cu siguranță, răspunse Charlotte, făcându-i semn lui Ranulf să iasă din încăpere. Termină-ți ceaiul, și mergem sus.

Așadar, soția lui credea că ea ar putea avea mai mult succes în a descoperi dacă Elizabeth spunea adevărul sau nu. Prea bine. Charlotte cunoștea Londra mult mai bine ca el și știa urzelile și intrigile din înalta societate. Și, cu siguranță, era mult mai amabilă și mai blândă.

În mod normal, nu i-ar fi păsat dacă un MacDonald pierdea o potențială mireasă și eșua astfel în a reuni două facțiuni mai puțin prietene ale clanului. Dar Elizabeth era în casa lui, așa că belelele ajunseseră, practic, în pragul ușii lui. Prin urmare, avea nevoie să știe dacă era cazul să își facă griji. Spusese răspicat că fata se află sub protecția familiei MacLawry. Dacă ea mințea, minciuna ei avea să se reflecte asupra lui. Și nu voia, în nici un caz, să fie la mijloc în vreun conflict din clanul MacDonald. Mai ales dacă nu avea nimic de-a face cu el.

Sir Alpin Peterkin aștepta în holul de la intrare, cu pălăria în mână. În general, Ursul gestiona tot ce avea legătură cu familia Peterkin. Ranulf nu putea decât să spere că nici una dintre fiicele lui Peterkin nu anunțase că era gravidă. Doamne, ce încurcătură urâtă ar ieși, mai ales că mariajul cu Elizabeth era ca și făcut.

– Alpin, spuse el, întinzându-i mâna, mă bucur să te văd. Ce pot face pentru tine?

Bărbatul îi strânse mâna.

– Am ceva mai... delicat de discutat cu dumneata sau cu stăpânul Urs, râse el nervos. Sincer, preferam cu dumneata, stăpâne.

Ranulf îl conduse la etaj, în bibliotecă. Descoperise cu ceva timp în urmă că oamenii tindeau să-și piardă curajul când discutau la el în birou.

– Ce face Lady Peterkin? întrebă el în timp ce urcau scările. Doamna Forrest a auzit de la cineva din An Soadh că a fost la pat, cu febră.

– Și-a revenit, stăpâne, mulțumesc de întrebare. Intră în bibliotecă, iar oaspetele se opri. Pot să închid ușa?

Hmm. Nu mirosea a bine.

– Sigur. Bei ceva?

– Nu, mulțumesc. Știu că ești ocupat, așa că o să trec direct la subiect.

Sir Alpin închise ușa, dar părea dornic să rămână aproape de ieșirea din încăpere, așa că Ranulf nu se simțea deloc liniștit legat de ce avea să urmeze.

Fir-ar să fie! Le spusese și le tot spusese fraților lui să aibă grijă. N-ar fi obiectat dacă Ursul s-ar fi însurat fie cu Bethia, fie cu Flora Peterkin, cu toate că fetele aveau creier cât niște vrăbiuțe. Ceea ce, până la urmă, părea genul lui. Elizabeth MacColl părea mult prea prețioasă pentru ce presupunea el a fi gustul lui Munro, dar poate avea farmecul ei. Cu siguranță, nu era ca alte fete din Scoția.

– Ascult, zise el, încurajându-l pe Sir Alpin să-și dezlege limba.

– A, da. Hmm. Ei, bine, cred că știi că fratele dumitale, Lord Munro, se ține după Bethia a mea. Cam de doi ani. Bethia e cam cu capul în nori. La fel ca sora ei, de altfel.

Ranulf își duse mâinile la spate ca să-și poată încleșta pumnii fără să îl sperie pe bietul om. Urma să aibă o discuție cu Ursul, oricât de mult și-ar fi dorit fratele lui să evite momentul. Bine ar fi ca Lachlan și Arran să rămână și ei prin zonă, pentru că urma să aibă nevoie de întăriri dacă se ajungea la bătaie. Și erau șanse mai mari ca Ursul să asculte de Lach mai degrabă decât de frații lui.

– Hmm, ei, bine, se pare că, fără să se deranjeze să mă anunțe, Bethia s-a apucat să se logodească cu tânărul Sorley Landers.

Ranulf clipi des.

– Fiul lui Sholto Landers? Doctorul?

– Chiar el. Îl are la inimă și nu-i pasă de profesia lui, oftă bărbatul. Eu, unul, îl aveam la inimă pe stăpânul Urs, dar nu pot să-i spun fetei ce să facă. Cred că este

de datoria mea să îi spun chiar eu stăpânului, dar, dacă nu e acasă, atunci...

– Îi spun eu, îl întrerupse Ranulf, sperând că ușurarea din glasul lui nu era din cale-afară de evidentă.

Ursul chiar se străduise să le cucerească pe Bethia și pe sora ei geamănă, Flora, dar nu se aștepta ca fratele lui să fie prea afectat că una din ele găsise pe altcineva. Nu când avea acasă o femeie cu care era aproape logodit.

– Mulțumesc, stăpâne Glengask! Nu e o discuție la care să țin să fiu de față. Mai spune-i fratelui dumitale că Flora încă nu e promisă. Ea și Bethia... mă rog, sunt gemene.

– Apreciez că ai venit să-mi spui, zise Ranulf, deschizându-i ușa. Și să ne anunți data. Am fi încântați să ajutăm cu aranjamentele pentru nuntă.

Sir Alpin strălucea de încântare.

– Ești foarte amabil. Mulțumim!

Ei bine, o problemă mai puțin. Acum, trebuia să îl facă pachet pe Torriden și să îl trimită fie pe insula Islay, fie la Sutherland. Cu mult tact. Apoi să-l facă pe Munro să îi ceară mâna lui Elizabeth și să stabilească data nunții. Și după aceea, pentru Dumnezeu, cu toți frații căsătoriți și fericiți, fără scandaluri sau potențiale războaie între clanuri, poate reușea și el să se... relaxeze. Cel puțin până creșteau copiii, iar lucrurile redeveneau palpitante. Zâmbi ca pentru sine și porni să își salveze soția de la conversație politicoasă și mult ceai.

Se opri înainte să ajungă la ușă. Munro mai că-l mâncase de viu pe Torriden când acesta își făcuse apariția, dar nu obiectase când vicontele se așezase la masă lângă Elizabeth. Iar Elizabeth, care păruse fascinată de clanul ei, nu îi căutase pe ai ei când fugise din Londra.

De ce venise în Scoția dacă nu intenționa să ceară ajutorul clanului MacDonald? Mai mult, cum era cu putință ca o fată care nu mai fusese în Scoția de la opt

oni să supraviețuiască preț de o lună pe cont propriu și să fie curată, bine hrănită, cu pantofi buni și o rochie fără pată?

Ranulf înjură în barbă și se întoarse din nou.

- Owen! răcni el, coborând scările înspre hol. Găsește-l pe nenorocitul de frate-meu!

Valetul își făcu imediat apariția.

- Pe care dintre ei, stăpâne?

- Pe Urs!

Desigur, pe Urs.

- Ce-ai fi făcut acum dacă Ursul nu te-ar fi târât aici să cari cărămizi? întrebă Catriona înfigând o cazma în pământul rece, lângă mormanul de cărămizi pe care îl ridicaseră în fosta grădină.

- Acum? întrebă Peter Gilling, îndreptându-se de spate lângă mormanul de lemnărie de lângă el, probabil aș fi aranjat tacâmurile de argint pe masă și aș fi turnat vin în carafe. Glengask are oaspeți, așa că aș fi lustruit candelabrele și mi-aș fi pus mănușile ca să servesc cina.

- Și îți place?

- Îmi place să trăiesc la Glengask. După ce le-a murit tatăl, tânărul Ranulf și-a găsit câțiva băieți din clan care fuseseră soldați și se pricepeau la arme. Ne-a angajat pe mine, pe Debny, pe Owen și pe alți câțiva să îi fim de ajutor în casă. Mai mult ca să avem grijă de sora și de frații lui.

- Bătrânul Glengask a fost ucis, așa-i? Asta am auzit.

- Așa-i. Iar noul marchiz a jurat că așa ceva nu o să se mai întâmple. Muncim din greu, ne distrăm la greu și suntem tratați corect. Mai mult decât corect. Mi-aș da viața pentru un MacLawry și sunt onorat să îi apăr. Zâmbi și își șterse fruntea. N-oi împături cu șervetele la perfecție și sunt cam slobod la gură, dar familia MacLawry nu e ca altele.

Spera ca lașitatea ei să nu-l fi îndepărtat definitiv pe cel mai mic dintre frați. În lumea ei ideală, sau cel puțin

în cea pe care și-o imaginase în urmă cu câteva săptămâni, trăia singură și în siguranță la Haldane, complet ruptă de lume. De curând, imaginea începuse să-l includă și pe Urs, mai întâi venind să stea la povești, apoi venind cel puțin o dată pe zi și petrecând aproape tot timpul cu ea.

Dar nici măcar asta nu era de ajuns. Nu putea fi. Nu putea trăi ca un pustnic, îngăduind unei singure persoane să facă parte din viața ei. S-ar fi limitat și l-ar fi limitat și pe el. Așa că avea să încerce până când fie se convingea că putea socializa fără să facă vreo idioțenie, fie el avea să își dea seama că se îndrăgostise de cea mai nepotrivită femeie în viață și avea să își vadă de drum.

O iubea. Simplul fapt de a-l fi auzit spunând cuvintele acelea îi dăduse curaj. Lord Torriden pândea la nici patru kilometri distanță, căutând-o, dar teroarea și panica i se domoliseră. Munro o iubea. Nu era singură. Cel puțin, până nu renunța el la ea. Până la urmă, plecase de trei ceasuri.

– Îmi pare rău s-o zic, dar mă tem că la primăvară o să o luăm de la capăt cu ce facem acum, după ce se topește zăpada.

– Mda, răspunse Gilling, dar prefer să îmi țin mâinile ocupate decât să-mi amintesc că l-am lăsat pe stăpânul Urs să meargă singur în sat. Din nou. N-ar trebui să facă asta.

– Atunci, du-te după el. Eram aici de dinainte să mă găsiți, iar noaptea sunt singură.

Sau, în fine, asta știau servitorii de la castel. Uitase că Munro trebuia să aibă mereu un însoțitor. În ultima săptămână, o vizitase noapte de noapte fără știrea nimănui. Nimeni nu îl însoțise. Gândul că venind să o vadă pe ea era vulnerabil în fața unui dușman al clanului MacLawry îi dădea fiori reci. Da, era perfect capabil să aibă grijă de el, dar nici un om nu putea opri un glonț.

- O să rămân aici, zise valetul, adunând încă niște bucăți de lemn. Așa mi s-a ordonat.

- Da?

- Da. Mi-a zis așa: „Cât timp bufonul ăla de MacDonald e prin preajmă, stai cu ochii pe Lady Cat". Eu, unul, cred că Torriden ăla e prea chipeș ca să fie o amenințare. Unul ca el n-ar risca să se aleagă cu nasul spart.

Ea își mască un zâmbet.

- Dar Ursul e frumos.

Sau, mai precis, drăcesc de chipeș.

- O fi. Dar n-o să-l vezi în veci cu gulere dintr-alea care înțeapă când miști capul. Sau cu o lavalieră cu atâtea înflorituri.

- De acord cu tine. Nu pot să mi-l imaginez în haine de dandy.

Peter chicoti.

- Mda. Ar fi ca și cum ți-ai pune tu o rochie de dantelă.

Ei, acele cuvinte dureau. Catriona îl privi cu coada ochiului. Oare ce credea despre ea? Cum o vedea? În prezența lui, purtase doar cămașă, haină, pantaloni și cizme, pentru că doar asta purta și doar asta avea. Dar se părea că însăși ideea de a îmbrăca o rochie era, pentru el, ceva amuzant.

Închise ochii câteva clipe. Trăia aceeași nesiguranță care i se strecurase în suflet de când o auzise pe mama lui Elizabeth bătându-și joc de felul în care era îmbrăcată. Anne începuse să râdă de ea după ce vicontele n-o lăsase nici măcar să încerce să o îmbrace cum se cuvenea.

– Uneori, urăsc să am dreptate.

O fracțiune de secundă, Catriona crezu că Ursul fusese cel care vorbise. Dar vocea nu era, totuși, la fel de gravă. Și era o voce pe care o mai auzise. Țipă scurt, ridică lopata și o îndreptă spre bărbatul bine îmbrăcat care stătea în umbra ruinelor.

– Înapoi!

– Nu! Nu e nevoie! interveni Peter Gilling. Lasă lopata jos! Nu-l poți amenința pe MacLawry pe teritoriul lui!

Dar ea nu voia să-l amenințe. Pentru Dumnezeu, era fratele lui Munro.

– I-am zis doar să păstreze distanța, răspunse ea cu voce tare, dându-și brusc seama că era din nou singură, pe cont propriu.

Marchizul venise însoțit de cei doi câini de vânătoare, iar Peter ar fi făcut întocmai ce i-ar fi cerut stăpânul.

– Iar aici nu e teritoriul lui, continuă ea. E al lui Munro.

Marchizul de Glengask înclină capul într-un mod care îi amintea de fratele lui. Ochii îi erau de un albastru oțelit și o priveau fix.

Părea, de altfel, mulțumit să nu spună nimic. Poate era atât de uimit de prezența ei și de felul în care arăta, că nu știa cum să reacționeze. La ce știa despre el, bănuia că avea de gând să îi lase pe ea și pe Peter să vorbească între ei până obținea toate informațiile de care avea nevoie. Reputația lui era bine cunoscută în toate colțurile regatului. Era inteligent și temperamental, dar cu o atitudine glacială.

Catriona lăsă lopata ceva mai jos. Pentru ea, cea mai bună strategie era să-l facă să vorbească.

– Bun, m-ai văzut, spuse ea, reușind să își mențină vocea cât de cât sub control. Ce-ai de gând să faci?

Poftim. Orice răspuns ar fi primit, se alegea cu ceva informații. Și, cu cât avea mai multe informații, cu atât mai bine.

– Ești promisă unei căpetenii MacDonald și mi i-ai adus la ușă. Prin urmare, știu ce ar trebui să fac, răspunse el cu răceală. Numai că l-ai amestecat și pe fratele meu în toată povestea asta.

Ea se încruntă.

– Nu l-am amestecat în nimic! răbufni. I-am zis să se care și să mă lase... să ne lase în pace. Pe urmă, a venit

a luat-o pe Elizabeth și s-a simțit obligat să aibă grijă de mine pentru că rămăsesem singură. Cam asta e.

Orice s-ar fi întâmplat, nu avea de gând să îl pună pe Munro în încurcătură.

- Rămâne de văzut. Până atunci, dacă zici că fratele meu are grijă de tine, unde-i acum?

- S-a dus la An Soadh, stăpâne, răspunse Peter degrabă. Mi-a ordonat să rămân și să o apăr pe fată.

Marchizul ridică dintr-o sprânceană.

- Din câte-mi amintesc, eu ți-am ordonat să-l aperi pe Munro.

- Păi, eu...

- Mergi și adu-l! Acum!

Catriona nu se întoarse, dar îl auzi pe Peter punând jos scândurile pe care le avea în brațe și scoțându-și mănușile. Apoi plecând degrabă.

- Bun, făcu Glengask, așezându-se pe o rămășiță de zid. Am o propunere pentru tine.

- Nu zău?

Ținea în continuare lopata, dorindu-și să fi avut muscheta la îndemână. Glengask nu o făcea să se simtă... în siguranță. Și Ursul o neliniștea, dar în alt mod. Munro nu ar răni-o niciodată, era sigură de asta. Totuși, era un bărbat puternic și periculos. Ca o bâtă uriașă sau ca un topor. Marchizul era mai degrabă ca o sabie - tăios, echilibrat și iute.

- Am o mie de lire în buzunar. Banii pot fi ai tăi. Nu trebuie decât să pleci la Edinburgh și să nu te mai întorci. O să-i spun lui Lord Torriden că spionii mei te-au văzut în Aberdeen. Vei fi liberă ca pasărea cerului și vei avea suficienți bani ca să te stabilești într-o casă drăguță cu câțiva servitori.

- Și de ce-ai face asta pentru mine?

- Pentru că MacDonald vrea să te măriți cu Torriden. Puțin îmi pasă de ei, dar nu vreau ca familia MacLawry să ajungă în mijlocul disputei dintr-un alt clan.

O privi din cap până-n picioare, și ea deveni brusc conștientă, din nou, de hainele-i bărbătești și de mănușile de lucru. Plus că o făcea să urle simplul gând de a trăi într-un oraș mare, unde ar fi nevoită să poarte rochii și să pară că știa să se descurce, o femeie singură din înalta societate. Glengask o voia plecată pentru că prin simpla ei prezență putea aduce necazuri familiei și clanului lui.

Ar fi fost mult mai simplu să își ia tălpășița decât să îndure privirile cuiva care o considera o sursă de necazuri, un obiect de care cineva se putea folosi pentru a-și atinge scopurile și a-și satisface ambițiile. Până și unchiul ei o privea astfel. Probabil și Lord Torriden. Nu și Ursul. El o vedea... pe ea, așa cum era cu adevărat. Să renunțe la el, să-l părăsească... asta ar fi frânt-o.

– Mulțumesc pentru generoasa ofertă, dar sunt nevoită să o refuz.

– E un limbaj foarte ales pentru o femeie care se îmbracă precum un păstor.

– *Ajunge!* mârâi Munro, care își făcu apariția, cu Peter urmându-l îndeaproape.

„Slavă Cerului!" N-avea nevoie să-i ducă el bătăliile, dar prezența lui însemna că nu mai era singură. Iar acum problema era să aibă grijă să nu ajungă la bătaie cei doi frați.

– Ursule, nu...

– I-ai zis lui Torriden unde s-o găsească? vru el să știe, oprindu-se drept în fața marchizului.

Glengask rămase nemișcat.

– Neah. Asta n-are legătură cu el. Are legătură cu...

– Nu-mi spui tu cu ce are legătură, îl întrerupse Munro. N-ai să-i sufli o vorbă lui Torriden. Altfel, n-o să plece viu de la Glengask. Vreau să pleci de aici. Locul ăsta îmi aparține. Pleacă acum!

– Uită-te la ea, Ursule! Poate să-și poarte de grijă și singură. Nu-i nevoie să te îngrijești de fiecare animal

ciudat și rănit care îți iese în cale. Aici, e rost de necazuri. Necazuri de care familia MacLawry nu are...

Munro îl lovi. Marchizul se trase în spate, astfel că lovitura îl nimeri mai mult în umăr, și ateriză ciudat în picioare. Expresia de pe chipul lui era mai curând de uimire decât de durere. Parcă nu îi venea să creadă că propriul frate îl pocnise. Catriona însăși era uimită.

Munro îl prinse de guler și îl ridică.

- Pleacă! strigă, împingându-și fratele.

Marchizul scuipă pe jos, apoi le făcu semn câinilor să stea potoliți.

- Culcat! Mă ocup singur de asta.

Ursul porni din nou spre el, dar Catriona lăsă jos lopata și fugi după el.

- Oprește-te! țipă ea, prinzându-l de umăr. E fratele tău! E șeful clanului tău!

Munro strânse pumnii.

- Dar te-a insultat.

Asta era tot ce părea să conteze pentru el.

- Pentru Dumnezeu, Ursule, am fost insultată de nenumărate ori. Pot să mă apăr singură dacă e nevoie. Cere-ți scuze!

El o privi nedumerit.

- Pardon?

- Da, cam așa. Cere-i scuze fratelui tău!

- Neah. N-am să mă scuz pentru că-ți sar în apărare, pisică sălbatică.

Ea îl îmbrânci, însă fără să îl facă să se clintească. Lăsă totuși brațele jos și își descleștă un pumn.

- Îți zic pentru ultima oară că nu am nevoie să îmi sară nimeni în apărare. Și nu am de gând să provoc o ruptură între tine și familia ta. Fă ce se cuvine, altfel am plecat.

În timp ce vorba, pe obraji începură să îi curgă lacrimi, dar, la naiba, vorbea cât se putea de serios. El avea o familie pe care o adora. Iar ea nu voia și nu putea să-l separe de-ai lui. Pentru nimic în lume.

– Nu pleci nicăieri, mormăi el.

– Azi, asta depinde de tine, Munro MacLawry.

El oftă și se întoarse spre MacLawry, care le urmărise cu atenție schimbul de replici. Cu siguranță, încerca să își dea seama dacă ea îl juca pe degete pe încăpățânatul lui frate. Ea, una, nu considera că, dacă țipa la el și îl punea să își ceară scuze, însemna că îl manipula sau îl juca pe degete, dar nici nu avea multă experiență cu oamenii.

– Îmi cer scuze că te-am lovit, Ranulf, spuse Ursul. Poți să dai și tu dacă vrei. Dar nu te vreau aici, continuă el, făcând un pas înainte. Nu dacă nu vorbești civilizat cu Catriona.

Marchizul se uita când la unul, când la celălalt. Apoi puse o mână pe capul unuia dintre dulăi.

– Haide, Fergus! Haide, Una!

– Și n-ai să-i sufli o vorbă lui Torriden.

Lord Glengask încetini pasul.

– N-am să-i spun nimic. Dar data viitoare când îmi calci pragul, Ursule, ai face bine să aduci și fata, ca să rezolvăm problema. Altfel, fata pleacă și problema va dispărea de pe teritoriul meu. Dacă ai nevoie de ceva, trimite vorbă prin Peter Gilling. Se întoarse spre ei. Am fost îndeajuns de clar?

Munro dădu aprobator din cap.

– Ne-am înțeles.

Ochii albaștri oțeliți îi întâlniră pe ai Catrionei.

– Bun. Ne-am înțeles. Pentru moment.

capitolul 15

Odată ce Ranulf dispăru din raza vizuală, Munro s-ar fi așteptat ca ea să se prăbușească la pământ sau să îi vină în brațe. În schimb, ea se aplecă, luă de jos o mână de pământ și-o aruncă înspre el. Cu putere.

– Ce naiba te-a apucat, femeie? mormăi el, frecându-și umărul, unde fusese lovit.

Sar fi ferit, dar asta n-ar fi făcut-o decât să încerce să arunce în el cu ceva mai greu.

- Puteai să mă avertizezi că știa că-s aici! spuse ea.

Obrajii îmbujorați și vocea cam spartă erau singurele semne că era furioasă pe el.

- Habar n-am avut că bănuia ceva. Se apropie de ea și-o prinse de o mână înainte să mai poată azvârli ceva în el. Nu plecam de-aici dacă știam, continuă el.

Ea păru să se relaxeze brusc. Își puse mâna liberă pe brațul lui.

- Ai dat în șeful clanului tău, Ursule, îi zise, privindu-l de sub borurile pălăriei. Propriul tău frate.

- Așa-i. Și m-ai obligat să-mi cer scuze.

Încet-încet, își dădură amândoi seama că încă erau împreună, că Ranulf venise de unul singur și nu adusese cu el jumătate de clan ca să o escorteze pe Cat dincolo de granița teritoriului MacLawry. Nici nu venise cu Torriden, pentru ca vicontele să-și revendice mireasa. Nici măcar nu le ceruse să se țină departe unul de celălalt. Situația putea fi mult, mult mai gravă.

- Credeai c-o să ajute la ceva dacă dai în el, brută?

- Nu-mi mai zice așa. Am văzut că erai pregătită cu lopata aia. O îndreptai înspre el.

- Eram gata să mă apăr. Nu-s învățată să fiu luată prin surprindere.

El se aplecă și o sărută. Pe moment, să o sărute i se părea mai important decât orice altceva.

- Te apăram eu, murmură el, închizând ochii în timp ce ea îi întorcea sărutul.

Dacă cineva i-ar fi spus, în urmă cu câteva săptămâni, că urma să trăiască un asemenea extaz de la un simplu sărut, ar fi râs de mama focului. Acum, se simțea... ușor ca un fulg, ca și cum picioarele nici nu ar fi atins pământul.

După câteva secunde, ea își desprinse degetele din părul lui și făcu un pas în spate.

– Nu mă mai săruta! îi ceru, cu toate că nu reușea să își desprindă privirea de la buzele lui. Ți s-a interzis să mai calci în propria-ți casă. Ai auzit, nu?

– Am auzit foarte bine. În felul ăsta, nu mai e nevoie să mă strecor noaptea ca să vin la tine.

Avea să se gândească mai târziu la semnificațiile mai ample ale faptului că nu se mai putea întoarce la Glengask. Căci, oricât îi displăcea ca oricine – inclusiv Ranulf – să-i spună ce să facă, fratele lui mai mare îi făcuse, de fapt, o favoare. Marchizul îi oferise, practic, mai mult timp alături de Catriona.

– Ce-ai făcut?! exclamă neîncrezător Peter Gilling, cu un amestec de groază și neîncredere, de parcă spera că visase întregul incident.

– Nu mai contează acum, îi răspunse Munro. Peter, o să-ți dau o listă cu lucruri de care am nevoie. Dacă mi le-ai putea aduce diseară, ți-aș fi recunoscător.

– Munro, știi că ai și o altă opțiune. Cat îi luă mâna și își împleti degetele cu ale lui, de parcă nu putea să nu îl atingă. Glengask a spus că poți veni acasă după ce dispar eu din peisaj.

– Oprește-te! o întrerupse el. N-am să stau să te-aud cum îmi zici că ar fi mai bine pentru mine dacă ai lua-o la sănătoasa de una singură prin sălbăticie. Sunt șanse mari să ningă până la sfârșitul săptămânii, dacă nu chiar mai devreme. Și nu, nu pleci nicăieri.

– Și te-aștepți să merg cu tine la castel și să îi fiu dată lui Torriden? Pentru că n-am să fac asta. Nici gând. Nu vreau să te părăsesc, dar n-am venit până aici așa, dintr-un capriciu. N-am să fiu o insultă pentru nimeni și n-am de gând să fiu bătaia de joc a nimănui.

Începuse să îi tremure vocea, iar el simțea nevoia să o tragă din nou spre el. Dar asta ar fi provocat o nouă discuție despre cum își purtase singură de grijă înainte să îl întâlnească și cum putea foarte bine să o facă din nou.

Nu voia să știe că putea trăi fără el, căci el, unul, nu mai era sigur că ar putea trăi fără ea. Gândul că s-ar face nevăzută într-o bună zi îi provoca fiori reci pe șira spinării și îi făcea inima să i se strângă.

– Poate-i mai bine că m-a descoperit, continuă ea, cu degetele încă agățate de ale lui. Cu cât ne-am fi prefăcut mai mult că am putea continua ca până acum, cu atât mai greu ne-ar fi fost să ne oprim. Acum, trebuie să ne gândim cum să încheiem.

El își dădu seama că toate opțiunile pe care ea le lua în calcul se încheiau cu ea în postura de paria, ridiculizată de societate, nefericită și singură. Nu știa de ce, dar era limpede că ea, una, nu se putea vedea în altă postură. Nu conta cum o privea el și ce credea el despre ea. Trase aer în piept, își strânse degetele peste ale ei și o aduse mai aproape. N-avea decât să dea în el dacă avea chef.

– Uite cum văd eu viitorul, fata mea, spuse el, apucând-o ușor de bărbie cu cealaltă mână, ca să o facă să îl privească în ochi. Nu pleci nicăieri. Asta-nseamnă că rămâi aici. Iar asta înseamnă că o să vii cu mine când o să mă întorc la Glengask.

Ea se încruntă și începu să clatine din cap.

– Ursule, eu...

– Ți-am spus că am să-ți arăt, atât cât pot, cum e cu purtarea în societate, dacă asta vrei. N-are sens acum să te mai ascundem de altcineva în afară de Torriden. Aici, nimeni nu va sufla o vorbă cuiva din clanul MacDonald. Asta înseamnă că pot angaja oameni ca să repare Haldane. Iar asta înseamnă că noi doi avem ceva timp ca să-ți demonstrez că ai toate motivele să ții capul sus.

– Și pe urmă ce-o să faci? O să mă dai?

O lacrimă i se prelinse pe obraz, iar ea o șterse cu mâneca.

– Nu te dau nimănui. Glengask l-a informat pe MacDonald despre sora ta. Din cauza lui s-a ajuns aici,

la nebunia asta. În principal, din vina lui. Dar mie-mi plac situațiile nebunești.

El rânji. Pe buzele ei flutură o urmă de zâmbet.

– Asta explică destule, uriașule. Continuă să îl privească, dar expresia de amuzament îi dispăru de pe chip la fel de rapid precum apăruse. Știi că totul s-ar putea încheia urât, da? Că ai putea fi alungat de aici pentru totdeauna. Deja ai dat în Lord Glengask. Câte crezi că o să-ți mai tolereze?

Îl privea numai pe el dacă întrebarea îl tulbura sau nu. În fața ei, nu făcu decât să ridice din umeri.

– Am ce-mi doresc. Restul nu e așa important. Dar trebuie să mergi pe mâna mea, pisică sălbatică. Și să ai încredere în mine.

– Am.

– Atunci, e limpede.

– Nu vreau să pară că mă văicăresc, Munro, dar dacă fratele tău are dreptate? Dacă ai simțit nevoia să mă salvezi ca pe un câine de pripas, aș vrea să îți dai seama înainte de a face ceva... ceva ce nu mai poate fi desfăcut.

Evita să pronunțe cuvântul „căsătorie" – și, cel mai probabil, o făcea special.

– Știu ce vorbesc. Dar n-am să-ți pun întrebarea până nu o să știu că vei fi de acord.

Cat inspiră ușor, iar privirea ei o întâlni pe a lui.

– N-am cum să nu te întreb din nou dacă ești sigur. Înainte să pui întrebări pe care n-o să le poți retrage.

„La naiba!" Nu era numai despre el. Ea nu era o povară pentru el. Și avea de dus muncă de convingere serioasă ca să o facă să înțeleagă ce femeie rară, prețioasă și de valoare era.

– Hai cu mine în bucătărie să vedem dacă e nevoie să mai amestec în mâncare și o să încerc să-ți explic ce și cum, propuse el.

Ea roși.

– Nu cu Peter în preajmă.

Munro se apropie.

– O să plece în curând să îmi aducă niște cămăși curate și un brici pentru bărbierit. Și știi bine că în unele părți din Scoția am fi considerați căsătoriți din clipa în care te-am avut prima dată. Așa că tu hotărăști ce cuvinte vrei să folosești când vine vorba despre noi doi, fata mea, iar eu mă duc să fac rost de niște hârtie.

În timp ce se îndrepta spre intrarea principală, își spuse că lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă ea ar fi fost genul de femeie ușor de convins. Dar, totodată, poate nu ar mai fi simțit ce simțea pentru ea. Era al naibii de căpoasă și se obișnuise să se vadă într-un anume fel de atâta amar de vreme, încât câteva săptămâni alături de un bărbat care îi cânta osanale nu erau suficiente ca să îi schimbe părerea despre propria persoană. Era prima dată când toată forța și toată statura lui nu făceau nici cât o ceapă degerată. Tot ce putea să îi ofere erau timpul lui, dragostea lui și speranța.

Era prima dată în viața lui când trebuia să aibă răbdare, chiar dacă ăsta nu era punctul lui forte. Pufni încet și intră în bucătărie, unde găsi hârtie și un creion. Apoi petrecu câteva minute gândindu-se la ce îi trebuia de la castel. Știa însă prea bine că singurul lucru care conta cu adevărat, de care chiar avea nevoie, era deja cu el.

Sigur, mai conta faptul că nu era convins că ea era dispusă să împingă lucrurile la fel de departe pe cât era el dispus să o facă. Știa al naibii de bine la ce se referise Ranulf. Fratele lui îi ceruse să renunțe la ea, fie dându-i-o lui Torriden, fie trimițând-o undeva în afara teritoriilor MacLawry, unde familia nu ar mai fi purtat nici o răspundere. Sau nici o vină.

Faptul că i se interzisese să mai vină la castel urma, chipurile, să îl facă să își dea seama de greșeala făcută și să îl facă să înțeleagă cum ar arăta viața fără clan și fără familie alături. Era limpede că Ranulf nu știa cât de mult se atașase Munro de pisica lui sălbatică. Se opri din scris. Fratele lui păruse sigur că unicul motiv pentru

care Cat se afla acolo era obiceiul Ursului de a-i proteja pe cei lipsiți de apărare. Hmm.

Putea folosi asta în avantajul lui. Ranulf îl credea încurcat cu Elizabeth, nu cu Catriona. Așa că era felul lui de a-i da o lecție. Dacă Glengask și-ar fi dat seama că fratele lui nu dorea o femeie pe care clanul ei abia și-o mai amintea, ci pe femeia pe care o căpetenie MacDonald o alesese ca să înceapă, după toate probabilitățile, un război intern, atunci n-ar fi plecat pur și simplu, lăsându-i să-și vadă de treabă. Ei bine, uite că Ran făcuse o greșeală. Iar Munro avea de gând să tragă foloase de pe urma ei.

– Ursule?

Se întoarse spre Cat.

– A, nu. Nu vreau să te-apuci să-mi spui că n-ar trebui să...

– Tacă-ți fleanca, uriașule! Acum, vorbesc eu, făcu ea, punându-și mâinile în șolduri.

Ei bine, suna promițător. Poate.

– Atunci, vorbește, fătuco!

– Zici că ți-ai sfida fratele și clanul ca să fii cu mine, da? Dar ești sigur? Te-ai gândit cum trebuie la ce-ar însemna?

– Da, m-am gândit. Atât de mult însemni pentru mine.

– Clanul MacDonald mă vrea măritată cu Torriden. Chiar vrei să îi mânii când nu mai ai propriul clan să-ți vină în apărare?

– Ți se pare că-s genul care s-ar da înapoi de la luptă?

– Nu. Dar dacă nu vreau să intri în vreo luptă?

– Atunci mă gândesc că sunt locuri unde ne putem duce ca să fim la adăpost și de MacDonald, și de MacLawry. Cu tine alături, m-aș duce oriunde.

O privi, așteptându-i reacția. Ea își propti și mai bine mâinile în șolduri. Îl privea în ochi, dar se vedea că gândurile îi erau undeva departe. Munro nu putea să spere

că acolo, departe, unde o purtau gândurile, era și el. Într-un sfârșit, Catriona clipi și trase aer în piept.

– Nu vreau să-ți părăsești familia, Munro. Și nu vreau să plecăm din Scoția doar ca să putem fi împreună. Dar, dacă se ajunge la așa ceva, am s-o fac. Vreau să fiu cu tine. Te iubesc! Mă scoți din sărite și nu înțeleg ce vezi la mine, dar te iubesc.

„Slavă Domnului!" își spuse el în gând.

– Slavă Domnului, rosti, de data asta cu glas tare. Zâmbi, cuprins de un val de ușurare și de o căldură plăcută, ca sub un soare de vară. Acum, sunt pregătit să mă bat cu lumea-ntreagă pentru tine, pisică sălbatică.

Se apropie de ea și-i strivi buzele, sărutând-o cu atâta forță, că o lipi cu spatele de ușă. Îl dorea. Îl voia lângă ea. Voia să fie cu el. Și faptul că o spusese tare și răspicat nu era puțin lucru.

– Te iubesc, îi șopti și el, cu buzele lipite de ale ei.

Își puse mâinile pe umerii lui și îl împinse.

– Și-acum, ce? O să mă târăști la Glengask și-o să le zici vreo două fratelui tău și lui Lord Torriden?

– Ba bine că nu! N-am de gând să merg pe burtă ca un șarpe. Sunt un luptător, fătuco. N-am să mă retrag cu coada-ntre picioare.

Catriona încuviință din cap.

– În cazul ăsta, n-am de gând să te fac sau să mă fac de râs. Mă ajuți?

– Sper că știi că pentru mine arăți tocmai bine.

Ea roși ușor.

– Știu. Dar fă-o de dragul meu. Nu vreau... nu vreau să îmi iasă vorbe că-s ciudată. N-au decât să bârfească pentru că vrei o MacDonald, dar nu pentru că o vrei pe astă MacDonald.

– Pe toți sfinții, ești o minune. Te ajut, desigur. Stai să mai trec câte ceva pe listă.

Notă repede ceva la finalul listei cu cele trebuincioase și ieși după Peter. Servitorul nu știa să citească, ceea ce complica un pic lucrurile.

– Nu înțeleg, stăpâne, zise Peter, punând hârtia în buzunar. Nu vrei să mă duc la Glengask?

Munro clătină din cap.

– Te duci la casa familiei Gray. Și-i dai asta numai și numai surorii mele. Nimănui altcuiva. Doar Rowenei. Îmi dai cuvântul tău?

Valetul se încruntă.

– Normal. Poate ai observat că de atâta timp n-am zis o vorbă despre drăguța ta.

– Am observat, Peter, și îți mulțumesc. Casa Gray. Rămâi acolo peste noapte. Ne vedem dimineață.

– Da' nu cred că o să-ți vină cămășile lui Lord Gray.

– Se ocupă Winnie. Probabil, mâine-dimineață te va însoți călare la Glengask cu propria listă.

– Cum zici. Dar nu-mi place să te las aici, unde doar o ușă stă între tine și necazuri, stăpâne Urs.

Munro îl bătu pe umăr și îl direcționă spre car.

– De o săptămână doar ușa aia e singura formă de protecție. Și, dacă te uiți mai cu atenție la întreaga tărășenie, absolut nimic nu m-a ținut departe de necazuri.

– Bine, plec. Pe Dumnezeu și toți sfinții, ai grijă să nu pățești ceva. M-aș simți singurul vinovat.

– Nu ai fi.

– Dar ai fi mort, și, cu tot respectul, stăpâne, părerea ta n-ar mai conta. Nu uita că am fost cu fratele tău pe tot drumul de la Londra la Gretna Green, cu clanul Campbell pe urmele noastre. N-a fost plăcut. Iar ce se petrece aici mă îngrozește de-a dreptul. Tu chiar crezi că MacDonald n-are spioni prin preajmă, pândind să vă ia pe nepusă masă pe tine sau pe fată?

– Peter, du-te odată! Dacă vreun MacDonald apare aici, va fi ultimul lucru pe care apucă să-l facă-n viața asta.

Servitorul mai făcu o strâmbătură, apoi plecă ușor capul, urcă în car și mână iapa înhămată la el. În curând, nu se mai auzi nici măcar scrâșnetul roților. Munro mai

inspectă o dată împrejurimile, spunându-și că o făcea doar din precauție, nu ca urmare a spuselor valetului, apoi se întoarse în bucătăria caldă și în brațele și mai calde ale femeii lui.

Chiar era femeia lui, deși alții credeau că-i puteau ordona altceva. Se aruncase în luptă cu toată nădejdea și nu avea de gând să o dezamăgească. Nici acum, nici vreodată.

– Am venit, anunță Arran intrând în birou și dându-și jos haina groasă. O pală rece îl urmă în încăpere. Ce s-a întâmplat? întrebă el, încruntându-se. Și de ce-ai un ochi vânăt?

Ranulf miji ochii, ignorând durerea.

– Închide ușa!

Fratele lui făcu întocmai, în vreme ce Ranulf cântărea ce-ar trebui să îi spună. De obicei, avea o imagine foarte clară asupra direcției în care dorea să meargă întregul clan. În ultima vreme, problemele de familie deveniseră mai complicat de gestionat, dar până de curând crezuse că avea și asta sub control.

– Încerc să îmi dau seama cine ar avea tupeul să dea în tine, continuă Arran, plimbându-se de colo-colo, și nu îmi vine în minte decât un nume. Așa că mă gândesc că fie ai dat cu capul într-o ușă, fie ceva s-a întâmplat între tine și Urs.

– N-am dat cu capul în nici o ușă.

Arran înjură în barbă.

– Știam eu că vederea lui Lord Torriden l-a deranjat mai rău decât credeam. Ce, nu ai acceptat oferta de zestre pentru Elizabeth?

– Am găsit-o pe sora ei, pe Catriona MacColl.

Fratele lui se lăsă să cadă pe un scaun.

– E aici? Așadar, Elizabeth ne-a mințit?

– Mda.

Îi mințise, iar lui încă nu-i trecuse prin minte să o confrunte. În apărarea lui, orice discuție cu aproape

logodnica Ursului avea să fie foarte delicată, iar el nu se simțea câtuși de puțin într-o dispoziție potrivită pentru diplomație.

– Ne-a mințit. Și Ursul ne-a mințit, la rându-i.

– Ur... Deci fata e la Haldane? Mijlociul familiei MacLawry înjură din nou. Nu mă mir că se tot duce acolo în continuare. Dar de ce o ține ascunsă? I-a îndrugat o poveste despre Torriden? Știm amândoi că Ursul nu rezistă când are ocazia să salveze ceva sau pe cineva. Așa cum nu rezistă nici în fața unei femei frumoase.

– Nu știu ce i-a zis. Fata e... cam ciudată. Poartă haine bărbătești. Am găsit-o cu o lopată în mână, săpând de zor în vechea grădină de la Haldane. Chiar m-a amenințat cu afurisita de unealtă.

Nu crezuse nici o clipă că l-ar lovi cu lopata. Păruse mai degrabă uluită și îngrozită decât pusă pe atac. Nu păruse, totuși, înspăimântată. Nu păruse să îi fie frică de el. Doar de faptul că el o văzuse.

– Te-a amenințat? Și Ursul de ce-a dat în tine?

Ranulf scrâșni din dinți. Cel mai simplu și mai onest răspuns ar fi fost că Munro îl pocnise pentru că o insultase pe față. Dar asta ar fi însemnat că Ursul era mai gentleman decât era, de fapt, și toată lumea știa că asta era foarte puțin probabil.

– I-am spus că ori vine aici cu fata și i-o dă lui Torriden, ori o trimite cât mai departe de teritoriul MacLawry.

– Sună... rezonabil. E deja un an de când suntem în pace cu toată lumea. N-aș vrea să riscăm pacea asta pentru o femeie-băiețoi promisă unui MacDonald.

– Da' ce civilizat ești, îl ironiză Ranulf.

– Sunt tată, Glengask. Cum, de altfel, și tu ești. Unde-i Ursul? M-aș duce să văd dacă pot să-i bag mințile-n cap. Torriden pare de treabă. Nu văd de ce nu l-ar vrea acea Lady Catriona.

– E tot la Haldane. După ce m-a lovit, i-am spus că nu e bine-venit la Glengask până nu lămurește lucrurile

cu acea fată. M-a mințit, iar pentru asta trebuie să suporte consecințele.

Arran clipi.

– Torriden a fost crescut în stilul englez, Ranulf. Dacă află că i-ai cerut fratelui tău să rămână cu ea... Va fi compromisă. Nu cred că lui MacDonald o să-i convină.

– De-asta am și trimis după tine. Nu m-am comportat cu el așa cum ar fi trebuit. Știu că e vina mea. M-a trântit la pământ.

Arran pufni, iar Ranulf alese să creadă că era o reacție de enervare, nu de amuzament.

– Vreau să te duci mâine-dimineață și să stai de vorbă cu el. Vezi dacă poți să-l convingi să fie mai rezonabil. Toată povestea asta n-ar trebui să aibă vreo legătură cu noi. Nu vreau să-l las să ne tragă în mijlocul problemelor interne dintr-un clan doar pentru că e încăpățânat și crede că fata are nevoie să fie salvată.

Fratele lui încuviință din cap.

– O să stau de vorbă cu el. Și am să-i aduc aminte că Elizabeth e aici, fără el.

Privi pe geam preț de câteva clipe.

– Nu m-aș mira să ningă mâine. Mănăstirea Haldane nu e tocmai ce trebuie pe timp de iarnă.

Spera că Ursul nu avea să fie într-atât de căpos încât să riște așa mult. Era suficient de aiurea că voia să se însoare cu o fată civilizată și bine-crescută care ar fi căzut din picioare la prima pală de vânt. Dacă se încăpățâna pentru o femeie promisă unei căpetenii din alt clan doar pentru că fratele lui îi ceruse să scape de ea... La naiba! Ranulf învățase de-a lungul anilor că nu era mereu suficient să latre ordine-n stânga și-n dreapta. Ursul fusese mereu pumnul de oțel din spatele ordinelor sale, nu cel care să se opună.

– Ranulf?

– Mda?

– N-o să fie floare la ureche. La cum îl știm pe Urs, n-o s-o abandoneze pe fată. Mai ales dacă și-a fluturat genele și i-a cerut ajutorul.

– I-am oferit deja o mie de lire, dar m-a refuzat.

– Poate își imaginează că ar putea obține mai mult de la el, zise Arran. Cu două sau trei mii ar putea avea o trăsură a ei și o căsuță în Aberdeen unde să stea tot restul vieții. Iar Ursul și-ar da seama că nu are nevoie să fie salvată. Poate o să-l fac să înțeleagă că fata ar fi mai în siguranță fără el prin preajmă, atrăgând atenția tuturor.

Ranulf încuviință.

– Atunci, oferă-i trei mii de lire. Cu el poți să vorbești despre siguranța ei, dar fetei fă-i oferta fără ca el să audă. Vezi dacă o poți convinge că mai mult nu va primi și că fratele meu nu va rămâne încurcat în toată povestea asta.

– Pot să fac asta.

Suna logic și firesc, dar ceva parcă nu se lega și îl sâcâia din cale-afară. Munro mai curtase și-n trecut femei care erau surori. Bethia și Flora Peterkin erau doar cel mai recent exemplu. Dar dacă într-adevăr voia să se însoare cu Elizabeth MacColl, atunci, la naiba, nu putea rămâne într-o clădire abandonată împreună cu Catriona MacColl. Familia MacLawry nu proceda astfel. Dacă roșcata își înfipsese ghearele în el pentru banii lui și pentru protecția pe care i-o putea asigura, atunci pe Arran îl aștepta o conversație pe cinste a doua zi.

Dar fata îl amenințase cu lopata. Și aproape că-i ordonase Ursului să se potolească, iar el îi dăduse ascultare. Ranulf se scutură. Indiferent de ce era la mijloc, urma să se încheie a doua zi. Trebuia. Pentru binele tuturor.

Catriona stătea în fața vetrei, cu picioarele încrucișate, și se uita la Munro, care umbla de colo-colo prin bucătărie. Avea capul plecat și era limpede că era cu gândul departe de mănăstirea Haldane. Cu statura impresionantă

și pasul atletic semăna din cale-afară cu animalul al cărui nume îi devenise renume și poreclă. Cu părul acela negru în dezordine atârnându-i până aproape de umeri și ochii aceia verzi... putea avea pe oricine, putea să se însoare cu oricine. Pentru ce Dumnezeu decisese să-și piardă capul tocmai după ea? Ea, care nu știa nici măcar să facă o reverență.

Și uite că pentru ea îl pocnise pe șeful clanului MacLawry. Acceptase – de fapt, practic ceruse – exilul de acasă, casa în care trăia de când se născuse. Se distanțase de frații lui, când toată lumea știa că nimeni și nimic nu putea interveni între frații MacLawry.

– Ce te supără? se forță ea să întrebe, deși era aproape sigură că știa răspunsul.

– Peter ar fi trebuit să se întoarcă, răspunse el, oprindu-se să ia o gură de ceai și reluându-și parcursul.

Ea miji ochii.

– Asta te supără? Că Peter Gilling întârzie? N-ai griji mai mari?

El se opri și veni lângă ea.

– Ba da. Am uitat să-i zic să aducă și niște mănuși drăguțe și mă îndoiesc sincer că o să-i vină lui ideea asta.

– Mănuși drăguțe? repetă ea.

– O să vezi. Mi-ai cerut autorul, și fac tot posibilul să ți-l ofer.

O mângâie pe păr, o trase mai aproape și o sărută delicat.

– Mă ajuți cu mănuși micuțe și drăguțe?

– Nu râde de mine, femeie.

Ea chicoti.

– Ia încearcă să mă oprești.

Cineva bătu la ușă. Munro se ridică și trase zăvorul.

– Era și timpul să...

Se întrerupse, iar Catriona ridică privirea și nu-și putu înăbuși un icnet. Bărbatul frumos ca un Adonis, înalt

și brunet, nu putea fi decât celălalt frate al lui Munro, Arran. Mijlociul familiei MacLawry. Sări în picioare, nu atât de teamă, cât pentru că nu își dorea să fie privită de sus. La naiba! Așadar, Lord Glengask hotărâse să mai trimită pe cineva să se holbeze la ea și să-i ceară fie să se mărite cu Torriden, fie să plece cât mai departe, unde o vedea cu ochii. De ce nu puteau lăsa lucrurile așa cum erau? De ce nu o lăsau în pace?

– Ce vrei, Arran? întrebă Munro.

Încă ținea o mână pe ușă, probabil ca să fie pregătit în caz că alegea s-o închidă în nasul fratelui său.

– Nu poate omul să vină să-și vadă fratele? Și pe sora fetei pe care vrea s-o ia de nevastă?

Ochii lui albaștri o fixară, iar ea simți ceva... neplăcut încolțindu-i în suflet. Familia MacLawry credea în continuare că Ursul voia să se însoare cu Elizabeth. El nu făcuse și nu spusese nimic să le scoată asta din minte. Normal, avea să spună că procedase astfel tocmai din grijă pentru ea, ca să rămână cu toții atenți la Elizabeth, care era în siguranță la castel, în afara zonei de influență a englezului bătrân care o voia de nevastă. Era, de altfel, convinsă că făcuse asta pentru ea. În același timp, tot nu îi plăcea să audă că Ursul era, chipurile, promis altei femei.

– Depinde, răspunse Munro, blocând în continuare accesul în încăpere. Depinde de ce vrea omul să îi spună fratelui său și fetei.

Lord Arran se încruntă.

– Ai de gând să rămâi baricadat aici până pleacă Torriden? Știi bine că va ninge în curând. Reparațiile pe care le-ai făcut aici n-o să țină iarna la distanță. Iar focul făcut între niște pereți șubrezîți nu va ține de cald.

– Nu-mi spui nimic ce nu știu deja. Dacă Glengask te-a trimis să bagi spaima-n mine, ei bine, n-o să-i meargă. Și nici ție. Mi-am dat cuvântul să am grijă de fata asta.

– Atunci, lasă-mă să vorbesc un pic cu ea, matahală. N-am să încerc s-o răpesc sau să te vorbesc de rău.

– Tot ce ai să-i spui îi poți spune de față cu mine. N-avem nevoie de limba ta ascuțită.

Mijlociul MacLawry oftă.

– Sunt multe lucruri pe care nu le pot spune de față cu tine, pentru că ești al naibii de hotărât să transformi totul într-o luptă. N-am venit să mă bat. Cu siguranță, n-am venit ca să mă aleg cu nasul spart. Așa că ia loc într-un colț și lasă-mă să discut cu ea. Sau ești cumva speriat de ce ar putea să îmi zică?

Avea noimă. Familia MacLawry voia să-i afle intențiile, să știe câte probleme putea să provoace și, eventual, dacă avea motive întemeiate să nu îl vrea de bărbat pe Lord Torriden. Își voiau fratele înapoi, iar ea părea să stea în calea acelei dorințe. Catriona înghiți în sec și se apropie de ușă.

Ursul spusese mereu că Arran era cel mai isteț dintre ei, cu toate că uriașul ei îi dovedise că avea mult mai multă minte decât crezuse la început. Ea, una, nu se simțea câtuși de puțin isteață, dar putea fi sinceră.

– Aș merge la o plimbare cu tine, Lord Arran, spuse ea, mulțumită că nu îi tremura vocea.

– Ba nu, interveni Ursul. Nu pleci nicăieri.

Ea îl împinse ușor, încercând să-și facă loc să iasă din încăpere.

– Nu știu dacă am auzit bine. Ai zis cumva că n-o să mă lași să stau de vorbă?

El bombăni, dar se dădu la o parte.

– Bine, fă cum vrei. Dar n-o să stau aici, la colț. Voi vorbiți cât vreți, dar o să fiu în preajmă, ca să mă asigur că sunteți civilizați.

Arran îi oferi brațul, dar ea se prefăcu a nu observa și îl conduse la ieșirea din mănăstire.

– Ce ai să-mi spui? îl întrebă când ajunseră la drumul principal.

– Nu facem conversație despre vreme? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană. Nici măcar despre ce mai face sora ta, în lipsa logodnicului?

– Puteam să vorbim despre astea și cu el de față, i-o întoarse ea.

El surâse slab.

– Așa e. Prea bine, să trecem la subiect. Eu și fratele meu Ranulf știm că Ursul nu e omul care să te lase la greu, așa că stă în puterea mea să te ajut să ajungi oriunde îți dorești – la Aberdeen, Edinburgh, chiar și pe continent sau în America. Glengask mi-a zis că ți-a oferit o mie de lire. Înțeleg că vrei să rămâi ascunsă, așa că triplez suma.

– Ești foarte generos.

Era limpede că frații lui Munro nu bănuiau că ei doi erau... împreună, așa că se întreba dacă următoarea ofertă avea să fie mai generoasă sau nu.

– Mda. Nu suntem certați cu clanul MacDonald, dar prin simplul fapt că suntem clanul MacLawry nu putem trece neobservați. Glengask știe că a fost prea direct ieri, așa că am venit să te asigur că nu îți vrem răul. Știm că nu vrei să te măriți cu Torriden, și, pentru că vei deveni cumnata fratelui meu, nici nu o să te obligăm să îl iei pe viconte de bărbat. Dar trebuie să pleci cât poți de departe. Dacă se află, ne bagi și pe noi, și pe Urs în scandal.

Era logic ce spunea. Foarte logic. Cu câteva săptămâni în urmă, nu ar fi ratat ocazia de a fi cât mai departe de clanul ei. Nu putea, totuși, să plece din Scoția, singurul loc unde se simțea în largul ei. Un acoperiș deasupra capului, o vacă de muls... nu îi trebuia mai mult. Sau, mai precis, nu i-ar fi trebuit.

Iar el mai avea dreptate și în legătură cu altceva. Ceva ce ea nu luase în calcul. Ursul nu putea trece neobservat. Chiar dacă nu ar fi fost unul dintre frații MacLawry, era înalt, lat în umeri și frapant. Oriunde ar fi mers cu el, n-ar fi putut rămâne o anonimă. Totul devenise

foarte complicat. Inima ei nu-i mai aparținea și, cu toate că ar fi atras atenția asupra ei oriunde s-ar fi dus, nu se mai imagina undeva fără el.

- Înțeleg ce-mi spui, zise ea, încercând să găsească formularea cea mai potrivită și lipsită de agresivitate. Îmi pare rău că am provocat situația asta. Nu de-asta am adus-o aici pe Elizabeth.

- Și de ce-ai adus-o, mă rog?

- Nu puteam să o duc pe Islay pentru că...

- Pentru că apăruse situația cu Torriden, completă el. Dar există și alte locuri în afară de Islay și de Londra.

- Așa e, încuviință ea. Puteam s-o duc în alt oraș, probabil. Ea, una, ar fi fost mai fericită cu oameni în jur. Dar nu aveam bani și n-aș fi avut cum să-i găsesc un loc unde să stea. E mai simplu să fii sărac la țară decât la oraș.

- *Ea* ar fi fost mai fericită, repetă el, punctând cu pricepere acel mic detaliu din spusele ei. Deci tu nu-ți dorești să fii înconjurată de oameni?

Catriona privi peste umăr înspre Munro. Era suficient de departe cât să nu îi poată auzi, dar era limpede că aștepta semnalul ei ca să îi sară în apărare, la nevoie. Oftă. Lord Arran sigur își dădea seama, doar privind-o, de cât de nelalocul ei ar fi fost într-un oraș mare.

- N-am iluzii în ce mă privește, dacă la asta te referi.

- Sunt doar curios, răspunse Arran. Ursul pare ferm hotărât să te protejeze.

Ea ridică din umeri.

- I-am spus de nu știu câte ori că pot să am grijă de mine.

- Și, cu toate astea, i-a ars fratelui nostru un pumn în față când acesta i-a zis că trebuie să pleci. Știi de ce nu poți rămâne, așa-i?

O, da, știa prea bine. Prezența ei nu le aducea fraților MacLawry decât necazuri. În special lui Munro. Cu toate astea, gândul de a pleca și de a trăi fără el...

Nu se simțise niciodată egoistă, dar în acele momente se simțea. Îl voia pe Munro. Voia să rămână în Scoția.

– Știu că am venit aici pentru ca sora mea să fie în siguranță și ca să mă pot ascunde. Dar nu mai simt că sunt aceeași persoană. Mai ales de când fratele vostru mai mare a venit să se holbeze la mine de parcă aș fi bufonul regelui.

– Văd că nu te ferești să vorbești deschis.

– Nu-s făcută pentru subtilități.

El înclină ușor capul. Ochii lui o evaluau. Erau foarte diferiți de privirea caldă și directă a fratelui său mai mic.

– Atunci, voi fi și eu direct. Cred că lumea s-a mai holbat la tine, Lady Catriona. Cred că nu vrei ca și bărbatul căruia i-ai fost promisă să se uite astfel la tine. Și, dacă hainele astea nu-s cumva cusute pe tine, cred că e alegerea ta să le porți, așa că nu vrei să fii potrivită pentru unul ca Lord Torriden. Întrebarea mea este de ce zici că n-ai nevoie de Urs prin preajmă, dar, în același timp, îl ții aproape de tine?

Și uite-așa o citise, îi evaluase felul de-a gândi și o declarase o lașă. Nici măcar nu era prea departe de adevăr.

– Întreabă-l pe el. Nu-l ține nimeni legat.

– Sunt însurat cu o fată din clanul Campbell, zise el pe nepusă masă. Știai? Cu nepoata lui Campbell.

– Mi-a spus Ursul. Și am auzit și poveștile.

– Ca să o păstrez, am fost la un pas de a stârni un război. Și aș face-o din nou fără să clipesc. Mary e aerul pe care îl respir. E sângele care-mi curge prin vene.

– Minunat! Dar nu înțeleg ce vrei să...

– Ce vreau să zic, o întrerupse el, cu glasul jos și controlat, de parcă vorbeau despre creșterea vitelor, nu despre viitorul ei, este că, dacă ai venit aici ca să scapi de căsătoria cu Torriden, am trei mii de lire cu care poți merge unde vei dori. Vei fi în siguranță și, dacă ești chibzuită, nu vei avea nevoie să muncești nici măcar o zi.

Dar, dacă ești aici din alte motive, pregătește-te de luptă. Trebuie să te lupți cu familia MacLawry. Înțelegi?

– Da.

Scoase din buzunar o pungă și i-o înmână.

– Să nu faci ce *crezi* că e bine. Fă ce *știi* că e bine. Fratele meu și-a pus fundul la bătaie și, odată ce a pornit pe un drum, nu știe să se abată. Nu-l face să-și regrete loialitatea.

Arran MacLawry înclină capul și se îndreptă spre fratele său mai mic. Catriona strânse punga în mână. Cu 3 000 de lire chiar putea ajunge până la Aberdeen, își putea lua o căsuță și i-ar fi rămas suficienți bani ca să se gândească la... ceva de făcut ca să-și câștige pâinea. Sau poate și-ar lua o căsuță undeva la țară, unde ar trăi retrasă și discretă, așa cum și-ar dori.

Se întoarse și-i privi pe cei doi frați strângându-și mâinile. Citea neîncrederea în postura încordată a umerilor Ursului și prudență în felul în care stătea Arran, care părea pregătit să evite un pumn. Toate ca toate, dar familia MacLawry rămânea unită. Întotdeauna. Iar doi dintre cei trei frați îi spuseseră foarte clar că nu o considerau demnă să facă parte din clan, nici măcar în calitate de soră a femeii pe care amândoi credeau că Ursul ar urma și ar trebui să o ia de nevastă.

Când Arran încălecă, își făcu apariția Peter Gilling, în carul aparent plin cu fel și fel de lucruri. Cat nu știa ce ceruse Ursul să i se aducă, dar părea că erau lucruri care să-i ajungă o vreme.

– Ce aduci, Peter? întrebă Arran, apropiindu-și calul de car.

Valetul se înroși.

– Nu știu, stăpâne Arran. Știi bine că nu știu să citesc, așa că habar n-am ce era pe listă. Mi s-a zis să-i aduc stăpânului Urs haine și cizme.

Fratele mijlociu se întoarse în șa și privi clădirea fostei mănăstiri.

– Partea din spate s-a prăbușit sub greutatea zăpezii, Ursule. Nu vreau să vin într-o zi și să văd că și partea din față a căzut. Cu tine înăuntru.

– Vezi-ți de casa ta, Arran, și lasă-mă să-mi văd de-a mea! răspunse Ursul, iar degetele lui le atinseră fugitiv pe ale lui Cat.

– Cum zici tu.

Arran dădu pinteni calului și porni la drum. În câteva momente, se făcu nevăzut după buruienile și tufișurile înalte.

Ursul o luă imediat de mână pe Cat.

– Sper că nu te-a speriat.

– A fost foarte politicos, răspunse ea, prinzându-și degetele mici de ale lui. Mi-a dat trei mii de lire să mă stabilesc oriunde în altă parte decât aici și mi-a spus că familia MacLawry nu vrea să aibă necazuri cu clanul MacDonald.

El o privi în ochi.

– Poate celorlalți din familie le convine să lase să se întâmple lucruri care nu ar trebui să se întâmple. Au plozi, dau petreceri și ceaiuri și pălăvrăgesc despre ce se petrece la Londra, mai nou. Mie încă îmi place un scandal strașnic. Ba chiar îl caut cu lumânarea. Păstrează banii. Eu am spus ce aveam de spus. Orice aș vrea de la tine, decizia e numai și numai a ta.

– Atunci, o să-i păstrez.

El îi făcu semn să îl însoțească la car. Peter tocmai cobora de pe capră.

– Ai adus ce-am cerut?

– Da, stăpâne. Până la ultimul obiect. Și am adus și un bilet din... cealaltă parte, adăugă servitorul, scoțând din buzunar o misivă bine împăturită.

Munro o desfăcu și citi rândurile scrise de mâna Rowenei. Zâmbi și-i dădu Catrionei scrisoarea.

– Sora mea te salută și îți trimite câteva lucruri care ne-ar putea fi de folos, spuse el.

Trase prelata sub care se aflau un cufăr mare, mai multe cutii și o oglindă mare acoperită de o pătură.

– Pentru ce-s toate astea? întrebă Catriona urcând degrabă în car și desfăcând cufărul. Valuri de mătase, muselină și bumbac îi umplură mâinile. Erau acolo peste o duzină de rochii minunate. O, Doamne!

– Aha!

Zâmbi și mai larg și se aplecă spre ea să o sărute.

– Acest MacLawry și această MacDonald urmează să se pregătească de război. Ești gata?

Nu se putu abține să nu îi zâmbească, la rândul ei. Nimeni nu o făcuse vreodată să se simtă cum reușea el. Și, probabil nimeni n-avea să mai reușească asta.

– Asta vrei, Munro? Cu adevărat? Chiar da?

Zâmbetul lui leneș și poznaș îi făcu inima să stea în loc.

– Poți să mă întrebi de câte ori vrei, fata mea. Vreau să fiu cu tine. Vreau să-i spun lui Glengask că nu îmi poate impune nimic, așa cum n-a putut să le impună nici lui Arran și Rowenei, oftă el. Le sunt de folos pentru că sunt mare și intimidez lumea. Vreau să știu ce vor face de-acum, când m-am hotărât să fiu mare și intimidant în folosul meu și numai al meu.

Făcea acest lucru atât pentru el, cât și pentru ea. Iar asta făcea lucrurile să fie mai ușoare. Așa cum el îi spusese deja, nu era genul care să facă ceva cu forța, împotriva voinței lui. Asta însemna că într-adevăr își dorea toate astea. Și pe ea. Fără un cuvânt, îi întinse banii.

– Atunci, nu plec nicăieri. Și sunt gata.

capitolul 16

– Pot să deschid ochii acum? întrebă Munro, încercând să-și dea seama dacă era înfumurată sau doar timidă.

O văzuse goală și îi atinsese pielea de suficiente ori încât să poată crede că ea îl ațâța cu intenție, însă, când venea vorba despre rochii, chiar putea s-o creadă pe Catriona că era cu adevărat neliniștită. Cât despre el, numai gândul că urma să o vadă în haine de femeie îi făcea iar să i se umfle kiltul ca un cort. De fapt, simplul gând la ea îl înfierbânta.

– Așteaptă o clipă, mârâi ea cu voce gâtuită.

– Care-i baiul? Ți-am spus că pot să te-ajut eu cu nasturii.

– Dar o să mă vezi înainte de a fi gata!

El își înăbuși un rânjet care probabil l-ar fi costat un ochi vânăt.

– Pot să te închei la nasturi și cu ochii închiși. Doar să vii încoace și să-mi arăți.

Ea oftă tare.

– Atunci deschide odată ochii ăia! Și, oricum, tu ești cel care ar fi trebuit să-mi arate cum să fac asta.

– Ar fi trebuit să ai o cameristă, fătuco. Nu ai avut una în copilărie?

– Neah, aproape că am avut un valet, dar cred că tata a înțeles că ar fi fost prea mult.

După ce o lăsă câteva clipe ca ea să se hotărască dacă îl lăsa să se uite la ea sau nu, el deschise ochii. Și rămase fără aer. Catriona și sora lui aveau aceleași măsuri la haine, deși pieptul lui Cat era mai generos. Și felul în care arăta în mătasea verde și moale, mânecile, decolteul, toate îl uluiau.

– Mamă, mamă, rosti ca pentru sine.

Obrajii ei deja roșii se făcură stacojii.

– Oprește-te, că nu ajuți nicicum, zise, bătând din picior. Și parcă îți plăcea cum îmi stă în pantaloni.

– Păi, chiar îmi place cum îți stă în pantaloni. Și îmi place de tine și în rochie, îmi place de tine și cum te-a lăsat Dumnezeu pe acest pământ. El ridică din umeri, rezistând tentației de a o atinge. Dacă o scotea din rochia

aia în acea clipă, probabil nu avea să-și mai pună vreuna pe ea niciodată. Arăți diferit, asta e tot. Și splendid.

În colțurile gurii ei apărură gropițe.

- Bine, fie. Ajută-mă cu nasturii! Nu știu, zău, de ce nu se pun nasturii pe partea din față.

El se ridică și se apropie ca să-i aranjeze rochia la spate.

- Pentru că rochia asta e ca să te dai mare. Dacă îți permiți așa o rochie, atunci îți permiți și o cameristă.

- Dar nu s-a gândit nimeni și la situația în care împrumuți hainele.

Ea își prinsese părul într-un coc dezordonat roșu, la vederea căruia el se simțea și mai tulburat. Mai încheiase - și descheiase - rochii până atunci, însă nu-și amintea să se fi simțit așa fascinat de un gest atât de banal. Când avea s-o facă a lui definitiv, nu era sigur că avea să vrea ca ea să aibă o cameristă. Nu l-ar deranja să facă asta în fiecare zi, pentru tot restul vieții.

După trei nasturi, el se aplecă și o sărută pe ceafă. Freamătul delicat pe care îl simți în corpul ei îl excită. Poate că un pic de dezbrăcat n-ar fi stricat deloc.

- Oprește-te, uriașule, spuse ea cu vocea gâtuită, înainte ca el să continue. Frații tăi m-au văzut deja și au hotărât că sunt o neghioabă lipsită de feminitate. Aș vrea să le las o a doua impresie mai bună. Și nu vreau să creadă că ai fost un prost fiindcă m-ai ales pe mine, în loc de Elizabeth.

Nu avea cum să nu fie și el de acord, chiar dacă nu vedea nimic masculin la ea. Orice ar fi zis, nu era despre el și despre faptul că familia îl credea un fraier. Era despre ea și despre cum se vedea ea pe sine. Era dispus să facă orice trebuia ca s-o ajute să devină femeia pe care ar fi vrut s-o vadă în oglindă. Nu cea de care ea era rușinată și jenată.

Își strânse fălcile ca să-și curme dorința și termină de încheiat nasturii delicați, din fildeș, care se înșirau pe spatele ei până în talie.

– În regulă, anunță când termină și se dădu un pas înapoi. Întoarce-te, ia să te văd!

Ea pufni, dar se conformă. Bărbia ridicată și mâinile pe șolduri îi spuneau clar că îl provoca să comenteze, dar el nu era sigur ce anume putea să-l vâre și mai tare în bucluc: s-o admire sau să spună că prefera ținutele ei mai obișnuite.

– Arăți ca o femeie care se duce la o serată, spuse el după o clipă, rugându-se în gând să fi zis ce trebuia. Nu ți-a crescut un braț în plus și nici n-ai picat pe jos. Cum te simți?

– Goală. Și cu o adiere în sus pe picioare.

Munro riscă și afișă un zâmbet.

– Având în vedere că îi vorbești unui bărbat în kilt, n-o să te compătimesc, pisică sălbatică. Ia umblă puțin prin cameră. Și nu te împiedica – ești în pantofi și o să-ți rănești picioarele.

Privirea cu care îl pironi avea măcar o urmă de umor în ea, ceea ce era mai mult decât s-ar fi așteptat el. Nici nu încercă să-și justifice ținutele sale bărbătești ca fiind mai practice și mai confortabile, deși știa și el că măcar îi era mai cald în ele. În fine, arăta ca o femeie superbă într-o rochie care îi scotea în evidență curbele.

– Mergi, repetă el, arătând spre ușă.

Ea începu să facă pași, spre ușă, apoi înapoi spre masă, oprindu-se pentru a se uita direct la el.

– Ei?

– Pașii îți sunt prea mari. O țintui cu privirea o clipă. Prefă-te că mergi printr-o băltoacă și nu vrei să te stropești.

– E ridicol!

– Și uită-te în oglindă, insistă el, ignorându-i protestele.

Ea scutură din cap.

– Nu vreau.

– Atunci, mergi la Glengask cum vrei, pentru mine nu are importanță.

Replica o făcu să aibă o grimasă, dar făcu iar drumul, de acea dată cu mai multă atenție la cum pășea.

– Simt că sunt cât pe ce să cad, murmură ea, înfigându-și mâinile în rochie și ridicând-o ca să poată vedea pantofii. Mda, știu că nu pot merge cu rochia ridicată până la genunchi, doar fac exerciții.

– Și eu aș fi făcut la fel dacă ar fi trebuit să merg pe trăsnăile alea. Și, în plus, îmi place să mă uit la picioarele tale.

În cele din urmă, ea se îndreptă stângaci către colțul unde pusese el oglinda. Timp de o clipă lungă, ea se uită insistent la el, ca și când ar fi fost vina lui că ea voise să poarte rochie, iar apoi, aproape fără să respire, se întoarse.

– Oh.

– Vezi? Arăți ca o femeie în rochie.

Își întinse gâtul, își aranjă un pic decolteul și apoi pufni privindu-și părul.

– Nu arată ca mine.

– Dar chiar tu ești, propria reflexie.

Se întoarse de mai multe ori, frecându-și rochia de picioare. Indiferent de câte lecții ar fi fost nevoie pentru ca ea să învețe bunele maniere și comportamentul civilizat, priveliștea îl captiva suficient de tare încât, și dacă s-ar fi crăpat acoperișul, el n-ar fi observat. Familia lui probabil ar fi râs dacă ar fi știut că el luase asupra sa sarcina de a învăța o femeie să se comporte ca o femeie, dar, pentru numele lui Dumnezeu, cineva trebuia s-o facă – iar el nu voia să se uite nimeni la ea dezaprobator. Apoi ea încercă o reverență și aproape că se prăbuși peste oglindă.

– Fir-ar să fie, mormăi ea, ținându-se cu mâinile de rama de lemn pentru a-și îndrepta corpul. Nu sunt în stare să fac asta, Ursule.

Munro își îndreptă spatele, merse către ea și-i luă mâna, privind-o în oglindă. Iată-l acolo, cu părul ciufulit ce avea mare nevoie de mâna unui frizer, cămașa

albă curată cu kiltul care începea să se deșire la tiv, un uriaș vestit pentru mușchii și pumnii săi. Ce pereche făceau împreună!

– Mai încearcă o dată, spuse el tare, ținându-i degetele strâns. Nu te las să cazi. Și lasă-ți un picior mai în spate, ca să ai un sprijin mai solid.

Încruntată, Cat începu iar, împleticindu-se pe tocurile joase. După ce devenea soția lui, puțini aveau să fie oamenii în fața cărora ea ar fi trebuit să facă reverențe, însă voia să învețe cum se executau corect, iar el avea să facă tot ce putea ca să-i arate.

– A fost mai bine, spuse ea, urmărindu-se în vreme ce încerca pentru a treia oară. Tot ce trebuie să faci e să mă ții de mână, ca să nu pic.

– Atunci, o să te țin de mână, spuse el. Chiar și dacă decizi să nu faci reverența.

Când cuvintele o făcură să surâdă, el își trecu degetele mâinii libere pe pielea ei, pe gât, deasupra decolteului. Era moale și caldă – și a lui în toate privințele, exceptând numele, fie că ea era dispusă să recunoască, fie că nu.

Cineva ciocăni la ușă. Catriona își înșfăcă poalele rochiei și dădu fuga să se ascundă. Interesant. Îmbrăcată în pantaloni, era netemătoare. Poate pentru că nu se simțea așa... puternică purtând rochie sau poate pentru că era convinsă că arăta ridicol, schimbarea în personalitatea ei era evidentă. La fel cum era și schimbarea din el. După ce Ranulf și apoi Arran veniseră acolo, el descoperise că dorința lui de a face orice ca să-și protejeze femeia, chiar dacă ea ar fi zis că nu avea nevoie de el, crescuse simțitor.

– Cine e, întrebă el, mișcându-se spre ușă.

– Sunt Peter, stăpâne. I-am adus.

Munro ridică drugul și deschise ușa.

– Câți?

– Când și-au dat seama că vor lucra pentru un MacLawry, nu am mai putut să-i țin la distanță, răspunse

servitorul. O duzină pentru azi. Pot aduce încă pe atât mâine, dacă vreți.

– Să vedem cum merge cu cei doisprezece, răspunse Munro. Cat, mă întorc într-o clipă. Tu exersează în continuare!

Peter reuși să-i arunce o privire peste umăr, iar pe fața lui ridată apăru un rânjet.

– Am purtat o dată o rochie, femeie. Lord Arran mi-a zis să-mi mișc mai mult șoldurile.

– Tacă-ți fleanca, păgânule, îl repezi Munro, prinzând servitorul de jiletcă și trăgându-l în hol. Nu vezi că e emoționată?

– Și eu aș fi dacă ar trebui să port pentru prima oară hainele care se cuvin și să mă port de parcă aș avea sânge albastru de Sassannach. Peter mijii ochii. Vrei s-o duci la Glengask, așa-i? Dar nu ca s-o dai pe mâna vicontelui?

– N-o dau pe mâna nimănui. E a mea, Peter.

– Asta nu-i va face prea fericiți pe Lord Glengask și pe cei din clanul MacDonald, oftă valetul. Și cum se face că, de fiecare dată când tu și frații tăi vă apucați să faceți haos, eu pic la mijloc?

– Pentru că avem încredere în tine, Peter Gilling.

– Of, știu asta. Uneori am impresia că ar trebui să fiu mai schimbător. Cineva care nu e bun pentru aventuri nebune și pentru pornit războaie.

Ascunzându-și zâmbetul, Munro îl bătu pe umăr pe servitor.

– Ei, ești prea de încredere și hotărât. Un adevărat MacLawry.

– Eh, ce să fac? E o povară pe care sunt nevoit s-o duc.

Cei doisprezece oameni aflați afară descărcau deja pietrele la mănăstirea Haldane, separându-le pe cele care puteau fi folosite de cele care urmau a fi aruncate. Erau destul de politicoși cu el, deși nu era necesar să fie clarvăzător ca să surprindă privirile furișe și degetele încrucișate pe care le îndreptau spre mănăstire în răstimpuri. Se povestea că locul era bântuit de mai bine

de o sută de ani, deși el și Cat nu văzuseră și nu auziseră ceva care să nu poată fi pus pe seama zgomotului făcut de lemne și de pietrele prăbușite.

– Cred că ar trebui să-l punem pe bătrânul Sholto Landers să se ocupe, având în vedere că el și taică-său au fost în echipa care a construit atelierul de olărit pentru fratele tău. Dar e drept că s-ar putea să nu vrei să-l ai prin preajmă, de vreme ce băiatul lui, Sorley, o va lua de nevastă pe domnișoara Bethia.

Munro încetini pasul.

– Bethia Peterkin?

– Mda. Owen a zis că Sir Alpin a trimis veste la Glengask acum câteva zile, pentru a anunța logodna. Cică ar fi fost îngrijorat că s-ar supăra cei de la castel.

Imaginea care îi apăru în minte fu cea a unei limbi ascuțite, cu multe văicăreli. O distracție de o seară în care nu avea altceva de făcut. Acele seri însă erau duse. Și, în mod surprinzător, își dădu seama că nici măcar nu se gândise la ele până atunci. Pur și simplu, se maturizase fără să-și dea seama. O singură femeie îl interesa în acel moment, și se bucura atât de felul în care îl ținea în șah, cât și pentru cum îl făcea să se simtă în pat.

– Ești? Supărat, adică.

Scuturându-se, îi făcu semn lui Peter să meargă spre scoțianul înalt, cu părul alb, care în acel moment își nota ceva pe o hârtie împăturită de multe ori.

– Sholto, spuse el, întinzându-i mâna.

Bătrânul se ridică, își șterse palma pe haină și le strânse mâinile.

– Stăpâne Urs. Era și timpul să se facă ceva cu locul ăsta vechi.

– Crezi că te-ai putea întâlni cu un arhitect și să te ocupi de restaurarea mănăstirii împreună cu el?

Obrajii palizi se umplură de culoare.

– Mda? Mda, adică aș fi onorat. Își drese glasul. Am crezut că o să fiți nițel supărat pentru că Sorley al meu a

câștigat-o pe Bethia Peterkin. Și-a făcut un trai chivernisit, să știți. A mers la școală, acum e doctor. E...

– Nu sunt supărat, Sholto. Cred că Sorley al tău o să fie un soț bun pentru Bethia. Am pierdut-o în favoarea unuia care a fost mai bun.

Sholto părea să mai fi adăugat deodată câțiva centimetri în înălțime.

– Mulțumesc, stăpâne! M-aș întâlni sigur cu arhitectul.

– Mulțumesc! Între timp, mă bazez pe tine să pregătești ruina asta ca s-o restaurăm.

– Mă ocup eu de ea, stăpâne.

Munro se întoarse cu spatele la casă și îl surprinse pe unul dintre muncitori cum tocmai făcea un semn contra deochiului, scuipând, în vreme ce alți câțiva se opriseră din lucru și se holbau la etajul mănăstirii.

– Care-i baiul, flăcăi? întrebă el.

Se apucară imediat de treabă, într-un cor de voci, în care se auzea „Ziua bună, Lord Urs" și „E rece azi. Cred că ninge până la sfârșitul săptămânii".

Având în vedere reputația locului aceluia, nu putea să-i acuze pe unii dintre oameni că erau nervoși în preajma lui. El, desigur, nu se simțea așa, mănăstirea Haldane nu fusese altceva decât un loc plin de binecuvântări și de surprize de când o descoperise pe Catriona MacColl. Chiar și așa, aruncă o privire rapidă spre etajul clădirii în timp ce ieșea din grădină. Nimic altceva nu-i reținu atenția în afară de lemnele stivuite pe care le lăsase acolo ca să susțină acoperișul.

Când se întoarse în bucătărie, Cat mergea în cercuri largi, cu pași foarte atenți, dar era mult mai bine așa decât atunci când se împleticise prima oară când pusese în picioare pantofii. Rezemat de tocul ușii, se uită o clipă la ea. Poate că sora ei era cea care avea trăsăturile mai fine și mai delicate, părul de culoarea mierii și o talie mai subțire, pe care o puteau cuprinde cele două mâini ale unui bărbat. Dar Cat – cu părul înflăcărat, nurii delicioși, încăpățânarea de a avea viața pe care și-o dorea

strălucea mai puternic decât luminile din ochii lui, iar el nu ar mai fi vrut vreodată să mai privească în altă parte.

Pentru prima oară însă, se întrebă dacă el era cea mai bună alegere pentru ea. Ea voia să învețe cum să fie mai rafinată, mai ca o lady, iar el abia dacă se putea încadra în ideea de gentilom. Poate că Bethia Peterkin era genul de femeie pe care ar fi avut-o pentru sine, bună pentru o tăvăleală și căreia să nu prea îi pese de nimic altceva. Gândul unei vieți întregi petrecute astfel îl făcu să se cutremure, deși, cu doar câteva luni în urmă, acesta era drumul pe care o apucase.

Însăși ideea că Torriden ar fi putut să o ajute mai bine pe pisica lui sălbatică îl făcu să își încleștase fălcile și să simtă ace de gheață în piept, dar, să-l ajute Dumnezeu, voia ca ea să fie fericită.

– Cat, trebuie să te întreb ceva, spuse el auzindu-și răgușeala din voce și încercând s-o ascundă.

Ea înălță capul, zâmbetul ușor amuzat din colțurile gurii dispărându-i când se uită la el.

– Ce e?

– Tot îți aduc lucruri de care zici că nu ai nevoie, fac schimbări la mănăstire despre care tu spui că nu sunt necesare, iar acum mă gândesc că din cauza mea porți o rochie și înveți să mergi în pantofi eleganți, când eu știu că tu ești fericită în cizme și pantaloni. Eu sunt gălăgios, îmi plac încăierările și îmi place să împart pumni în stânga și-n dreapta și m-am apucat de citit sonetele lui Shakespeare doar pentru că ai spus tu că-ți plac. Înghiți în sec. E... sunt eu ce îți dorești? Cu adevărat? Pentru că, dacă nu sunt eu pentru tine, atunci trebuie să-mi spu...

În timpul bâlbâielilor lui, ea aruncă peria și se repezi spre el. Nu se opri până când nu îi cuprinse gura într-un sărut pasional și intens, înfigându-și o mână în haina lui aspră, iar cu cealaltă înconjurându-i gâtul. El o prinse în brațe, o ridică și o lipi de pieptul său.

– În tot acest timp, murmură ea printre sărutări, nu m-am putut gândi decât că eu sunt cea cu necazuri pentru tine, că te simțeai obligat să mă iei pentru că tu ai fost cel care m-a găsit. Tu ești singura persoană pe care am întâlnit-o vreodată care mă face să simt că sunt eu însămi și să mă bucur de asta. Chiar și tătuca... el voia să vadă un flăcău. Sunt o femeie vai de capul ei, însă nu vreau să-ți fac necazuri, Ursule.

– Nu m-ai auzit adineauri? răspunse el, lăsând-o jos, însă încă ținând-o de talie. Îmi plac necazurile, sunt un afurisit de scoțian care pare o specie pe cale de dispariție, iar tu ești o afurisită de scoțiană. Nu una care doar pretinde că e.

– Suntem amândoi niște ciudați, cred, spuse ea, iar ochii căprui îi sclipiră de lacrimi nereținute.

– Mda. Și te vreau cu mine. Dacă aici vrei și tu să fii.

Catriona încuviință cu o mișcare a capului.

– Cu tine e unde vreau să fiu, Munro.

El îi susținu privirea.

– Indiferent de ce se întâmplă.

Răsuflarea lui puternică deja îi atingea pieptul strâns în rochie.

– Indiferent de ce se întâmplă. Rămânem împreună. Și nu m-ai făcut tu să port rochia asta. Eu am ales s-o încerc. Nu am ceva cu hainele de femei. Pur și simplu, nu am avut nici un motiv să mă fac de râs până acum încercând să le port.

Asta era. Asta era ce voia el. Iar restul – familia lui, familia ei, logodnicul ei – n-aveau decât să bată din picior, să amenințe sau chiar să-l excludă din clan. Dacă o avea pe Catriona MacColl, avea tot ce-și dorea.

În cele din urmă, îi dădu drumul.

– Foarte bine. Mai vrei să porți rochia sau îi dăm foc?

O văzu cum rânjește iar.

– Vreau să fiu în stare să o port fără să arăt ca o neroadă. M-oi plăcea tu așa cum sunt, dar ești singurul. Îi acoperi gura cu palma, înainte ca el să apuce să protesteze.

Nu poți să nu recunoști că amândoi frații tăi și-au făcut propria părere despre ce fel de femeie sunt. Dacă e să-i înfruntăm, indiferent dacă îi lași deoparte sau nu, vreau să fiu în stare să le arăt că nu sunt o nebună.

Pentru numele Domnului, putea să înțeleagă cum era să vrei să fii ca oricine altcineva! Să nu fii remarcat pentru statură sau pentru porecla pe care o aveai de la opt ani, să poți participa cum se cuvine la o serată, să nu ai toți ochii ațintiți asupra ta și să te gândești că o să calci pe toată lumea pe picioare. În chip straniu, singura dată când nu fusese deranjat să i se spună uriaș fusese atunci când îi spunea ea așa.

– Atunci, treci înapoi la fâțâit prin cameră, femeie, spuse el rânjind la rândul lui.

– Chiar aș vrea să te văd cât de grațios ai fi în chestiile astea, îi trânti ea, dar se apucă iar să meargă.

– Pot s-o rog pe sora ta să vină să te învețe, îndrăzni el, după o clipă. Mă gândesc că ea știe să facă toate lucrurile astea de doamne.

Ea negă cu o mișcare a capului.

– Neah, vreau să-i fac și ei o surpriză.

– Sau pe sora mea.

– Încetează, Ursule! Mă încântă să îmi dau seama cum să fiu imaginea ta de femeie cum trebuie. Mai mult ar însemna să provocăm un dezastru complet.

Munro râse.

– Ești deja imaginea mea de femeie cum trebuie. Își aplecă ușor capul, uitându-se mai departe cu apreciere în timp ce ea păși de la masă către cămin. Presupun că nu știi să valsezi, așa-i?

– Nu, zise ea tremurând. Tata a vrut să mă învețe, dar am refuzat să învăț pașii bărbatului. Îmi și imaginam cam cum aș fi arătat invitând o altă femeie la dans. Obrajii ei își pierdură din culoare. De ce mă întrebi?

El făcu un pas înainte.

– Pentru că întâmplarea face să fiu un bun dansator. Cel puțin, la dansurile populare scoțiene. Dar pot

să te învăț eu să dansezi, dacă nu te deranjează să te calc puțintel pe picioare.

Cu un oftat care nu reușise să ascundă tremurul brusc al mâinilor ei, ea se îndreptă spre el și își întinse brațele.

- Umăr și mână, da?

- Mda.

Luă mâna ei și o puse pe umărul său.

- Iar eu îți cuprind talia așa. Acum, ne mișcăm în sensul acelor de ceasornic și nu cădem.

- Așa simplu e?

- Așa cred.

Dacă s-ar fi îndoit vreodată că ea avea încredere în el, felul în care ea se dedică pasional învățării valsului și modului în care să meargă ca o femeie, în pantofi delicați, îi demonstră că ea avea încredere în el acum. Și, da, era tare priceput la vals, pentru că, atunci când Winnie începuse să se vaite despre frații săi care nu știau nimic despre lucrurile civilizate, Ranulf angajase un profesor de dans ca să-i învețe pe toți. Atunci, făcuse tot ce-i stătuse în putință să fie catâr, dar acum era recunoscător pentru lecții. O iubea pe Cat cum era ea, dar asta însemna și că nu ar fi vrut s-o facă să se simtă prost când ea ar fi vrut să încerce ceva nou.

Și să fie doar cu o femeie, dându-și voie să se bucure pur și simplu de discuții, de mese, de citit sau s-o asculte pe ea citind, toate aceste lucruri erau noi pentru el. Nu se gândise niciodată că o bucătărie veche putea însemna acasă, dar ea făcuse acest lucru posibil. Ea devenise căminul lui, pacea lui, bucuria pe care ea o aducea în el cu o ușurință pe care n-o trăise niciodată și la care nu se așteptase nicicând. Și nu avea de gând să renunțe la ea. Chiar dacă a o păstra însemna să renunțe la clanul MacLawry, la frații lui, la sora lui, la restul rubedeniilor. Dacă exista o cale de a evita toate acestea însă, era dispus să asculte. Dacă însemna că trebuia să fie un pic mai puțin el însuși ca să obțină ce voia, era de acord

că unele lucruri chiar merită o astfel de schimbare. Unele femei. O femeie.

– Unde ai învățat să împletești cosițe? întrebă Catriona, încercând să nu se înfioare de încântare, în vreme ce el îi pieptăna o altă parte a părului și începea să-l împletească atent într-o coadă.

– Winnie. Toți trei a trebuit să învățăm ca să-i aranjăm părul. Așa că mă pricep să fac un coc răsucit suficient de bun, dacă vrei să încerci mâine.

Ea aruncă o privire în oglindă, încercând să nu-și miște capul. După două zile de la momentul în care imaginea ei în rochie o surprinsese, șocul inițial și sentimentul că făcea ceva greșit dispăruseră. Cu jumătate de păr împletit în cosițe, arăta chiar... ca o lady. Senzația însă era una de suprafață, pentru că în adâncul ei rămânea mult mai puțin convinsă, însă, atât de dragul ei, cât și pentru Urs, voia să încerce.

– Ai văzut zăpada pe munți de dimineață? întrebă ea, răsucind o fundă verde între degete.

– Am văzut. Nu mai e mult de-acum. Cred că o să-i rog pe câțiva dintre băieți să vină cu mine pe acoperiș să vedem ce putem face cu gaura aia mare din tavan. Dacă pică mai multă zăpadă, ne trezim cu acoperișul în bucătărie.

Aceeași cantitate de zăpadă i-ar fi făcut pe băieți să renunțe la lucratul în construcții iarna, însă nu spuse asta cu voce tare. Ursul știa la fel de bine ca ea, căci crescuse tot acolo. În ultimele două zile, altceva îl neliniștise, nu vremea.

– Ești supărat că te-au lăsat în pace? întrebă ea.

– Nu, răspunse el, nici măcar ostenindu-se să întrebe la cine se referea. Cred că așteaptă prima zăpadă, gândindu-se că atunci o să renunț. Se întinse pe lângă umărul ei și luă funda dintre degetele ei. O să mă văd cu ei, dar nu ca să renunț.

Ea zâmbi larg. Încântarea începea să se amestece cu nervozitatea care o cuprindea de fiecare dată când se gândea la întâlnirea cu cei din clanul MacLawry pentru a doua oară. Faptul că purtase trei zile rochie nu însemna neapărat că și devenise o lady, dar se simțea mai aproape de a fi una decât cu patru zile în urmă. Ei încă nu ar fi fost de acord cu ea, desigur. De fapt, dacă și-ar fi dat seama că se prefăcea a fi cineva decent, probabil ar fi displăcut-o și mai tare. Acel lucru încă îi dădea bătăi de cap, mai ales din pricina felului în care ar fi reacționat bărbatul care se juca în acel moment cu părul ei.

– Ei, cum ți se pare? întrebă el în clipa următoare, dându-se un pas înapoi. Să nu râzi, dar cred că aș putea să mă angajez drept cameristă.

Catriona se uita acum la reflexia sa.

– Mi se pare că arăt foarte bine, spuse ea întorcându-se încet spre el. Te-aș angaja să mă coafezi.

Nu îi venea să creadă că Munro era mult mai mult decât muntele chipeș pe care îl întâlnise cu o lună în urmă. Mda, glumise el despre cum își folosea pumnii și mușchii de bărbat, dar era și deștept, mai deștept chiar decât conștientiza el probabil, și îndemânatic într-un fel în care majoritatea bărbaților de rangul lui nici măcar nu visau să fie vreodată. Plin de afecțiune, surprinzător de tandru, și, Doamne, nu-l deranja nici măcar să îi împletească ei părul.

– La ce te gândești, pisică sălbatică? întrebă el, mișcându-se în spatele ei și strecurându-și brațele în jurul taliei ei.

– Vreau să-mi promiți ceva, răspunse ea, uitându-se la reflexia ochilor lui verzi și frumoși.

– Ce să-ți promit? Nu pot să fiu de acord până nu aud, pentru că ești șmecheră, și nu am nici o intenție să...

– Promite-mi că le vei da fraților tăi șansa de a vorbi cu tine, îi tăie ea replica. Să nu bați din picior și să nu urli că ți-au greșit și că nu o să mai dai ochii cu ei în viața ta.

– Iată ce îți promit, Cat. O să-i las pe frații mei să spună ce au de spus. O să-i ascult. Le dau chiar și ocazia să înțeleagă că m-au combinat cu sora greșită. Dar, dacă vor încerca să te insulte, dacă îl aduc pe Torriden prin apropierea oricăruia din noi doi, mă voi înfuria. Zâmbetul lent care i se citea pe buze nu părea deloc amuzat, iar ea era bucuroasă că nu i se adresa ei. Foarte rău.

– Ursule, ei sunt fam...

– Știu cine sunt. Și accept să ascult. Nu promit să cedez nici măcar cu un centimetru dacă ei propun să mă despart de tine.

Oftând, ea se răsuci în brațele lui ca să-l privească.

– Ești un bărbat îngrozitor de încăpățânat, Munro MacLawry.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută dulce. El îi răspunse, strângând-o mai tare în brațe.

– Așa e, fu de acord. Iar tu ești o femeie al naibii de încăpățânată, Catriona MacColl. Aproape că mi-e milă de oricine ar încerca să se bage între noi. Aproape.

– Trei zile, la naiba, bombăni Ranulf, coborându-și vocea, în timp ce Lord Torriden și Lady Elizabeth treceau pe hol spre sala de biliard. Ce dracu' așteaptă Ursul? Ai zis că ea a luat banii.

– I-am pus în mâinile ei, și nu i-a aruncat cât colo, răspunse Arran. Iar Ursul nu a alergat după mine să mă dea jos din șa.

Ranulf încuviință din cap.

– Părea o femeie deșteaptă. Să sperăm că o să înțeleagă că trei mii de lire durează mai mult decât simpatia Ursului, odată ce se face frig. Se aplecă să-l scarpine în cap pe Fergus, în timp ce marele ogar ședea întins lângă scaunul din biroul lui. Sper doar că al nostru frate nu e așa de încăpățânat, încât să rămână la Haldane doar din principiu.

– Peter Gilling zice că ea e încă acolo. Bine, poștalionul vine peste două zile în An Soadh; poate că vrea să aștepte acolo cu ea până atunci.

– Sau poate vrea să aștepte până când Torriden renunță și pleacă. Am putea încuraja asta, cred, dar, dacă ea e descoperită mai târziu, s-ar putea întoarce împotriva noastră. Izbi cu pumnul în birou. Nu-mi place că el e așa departe; nimeni nu mai umblă noaptea pe holuri.

– Singura încăpere locuibilă e bucătăria. Au peticit gaura aia mare din colț cu blăni de lemn și câlți. Prima zăpadă mai zdravănă o să-l alunge de-acolo, dacă nu se întâmplă altceva între timp.

Arran își îndreptă privirea spre geam.

– Și atunci, ce te tulbură? întrebă Ranulf.

– Am așa o mâncărime în ceafă, zise fratele mijlociu. Ursul are o femeie aici, dar el e acolo.

– Elizabeth nu are nevoie de protecția lui, o are pe a noastră. Cealaltă se ascunde de clan. Știe că nu voi fi făcut părtaș la așa ceva. Problema cu Ursul e încăpățânarea lui. Nu vrea să-și recunoască greșeala.

– Mda, cred că ai dreptate.

Sigur că avea dreptate. Ursul aproape că o ceruse în căsătorie pe Elizabeth MacColl. Așa că se simțea obligat să aibă grijă de sora mai mică a ei. De la distanță, o auzi pe fată râzând și se încruntă. Mâncărimea aia despre care vorbise Arran îl deranja și pe el. Parcă avea un puzzle cu toate piesele, însă ultima nu se potrivea.

– Cooper, strigă el după valet.

Servitorul probabil aștepta chiar la ușă, pentru că apăru înainte ca ecoul numelui său să se fi stins pe hol.

– Da, stăpâne.

– Adu-mi-o, te rog, pe Lady Elizabeth. Spune-i... că am o întrebare despre un nume din paginile ziarului.

– Da, stăpâne.

– La ce te gândești? întrebă fratele său.

– Tu doar ia-te după mine. Și nu speria fata.

Arran pufni.

– Ar trebui să-ți spun eu asta ție, Glengask.

Cu o bătaie ușoară în ușă, Elizabeth intră în birou.

– Ai cerut să mă vezi, milord? întrebă ea cu accentul ei prețios de Sassannach.

– Mda, ia loc, rogu-te!

Deja știau că Elizabeth MacColl avea 19 ani, că ea și mama ei nu se înțelegeau bine și că realmente nu voia să se mărite cu bătrânul duce de Visford. Nu negase că avea o soră mai mare, dar declarase de câteva ori că nu avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi Catriona. Având în vedere ce descoperise el în ultimele zile, tânăra femeie era mai șireată decât s-ar fi așteptat. Și, în ceea ce îl privea, asta îi dădea dreptul să fie și el cât de șiret poftea.

– Nu am văzut-o pe Lady Mary în această dimineață, Lord Arran, spuse ea, în chip de conversație, surâzând. V-a însoțit?

Arran negă cu o mișcare a capului.

– Nu. E cu sora mea, plănuiește o serată. Așa că am fugit de acolo imediat.

– O, o serată! Ce încântător!

– Mă întrebam, mândro, o întrerupse Ranulf, dacă ai putea să mi-o descrii pe sora ta. Ca să pot da vreun indiciu oamenilor mei ca să poată să o caute când se duc la țară.

– Oh. Așa cum am spus, nu am mai văzut-o de unsprezece ani. Tot ce mai știu despre ea e că avea părul roșcat, tuns scurt, și ochi căprui. Ea chicoti, dar sunetul nu trăda nicidecum amuzament, ca înainte. Presupun că ochii căprui au rămas neschimbați, la fel și culoarea părului, dar în rest, mi-e teamă că nu vă pot fi de prea mult ajutor.

– Și ce-ai zice dacă aș spune că am mers călare la mănăstirea Haldane ieri și am zărit o femeie cu păr roșcat, în haine bărbătești?

Ea se făcu palidă.

– N... Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbiți, Lord Glengask, se bâlbâi ea. Și acolo era și Ursul?

– De ce se îmbracă așa? insistă el. Am auzit la un moment dat de băiatul unui duce care se fâțâia toată ziua în rochii, dar a fost nevoit să meargă la țară cu o mătușă și nu avea voie să aibă animale de companie.

– Nu e așa, spuse ea cu patimă, apoi se calmă iar. Adică...

– Te ascultăm. Nu cred că Lord Torriden va fi așa răbdător.

– El știe, adică toată lumea din clan știe, că sora mea e... excentrică. Dar nu e vina ei, iar ea chiar nu e.

– Poate o iei de la început, Lady Elizabeth, îi sugeră Arran, cu obișnuitul său ton diplomatic.

– Da. Fie, oftă ea cu năduf. Tatăl meu voia un fiu. Numai un fiu. Și după ce soția lui – prima lui soție – a murit, i-a tăiat părul lui Cat, i-a pus nădragi și a crescut-o ca pe un băiat. Încă dinainte ca ea să poată merge.

– Nu i-a făcut vreun bine, înseamnă.

– Nu, nu i-a făcut, răspunse ea, încuviințând din cap spre Ranulf. A refuzat s-o lase pe mama mea s-o învețe să se poarte altfel și apoi a încercat să facă același lucru cu mine. De aceea am plecat de la Islay.

Femeia se apropie, punându-și palmele pe birou.

– Imediat cum a fost suficient de mare ca să-l înfrunte pe tata, nu și-a mai tăiat părul, dar el nu i-a dat voie să aibă o cameristă sau o guvernantă, cineva care ar fi putut-o învăța să se poarte ca o... fată. Știe cum o văd oamenii și e foarte timorată de felul în care arată. Am încercat s-o conving să poarte o rochie de-ale mele, dar nu cred că voia ca sora ei mai mică să-i arate cum să fie o lady.

– De ce se împotrivește căsătoriei cu Lord Torriden? continuă Ranulf. Pare un om destul de plăcut, chiar dacă poartă gulerele alea mult prea înalte.

– Charles e foarte atent la modă, se grăbi ea să răspundă, apoi se liniști iar. Nu știam că urmează să se mărite

cu el. Nu a zis niciodată nimic despre asta. Dacă m-aș aventura să fac o presupunere, aș zice că e prea jenată că trebuie să se mărite cu un asemenea etalon de bun-gust. Eu așa m-aș fi simțit, oricum, dacă n-aș fi purtat în viața mea o rochie.

– Ai idee cine a aranjat căsătoria?

– După cum spunea Charles, cred că unchiul meu, actualul Lord Islay, și clanul MacDonald. Știu că cei din clanul MacDonald din Islay nu au o părere prea bună despre clanul MacDonald din Sutherland. Ea se încruntă. Credeți că planul a fost gândit ca o insultă?

Elizabeth își acoperi gura cu mâna.

– Oh, asta ar fi cumplit pentru ea! Și își va da seama și ea, clar. E foarte deșteaptă.

Începeau să se deslușească niște lucruri, iar Ranulf nu era sigur că îi plăcea tabloul care se contura.

– Dacă toată lumea știe despre sora ta, de ce Lord Torriden a bătut atâta cale ca s-o găsească?

– Nu poți fi insultat decât dacă lași uneltirea să se desfășoare, comentă Arran, cu o expresie severă.

– Cred că cei din clanul MacDonald vor ca acest conflict să fie rezolvat, și, până când Lady Catriona nu îi va fi oficial prezentată lui Torriden, toată lumea nu poate decât să dea târcoale și să rânjească.

– Oh, nu, murmură Elizabeth cu răsuflarea tăiată și cu lacrimi în ochi. Biata Cat! Și bietul Charles!

– Mda, bietul Charles, repetă sec Ranulf. Sarcina lui este s-o găsească pe sora ta și apoi să-i întoarcă spatele, în așa fel încât clanul MacDonald să poată porni război pe viață și pe moarte.

La el în bătătură, după câte se părea.

– Dar dacă el chiar vrea să se căsătorească cu ea? insistă fata, ștergându-și obrajii. Nu ar vindeca prăpastia dintre Islay și Sutherland?

– Depinde dacă clanul MacDonald decide să fie insultat sau nu.

Pentru o clipă, Ranulf se gândi la ce știa despre bătrânul Eachann MacDonald, contele de Gorrie. Omul era de o mândrie feroce și încăpățânat din cale-afară.

– Recunosc că aș pune pariu pe varianta cu insultatul, cred, decise el.

Arran se foi și apoi se ridică.

– Mulțumesc pentru onestitatea ta, Elizabeth, spuse el, oferindu-i o mână ca s-o ajute să se ridice de pe scaun. Te rog să nu îi spui nimic lui Torriden, deși pun pariu că nici n-ai vreo intenție în acest sens.

Ea clătină vehement din cap.

– Nu voi sufla un cuvânt Și... mă bucur că știți, Lord Glengask. Ați fost așa bun cu mine, iar faptul că am mințit despre situația surorii mele m-a răscolit.

El se înclină ușor, rămânând nemișcat, în timp ce Arran o acompanie în afara biroului și închise ușa. Apoi dădu drumul unui șuvoi de înjurături în grai scoțian care l-ar fi făcut și pe bunicul său să roșească.

– Cei din clanul MacDonald vor iar să controleze Islay și l-au trimis pe Torriden aici, în casa mea, sperând că pot începe un război.

– I-am dat banii, spuse fratele lui furios. Dacă – sau când – ea pleacă, suntem scăpați.

– Nu mai sunt sigur că va fi așa ușor.

Ranulf izbi iar cu pumnul în birou.

– Ai observat numele care a apărut în conversație cel mai mult?

– Poftim?

Privirea lui Arran cerceta podeaua în vreme ce el se gândea.

– Al lui Torriden.

– Mda. Elizabeth a zis „bietul Charles" de mai multe ori, dar abia dacă l-a pomenit pe bărbatul care veghează asupra surorii ei. Nu pe cel cu care trebuie să se căsătorească.

– Dar...

– Și cine n-a pregetat nici o clipă să întrebe despre femeia de care s-a îndrăgostit, după zece ani în care s-a bucurat de favorurile a jumătate dintre femeile ținutului?

Tăcere, apoi Arran începu și el să înjure.

– Ne-am pierdut dracului vremea de pomană cu sora nepotrivită.

capitolul 17

Peter adusese mai multe pături, dar, deși erau călduroase, nu puteau ține locul unui pat plăcut și moale. Munro decise că, oriunde ar ajunge alături de Cat, primul lucru pe care avea să-l facă pentru ea era să cumpere cel mai mare și mai moale pat făcut vreodată.

O femeie nu trebuia să aibă grijă să nu se rănească la spate în timp ce făcea sex. Pe de altă parte, când o privea în timp ce aluneca în ea iar și iar, nu părea deloc îngrijorată că se alegea cu vânătăi pe fund și spate. Îl privea în ochi, își înfigea unghiile în umerii lui și își prindea gleznele de coapsele lui. El se lăsă ușor deasupra ei și-i sărută gura fierbinte și întredeschisă. Limba lui se mișca în același timp cu sexul lui. Ea gemu, își arcui spatele și termină pulsând în jurul lui. Era femeia lui. A nimănui altcuiva. Pentru totdeauna. Munro își lăsă capul în curbura gâtului ei, iar părul lui negru se amestecă pe dată cu pletele ei roșcate. Lăsă deoparte orice urmă de control și se împinse în ea tot mai repede și mai adânc, până când termină în ea. Cine zicea că avea apucături bărbătești sau că era mai puțin femeie pentru că purta pantaloni merita un pumn în nas. Și bucuros ar fi dat el acei pumni.

Când își recăpătă controlul, se întoarse pe-o parte cu ea cu tot și o strânse în brațe. O sărută încet și pe îndelete. Voia să dureze o veșnicie.

– Te iubesc, pisică sălbatică. Știi, da?

– Da. *Tha gaol agam ort-fhèin, leannan.*

O mai spusese, dar să o audă zicându-i în dialect că îl iubea însemna, cumva, mai mult. Era mai profund. Cuvintele acelea din vechime rezonau mai intens. Mai profund. Mai vechi. De atâția ani, englezii încercaseră să le ucidă scoțienilor limba, la fel cum încercaseră să le ucidă cultura, interzicând kilturile, armele și cimpoaiele. Și, cu toate astea, supraviețuiseră în feluri aproape la fel de miraculoase ca întâlnirea dintre ei doi.

Focul începu să sfârâie.

– Plouă? întrebă el. Sau cade deja zăpada?

Cat trase păturile mai aproape.

– E suficient de frig cât să dea zăpada.

– Arran avea dreptate, să știi. Nu putem rămâne aici peste iarnă.

Ea oftă încet și își trecu degetele prin părul lui.

– Nu pot să nu simt că, dacă plecăm de aici, totul se va dovedi un vis. O să ajung la Glengask singură, în pantaloni, iar Lord Torriden va râde de mine și apoi îmi va întoarce spatele.

– Îți jur că nu vei fi singură! Vei purta rochie, și sper ca Lord Torriden să încerce să râdă de ceva, pentru că ard de dorința de a-l pocni din clipa în care a apărut în trăsura aia a lui de fițe. O sărută din nou. Iar dacă face greșeala să râdă de tine, fata mea, atunci e și mai prost decât îl credeam. Tu... îmi faci inima să stea în loc, Catriona. De fiecare dată când mă uit la tine, de fiecare dată când îți aud vocea.

Ea zâmbi.

– Pentru o brută, ai cuvintele la tine.

Munro râse.

– Cred că ești prima persoană care spune asta.

Cat era prima persoană care vedea mai mult decât ceea ce spunea despre el porecla „Ursul". Îi zâmbi, la rândul ei, și scoase de sub pătură ceasul de buzunar pe care i-l dăduse el. Se cuibări lângă el într-un fel care-l făcea să se simtă deopotrivă protector și excitat și deschise capacul ceasului.

– E aproape ora șapte. Se va lumina în curând. Voiai să așteptăm să vedem cât de multă zăpadă se strânge sau zici să mergem la Glengask oricum?

El tresări ușor. Dorința de a o ști în siguranță atât față de eventuale pericole, cât și față de ridicol și de jenă îl făcea să urască gândul de a o expune în așa-zisa lume civilizată. Dar deja hotărâseră că era cu neputință să rămână la Haldane. Dacă nu ar fi fost atât de apropiat de frații săi și de clan, i-ar fi propus să ia banii oferiți de Arran și, completați cu ce mai economisise el, ar fi fost mai mult decât suficient ca să plece împreună și să înceapă o viață nouă. Dar asta ar fi însemnat să plece din Scoția. Nici unul din ei nu voia asta.

– Decizia finală îți aparține, spuse el încet, dar nu cred că o să apară un moment mai bun decât cel de azi.

Ea încuviință din cap.

– De acord. Ultimul lucru pe care îl vreau e ca Torriden să ceară să fie trimiși și alți oameni din clan să mă caute.

La naiba, era o femeie tare curajoasă. Dacă i-ar fi spus-o, s-ar fi simțit jenată, așa că se mulțumi să se lase pe spate și să o tragă deasupra lui.

– Încă nu s-a luminat de ziuă.

Ea zâmbi și se băgă la loc sub pătură, lipită de pieptul lui.

– Am observat.

Nu își dădea seama dacă ea ajunsese să se simtă mai în largul ei legat de ce urma să se întâmple sau dacă încerca să-și abată atenția, dar, în orice caz, nu avea de gând să se plângă. Chiar dacă era timidă în general, în pat era dezlănțuită și plină de inventivitate. Și neînfricată.

Într-un final, nu mai reuși să inventeze alt motiv ca să rămână la adăpostul cald al păturilor. Ieși din culcuș, aținând focul și începu să se îmbrace. Dacă planul lui mergea prost, și erau șanse mari să fie așa, el și Cat urmau să se întoarcă seara la Haldane. Apoi s-ar duce

la Aberdeen, iar el și-ar scoate banii din banca de acolo. Apoi care ar putea merge oriunde doreau.

Dacă planul mergea bine... atunci... Se întoarse și o văzu pe Catriona îmbrăcând rochia cu verde și argintiu care hotărâseră amândoi că o prindea cel mai bine. Era un pic prea elegantă, dar din punctul lui de vedere chiar era o ocazie specială. Al naibii de specială.

Spera, de dragul amândurora, că frații lui aveau să înțeleagă cât de importantă era ea pentru el și cât era de hotărât să rămână împreună. Dacă nu, era pregătit să acționeze.

- Nu vreau să te văd îngrijorat, uriașule, îi spuse ea, întorcându-se cu spatele la el. Ajută-mă cu nasturii, te rog!

- Bine.

Atent să nu smulgă vreun nasture sau să strice dantela delicată ce-i acoperea ceafa, îi încheie rochia.

- Să știi că sunt bucuros să merg acolo cu tine alături și să spun răspicat ce vreau.

- Știu. Dar nu e vorba doar despre ce vrei tu, Munro. M-am ascuns suficient. Ia te uită ce frumos mi-ai aranjat părul!

- Mi-am periat până și eu părul!

- Ești plin de surprize, spuse Catriona, forțându-se să zâmbească, în ciuda agitației pe care o resimțea fizic în stomac.

De un lucru nu se îndoia - și anume, de promisiunea lui că avea să îi asigure protecție. Avea să fie în siguranță. Dar cum rămânea cu el? Cu relația dintre el și frații lui? Nu voia ca legăturile lui cu familia să se distrugă din cauza ei.

Tot ce putea ea să facă pentru a-l proteja era să fugă. Și nu avea să facă asta. Poate era egoistă, dar nu voia să fie nicăieri fără el. Își petrecuse aproape toată viața simțindu-se singură, iar gândul de a reveni la acea viață o îngrozea. În sfârșit, întâlnise pe cineva, tocmai când renunțase să mai caute, cineva care părea capabil să vadă

dincolo de hainele ciudate și de ciuful ei dezordonat. Cineva care o vedea pe ea. Și o iubea.

Brațul lui musculos o apucă de mijloc, din spate.

– Nu-ți bate capul, Cat. Știu ce se poate întâmpla. Sunt acolo unde îmi doresc să fiu.

– Te-ai transformat cumva într-o vrăjitoare care-mi citește gândurile? replică ea, întorcându-se spre el și sărutându-l.

El zâmbea, dar privirea îi era extrem de serioasă. La fel ca a ei.

– Nu cred că e nevoie să facem deja bagajul, indiferent de ce-o să se întâmple, zise el în loc să răspundă la întrebare. Ești pregătită?

Ea încercă să nu-și trădeze groaza, dar era sigură că el își dădea seama de cât era de agitată.

– Mai pregătită decât am să fiu vreodată.

Munro își trase haina groasă și o ajută și pe ea să se îmbrace cu haina pe care o șterpelise de la fratele lui. Nu era tocmai feminină, dar îi aștepta un drum călare de aproape patru kilometri, așa că era de preferat să îi fie cald. El ieși să îl pregătească pe Saturn, iar ea mai aruncă o privire în încăperea care în ultimele săptămâni îi devenise cămin. Când avea să o revadă, totul avea să fie diferit. Indiferent de ce urma să se întâmple, nu avea să mai petreacă mai mult de o noapte în acel loc. Bântuită sau nu, distrusă sau nu, mănăstirea Haldane îi salvase viața la propriu și la figurat.

– Ninge, nu se-ncurcă, spuse Ursul când reveni în bucătărie, scuturându-și zăpada de pe umeri și din păr. Ți-ar fi mai cald în pantaloni.

Ea clătină din cap.

– Neah. I-am întâlnit deja pe frații tăi, dar asta e declarația mea, a noastră. Vreau să fac ce avem de făcut fără ca vreunul din noi să fie jenat.

Expresia lui deveni una de exasperare.

– Nu mă faci să mă simt jenat, pisică sălbatică. Dar înțeleg ce spui. Hai să mergem!

Era ultima ei șansă să se răzgândească. Îl privi cum verifică focul și își strecoară pumnalul în cizmă și cum scoate din buzunar o pereche de mănuși, pe care i-o întinse mână. Știu atunci că avea să rămână alături de el până la sfârșit. Când plecase de pe Islay ca să o salveze pe Elizabeth, apoi o luase spre nord ca să se ascundă, își imaginase cum ar putea arăta viața ei. O viață în izolare și singurătate, dar care, își spusese atunci, ar putea să o facă fericită. În săptămânile care trecuseră de atunci, văzuse diferența dintre a supraviețui și a fi fericită. Ursul o făcea fericită și îi făcea viața frumoasă. Când era lângă el, nu mai era ciudata băiețoasă. Acum, provocarea era să afle dacă familia lui era dispusă să o vadă altfel decât ca pe o ciudată, ca pe o femeie cu apucături de bărbat. Prin urmare, cu riscul de a-i îngheța picioarele, nici prin gând nu-i trecea să poarte pantaloni.

El încălecă, legă de șa un săculeț cu cele necesare și se aplecă să o ridice și pe ea în șa. Conștientă că purta haine care îi limitau mișcările, Cat îl lăsă să o așeze în fața lui. El desfăcu pătura pe care o avea pe umeri și o înfășură în jurul amândurora.

– E bine așa?

– Da, răspunse ea și îl sărută pe obraz.

– Potolește-te, altfel n-o să-l pot ține pe Saturn pe calea dreaptă, spuse el, apoi o sărută, la rândul lui.

Peste noapte, peisajul își schimbase culorile și trecuse de la verde, ruginiu și maro la alb. Până și mănăstirea Haldane căpătase un aer romantic, într-un fel fantomatic. Zăpada acoperea zidurile în ruină și acoperișul parțial prăbușit. O căprioară le tăie calea, cu respirația scoțând aburi.

Simțea pieptul Ursului, cald și puternic, și se lipi mai bine de el, ținând pătura ca să nu pătrundă frigul.

– Poate tu ai fi făcut mai bine să porți pantaloni, sugeră ea, trăgând un colț al păturii peste coapsa lui goală.

– Neah. Ori port kilt, ori nu port nimic.

Ea zâmbi.

– Păi, arăți bine oricum.

– Și tu, fata mea.

Îl ținu pe Saturn la pas pe drumul nestrăbătut care îi depărta tot mai mult de mănăstire. Nu era convinsă că mergeau așa încet doar pentru confortul ei sau ca să își întârzie pe cât posibil sosirea la Glengask. Chiar dacă era curajos și îndrăzneț, chiar dacă era puternic și capabil, cu siguranță era îngrijorat de cum avea să reacționeze familia lui la vestea că nu de Elizabeth era interesat, ci de sora ei vitregă.

Cel puțin, urmau să aibă avantajul surprizei. Ceilalți frați MacLawry păreau să creadă că Ursul avea de gând să mai rămână la mănăstire până când acoperișul avea să se surpe sub zăpadă. Și iată-i la drum, în prima zi de ninsoare.

Părea un meci de șah complicat, cu toate că nici unuia nu îi plăcea în mod special acest joc. Nu era nici pe departe suficient de direct și de deschis. Își dorea atât de multe pentru ei, pentru el, încât îi era greu să nu gândească în perspectivă, să își imagineze toate direcțiile posibile în care o puteau lua lucrurile în orele următoare. Un lucru știa sigur – urmau să rămână împreună, indiferent de ce se întâmpla.

Ranulf se aplecă și își ridică fiul.

– Nu prea-ți place zăpada, așa-i, William? întrebă, curățând pelicula albă și moale de pe fața și burtica celui mic.

– Nu cred că se aștepta să fie rece, comentă Charlotte, râzând în timp ce bebelușul de șapte luni se încrunta de zor la pătura albă care acoperea grădina castelului Glengask.

La câțiva metri, cei doi dulăi lătrau și se tăvăleau prin zăpadă. Ranulf se așeză pe bancă lângă soția lui. Ea îl prinse de umăr și se aplecă ușor să sărute copilul pe obraz.

– Vai, îi e frig. Ar trebui să îl duc înăuntru.

–A picat cu fața în jos într-un mic morman de zăpa-
ă. Noi, scoțienii, nu ne dăm în lături de la frig.
–Îhm. Charlotte îl înfășură pe cel mic cu poalele hai-
ei lui Ranulf, apoi se rezemă din nou de umărul lui.
Te-ai hotărât ce e de făcut?

Sigur că știa la ce se referea. De ieri, după cină, nu mai vorbiseră despre altceva, după ce îl trimiseseră pe Torriden să citească poezii împreună cu Elizabeth. Fata era, fără doar și poate, îngrijorată pentru sora ei, dar fusese dispusă să își joace rolul și să îi distragă atenția vicontelui în timp ce restul familiei încerca să găsească o soluție pentru a evita un război cu MacDonald.

Din păcate, toate scenariile aveau același deznodământ. Ursul trebuia să-și ia adio de la Catriona. Și, din felul în care se purtase mezinul MacLawry, era puțin probabil să renunțe la ea.

–Va trebui să stau de vorbă cu el și să-i explic care sunt mizele pentru ambele clanuri. Dacă ea nu se mărită cu Torriden, n-am s-o oblig, dar va trebui să plece cât mai departe. Deja suntem până peste cap în tărășenia asta prin simplul fapt că o avem pe sora ei sub acoperișul nostru.

–Cu cât așteptăm mai mult, cu atât va fi mai dificil, murmură Charlotte în timp ce se juca de-a „Cucu, bau!" cu fiul lor. Dar, dacă într-adevăr ține la ea, nu sunt convinsă că ar trebui să încerce cineva să îi despartă.

–Înțeleg, să știi, îi spuse Ranulf. Eu m-am însurat cu tine, Arran a luat-o pe Mary și i-am refuzat pe cei din clanul Buchanan pentru ca Rowena să se poată mărita cu Lachlan. Dar ce se petrece acum este amestec în treburile altui clan.

O vedea că nu era convinsă. Deja îi reamintise de două ori că Mary Campbell trebuia să se mărite cu un MacAllister și că măritându-se cu Arran nu provocase probleme în plus. În realitate, problemele fuseseră chiar mari și forțaseră o alianță cu clanul Campbell, alianță pentru care tatăl și bunicul lui Ranulf se răsuceau

probabil în mormânt. Numai că rezultatul fusese o stabilitate mult mai mare care, odată cu nașterea fiului său, a nepotului și a nepoatei, devenise tot mai necesară.

MacDonald era un bătrân ranchiunos care în mod clar căuta motive să se încaiere cu jumătate din propriul clan. Mai mult, Lord Gorrie își dăduse deja permisiunea ca Elizabeth să se mărite cu Munro. Anunțul că în locul ei fusese preferată Catriona ar fi fost o insultă în sine. Iar să-i refuze lui MacDonald fata de care mai mult ca sigur voia să se folosească drept pretext ca să înceapă războiul era deja prea mult.

Arran își făcu apariția, alături de Mary, dinspre aripa laterală a casei. Mica Mòrag alerga printre ei și râdea de mama focului.

– Să înțeleg că lui Mòrag îi place zăpada, constată Ranulf.

– Da. Crede că am adus-o pentru ea. O voia în pat de dimineață și a deschis larg toate ferestrele. Expresia plină de drag și amuzament de pe chipul lui Arran păli brusc. Tot crezi că ar trebui să mergem azi într-acolo?

– Nu cred că o să scăpăm de Torriden prea curând, câtă vreme trebuie să fac pe gazda plăcută și amabilă, așa că, da, am face bine să ne ocupăm de toată povestea înainte ca Ursul să decidă să-l omoare.

– Ce grozăvie! făcu Mary, luându-și fiica în brațe. Și încă nu știm precis ce gândește și ce va face Ursul.

– În cea mai mare parte a timpului, nici el nu știe ce gândește, interveni Arran. Ai trimis după Lachlan?

– Aici sunt, se auzi o voce.

Cumnatul lor se apropia dinspre casă.

– Rowena e în trăsură și încearcă să-l convingă pe Colin să iasă de sub o pătură. Ce s-a întâmplat?

Ranulf se ridică și o ajută și pe Charlotte să se ridice.

– Vreau să spun o singură dată ce am de spus, așa că adu-o pe Rowena și ne vedem în salon.

– Bine.

Lachlan se întoarse la trăsură, iar Ranulf îi conduse pe ceilalți în casă. Înainte de căsătorii și de apariția copiilor, lua deciziile de unul singur. Îl consulta ocazional pe Arran, dar pleca de la premisa că vorba lui era lege. Pe măsură ce familia se mărea, își dăduse seama că deciziile lui îi afectau pe membrii ei în feluri la care nu se gândise înainte, așa că întrunirile de familie deveniseră tot mai frecvente. Decizia finală era tot a lui, la fel și responsabilitatea și evaluarea consecințelor, dar membrii familiei MacLawry nu fuseseră niciând mai apropiați. Și, spre marea lui surpriză, chiar îi plăcea asta.

Se strânseră în salonul călduros și luminos, iar Ranulf nu-și putu stăpâni senzația neplăcută provocată de absența Ursului. O mare parte a familiei, la propriu, nu era de față, și, întreaga întrunire fiind despre Munro, ar fi fost bine să fie și el prezent. Pe de altă parte, era o idee bună să aibă deja o strategie conturată înainte să dea ochii cu el. Când toată lumea se făcu comodă, cu ceai și cafea, el se așeză și le spuse ce aflase despre Catriona, Elizabeth, Torriden și clanul MacDonald.

Mary și Charlotte deja știau cam toată povestea, dar, pe măsură ce vorbea, vedea cum Lachlan se întunecă tot mai mult la față, iar Rowena se albi într-atât, încât el se opri, de teamă că tânăra avea să leșine.

– Sor-mea, îi spuse, ridicându-se și apropiindu-se de ea, stai liniștită, o să-i dăm de cap. Nu trebuie să te agiți.

– Nu e vorba despre asta, murmură ea.

Își privi soțul, iar el încuviință tăcut, înjură în barbă, scoase o hârtie din buzunar și i-o dădu Rowenei. Era o scrisoare pe care ea o deschise și apoi i-o înmână lui Ranulf.

– Am primit asta acum patru zile.

El se încruntă și luă hârtia. Recunoscu imediat scrisul ferm al Ursului. Începu să citească și simți fiori reci pe șira spinării.

– Pe toți dracii! bombăni el.

– Ce este? întrebă Arran.

– Prima parte e o listă cu lucruri trebuincioase pe care voia ca Peter să i le aducă de la Glengask după ce i-am interzis să mai pună piciorul aici. În josul paginii este un mesaj scurt. „Winnie", citi el cu glas tare, „sunt cu o femeie care n-a avut până acum șansa de a fi o lady. Mă ajuți să-i ofer șansa asta? Am nevoie de câteva rochii cu tot ce se poartă pe dedesubt, de niște pantofi ca lumea, de agrafe și de niște roșu de buze. Și de orice altceva mai crezi că e important. Inima mea îi aparține, Rowena. E a mea. Cred că l-am tachinat prea mult pe Lach când s-a îndrăgostit de tine. Îți povestesc mai multe când oi putea. Ursul." A subliniat „E a mea". De două ori.

Preț de câteva secunde, în încăpere se auziră doar râsetele copiilor care se jucau cu niște jucării din lemn. Cu toții înțeleseseră ce și cum, dar gândul că Ursul își dăruise inima era una și să îl audă, fie și indirect, recunoscând asta era cu totul altceva. Până în urmă cu câteva zile, atât Ranulf, cât și toți ceilalți din familie crezuseră că fratele lor mai mic voia să se însoare cu Elizabeth MacColl. Pe de altă parte, Munro nu făcuse nimic să încurajeze opinia generală și nu arătase nici o urmă de afecțiune față de Elizabeth. Cel mai elocvent fusese că plecase de la castel ca să protejeze o altă femeie, tocmai când sosise un potențial rival. La naiba, ar fi trebuit să-și dea seama mai din timp.

– Și ce facem? întrebă Arran, cu vocea joasă și tristă.

– Cum adică? replică Rowena, aplecându-se în față. Îl ajutăm pe Urs. Ce-ntrebare-i asta?

– Am discutat deja despre motive, spuse Arran încruntat. Ai un copil de cinci luni, Winnie. Vrei să ne întoarcem la vremurile când aveam pază în permanență și nu ieșeam din casă fără gărzi înarmate?

– Nu, bineînțeles că nu vreau. Dar de ce să fie Ursul singurul dintre noi care să nu capete ceea ce își dorește?

Ranulf se scutură ușor.

– Ursul e foarte schimbător, spuse el. Tot ce știm despre sentimentele lui e ce scrie într-un bilețel și faptul

să mi-a învinețit ochiul. Nu cred că conștientizează exact care e miza. Dacă îl facem să înțeleagă că nu vrem să-i lăsăm baltă domnița, ci doar să o trimitem undeva unde să fie în siguranță și să aibă suficienți bani ca să o ducă bine, poate nu se va mai simți atât de dator să o protejeze. Va vedea argumentele raționale.

Strategia nu prea funcționase în trecut, când el și Arran mai încercaseră să o pună în practică, dar pe atunci nu știau toate elementele. Acum însă le știau. Sau cel puțin sperau.

– Deci crezi că pentru el Catriona MacColl e ca un fel de pisicuță rătăcită? întrebă Rowena, care clar nu era convinsă.

Fusese dintotdeauna romantica familiei, așa că reacția ei nu li se părea surprinzătoare.

– Și chiar credeți că, dacă îi găsim un loc călduț și sigur, el o va mângâia pe creștet și o va trimite într-acolo?

– Să sperăm.

Ranulf își reluă locul. Acum câțiva ani, s-ar fi mulțumit să dicteze ce e de făcut, dar învățase că existau moduri mai subtile de a-și face familia să o ia în direcția pe care o considera el potrivită.

– În momentul acesta, familia MacLawry e într-o poziție privilegiată. Suntem temuți și respectați pentru felul în care în trecut am arătat că suntem gata să trecem la fapte. Dacă suntem presați acum să acționăm în vreun fel, vom fi nevoiți să îi zdrobim pe cei din clanul MacDonald. Dacă n-o vom face, atunci toate clanurile care sunt în dezacord cu noi vor începe să miște-n front.

– Nu putem să... le oferim ceva pentru Catriona? insistă Rowena, a cărei expresie de încăpățânare se transformase în tristețe.

– Am putea, numai că ne-am alege cu reputația de familie care aruncă-n stânga și-n dreapta cu bani la cea mai mică amenințare și la cel mai mic necaz. Iar asta ar deschide calea către tot mai multe amenințări și necazuri, crede-mă!

– Dar nu e cor...

Ușa se deschise brusc, și în salon intră Lord Torriden, roșu tot la față.

– Iertați-mă! spuse vicontele, răsuflând greu, dar am fost în sat, și la atelierul fierarului erau niște băieți care povesteau despre o fantomă cu părul ca focul care-și făcea veacul într-un loc numit mănăstirea Haldane. Cred că e posibil să fie Lady Catriona. Sunt nevoit să apelez la ajutorul vostru ca să mă duceți acolo de îndată.

Elizabeth intră în salon imediat după el, la fel de precipitată.

– I-am spus că e o nerozie și că Lady Glengask mi-a povestit deja despre mănăstire. Dintotdeauna se spune că e bântuită.

Ei bine, măcar fătuca încerca să fie de ajutor. Însă, de-acum, toate planurile pe care voiau ei să le facă, tot ce intenționa Ranulf să îi spună Ursului ca să îl convingă că sentimentele lui pentru Catriona izvorau doar din dorința de a o proteja, nu din dragoste, toate acestea trebuiau lăsate deoparte. Nu mai era timp pentru așa ceva.

– Afară încă ninge, spuse el. Drumul spre vale e suficient de greu și pe vreme bună. Mâine te voi duce personal acolo – dacă nu mai ninge.

– Nu asta...

În salon își făcu apariția și Cooper.

– Stăpâne, spuse el, aproape bâlbâindu-se, mișcându-și capul ca o găină beată.

– Ce naiba vrei, Cooper? izbucni Ranulf, care își pierduse răbdarea. Ți-ai sucit gâtul?

Majordomul oftă.

– Afară, stăpâne. Pe geam, reuși el să îngaime, arătând cu degetul înspre aleea principală.

Ranulf se întoarse și se uită pe geam. În primele momente, nu văzu decât ninsoarea. Apoi observă silueta masivă a lui Munro, călare pe Saturn. Slavă Cerului! Însemna că o trimisese pe drumul ei și nu avea să se mai

ângă la nici unul dintre scenariile din pricina cărora
mai avusese el pic de somn în ultimele nopți.
Însă, când Ursul se apropie, Ranulf simți că-i stă ini-
ma. Fata era cu el. Era în șa, în fața lui, iar amândoi erau
înfășurați cu o pătură. Așadar, fratele lui luase situația
în propriile mâini. Era cea mai proastă decizie cu
putință. O adusese pe Catriona MacColl acasă, unde se
afla logodnicul ei, și o făcuse înainte ca membrii familiei
să facă vreun plan ca să minimizeze dezastrul imi-
nent. Nu se gândi nici o clipă că poate veniseră la castel
ca să o dea pe Catriona clanului ei.

- Pe toți dracii! mormăi el.

Arran veni în spatele lui, privind, la rându-i, pe geam.

- N-o să se termine bine, spuse și el. Crezi că-l putem convinge să facă cale întoarsă înainte să...

- Ea e, nu-i așa? izbucni Torriden de la cealaltă fereas-
tră a salonului. Fratele vostru a găsit-o!

Ranulf și Arran se priviră scurt. Vicontele tocmai le oferise povestea perfectă. Până la urmă, poate exista o mică șansă de a evita războiul cu clanul MacDonald. Dar pentru asta trebuia ca și Ursul să coopereze.

Glengask avea mereu cel puțin doi oameni amplasați strategic, ca să vadă cine se apropia de castel. Așa că Munro știuse că el și Cat fuseseră observați din clipa în care apăruseră în zonă. Nu îl surprinse nici faptul că nimeni nu le ieșise în întâmpinare decât când ajunseră, practic, în dreptul intrării principale. Ranulf avea nevoie de ceva timp ca să își dea seama dacă urmau să coopere-
ze, iar Cat avea să se predea, sau dacă ordinele lui clare fuseseră ignorate.

Îl opri pe Saturn și o ajută pe Catriona să coboare, apoi descălecă și el. Ea tremura vizibil, doar că nu știa dacă de frig sau la gândul că urma să înfrunte și cea mai puternică familie din Scoția, și pe bărbatul cu care fami-
lia ei voia să o oblige să se mărite. El o înveli mai bine cu pătura, strângând-o ușor în brațe.

– Ești gata, fata mea?

Ea încuviință.

– Măcar de-acum încolo vom ști ce-o să fie. N-o să îmi mai imaginez fel și fel de lucruri.

– Ți-am spus deja ce-o să fie. O să fim împreună.

Cu un braț pe după umărul ei, o conduse spre treptele din granit ale castelului. Se întrebă dacă avea să le deschidă cineva ușa sau dacă nu cumva puseseră zăvorul ca să îl țină la distanță. Se întreba dacă se puteau întâmpla grozăvii mai mari decât își imaginaseră el și Cat, când ușa se deschise și în prag apăru Ranulf, urmat îndeaproape de Arran. Munro spera că erau pregătiți de luptă, pentru că el era al naibii de pregătit. Amândoi încercaseră să îl despartă de Cat, iar asta era de netolerat.

– Știi că Torriden e aici, zise Ranulf încet. Și v-a văzut pe geam.

Munro o strânse pe Cat de umeri.

– Foarte bine, mormăi el. M-am săturat să mă ascund.

– La naiba, Ursule, o să ne bagi în război!

– Atunci, nu-mi stați alături. Pot să mă descurc de unul singur.

Ranulf trase aer în piept.

– Trebuie să vorbim. Numaidecât.

– Sunt chiar aici, în fața voastră.

– Singur, Ursule, zise fratele lui cel mare, aruncând în sfârșit o privire înspre Catriona, care stătea în prag învelită în pătură.

El clătină din cap.

– Știu ce vrei. Mi-ai ordonat să i-o dau pe Cat lui Torriden, iar clanul MacDonald să-și poată vedea de lupta internă fără ca al nostru clan să fie amestecat.

Ranulf dădu să spună ceva, dar închise gura.

– Da, asta vreau. Dacă mă asculți un minut, îți explic și de ce. Avem copii în...

– Hai să-ți zic ce vreau eu! îl întrerupse Munro.

Pentru Dumnezeu, frații lui chiar credeau că nu se gândise la ei, la nevestele și la plozii lor?

– Vreau să mă așez la masă cu familia mea, cu Elizabeth și Lord Torriden. Iar la finalul mesei, eu și Cat fie vom rămâne aici împreună, fie vom pleca împreună. Descurcați-vă voi cu restul. Mie mi-a ajuns.

– Ursule, nu...

– Și ați face bine să mai rețineți ceva, continuă el. Catriona MacColl e a mea. N-o s-o plătiți să plece și nici n-o s-o insultați. Îi aruncă banii lui Arran, iar pe Ranulf îl privi cu o expresie glacială. Nu-i decideți voi soarta. Nici măcar n-o cunoașteți.

Ea își puse mâna peste a lui.

– Nu vrem necazuri, spuse, cu glasul admirabil de controlat. N-am plănuit să se întâmple toate astea. Dar nu mai vreau să fug. Și cred că e momentul să preiau controlul situației. Să spun ce am de spus și să fac ce am de făcut. Regret că trebuie să fie aici și acum.

– Nu te scuza, interveni Munro. Dacă i-ar fi tras un șut în fund lui Torriden când a apărut aici în trăsura aia a lui, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Ei nu știau că sunt aici, Ursule. E și vina noastră.

Nu-l ajuta deloc faptul că ea le dădea dreptate frații lui, dar ce spunea era corect. Nu fusese tocmai sincer cu ei.

– Bine, fie. Aici, are dreptate. Acum, ne invitați înăuntru sau facem cale-ntoarsă?

– La naiba, Ursule! insistă Ranulf, puteam să rezolvăm lucrurile altfel. Mai bine.

– Nu prea cred, pentru că lucrurile au mers prost de la bun început. Winnie e aici? Lach?

– E toată lumea aici. Și îți cer să nu faci asta.

Ranulf nu prea cerea nimic nimănui. O știau amândoi, dar Munro nu era în dispoziția în care să se lase înduplecat. Îl considerau un animal dezlănțuit, și momentan asta îi convenea. O luă pe Cat de mână, apoi intrară. Cu cât începea totul mai repede, cu atât mai degrabă aveau să știe ce era de făcut.

– Ușurel, uriașule, șopti Catriona. Sunt în rochie, la naiba!

El micșoră pasul. Abia intraseră în hol, când își făcu apariția frumușelul și perfectul viconte Torriden.

– Milady, spuse el, făcând o plecăciune adâncă. Mă bucur că ai fost găsită și că ești nevătămată. După ce muncitorii aceia au spus că te-au văzut pe acoperiș la Haldane, abia am îndrăznit să sper, dar aș vrea să spun că noi doi...

– Taci din gură, Torriden! făcu Munro. Fata e a mea. Nu a ta.

MacDonald clipi des.

– Poftim? Credeam că ți-am spus când am sosit că și MacDonald, și Lord Islay mi-au promis-o pe Lady Catriona.

Ea îl strânse de mână, apoi îi dădu drumul.

– M-or fi promis, spuse ea, cu glasul tremurând ușor, dar eu nu am apucat să zic da. Știu ce se voia de la mine, știu care urma să îmi fie rolul și refuz să îl joc.

– Refuzi? Cum...

– Ai auzit ce-a spus. Acum, dă-te-n lături, omulețule!

Torriden avu inspirația de a face ce i se ceruse, cu toate că Munro ar fi preferat să aibă un motiv să-i ardă câteva. Avea nevoie de cineva pe care să se descarce. Așa, lucrurile ar fi mers în direcția pe care și-o imaginase, pentru că orice abatere i-ar fi costat pe el și pe Catriona. Iar asta...

Inspiră adânc. Se gândi la anii în care se jucase cu inimile femeilor, în care căutase și tot căutase pe cineva, pe oricine, cu care să petreacă noaptea. Nu avea voie să o piardă pe Catriona.

– Cooper, mai pune două tacâmuri la masa de prânz, spuse el când îl văzu pe majordom ascunzându-se la baza scărilor.

– Da, stăpâne, replică servitorul și, vizibil ușurat că putea să se facă nevăzut, o luă la fugă spre bucătărie.

Peter Gilling se apropie să-i ia haina și să ia și pătu-
cu care era acoperită Catriona. Munro o știa foarte
sigură pe felul în care arăta în noua ei ținută, așa că
urmări cu atenție. Încăpățânată, cum o știa, își ținea
apul sus. Când servitorul luă pătura, frumoasa rochie
din mătase verde cu argintiu ieși la iveală, unduindu-se
pe trupul ei și umflându-se la poale. Simți fiorul
dorinței, cu toată prezența rivalului său și ostilitatea
fraților mai mari. Nu era ea ca o floare delicată, dar
era frumoasă în acel fel sălbatic, tipic scoțian, care-i
tăiase răsuflarea.

– Dar asta nu... Nu cred că... Cum e... Am să iau de
îndată legătura cu unchiul meu! se bâlbâi Torriden, pri-
vind-o pe Cat într-un mod care-l făcu pe Munro să-și
încleștеze din nou pumnii.

Îl copleșea nevoia de a o proteja pe ea și de a șter-
ge, dintr-o lovitură, expresia de uimire de pe chipul
frumușelului.

Normal că vicontele era surprins. Se așteptase să vadă
o ciudată în pantaloni, nu o frumusețe cu ochi cioco-
latii și forme unduitoare. Și cum planul fusese să fie
trimisă pe post de insultă la adresa aripii nordice a cla-
nului MacDonald, Torriden probabil n-avea habar cum
să procedeze.

Munro o luă de mână și o conduse spre salon, când o
făptură măruntă și brunetă i se aruncă practic la piept.

– Ursule! strigă Winnie, strângându-l cu putere în
brațe. Ce mă bucur că ești acasă!

El o îmbrățișă, la rându-i, cu mâna rămasă liberă.

– Mă bucur și eu, spuse el, deși încă nu era absolut
sigur că era adevărat.

– Au aflat despre biletul pe care mi l-ai trimis, îi șopti
ea înainte să se desprindă de el. Și să știi că sunt de
partea ta.

El înclină din cap și făcu un gest înspre Cat.

– Catriona, ea e sora mea, Rowena, Lady Gray. Winnie, ea e Lady Catriona MacColl.

În loc să facă o reverență sau să-i întindă Catrionei mâna, Winnie o îmbrățișă așa cum îl îmbrățișase și pe el, un gest de acceptare pentru care el avea să îi fie mereu recunoscător.

– Bine-ai venit la Glengask, Lady Catriona! spuse ea zâmbind.

– Mulțumesc, milady! Ursul mi-a povestit multe despre tine. Cat privi încăperea, observând că mai erau de față și alte femei, plus niște copii. Mi-a povestit despre voi toți, continuă ea. Am ajuns să-mi doresc ca sora mea să nu fi trăit așa departe de mine în tot acest timp.

– Suntem împreună acum, zise Elizabeth, îmbrățișând-o, la rândul ei. Trebuia să-mi fi spus, Cat, murmură ea, atât de încet, încât nimeni nu mai auzi. Poate aș fi reușit să te ajut cumva.

– Era povara mea, Elizabeth, și trebuia să mi-o duc. Tu le aveai pe ale tale.

– Dacă zici tu... Elizabeth îi strânse mâna. Arăți minunat în rochia asta! Nu am văzut-o până acum. De unde Dumnezeu o ai?

Așadar nici Elizabeth și, mai ales, nici Torriden nu știau detaliile întoarcerii lor. Era ceva. Înainte ca ea să-i răspundă, Munro i-i prezentă pe ceilalți – cumnatul, cumnatele, nepoții și nepoata. Erau politicoși, poate un pic reci, lucru care nu îl mira, dată fiind situația în care se afla ea. Dar asta nu însemna că îi și plăcea atitudinea lor. Era o femeie care nu prea avusese parte de familie în adevăratul sens al cuvântului, iar singura persoană care ținuse la ea pusese câteva condiții severe în schimbul afecțiunii sale și încercase să o transforme în ceva ce nu era.

În spatele lui, Ranulf și Arran continuau să discute în șoaptă. Nu știa ce planuri făceau, dar știa că era nevoit să discute cu ei în privat. Nevoile unui MacLawry

ceau, de data asta, mai puțin importante decât ale unei femei valoroase și foarte dragi, fie că le convenea, fie că nu.

– Lord Glengask, domnilor, doamnelor, anunță Cooper după vreo douăzeci de minute, prânzul e servit.

Nu era încă miezul zilei. Cu siguranță, Ranulf ceruse să se grăbească lucrurile, pentru a ajunge mai repede la miezul a ceea ce considera el a fi problema stringentă a clanului. I se confirmă bănuiala când marchizul începu să-i zorească pe toți spre ușă, în timp ce dădaca și două fete în casă veniră să îi ia pe copii.

– Ursule? făcu marchizul, ridicând dintr-o sprânceană când fratele cel mic refuză să se miște.

– Venim și noi imediat, îi răspunse Munro.

Tocmai sesiza că, după ce luase hotărârea să-l sfideze și să-l înfrunte pe MacLawry, pe măsură ce o tot făcea, devenea tot mai simplu.

– Ați face bine să veniți. Ce se întâmplă este din pricina voastră.

După ce Ranulf îi lăsă singuri în salon, Munro închise ușa și se sprijini cu spatele de ea.

– Cum ești? o întrebă pe Cat.

Ea oftă și se lăsă pe canapea.

– Toți vor să mă vadă plecată. Sunt politicoși, nimic de zis, dar a fost o greșeală. Fratele tău are dreptate, am fost promisă ca să fiu folosită drept pretext pentru un război. Dacă stau cu tine, războiul va izbucni chiar aici.

El veni și se așeză lângă ea. Din pricina furiei, simțea cum mușchii umerilor și ai spatelui i se tensionează. Ai lui chiar nu aveau idee cât de rezonabil fusese în toată povestea. Și nici cât de aproape fusese să tranșeze lucrurile cu pumnii.

– Războiul nu va izbucni aici, pentru că n-am să îngădui. Dacă se ajunge la așa ceva, nu vom fi aici nici unul din noi și am să mă asigur că toată lumea

va afla că am nesocotit porunca șefului clanului meu. Îi prinse o șuviță de păr stacojiu și i-o trecu pe după ureche. O să mă vrei și dacă vom fi nevoiți să plecăm din Scoția?

O lacrimă i se prelinse lui Cat pe obraz, dar o șterse înainte ca el să apuce să o vadă.

– Nu fac decât să-ți aduc tot mai multe necazuri. Nu asta voiam.

– Nimic din toate astea nu e din vina ta. Dar răspunde-mi la întrebare!

– Știi bine că te vreau oriunde am fi.

Se aplecă ușor și o sărută.

– Știu. Dar voiam să te-aud spunând-o din nou.

– Ce urmează acum?

El aruncă o privire înspre ușă.

– Cred că ar trebui să fii cu totul sinceră și să le povestești despre cum ai fost crescută. Cred că familia mea are nevoie să afle prin ce-ai trecut. Cine știe, poate în felul ăsta va înțelege și Torriden câte ceva. Sau măcar va ști ce urmează când îl bat de-i sună apa-n cap.

– Vai, Munro, numai lucruri drăguțe spui.

Reuși să-l facă să râdă. Slavă Cerului, chiar dacă era speriată și agitată, rămânea aceeași pisică sălbatică.

– Bun. Să-i dăm bătaie.

– „La zidul spart dați iureș iar, băieți!"[1] cită ea din Shakespeare și se ridică lângă el.

El își spuse din nou că ar trebui să o ceară de nevastă. Așa neconvențională cum era, nu era nevoie să complice lucrurile și mai mult. Aproape că o ceru acolo, în salonul de la Glengask, dar o parte din el, acea parte dominată de mândrie, nu voia ca întrebarea să vină într-un moment atât de tensionat. Dacă se căsătoreau, era *obligat* să o protejeze. În acest fel, putea dovedi clar că și-a nesocotit clanul pentru că *alesese* să o facă. Apoi,

[1] Citat din *Henric al V-lea*, de William Shakespeare, traducere Ion Vinea (n.red.)

după ce aveau să își fi decis singuri soarta, avea să îi pună întrebarea.

capitolul 18

Era dispus și să lupte, dar și să plece de lângă propria familie. Catriona încercase să-l facă să se răzgândească în ambele privințe, dar nu reușise. Pentru ea, cel mai dificil era să accepte că era dispus să facă toate astea pentru ea. Și, cu toate că nu reușea să înțeleagă prea bine de ce, fusese nevoită să accepte și gata.

Ea ajunse prima la ușă și o deschise. Numai că nu avea idee unde luau masa cei din familie, așa că îl aștepta să ajungă lângă ea și să îi ofere brațul.

– Să știi că nu-s speriată, îi spuse, în timp ce ieșeau în hol. Nu pentru mine, în orice caz.

– Nici pentru mine să nu fii. M-am mai certat cu ai mei. Arran și Ranulf nici măcar nu și-au vorbit o vreme, când Arran a hotărât că voia să fie cu Mary. Ranulf l-a izgonit de la Londra, unde stăteau atunci. Și uite-i acum, zici că-s de nedespărțit. Ridică din umeri. Așa că, da, ne mai certăm. Poate ne ardem și câțiva pumni. Dar ei rămân în continuare familia mea. Oriunde mă duc. Însă despărțit de tine nu pot să trăiesc. Ce fac acum fac pentru mine, nu doar pentru tine.

Dacă el era dispus să riște atât de mult, atunci și ea avea să facă tot posibilul ca acel prânz să se încheie în avantajul lor. Pentru că, deși el era dispus să renunțe la familia lui, ea nu voia să fie nevoit să o facă. Când deschiseră ușa încăperii unde se lua masa, se opriră amândoi în prag. Rămăseseră libere două locuri, unul între Lady Gray și Lady Mary, celălalt între Torriden și Glengask. Cum restul mesenilor stăteau intercalați, un bărbat lângă o femeie, era limpede că locul ei fusese fixat între cei doi bărbați.

– Ursule..., șopti ea, simțind că i se înmoaie genunchii.

Puține lucruri o speriau mai tare decât confruntarea cu înalta societate și manierele sale alese. Sau, cel puțin, cu ce însemnau toate astea în Scoția.

Din câțiva pași, Munro intră în micul salon. Înainte să poată reacționa careva, trase scaunul gol, dintre cei doi lorzi, o ridică pe sora lui cu tot cu scaun și o puse între ei. Apoi o luă pe Catriona de mână și o așeză lângă Lady Mary și se așeză pe locul de alături.

– Așa, zise el, cu un zâmbet care nu i se reflecta și în ochi. E mult mai bine.

Dacă restul lumii avea nevoie să-și amintească de forța și de temperamentul lui, lucrurile erau din nou clare. Ea își înăbuși un surâs și o salută politicos pe Lady Mary cu o înclinare a capului. Din ce-i spusese Ursul, Mary avea 23 de ani, era doar cu un an mai tânără decât ea. Și aveau în comun mai multe decât vârsta.

– Înțeleg că ești nepoata lui Campbell. Te-ai temut că-ți vei supăra clanul când te-ai îndrăgostit de Arran?

– Da, răspunse ea. Mi-am făcut multe griji despre ce va însemna legătura noastră, despre cum ne va afecta viața și lui, și mie.

– Ce te-a convins să riști?

– Faptul că bărbații MacLawry sunt irezistibili, spuse ea după câteva clipe, zâmbind. Cred că se poate spune că am avut un moment de inconștiență. Am decis să mă arunc în necunoscut.

– Îmi place ideea, răspunse Catriona. Să te arunci în necunoscut. Mi s-a spus că tata s-a însurat cu mama pentru că era singura fată într-o familie cu opt fii. Își făcuse socoteala că o să aibă numai băieți cu ea. El însuși avea doi frați, deși, din ce mi-am dat seama, nu s-au înțeles niciodată. Nu știu dacă voise o a doua șansă de a avea o familie fericită sau dacă intenția lui fusese să se asigure că nici unul dintre frații lui nu avea să îi poată revendica titlul. Ce știu e că era ferm hotărât că urma să aibă doar fii.

– Sora ta ne-a povestit câte ceva despre asta, zise Mary.

– Așa e, Elizabeth?

Sora ei părea confuză.

– Am fost nevoită, Cat. Când te-au găsit, nu au... A trebuit să le explic unele lucruri.

Desigur. Probabil Elizabeth se simțise prost pentru ea. Și pentru ea însăși, probabil, fiindcă avea parte de așa o soră ciudată.

– Nu-ți face griji, Elizabeth. Se uită special la Glengask, care, spre deosebire de ceilalți, nici măcar nu se prefăcea a mânca. Mi-a plăcut copilăria de care am avut parte. Am învățat să călăresc, să vânez, să pun capcane, să pescuiesc. Prima dată când mi-am dat seama că sunt diferită a fost când tata nu m-a lăsat să mă duc la scăldat cu băieții din sat. Când tata s-a recăsătorit, noua lui soție, mama lui Elizabeth, s-a uitat o clipă la mine și l-a anunțat că trebuia să angajeze o guvernantă care să mă civilizeze. Tata nici n-a vrut să audă. Atunci, ea a trimis la Londra pe cineva să-mi aducă o rochie potrivită. Mi s-a părut foarte amuzant să mă gătesc, dar tata m-a prins, a rupt rochia și a pus-o pe foc. M-a pus să jur că n-o să mă mai îmbrac niciodată ca fetele de rând. Nu știu precis ce i-a spus lui Anne, dar, de atunci, mama mea vitregă abia dacă mi-a mai adresat un cuvânt. Sau, mă rog, o vorbă bună.

– N-am știut, Cat! exclamă Elizabeth, întinzându-i mâna peste masă.

Catriona i-o strânse, apoi i-o eliberă.

– M-am obișnuit cu șoaptele pe seama mea, m-am învățat ca fetele lorzilor să râdă de mine pe înfundate, pe la spate, să fiu luată în batjocură de toată lumea, de la unchii mei până la ultimul grăjdar. Chiar mă așteptam la asta.

Pe sub masă, degetele lui Munro o mângâiară ușor pe genunchi. Știa, desigur, toate astea. Ea se simțea bine oferind explicații, spunând lumii cine era, chiar dacă se îndoia că urma să aibă vreo importanță, că avea să schimbe ceva.

Era un sentiment aproape eliberator.

– Aveam 22 de ani când a murit tata. Nu-mi mai tăiasem părul, dar nu știam să-l port altfel decât în coadă de cal. Purtam pantaloni și cămăși peste care puneam câte o haină, pentru că mi se interzisese să port altceva și pentru că nici nu știam să caut o rochie care să-mi vină bine, nici ce trebuia purtat pe dedesubt. Cam atunci mi-am dat seama că probabil n-am să mă mărit vreodată. Lucru care-mi convenea, pentru că știam cum arăt și n-aveam idee cum să schimb asta. Apoi unchiul meu m-a anunțat că am fost promisă clanului MacDonald din Sutherland, pentru că MacDonald îl somase să pună capăt vrajbei. Asta m-a... neliniștit. După aceea, l-am auzit vorbind cu fratele lui și am aflat ce spera să obțină trimițându-mă să mă mărit acolo. Știa că apariția mea avea să fie considerată insultătoare și știa cam ce ar urma. Și era bucuros să scape de mine.

– Sunt nevoit să protestez! interveni Lord Torriden, stacojiu la față. Sunt chestiuni interne ale clanului MacDonald.

Ea se încruntă înspre el.

– Știu că ai venit aici să mă iei pentru ca apoi să-mi întorci public spatele, în fața lui MacDonald. Unchiul meu vrea să declanșeze un război, iar unchiul tău nu va tolera insulta. Ai venit după mine știind că vei strâmba din nas la vederea mea, la fel ca toți ceilalți. Asta nu mă face să te privesc cu îngăduință. Ce ești tu, cățelul lui MacDonald?

Ursul pufni.

– Un pudel amărât și cu pretenții.

– Ajunge! interveni Ranulf. Adevărul e că ești importantă în politica clanului MacDonald. Absența ta va provoca la fel de mari necazuri ca prezența ta. Mai rău decât toate astea ar fi să apari acolo unde n-ar trebui să fii. Venind aici, ne-aduci necazurile la ușă.

Acele cuvinte dureau. Bărbatul pe care Ursul îl respecta cel mai mult o reducea la un pion într-un joc

pe care nici nu voia să-l joace. O anula complet ca persoană. Ea îi înfruntă privirea.

– Fratele tău mi-a spus că nu fugi din calea problemelor, Lord Glengask. Dimpotrivă, te încântă. Ai reușit atât de des să le întorci în avantajul tău, încât cei mai mulți nici nu mai îndrăznesc să-ți provoace probleme.

– MacDonald vrea război? interveni și Elizabeth pe un ton cam strident. Căci Cat nu mai arată așa ciudat. De ce s-ar simți insultat?

Torriden începu să se agite din nou.

– Bineînțeles că nu vrea război. Un război înseamnă bani și resurse. Dar nu poate tolera nici ca el și familia apropiată să fie insultați și să nu facă nimic. Asta l-ar slăbi. Se aplecă în față, bătând în masă cu mânerul cuțitului. Va părea slab dacă tu fugi în loc să fii de acord să te măriți cu nepotul lui. Încerc *să previn* un război.

Cuvintele lui o surprinseră.

– Adică te-ai însura cu mine? zise ea, ridicând din sprâncene. Nu m-ai considera un băiețoi? Nu m-ai considera o insultă? Nu m-ai trimite înapoi pe Islay, cu un mesaj de amenințare pentru unchiul meu?

– Nu știu cum te-aș considera, răspunse el. E abia prima dată când ne vedem. Pari... destul de tolerabilă, dacă nu țin cont de lipsa ta de maniere. Îndrăznesc să spun că există moduri de a te descurca rezonabil cu o căsnicie făcută pentru alianță, indiferent de ceea ce simt soții unul pentru celălalt.

– Nu! interveni Ursul ridicându-se. Nu-ți permit să-i spui că ești dispus să te însori cu ea pentru că trebuie! Nu-ți permit să insulți o femeie care s-a descurcat pe cont propriu, deși cei care ar fi trebuit să aibă grijă de ea au lăsat-o baltă! Și nu-ți dau voie să crezi că o să te-nsori cu ea, pentru că asta n-o să se-ntâmple!

– Stai jos, Munro! îi ceru marchizul.

– Nu vreau! îi răspunse el. Sunteți o adunătură de ipocriți. Tu te-ai însurat cu cine ai poftit și ai încercat să-l obligi pe Arran să se însoare cu cineva ca să ai parte

de alianța pe care ai ratat-o. Pe urmă, Arran s-a încurcat cu cine a poftit, așa că ai încercat să o obligi pe Winnie să se mărite în așa fel încât să-ți obții alianța pe care a ratat-o el. Și-acum, vrei ca eu să mă însor cu o femeie aleasă de tine, știind prea bine că o să fiu un soț de doi bani și că nu-mi doresc responsabilitatea asta față de o femeie pe care n-o vreau. Ei bine, mi-am găsit singur calea. Mi-am găsit femeia și n-am s-o las să plece. Ia de-aici alianță!

Lord Glengask se ridică la rându-i.

– Crezi că vreau să fiu crud? întrebă cu ochii mijiți și fălcile încleștate. Ești fratele meu și te iubesc enorm. Dar nu ești singura mea responsabilitate.

– Nu sunt deloc responsabilitatea ta. Mi-ai zis s-o trimit pe drumul ei sau să renunț la ea. Am venit aici pentru că ea mi-a spus că ai motivele tale și pentru că nu mai vrea să fie o fugară. Ei bine, ți-am aflat motivele și nu sunt de acord cu ele. Așa că poți fi mulțumit, pentru că am s-o trimit pe drumul ei. Dar plec și eu cu ea. N-o să-ți aducem necazuri, Ranulf.

Catriona închise ochii preț de câteva clipe. Își dorea ca ziua să reînceapă și să îl convingă pe Munro să rămână cu ea sub pătură.

– Nu vreau să te rupi de familia ta, Munro, spuse ea încet.

El o privi.

– Iar eu nu vreau să mă rup de tine, pisică sălbatică, îi răspunse, cu glasul ceva mai controlat. Ți-am zis deja. Iar după ce mi-a fost dat să aud azi, crezi că îmi mai doresc să petrec fie și încă o zi aici? Vrea calea cea ușoară. Soluția simplă. Ăsta nu e fratele meu. Nu știu cine e.

– Ajunge! strigă Ranulf. Am încercat să fiu rezonabil, dar e limpede că vrei o confruntare. Pleacă! N-am să te las să-mi pui fiul în primejdie doar pentru că nu ești în stare să faci ce-i bine pentru clanul tău.

Lord Torriden avu proasta inspirație să se ridice în acel moment.

– Lady Catriona este și ea la fel de vinovată, pentru răul pe care îl face clanului MacDonald. Și o face fără vreun motiv întemeiat, dat fiind că măritându-se ar obține mult mai mult decât poate să ofere.

Ursul se aruncă peste masă și ne năpusti asupra lui. Vicontele apucă doar să scoată un icnet ascuțit înainte să cadă pe spate, cu tot cu scaun și cu pumnul lui Munro înfipt în bărbie. Totul păru a se petrece cu încetinitorul, dar, o secundă mai târziu, în întreaga încăpere se declanșă haosul.

Catriona o prinse de braț pe foarte gravida Lady Mary și o trase de lângă masă. Lady Glengask le luă pe Elizabeth și pe sora lui Munro și le trase în cel mai îndepărtat colț al încăperii. În schimb, bărbații porniră cu toții la atac. Toți împotriva lui Munro.

Știa că procedase greșit. Își propusese să fie calm, răbdător și rațional, dar nemernicul de MacDonald o insultase pe Cat. Din nou. Dacă ar mai fi sperat vreo clipă că vreunul dintre membrii familiei lui era dispus să îl asculte cu adevărat, poate ar fi reacționat altfel. Însă era limpede că toți își formaseră părerea și credeau despre el că *greșea* și că era un *idiot*.

Îl apucă pe Torriden de guler, îl ridică și-l trânti pe masă. În aer începură să zboare pahare de vin, farfurii și bucăți de pâine. Arran apăru în stânga lui și încercă să-i imobilizeze brațul stâng. Lachlan îl apucase de brațul drept, iar din spate simțea o strânsoare care nu putea fi decât a lui Ranulf. Din partea lui, toți meritau câteva scatoalce bune. Nici unul nu încercase măcar să o privească pe Cat prin ochii lui. Îi ignoră pe cei trei, îl ridică pe Torriden, care scâncea amarnic, și-l trânti din nou pe masă.

– Cere-ți scuze! mârâi, târându-l pe toată lungimea mesei și măturând cu el tot ce-i ieșea în cale.

Încăperea răsuna de zgomot de farfurii și pahare sparte, de gemetele lui Torriden și de gâfâielile celor patru bărbați.

Arran îi sări în cârcă și își trecu un braț în jurul gâtului lui. Înainte să apuce să-l strângă, Munro se aplecă în față și, cu o smucitură, se scutură de fratele său mijlociu, care îi zbură practic peste umăr, și îl folosi pe Torriden ca să-i atenueze căderea. Se întoarse brusc, la timp ca să vadă pumnul lui Lachlan îndreptându-se spre fața lui. Cumnatul său rată lovitura, căci Catriona îi sări în spate și-i prinse brațul.

– Să nu-ndrăznești să-l lovești! strigă ea, punându-i mâinile la ochi.

Munro remarcă, mai mult cu coada ochiului, că servitorii începură să intre grămadă în salon. Câteva secunde mai târziu, fu silit să îngenuncheze, copleșit de bărbații care i se prinseseră de mâini și de picioare. Dacă pierdea, pierdea totul. Scoase un urlet și se ridică, dar pică la loc în genunchi.

Dintr-odată, în încăpere răsună o împușcătură.

– Gata! Ajunge! strigă Charlotte.

De pe perete, deasupra uneia dintre ferestre, cădeau bucăți de lemn și tencuială.

Cu o ultimă sforțare, Munro se ridică din nou. Din nas îi curgea sânge, dar abia observă. O luă pe Catriona de mijloc și o ridică de pe Lachlan.

– Potolește-te, eu sunt! mormăi când ea îi trase un cot în coaste.

– Pune-mă jos, uriașule! îi ceru ea, cu răsuflarea tăiată.

El făcu întocmai. Frumoasele ei plete roșcate scăpaseră din strânsoarea agrafelor, iar rochia i se rupsese în dreptul umărului stâng.

– Nu trebuia să sari așa la el.

– Erau mai mulți decât tine, răspunse ea, respirând în continuare precipitat, apoi îi arse o palmă peste braț. N-a fost deloc de ajutor ce-ai făcut. Te-ai încăierat cu frații tăi. Nu trebuia să faci asta.

Luă de pe jos un șervet și îi șterse sângele de pe față.

– Aș face-o din nou, zise el, ridicând în sfârșit privirea și țintuindu-l pe Ranulf. Ai o nevastă englezoaică ce trage cu pistolul la tine-n salon.

– Eu...

– Iar tu, continuă Munro, uitându-se către Arran, te-ai însurat cu o Campbell și ai fost împușcat din pricina asta.

– Știu ce...

– Taci din gură! N-am terminat și am de gând să spun tot ce am de spus înainte să plec. Winnie a fost promisă unui Buchanan, a fost răpită de un Campbell și tot a reușit să fie cu bărbatul pe care îl dorea. De ce dracu' vă imaginați că n-am să fiu cu această MacDonald doar pentru că nu e comod pentru voi?

Ranulf îl privi în ochi. Vânătaia începuse să se ducă.

– Dacă despre avantaje e vorba, Ursule, putem rezolva, știi prea bine.

Deci asta era. El și Cat nu erau bine-veniți. Puneau familia în pericol. Era vorba în primul rând despre plozi. În ciuda a ceea ce credeau ai lui, era perfect conștient de realitate. Încuviință încet din cap, se întoarse să o ia de mână pe Catriona... și brusc se opri.

La capătul mesei, Elizabeth MacColl stătea pe scaun lângă Torriden, care nu mai era la fel de frumușel acum, plin de sânge și cu haina ruptă. Tânăra avea lacrimi în ochi și-i tampona fața cu un șervet. Dumnezeu să-l ierte pentru lipsa lui de compasiune, dar era posibil ca imaginea aceea să fie printre cele mai frumoase pe care-i fusese dat să le vadă.

– Elizabeth, spuse el, păstrând distanța ca să nu îi pună pe fugă pe cei doi. Ești pregătită să îți vezi sora dispărând iar în sălbăticie după ce abia ai regăsit-o? Ziceai că ați stat despărțite unsprezece ani.

– Asta n-are a face cu Elizabeth, interveni Cat, încruntându-se. Nu-ncerca să dai vina pe ea.

– Nu asta fac. Zic doar că nu te vei mărita cu Torriden și că, pentru că șeful clanului lui vrea o alianță cu Lord Islay, noi doi suntem nevoiți să plecăm din Scoția.

– Nu fi așa crud, căpcăunule, îl admonestă ea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

El o luă de mână, o trase lângă el și îi șterse lacrimile.

– Vezi ce văd și eu? îi șopti, făcând un semn discret înspre sora ei.

– Ce să văd? întrebă ea.

Familia îl considera cam netot, dar în acel moment era convins că era singurul din încăpere care vedea lucrurile limpede.

– Elizabeth, ești fiica fostului Lord Islay și nepoata actualului, nu-i așa?

– Așa e.

– Bun. Ai cu clanul exact aceeași relație pe care o are... o avea Catriona. Nu?

Elizabeth îl privi nedumerită. Brusc, păli, apoi roși.

– Ce tot spui, Ursule?

– Spun că ai venit până aici ca să eviți să fii măritată cu un bărbat cu 40 de ani mai mare ca tine, renumit pentru că-și împinge tinerele soții la moarte. Ai fugit de un duce. Crezi că vei mai fi vreodată bine-venită la Londra? Sau că-ți vei găsi un soț acătării acolo?

– Ah! exclamă Cat, strângându-i mâna.

– Și mai spun, continuă Munro, că Torriden ăsta e frumușel, e cu numai șapte ani mai mare ca tine și, după ținutele de pe el, pare mai școlit și mai educat decât majoritatea bărbaților din Scoția.

– Cred că tocmai am fost insultați cu toții, murmură Lady Glengask pe un ton amuzat, în timp ce Ranulf îi lua din mână pistolul descărcat.

Cat trase aer în piept.

– N-o poți obliga să facă asta, spuse ea încet. Elizabeth, continuă cu glas tare, nu e nevoie să faci nimic ca să...

– Mi-ai spus că nu trebuie să-i las pe alții să-mi dicteze ce să fac, Cat, răspunse sora ei, privindu-l mai degrabă

pe Torriden decât pe propria soră. Te-am invidiat pentru libertatea de care te bucurai. Dar nu mi-ai spus că fugeai din același motiv pentru care fugeam și eu. Așa că, dacă nu te superi, vreau să mă gândesc un pic la ce mi-a spus Ursul.

Lord Torriden părea derutat. Pe de altă parte, Glengask urmărea, de lângă Charlotte, desfășurarea evenimentelor, vizibil interesat. Munro știa că nu avea să obiecteze. Dacă soluția găsită ținea necazurile la distanță de familia MacLawry, Ranulf avea să o ia în calcul.

– Lady Elizabeth, eu... Despre ce Dumnezeu vorbiți? se bâlbâi vicontele, încercând să-și aranjeze ținuta.

– Despre tine, îi spuse Elizabeth. Și despre mine.

– Bine, dar... I-am fost promis surorii tale. Orice am... aș simți, sunt obligat să...

– Ba nu ești, îl întrerupse Ursul.

Fusese un lucru bun că nu-l omorâse în bătaie pe individ, dar asta nu însemna că trebuia să-l și asculte vorbind.

– Îți zic pentru ultima dată că n-o poți avea. E a mea.

– Nu mă poți avea, zise și Catriona, apropiindu-se de el.

Isteț foc Ursul. Era oare cu putință? Putea, oare, să-l aibă pe bărbatul pe care îl dorea cu adevărat? Pe singurul pe care-i îngăduise inimii să-l dorească?

– Eu...

Torriden privi confuz în jur.

– Elizabeth, aș vrea să discutăm între patru ochi. Nu vreau să iau decizii în funcție de ce le convine altora. Mai ales unora care fac parte dintr-un alt clan. Sau unora care preferă să își lase pumnii să vorbească în locul lor, zise el, privindu-l pe Munro.

– Desigur.

Elizabeth îi zâmbi fermecător, îl luă de braț și ieșiră împreună din încăpere. Ceilalți meseni rămaseră care pe unde era, privindu-se nedumeriți.

– Asta da, surpriză, comentă Arran într-un final.

Marchizul își drese glasul.

– Ursule... Munro, o conduci pe Lady Catriona în bibliotecă și rămâneți acolo câteva minute până lămurim noi lucrurile?

– Nu cred că lămuriți voi nimic, îi răspunse el. Eu am lămurit lucrurile. Totul era sub nasul vostru, dar nu v-ați prins. De data asta, nu mai depinde nimic de tine, așa-i?

– Așa-i, răspunse Glengask. Și nu, nu îmi place cum ai riscat siguranța întregii familii doar ca să-ți fie ție bine. Dar chiar vreau să fii fericit, așa că dă-mi naibii un minut să văd ce se petrece și să discut cu Torriden.

Ursul părea dispus să rămână și să se mai ciorovăiască, dar Catriona îl trase de mână.

– Hai în bibliotecă, Munro! Arată-mi unde e!

Închiseră ușa în urma lor și se îndreptară spre scările care duceau la etaj. Catriona era sigură că auzea șoapte de cealaltă parte a ușii, dar rezistă tentației de a rămâne și a trage cu urechea. Urcară până în bibliotecă, o încăpere mare, cu ferestre înalte și un foc arzând de zor în șemineu. Afară, ninsoarea părea chiar mai deasă.

Ușa se închise, iar brațele lui puternice și calde o prinseră de mijloc.

– Ai sărit la Lachlan, pisică sălbatică ce ești, murmură el cu nasul în părul ei.

– Bineînțeles, chicoti ea, întorcându-se cu fața la el și căutându-i buzele. Erai unul singur, iar ei erau mai mulți. Dar să știi că nu trebuia să-l pocnești pe Torriden. Nu e primul bărbat care mă insultă.

– Dar a fost ultimul.

Ea îi zâmbi.

– Sora ta m-a îmbrățișat, când majoritatea femeilor nici nu se uită în ochii mei. Am avut o șansă.

– Nu. Avem o șansă dacă frumușelul de Torriden are vreo fărâmă de creier. Și dacă vrea să apuce ziua de mâine.

– Nu mai amenința oamenii, uriașule. Deși a fost bine, până la urmă, că i-ai dat borșul lui Torriden,

pentru că asta a făcut-o pe Elizabeth să dea fuga să-l oblojească. Dacă n-o făcea...

– Dar a făcut-o. Și nu mai știu dacă ți-am zis că nimeni în afară de tine pe lumea asta, bărbat sau femeie, nu îmi poate da ordine.

– Încep să-mi dau seama că unii te consideră cam greu de ținut în frâu, comentă ea.

El oftă.

– Mda. Și cred că nu-i imposibil ca prostul ăla de MacDonald să refuze ideea. Dacă e pus să înceapă un război cu partea ta de clan, n-o va accepta pe sora ta. Acum, în fine, mă gândesc că era mai bine să fi cerut să petrecem noaptea aici, indiferent de ce-o să se întâmple. Vreau să fiu cu tine într-un pat. Te vreau sub mine în așternuturi moi și perne umplute cu pene de gâscă.

Catriona râse. Nu se putea abține.

– În toată nebunia asta, uite la ce-ți stă ție mintea! Vrei să stau pe moale.

– Vreau să ai parte de viața pe care o meriți, să poți purta pantaloni sau rochie, să coși sau să vânezi, să ai un pat moale în care să dormi. Nu mi se pare o nebunie, spuse el, încruntându-se.

Ea îl sărută din nou.

– Nu e deloc o nebunie. E minunat. Tu ești minunat!

Urmă încă un sărut, mai blând și mai leneș, până când el simți că vulcanul din interiorul său începea să se potolească.

– Ai zis că inima ta îmi aparține, uriașul meu. Și tu o ai pe-a mea, să știi.

Ochii lui verzi ca primăvara o fixară. Apoi Munro îi luă mâinile și se lăsă în genunchi. Cerule mare! Știuse că aveau să rămână împreună, dar să îl vadă astfel... Pentru prima dată, privea spre viitor cu speranță și optimism. Era aproape prea mult. Aproape.

– Ți-am promis că vei fi în siguranță, spuse el încet, dar nu e de ajuns. Ce trebuia să îți spun e că voi face tot ce-mi va sta-n putere să fii fericită. Că te voi iubi de când

voi deschide ochii dimineața până voi pune capul pe pernă noaptea. Și că te voi iubi și-n vis. M-ai făcut un om mai bun. Orice s-ar întâmpla cu noi, oriunde ne va fi dat să ajungem, vreau să îmi fii alături, Catriona MacColl. Pentru totdeauna. Vrei să te măriți cu mine, fata mea?

Ea oftă. Simțea că amețea de fericire.

– Ești un bărbat curajos și încăpățânat, Munro MacLawry. Ești primul care mă vede cu adevărat. N-am crezut că mă voi îndrăgosti vreodată și chiar m-am străduit să nu mă îndrăgostesc de tine, dar nu m-am putut abține. M-ai văzut deja fericită. Da, mă mărit cu tine. M-aș mărita de două ori cu tine, de-aș putea.

El o trase jos lângă el și o sărută, cuprinzând-o și lipind-o de el. Cat abia mai respira, dar nici că-i păsa. Nu mai era un vis. Munro îi mai spusese că era al ei și că ea era a lui, dar acum era aievea. Viitorul lor era posibil. Real. Nu avea idee unde aveau să ajungă, dar știa că aveau să fie împreună. Tocmai când ajunsese să fie convinsă că avea să fie singură toată viața.

– Ei bine, n-aveți de gând să-mi ușurați nici un pic misiunea, așa-i? se auzi vocea lui Ranulf MacLawry.

Nici nu auziseră ușa. Ea încercă să se ridice, dar Ursul o prinse în brațe și se ridică odată cu ea.

– Uite, ca să înțelegi cum vor sta lucrurile pe viitor, îi zise fratelui său. Eu și Cat. Împreună.

– Ai fost deja foarte clar, Ursule. Marchizul se uită înspre ea. Sora ta te-a salvat, să știi.

Ea îl lovi ușor pe Munro peste umăr, ca să o lase jos din brațe.

– Adică, ea și Lord Torriden... Dumnezeule, nici nu pot rosti cuvintele.

– Am să le rostesc eu, zise Glengask. Au ajuns la o înțelegere. Am crezut că în tot timpul acesta nu făcea decât să te ajute și să îi distragă atenția vicontelui. Acum, nu mai sunt așa convins că nu plănuia ceva în tot acest timp.

– Nu i-am acordat niciodată suficient credit, admise Catriona.

– Nici eu, răspunse marchizul. Ori și-a dat seama foarte repede de planul Ursului și a intrat în joc, ori se potrivea cu planul pe care și-l făcuse deja. În orice caz, nu e o femeie căreia să vrei să i te pui împotrivă. Făcu o pauză. Putem vorbi între patru ochi, lady Catriona?

– Nu, interveni Ursul.

– Ba da, zise ea, străfulgerându-l cu privirea și apropiindu-se de Glengask. Te ascult.

– De când avea opt ani, tot încerc să-l fac să mă asculte și să facă ce-i zic, comentă marchizul. Pe tine însă te ascultă. Cred că îl calmezi.

– Îl iubesc, răspunse ea.

– Nu mă așteptam deloc la asta, vezi tu? La început, am crezut că și-a găsit o englezoaică bine-crescută pe care voia să o salveze. Cu toții am crezut că pusese ochii pe sora ta și că voia să se însoare cu ea.

– Eu chiar am încercat să-l conving să o ia de nevastă ca să o știu scăpată de Visford, recunoscu ea. Întâi, a fost surprins. Pe urmă, s-a enervat. S-a supărat pe mine de-a dreptul.

– Trebuia să fiu mai atent. Îl vedeam că era neliniștit și că nu stătea locului, dar am crezut că tot ce trebuia să fac era să-l direcționez înspre o femeie potrivită. Marchizul privi undeva peste umărul ei. Înainte să vină să mă pocnească din nou, vreau să-mi cer scuze de la tine. M-am obișnuit să văd lucrurile doar în felul meu. Mai devreme, la masă, m-ai făcut să le văd prin ochii tăi, pentru un moment. Te-am judecat greșit.

Catriona își imagina că Lord Glengask nu era genul de bărbat care își cerea prea des scuze. Încuviință din cap.

– Tata fie nu își dădea seama că greșea, fie refuza să recunoască. Și avea mult mai multe motive să-și ceară scuze decât ai tu. Eu... Ideea de a face parte dintr-o familie ai cărei membri sunt dispuși să meargă până

în pânzele albe unii pentru ceilalți îmi încălzește sufletul. Sper să pot deveni parte a acestei familii.

- Deja ai devenit. El făcu un pas în spate. Îmi ceream scuze, Ursule. Nu da!

- Deci gata, e rezolvat? Torriden o va avea pe fata MacColl pe care o dorește? Iar tu o să ne dai pace?

- Da și nu. Da, Torriden zice că o să se-nsoare cu Elizabeth. Nu, n-o să vă dau pace, pentru că faceți parte din familia asta. Tu și femeia căreia tocmai i-ai cerut mâna. Așa că sărut-o și hai jos la masă! Om găsi câteva farfurii curate și o să mâncăm ce n-a ajuns pe jos.

- O s-o sărut după ce ieși naibii din încăpere, Glengask!

În ciuda tonului răstit, Ursul îi întinse mâna fratelui său, care o acceptă imediat. „Slavă Cerului!" Marchizul se mai uită o dată înspre ea, apoi se îndreptă spre ușă, ieși și închise cu grijă.

- Acum, suntem doar noi doi, pisică sălbatică.

O ridică în brațe, se învârti cu ea și o acoperi cu sărutări.

- Nu mă mai ține pe sus ca pe-un sac cu cartofi, păgânule! strigă ea printre hohote de râs.

Se simțea atât de ușoară, că nu s-ar fi mirat dacă și-ar fi luat zborul. Asta era fericirea pură, își dădu seama. Erau primele dintre numeroasele momente de fericire ce-aveau să urmeze.

- Bine, zise el, lăsând-o jos, dar ținând-o în continuare în brațe. Știai că muncitorii te-au văzut zilele trecute? I-am văzut că se uitau înspre acoperiș, dar tu deja dispăruseși. Cred că pe ei i-a auzit Torriden bârfind.

Ea se încruntă.

- Dar nu am ieșit din bucătărie. Am stat doar acolo. Știam că veniseră muncitorii și, pe lângă asta, încercam să învăț cum să arăt și să mă port ca o doamnă. Habar n-am despre ce vorbeau.

- Bine, dar... Ei, probabil nu contează. Ești a mea și, dacă vrei, Haldane va fi casa noastră.

Ea se îndrăgostise deja de vechea clădire în ruine, chiar dacă nu se putea locui decât într-una dintre încăperi. Chiar dacă era bântuită. Până la urmă, acolo îl cunoscuse pe Munro și își dăduse seama că un bărbat ca el putea iubi o femeie ca ea.

– Aș vrea, îi răspunse. Câtă vreme îmi faci rost de un pat mare și moale.

El începu să râdă.

– O să-ți fac, pisică sălbatică. Câtă vreme îl împarți cu mine.

– Atunci, ne-am înțeles, uriașule! Hai, sărută-mă din nou!